

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AVON
BOOKS

"I always open a
Frost book with
happy anticipation!"

CHARLAINE
HARRIS

JEANNIENE
FROST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

INTO THE FIRE

A NIGHT PRINCE NOVEL

SEANİENE
FROST

INTO THE FIRE
BİR GECE PRİMİ ROMANI

AVON KİTAPLARI

An Imprint o HarperCollinsPøðfisòeri

Adanmışlık

*Drakula'nın (pardon, VLAD'ın) sonsuza dek
mutlu olduğunu görmek isteyen herkese.*

Teşekkür

Bu Teşekkür bölümünde uzun soluklu ve kişisel davranarak normal formatı bozacağım, bu yüzden atlamaktan çekinmeyin. Ancak değiştirmeyeceğim şey, önce Tanrı'ya teşekkür etmem olacak. (Bunu son on dört kitaptır yapıyorum ve şimdi de bırakmayacağım, özellikle de geçtiğimiz yılı göz önünde bulundurursak). Annem Yeni Yıl'da öldü ve bir süredir iyi olmadığı için onun ölümüne "hazırlıklı" olduğumu düşündüm. O zamandan beri bazı şeylere asla hazırlıklı olunamayacağını öğrendim. Tam da kederimin derinliği ve beraberinde gelen daha önce hiç tecrübe etmediğim yazar tıkanıklığı ile yüzleşmeye başladığım sırada, babam üç ay içinde dört kez ölümle burun buruna geldi. Bu da yetmezmiş gibi köpeğimin bile birden fazla ameliyat olması gerekti.

Bu nedenle *Into the Fire*'in yayınlanması, kendimi yazabilecek kadar toparlayana kadar ertelendi. Birden fazla kez, başlığın duygusal durumum için uygun bir tanımlama olduğunu düşündüm. Ancak tüm bunları tek başıma yaşamadım. "Ayak İzleri" şiirinin son dizesi bunu mükemmel bir şekilde ifade ediyor: "Deneme ve ıstırap zamanlarınızda, sadece bir dizi ayak izi gördüğünüzde

ayak izleri, işte o zaman seni taşıdım." Teşekkürler İsa, beni taşıdığın tüm zamanlar için, hem bu yıl hem de ondan önceki her yıl.

Ayrıca eşime inanılmaz desteği için teşekkür etmem gerekiyor, ailem ve arkadaşlarımdan bahsetmiyorum bile. Ayrıca aileme ve arkadaşlarıma teşekkür etmezsem

Uzun zamandır editörüm olan Erika Tsang'a ve menajerim Nancy Yost'a tüm sıkı çalışmaları için teşekkür ederim. Ancak, sizi uzun soluklu ve kişisel olacağım konusunda uyardığım için, annem hakkında konuşmaya geri döneceğim. Yeni başlayanlar için, hınzır bir mizah anlayışı vardı, bu yüzden neredeyse onun şöyle dediğini duyabiliyorum, "Oh, şimdi

Öldüğüm için sonunda okurlarına benim hakkımda güzel şeyler söyleyecek misin?" Geç olması hiç olmamasından iyidir anne! *wink*

Şaka bir yana, on bir yaşında şiir yazmaya başladığımda ilk hayranım oydu. Ona şiirlerimi gösterdim ama utangaç olduğum için kimseyle paylaşmamasını da rica ettim. Sonra, bir sonraki aile toplantısında, akrabalarımın her biri bana onları ne kadar beğendiklerini söyledi. Annemle yüzleştüğimde, "Ama tatlım, onları kendime saklayamazdım. Seninle çok gurur duyuyorum!" Aradan birkaç on yıl geçtikten sonra annem tanıştığı herkese "Kızım çok satan bir yazar!" demekten kendini alamadı. Elbette bu beni utandırıyor, ben de ona durmasını söyledim. Ben duymadığım sürece çoğunlukla kendini tutmayı başarırdı.

Bu durum belki de en iyi birkaç yıl önce kocamla birlikte onun en sevdiği giyim mağazasına gittiğimizde ortaya çıktı. Oraya sadece beş kez gitmiştik. Tezgâhtarlardan biri yanıma gelip "Vampir romanları yazıyorsunuz, değil mi?" dediğinde dakikalar geçti. Şaşkına döndüm ve "Evet, ama nasıl Bunu biliyor musun?"

Meğer annemle babam bir gün önce kocama doğum günü hediyesi almak için mağazaya gitmişler. Her zamanki gibi, annem kitaplarımdan birini çıkarıp (tekerlekli sandalyesinde oksijen tüpünün yanında taşırdı) tezgâhtarlara göstermeden ve kızının nasıl bir yazar olduğunu anlatmadan alışverişe çıkamazdı. Kitabın arkasındaki resmimi de gösterdi, böylece görevliler beni tanıdı. Elbette tüm bu olanlardan utandım ve annemin neden olduğu olay için özür diledim, ancak görevliler sadece güldüler ve "Tatlım, seninle gurur duyuyor" dediler.

Listeleyemeyeceğim kadar çok nedenden ötürü ben de onunla gurur duyuyorum, ancak birkaçını sayacağım.

Otuz yıl önce babamın şirketi iflas ettiğinde annem, ailemin daha önce zengin bağışçıları olduğu hastanede tuvalet temizleme işine girdi. Daha sonra o hastanedeki az sayıdaki kadın yöneticiden biri olma yolunda ilerledi, hatta yerel, bölgesel ve ulusal yönetici ödüllerini kazandı. Zor koşulların sizi yenmesine izin vermemenin bir örneği olmanın ötesinde, o aynı zamanda

ailenin önemi. Bu konuda pek çok konuşma yapmasına rağmen, bunu konuşmalar yaparak öğrenmedim. Bunun yerine, onlarca yıldır görmemiş olsa bile akrabalarıyla iletişimde kalmasını izleyerek ya da affedilemez görünen aile şikayetlerini affettiğini görerek veya ailesiyle tartışarak öğrendim.

Kendi mali durumu iyi olmamasına rağmen akrabalarına yardım etme konusundaki ısrarı ya da kalacak bir yere ihtiyacı olan her aile üyesine kapısını açtığını görmesi.

Kısacası, annemle geçirdiğim her gün için mutluyum ve babamla evlendiği için daha da mutluyum çünkü babam onu ölümün bile azaltamayacağı bir şekilde seviyordu. Onun (ya da büyükannemin, ya da büyük büyükannemin, ya da büyük halamın, ve liste uzayıp gidiyor) örneğine uygun yaşayacağımdan şüpheliyim, ama insanlar bana "Neden güçlü yazıyorsun?" diye sorduklarında kadın kahramanlar?" diye sorarsanız, cevabı kolay: Ben onları görerek büyüdüm. Teşekkürler anne. Seni seviyorum ve özlüyorum.

Bölüm 1

Bir ormanın içinde yüksek hızda **uçmak** görüldüğünden daha az tehlikelidir. En azından gözlerimi birkaç kez açtığımda kendime böyle söyledim. Çoğunlukla onları kapalı tuttum. Sadece avladığımız adamlar psişik bağlantımı sürdürmek daha kolay olduğu için değil, aynı zamanda sık ağaçlı kırsalda uçarken Vlad'ın bizi etrafından dolaştırdığı sayısız ağaca ne kadar yaklaştığımızı bilmeme gerek yoktu.

Birine çarparsa hayatta kalırsın, diye kendime hatırlattım. İkimiz de vampirdik, bu yüzden neredeyse her türlü yaralanmayı saniyeler içinde iyileştirebilirdik, ama saatte yüz milden fazla hızla bir ağaca çarparsak ne kadar acıyacağını öğrenmeyeceğimi umuyordum. Acı hakkında zaten çoğu insanın bildiğinden daha fazlasını biliyordum ve bu repertuara yenilerini eklemek istemiyordum.

"Branson hâlâ malikânede mi?" Vlad, rüzgârın sözlerini alıp götürmemesi için sesini yükselterek konuştu.

Parmaklarımı bunca zamandır elimde tuttuğum kemer tokasının üzerinde gezdirdim. Bir zamanlar Branson'a aitti ve Branson, Vlad'ın yeğeni / üvey oğlu / yeni en büyük düşmanı Mircea ile birlikteydi. Aylardır Mircea'yı arıyorduk ama elimiz boş dönüyorduk. Branson onunla ilgili en iyi ipucumuzdu ve yakında Branson'ın Mircea hakkında tam olarak ne bildiğini öğrenecektik.

Branson'ın kemer tokasına damgaladığı öz izine, iç odağımı keskinleştirene kadar konsantre oldum. İzi kaynağına kadar takip ettiğimde, çevrem değişti ve tuhaf bir çift pozlama görüntüsü aldı. Bir yanım içinden uçtuğumuz ormanı görürken, diğer yanım yüksek tavanlı, uzun, süslü bir oda ve duvarların her iki tarafını kaplayan uzun, süslü tablolar gördü.

"Evet. Şu anda volta atıyor ve sürekli cep telefonunu kontrol ediyor."

Vlad'ın kıkırdamasının alnımda titreştiğini hissettim ve bu kıkırdamada yırtıcı bir hayvanın hırıltısı vardı. "Cevabım için fazla beklemeyecek."

Böylece ağaçların arasından geçtik. Bağlantımı bıraktım, böylece daha önce sadece psişik gücümle gördüğüm heybetli yapıyı görebildim. Bağlantı. Büyük ev tamamen gri taştan yapılmıştı, ana bina iki kattan daha yüksekti ve resmi girişin üzerinde eski gözetleme kuleleri vardı. Uzun ağaçlar ötesindeki şehri saklıyordu ve geniş araziler medeniyetin diğer görünümelerini uzak tutuyor, sanki zamanda birkaç yüz yıl geriye gitmişiz gibi görünüyordu.

Vlad bin dört yüzlü yıllarda doğduğuna göre, bu ortaçağ ortamında kendini evinde gibi hissetmeliydi. Sadece yirmi altı yaşında olduğum için, hissetmedim.

Vlad yavaşladı ve bizi kaleyi çevreleyen çimlerin bakımlı kısmına bıraktı. "Burada kalın," dedi girişe doğru adım atarken.

Onun yerine ben ona yetiştim. "'Bunu birlikte yapacağız' cümlesinin hangi kısmını 'Leyla'yı geride bırak' olarak tercüme ettin?" Doğüstü duyma yetisine sahip olan sadece biz olmadığımız için sesimi alçaltarak tısladım.

Aurası iç kalkanlarını aştı. Gücünün sadece bir kısmını serbest bırakmış olsa da, yine de bilinçaltımda haşlanmış gibi hissettim. Başka biri olsaydım, efsanevi Vlad Tepeş'i, yani "Kazıklı Voyvoda"yı, yani Drakula'yı, yani yaşamak istiyorsanız ona asla Drakula demeyin, kızdırdığım için dehşete düşerdim, ama ben Bayan Vlad Drakul'dum, çok teşekkür ederim.

Karanlığın taşsız prensi ya da değil, Vlad benimle bu saçmalığı

yapmayacaktı. "Branson bizi duyana kadar bu konuda kavga edebiliriz ya da onu bir araya getirebiliriz.

sessizce," diye devam ettim, gözlerimi kısarak. "Seçim senin."

Kalenin ana girişini örten yüksek kemerli revak aniden patladı, ateş ve taş parçaları fııskırdı. İçgüdüsel olarak eğildim ama Vlad yanan kaosa doğru yürüdü, ateş onun geçmesine izin vermek için ayrıldı.

"Bu soruna cevap oldu mu?" diye sordu.

Ben cevap veremedem bir ateş duvarı yükseldi ve tüm kaleyi kaplayana kadar yayıldı. Sanırım gizlilik konusundaki fikrini değiştirmişti. Daha da kötüsü, artık onu takip edemezdim. Vlad'ın aksine, ben yanmaz değildim.

"Bu hile yapmaktır!" Bağırđım. Şimdi yumuşak konuşmaya gerek yok.

Güldüğünü duyduğumu sandım ama ateşin uğultusu ve girişteki taşların çatırdaması arasında emin olamadım. Lanet olası Vlad ve onun savaşan kadınlar hakkındaki arkaik fikirleri. Romanya'daki kalesinde sıkı koruma altında olmamı tercih ederdi. Muhtemelen öyle olurđum, eğer bir

Düşman aylar önce kalesini havaya uçurup beni enkazından kaçırmamıştı. Aksi takdirde, Vlad asla karısız-öldürme görevlerine izin verilir kuralı.

Ya da, diye düşündüm, sadece onun geçebildiği ateşten duvara bakarak, görünüşe göre sadece kısmen geri dönmüştü. Dişlerim sıkıldı. Burada durup sızlanabilirdim ya da bir işe yarayabilirdim. Ayrıca, intikam soğuk yenen bir yemektir ve onu geri alacaktım. Sadece etrafımdaki her şey yanmayana kadar beklemem gerekiyordu.

Kemer tokasını tekrar ovuşturarak özün izini aradım. Onu bulduğumda, çevrem avımızın zengin bir şekilde döşenmiş odasına dönüştü. hala içeride duruyordu. Branson artık telefonuna bakmıyordu. Dehşet içinde pencereden dışarı, çatıya kadar sıçrayan alevlere bakıyordu. Branson dünyada sadece bir vampirin ateşi bu şekilde kontrol edebildiğini biliyordu ve o da ihanet ederken yakalandığı vampirdi.

Sonra Branson koştu, bunu bekliyordum ama kapıya yönelmedi. Bunun yerine, odadaki birçok tablodan birinin yanındaki bir panele bastı. Gizli bir kapı açıldı ve ben zihinsel olarak kanal değiştiremeden çelik kaplı bir odaya daldı ve kapıyı kapattı.

Branson'da panik odası var! Ona bağlandıktan sonra Vlad'a gönderdim.

Vlad uzun, kavisli bir merdivenden çıkarken durakladı ve ikinci kata doğru eğlenerek bir bakış attı.

"O zaman onu başka bir sürpriz bekliyor."

Sözleri bana normal yol yerine bağlantımız aracılığıyla ulaştı, bu yüzden sürekli revak çökmesi diğer her şeyi bastırıyor olmalı. Bir zamanlar psişik yeteneklerimden intihara teşebbüs edecek kadar nefret etmişim ama şimdi çok işe yarıyorlardı. İnsanların en büyük günahlarını onlara ilk dokunduğumda yeniden yaşamaktan hâlâ nefret ediyordum ama önemli olan hiçbir şey bedelsiz değildi.

Ateş duvarının içinden fırlayan kırmızı bir Porsche beni şaşırtarak Vlad'la olan bağlantımı kopardı. Arabanın hızı, çimenli araziye çarpar çarpmaz savrulmasına neden oldu. Parlayan yeşil gözler sürücünün bir vampir olduğunu gösteriyordu ama bu Branson olamazdı. Kendini bir panik odasına kilitlemişti.

Bu Branson'ın arkadaşlarından biri olmalı. Belki o da Mircea ile birlikteydi. Öyle olmasa bile, sadece Vlad'a ihanet eden biri buradan çıkmak için bu kadar acele ederdi. Vlad panik odasını basmaya çalışmakla meşgulken, bunun önünde duran tek kişi bendim. hain sürücü ve onun özgürlüğü. Arabanın peşine düştüm. Eğer ulaşırsa

araba yolu, mahvolurdum. Vlad'ın aksine ben uçamıyordum ve Porsche düz, asfalt bir zemine çıktığında benden çok daha hızlı gidebilirdi.

Araba hızla ileri fırladı. Kahretsin, şoför beni fark etmiş olmalı. Şimdi garaj yolundan sadece bir düzine metre uzaktaydı. Elimdeki her şeyi umutsuz bir hamleye yatırdım. Arabanın tamponuna ulaşırsam, onu çevirebilirdim-

Arka camda birden fazla çatlak oluşunca eğildim. İki kurşun başımın üzerinden vızıldayarak geçti ve üçüncüsü kalbim yerine omzuma isabet etti. Yanığa bakılırsa, kurşunlar gümüştü. Tabii ki gümüştü. Başka herhangi bir mühimmat vampirlere karşı işe yaramazdı.

Acı güçlerimin alevlenmesine neden oldu. Sağ elimden uzun, cızırtılı bir kamçı fırladı ve onu arabaya doğru kırdım. İçerdiği elektrik, Porsche'nin iskeletini tereyağı gibi parçalamasına neden oldu. Daha fazla silah sesi beni başka bir mermi yayından kaçınmak için döndürdü ve hızımı tam avantaj olarak kullandım. Geri döndüğümde, elektrik kırbacım uzamıştı ve arabaya tüm gücümle vurdum.

İkiye ayrıldı, arabanın ağırlığı çökmesine neden olmadan önce ön kısım hala birkaç metre ilerliyordu. Bir yangın çıktı. Sürücüye çığlık attıran o alevler mi yoksa arabanın çerçevesinden daha fazlasını mı kesmiştim. Sürücü kapısının etrafında dönerken alçakta kaldım, kırbacım tekrar vurmaya hazırlanırken çatırdıyordu.

"Silahını bırak ve dışarı çık, yoksa-"

Tehdidimi tamamlama şansım olmadı. Arabanın üzerinden alevler yükseldi, elektrik yangınından olamayacak kadar yoğun ve çok sayıdaydı. Sonra Vlad yanıma çarptı, çarpmanın şiddetiyle yer titriyordu. Beni arkasına itti ve yanan arabanın etrafında döndü.

"Karıma ateş mi ettin?" Alevler yoğunlaştı. Tiz, panik dolu çığlıklar, gelişmiş işitme duyuma yaptıkları saldırıdan daha fazla irkilmeme neden oldu.

Kolunu tuttum. "Dur, ona canlı ihtiyacımız olabilir."

Vlad bana baktı ve omzumdaki kurşun yarasından akan kanı gördü. Bir anda kolu o kadar ısındı ki elim alev almaya başladı. Onu bıraktım ve daha fazla tartışmayı gereksiz kılan bir gülümsemeyle arabaya geri döndü.

O gülümsemeyi bilirdim. Birinin ölmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Arabanın içinden gelen çığlıklar daha da çılgınlaşırken geriye doğru birkaç adım attım. Vlad'ın kalkanları düştüğünde ve tüm gücünü hissettiğimde

öfkesinden dolayı Porsche'nin boyası kadar kırmızı renkte parlamaya başladığını görmek beni şaşırtmadı.

Sonra Vlad'ın inanılmaz gücü metali erimiş sıvıya dönüştürürken araba kendi içinde eridi. Çılgınlık kesildi. Kırılma sesleri de öyle. cam ve bükülen çelik. Çok geçmeden, yer alev alırken duyduğum tek şey bir tıslamaydı.

Vlad'a tekrar uzandım, bu sefer tişörtünün ince kumaşından teni hâlâ içimi kavursa da elimi bırakmadım. Hafif bir tonda, "Öfke kontrolü sorunların üzerinde çalışmayı düşünmek isteyebilirsin," dedim.

Bir kahkaha attı. "Birçok düşmanım öyle diyor."

Arkasını dönüp beni kendine çektiğinde, vücudu artık kavurucu değildi ve benimkiyle iç içe geçen duygular artık sadece öfkeden delirmiş gibiydi; büyük bir gelişme. Beni öptü ve yontulmuş çenesini gölgeleyen kirli sakalın yüzümü tırmalamasını umursamadım. Tek odaklandığım öpücüğü ve aramızdaki bağdan akan sevgi dalgasıydı; bu dalga, normal bir insanın bir kibriti çakması kadar kolay bir şekilde bir arabayı eritmesine neden olan öfkeden bile daha güçlüydü.

Vlad beni öpmeyi bıraktığında, Vlad beni bir vampir olarak yetiştirdiği anda oluşan bağdan başka bir duygu aktı. Pişmanlık.

"Bunu yapmamalıydım." İçten içe yanan erimiş metal yığınının sinirli bir bakış attı. "Bir düşmanı sorgulamadan önce öldürmemem gerektiğini iyi biliyorum ama gömleğindeki kurşun deliğini gördüm ve ..."

"Sigortanı attırdım," diye bitirdim ve ona orantısız bir gülümseme verdim. "En iyi erkeklerin başına gelirmiş, öyle diyorlar."

Bir sert kahkaha daha. "Belki, ama bana asla." "*Sana kadar*" söylenmemişti ama bunu düşündüğünü bilmek için duygularını hissetmeme gerek yoktu.

"Neşelen," dedim, ruh halini hafifletmeye çalışarak. "O panik odasının kapısından içeri girdiğinde Branson'ı *günlerce* sorgulayabilirsin ve kimse bu adamla çakmak gazını çok erken döktüğünü anlamaz."

Bu kez kahkahasında gerçek bir eğlencenin izleri vardı. "Böyle bir kefareti dört gözle bekliyorum."

"Sen buradayken Branson'ın kaçmaya çalışmadığından emin olayım," dedim ve kemer tokasını tekrar yakaladım. Birkaç dakika içinde küçük bir panik odasının içindeydi. Tek bir sandalye, ikiz kontrol panelleri ve malikânenin hem içinden hem de dışından canlı video akışı gösteren birkaç ekran vardı.

Branson, Vlad ve beni Porsche'nin dumanlar içindeki şekilsiz kalıntılarının yanında gösteren ekrana bakıyordu. Sonra panik odasının çelik duvarlarına baktı ve yüz hatlarında bir dehşet ifadesi belirdi.

"Bizi izliyor ve sanırım saklandığı yere eriyerek girebileceğinizi fark etti," diye anlattım.

Vlad'ın elleri alevler içinde kaldı ve Branson'a neşeli bir el sallayarak "*İşte geliyorum*" dedi.

Vampirler doğuştan solgundu ama Branson sadece ölülerde gördüğüm bir tonda beyazlamıştı. Vlad malikâneye doğru yürümeye başladı ve Branson'ın bir çekmeceye uzanışını izledim. Bir silah çıkardı ve titreyen elleriyle dolu olduğundan emin olmak için şarjörü kontrol etti. Doluydu ve görünüşe bakılırsa gümüş mermilerdi.

"Gümüş dolu bir silahı var," dedim şimdi malikânenin önünde olan Vlad'a.

Homurdandı. "Branson az önce bir arabayı erittiğimi gördü. Bir silahı da eritebileceğimin farkında değil mi?"

"Eminim yapabilirsin," dedi Branson ve Vlad onu duyamasa da psişik bağlantım sayesinde ben duyabiliyordum. Sonra Branson çok sakın bir şekilde silahı göğsüne dayadı ve tetiği çekti.

"Oh kahretsin!" Branson'ın hareketleri sertleşip koordinasyonsuzlaşmasına rağmen kendini vurmaya devam ettiğini görerek bağırdım. "Acele et Vlad, kendini öldürüyor!"

Vlad yolun geri kalanında uçtu, ikinci kata ulaşmak için duvarları patlattı. Sonra, yüz metre ötede bile beni dizlerimin üstüne çöktüren bir güç fışkırtarak panik odasında erimiş bir delik açtı. Uyarımın üzerinden otuz saniye geçmeden Branson'ın yüzükoyun yatan bedeninin yanında diz çökmüştü.

Artık çok geçti. Branson solmaya başladığında onunla olan bağlantım zayıfladı, gerçek ölüm onları ele geçirdiğinde tüm vampirlerin yaptığı gibi vücudu eski yaşına geri döndü. Bağlantı tamamen koptuğunda ve ben hiçbir şey hissetmediğimde

Branson'ın öz izinin diğer tarafındaki boşluğu görünce bir lanet savurdum.

Branson, Mircea'yı bulmak için en iyi şansımızdı. O ölünce, biz de Mircea'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu.

Vlad'ın daha önce de güçlü düşmanları olmuştu ama Mircea eşsizdi. Güçlü bir büyücüydü, gerçi *büyücü* demek daha doğru olur çünkü Mircea insanlar kadar ölümsüzleri de büyüleyebiliyordu. Bu ve bizi birbirimize bağlayan bir büyü, Mircea'nın beni istediği zaman bulabileceği anlamına geliyordu. Mircea'ya

dumanı tüten arabaya ve hâlâ yanan malikaneye bir kez daha baktım. Evet, Mircea'dan yakında haber alacağımdan hiç şüphem yoktu. Çok yakında.

Bölüm 2

Vlad ve ben Romanya'ya dönüş uçuşunda pek konuşmadık. O da duygularını kilitlemişti ama bunun benden çok pilotları engellemek için olduğunu düşündüm. Onlar da onun doğurduğu vampirlerdi ve dolayısıyla onu benim hissettiğim gibi hissedebiliyorlardı. Uçuşun birkaç saatini Branson'ın kemiklerinin içinde kilitli olan anıları inceleyerek geçirdim. ama işe yarar bir şey bulamadım.

Kemiklerdeki anılar daha düzensiz ve kesinlikten uzaktı, tıpkı bir filmi yüksek hızda geriye doğru izlediğinizde anlamaya çalışmak gibi. Kemiklerinden çıkarabildiğim tek şey Branson'ın Mircea'nın en azından birkaç aydır nerede olduğunu Vlad'ın gayretli casuslarından zaten biliyorduk. Yine de o casuslar Mircea'nın nerede olduğunu keşfedememişlerdi ve eğer Branson biliyorsa, bu sırrı mezara kadar yanında götürmüştü.

Uçuşun geri kalanını elimiz boş dönecek olmamızın acımasızlığını azaltmaya çalışarak geçirmiştim ama Vlad iyimserlik çabalarımı boşa çıkarmıştı. Vlad'ın birkaç ay önce yıktığı kalenin birebir kopyası olan muhteşem kaleye vardığımızda, ilgilenmesi gereken bir işi olduğunu ve benimle sonra görüşeceğini söyledi.

Onu tartışmayacak kadar iyi tanıyordum. Onun stres atmak için biraz zamana ihtiyacı vardı, benim de duş almak ve beslenmek için, tercihen bu sırayla, zamana ihtiyacım vardı. Yatak odamıza çıkan dört kat merdiveni çıkarken gördüğüm birkaç vampire başımla selam verdim. Diğer vampirler gibi sergilenmiyor olsalar da Bu evde çeşitli sanat eserleri vardı, Vlad'ın burada nöbet tutan çok sayıda adamı vardı ve yanlarından geçtiklerim beni selamladılar.

Buna asla alışamayacaktım ama onlardan durmalarını istemeyi denemiştim ve bu, uymadıkları tek isteğimdi. Birçoğu hâlâ Vlad'ı

hem prensleri hem de soylarının efendisiydi. Dolayısıyla, eşi olarak, bu konudaki tercihim ne olursa olsun, onun önünde nasıl eğiliyorlarsa ben de öyle eğildim.

Vlad'la paylaştığımız gece yarısı yeşili odaya girdim. Doğruca banyoya girdim ve mermer küveti görmezden gelerek büyük cam duşu tercih ettim. Sonraki birkaç dakikayı sıcak suyun ve kullandığım özel formüle edilmiş şampuan, saç kremi ve vücut yıkayıcısının temiz, bitkisel kokularının tadını çıkararak geçirdim.

Duştan çıkmış ve en sevdiğim kaftanlardan birini giymiştim ki metafizik bir bıçak aniden omzumu kesti. *Büyü berbat bir şey!* diye düşündüm, elbisemde anında beliren kıpkırmızı lekeye kaşlarımı çatarak. Kafayı yemiş yeğenim beni oymaya karar verdiğinde beyaz giyeceğimi düşünmüştüm.

Merhaba Leyla, dedi çok tanıdık bir ses, sözleri zihnimde bir yılan gibi sürünerek ilerliyordu.

Merhaba Mircea, diye düşündüm cevap olarak, ona duyduğum nefretin zihinsel sesimi işgal etmesine izin vererek. *Ne tatsız bir sürpriz.*

Sanki bir cep telefonunun diğer ucundaymış gibi kahkahalarını duydum. Bir bakıma öyleydi ama bu büyülü bir bağlantıydı ve ben henüz telefonu nasıl kapatacağımı bulamamıştım.

Beni özlemedin mi? diye alay etti. *Ne kadar tuhaf. Çoğu kadın özler.*

Evet, Mircea aileden geldiği belli olan bakır rengi gözleriyle durup bakılacak kadar güzeldi. Mircea, Vlad'ın Vlad'ın ikinci karısı Vlad'ın kardeşi Radu ile birlikte olduğu için kan bağı olan yeğeni ve evlilik yoluyla üvey oğluydu. Ama Mircea aynı zamanda Güzeldi. Beni öldürmeye yönelik en güçlü büyülü girişimleri geri teptikten sonra ona bağlanmıştım ve bu bağ bizi kimsenin nasıl koparacağını bilemediği bir şekilde birbirimize bağlamıştı.

Branson'a olanları duydum, Mircea devam etti. *Zavallı Leyla, hâlâ beni bulmaya mı çalışıyorsun? Başaramayacağını bilmiyor musun?*

Bir gün yapacağız, diye geri gönderdim, içimdeki hayal kırıklığı ve acıyla savaşıyor.

Vlad ve ben Mircea'yı normal yollardan aramak zorunda kaldık çünkü bir şekilde beni engellemeyi başarmıştı. Başka biriyle bağlantı kurabilirdim. ama Vlad bana Mircea'nın eserlerini getirmesine rağmen onunla bağlantı kuramıyordum. Beni ya büyüyle ya da psişik olarak engelliyordu. Eğer ilkiyse, mahvolmuştum, bu yüzden

ikincisi olduğuna inandım. Bu şekilde, güçlerimin artması için hala bir şansım vardı ve onu kendi psişik oyununda yenebilirdim.

Çok safsın, dedi Mircea, sözlerini bir tıslama sesiyle bitirerek. *Babamın sana nasıl baktığını merak ediyorum.*

Üvey baba, hemen düzelttim. *İsterseniz ona Drac Amca da diyebilirsiniz ama Vlad sizin babanız değil.*

Omuzlarımdaki bir başka mistik kesik, acı dolu bir ılığı bastırmamı sağladı. Vay canına, bu konuda çok hassas, diye fark ettim ve bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara kaldırdım. Neyse ki Mircea, ben ona kasten yöneltmediğim sürece düşüncelerimi duyamıyordu. Ne yazık ki bu, onun düşüncelerini de duyamayacağım anlamına geliyordu, yoksa nerede olduğunu öğrenebilirdim.

Birkaç dakika içinde acı azaldı ve derim kendini tekrar pürüzsüz, lekesiz bir ete dönüştürdü. Yardım çağırmamamın nedenlerinden biri de buydu. Mircea bana zarar verebilirdi, evet, ama yapabileceklerinin bir sınırı vardı. Vicdanı olduğu için değildi; bana verdiği her yarayı önce kendi etine kazıması gerekiyordu.

Bizi birbirimize bağlayan büyüünün güzelliğı ve laneti de buydu. Mircea'yı intihara teşvik eden yönünü durdurmaya zorlamıştı, böylece artık kendi kafamı kesme dürtüsüne sahip değildim. Diğer taraftan, Vlad ve ben Mircea'yı bulsak bile onu öldüremezdik. Beni de öldürmeden olmazdı.

Cidden, küçük konuşmalarımızdan ne anlıyorsun? Vlad'ın vampir olur olmaz zihnimi okuma yeteneğini kaybettiğı için Tanrı'ya şükrederek devam ettim.

Aksi takdirde, düşündüğüm her şeye kulak misafiri olur ve Mircea'nın beni kesmenin yanı sıra zihinsel olarak da bana mesaj verdiğini bilirdi.

Belki de Vlad için neden bu kadar önemli olduğunu öğrenmek için yapıyorum, diye tersledi.

Şimdiye kadar, bu bir gizem. Eski sevgilileri kadar güzel değilsin ve çok daha az zekisin.

Elektrikli kişiliğimden olsa gerek, diye kestirip attım ama içten içe meraklandım. Neden benimle konuşmak için zihnime girip duruyordu? Sadece hakaret etmek için olamazdı. Elbette, Mircea vampire dönüştüğünde henüz onlu yaşlarının sonlarındaydı ama bu beş yüz yıldan fazla bir zaman önceydi. Dahası, Mircea bağlantımızı zihinsel ve fiziksel saldırıları için kullandığında genellikle kendini beğenmiş olurdu. Şimdi ise sesi üzgün geliyordu. Belki de soğukkanlılığını kaybedip ona karşı kullanabileceğim kritik bir şeyi ortaya çıkaracak kadar?

Avantajımı kullandım. *Son dört ay içinde benimle altıncı kez iletişime geçiyorsun. Eskiden bunun, büyüünün bizi hâlâ et ve kana bağladığından*

emin olmak için bağlantımızı test ettiğın için olduğunu düşünürdüm.

ama beni kesmek için benimle konuşmana gerek yok. Neden bunu yapmaya devam ediyorsun? Sıkıldın mı? Yoksa gerçekten çok mu yalnızsın?

Sana nedenini göstereceğim, dedi hırlayarak.

Bu hiç hoşuma gitmedi. Ben cevap veremeden şaşkın bir şekilde "Ne?" dedi ve bağlantımızı aniden kesti.

"Lanet olsun sana," diye mırıldandım. Artık beni duymuyordu. Gerçekten gittiğini nasıl anladığımı bilmiyordum ama sanki zihnimde bir kapı kapanmıştı.

Fark etmez, diye karar verdim. Mircea muhtemelen bana "göstereceği" şey konusunda blöf yapıyordu. Her halükarda, şimdi kıyafetlerimi değiştirmeli ve bu kanlı elbiseyi yok etmeliydim. Vlad bunu görürse çok sinirlenirdi ve zaten yeterince sinirliydi.

Mircea gibi kinci bir tip olsaydım, onun beni oyduğu gibi ben de onu oyarak dikkatini çekebilirdim. Ama, her ne kadar benim elbise çoktan çöpe atılmıştı, ben yapmadım. Birincisi, gün geçtikçe daha kindar olabilirdim ama mazoşist değildim. Henüz değil.

Yatak odamdaki dolaba girdim. Birkaç dakika sonra, soluk mavi bir elbise ile lavanta rengi bir elbise arasında karar veriyordum ki göğsümde yeni bir ağrı patlak verdi. Öncekinden farklı olarak bu ağrı o kadar şiddetliydi ki yere düştüm. Yere düştüğümde kendimi artık ihtiyacım olmayan havayı solurken buldum. Bu tür bir acıyı tanıyordum ve korkudan kapıya doğru sürünmeye çalıştım ama Uzuvarım çalışmayı bıraktı. Tek yapabildiğim acı içinde seğirmektir.

Bu Mircea'nın her zamanki acımasız tekmeleri için canımı yakması değildi. Bu çok daha kötü bir şeydi.

Hollywood vampirler konusunda yanıliyordu. Birini öldürmek için kalbine tahta bir kazık saplamazsınız. Bu sadece benim türümden olanlara kötü bir kıymık ve daha da kötü bir öfke verirdi. Bunun yerine kafalarını keser, yakıp kül eder ya da kalplerini gümüşle yok ederdiniz. Hissettiğim kadarıyla Mircea az önce gümüş bir bıçakla kendini ve dolayısıyla beni kalbimden bıçaklamıştı. Çoktan ölmemiş olmamızın tek nedeni Çünkü Mircea bıçağı bükmemişti. Henüz.

Bölüm 3

Vlad'a seslenmeye çalıştım. Bunu durdurmak için bir şey yapamazdı, ama bazıları Çaresiz bir yanımla onu son bir kez daha görmek istiyordu. Yine de tek yapabildiğim soluk soluğa bir fısıltıydı. Vlad doğaüstü duyulara sahip olabilirdi ama

üç kat altımdaydı ve malikanenin güney kanadındaki inşaattan gelen sonsuz gürültü, çınlama ve diğer sesler vardı.

Sahip olduğum tek şey zihnimdi ve neredeyse uzuvlarım kadar donmuş hissetmeme rağmen, onunla bir bağlantı kurmak için son gücümü topladım, sonra zihinsel bir çılgılık attım.

Vlad!

Bir enerji dalgası odayı doldurdu ve ardından bir dizi duygu benimkilere çarptı. Bu, beni duyduğunu bildiren bir cevaptan daha etkiliydi. Birkaç dakika sonra, uzun boylu, karanlık bir formun bulanık bir hızla bana doğru ilerlediğini gördüm.

"Leyla." Beni kaldırdı, o kadar yakınımına eğildi ki saçları etrafımızda siyahımsı kahverengi bir perde oluşturdu. "Ne-?"

Kollarım düştüğünde durdu ve doğrudan kalbime açılan kanlı deliği ortaya çıkardı. Ondan bir duygu dalgası patladı ve geri tepen etkiler bana öyle bir güçle çarptı ki neredeyse bayılıyordum.

"Hayır," dedi, ıstırap kelimeyi boğuyordu. "*Hayır!*"

Çılgılığı her yanımda yankılandı. Vlad bana sarılırken keder, panik ve çaresizlik aramızdaki bağda uğulduyordu. Göğsümdeki korkunç, pençeleyen acının ortasında, yüzümde onu görebileceğim kadar uzaklaşana kadar anlamadığım yanan noktalar hissettim.

Yüzünde pembe çizgiler vardı. Bunlar gözyaşı olmalıydı ama Vlad'ın ağlayabildiğini bilmiyordum. Küçük turuncu damlacıkları da hiç görmemiştim.

Giysilerimi ve dokundukları her şeyi yakmadan önce teninde boncuklar oluştuyordu.

Ateş gibi terliyor, diye fark ettim, ölüm beni daha da pençesine düşürürken bile şaşkınlık içime işliyordu. *Seni seviyorum*, demeye çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey bir nefes oldu.

Bu yüzden ona baktım, içimi kaplayan korkunç soğukluk yerine yüzüne konsantre olmaya çalıştım. Çenesindeki koyu kirli sakalı, bakır yeşili gözlerini çevreleyen kanatlı siyah kaşlarını ve erkeksi ama şehvetli bakışlarını seviyordum.

Ağzını. Uzun siyah saçlarını ve ellerini kaplayan yara izlerini seviyordum ve en çok da vahşi, güzel ruhunu seviyordum. Ona tüm bunları anlatabilmeyi isterdim ama konuşmak beni aşıyordu.

Seni seviyorum, diye düşündüm tekrar, kelimeleri onun zihnine zorla sokmaya çalışarak. Benimkini saran taze duygu dalgasından beni duymuştu. *Seni seviyorum, diye* tekrarlardım görüşüm kararırken ve diğer her şey kaybolurken.

Sonsuza kadar . . .

Birden o dayanılmaz soğukluk kayboldu. Uzuvlarım sanki daha önce verdiğim çılgınca talimatları gecikmeli olarak yerine getiriyormuş gibi sallanmaya başladı. Vlad geri çekildi, ikimiz de göğsümdeki derin, bıçak şeklindeki deliğin üzerini yeni, iyileşen derinin kaplamasını izlerken kederi inanılmaz bir rahatlamaya dönüştü.

Mircea bıçağı çevirmek yerine çekmiş olmalı. Bıçağı Ölmek üzere *olmadığımı* bilmek içimi öyle bir sevinçle doldurdu ki, boğuk bir kahkaha attım. Vlad Romence bir şeyler haykırdı, sonra beni öptü, dudaklarımı morartırken aramızdaki bağı daha fazla duygu yırttı.

"Ben de seni seviyorum." Yüzümün her tarafına yakıcı öpücükler kondurmak için ayrılırken sesi titriyordu. "Sonsuza kadar." Çok erken durmadan önce beni tekrar öptü.

Çok sakın bir ses tonuyla, "Çık dışarı," dedi.

Hızla geri çekilen ayak sesleri odada yalnız olmadığımızı fark etmemi sağladı. Doğru, Vlad'ın insanları da onun duygularını benim gibi hissetmiş olmalıydı ve birkaç dakika önce keder ve panik girdabına kapılmıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu durum birkaçını neyin yanlış olduğunu görmek için koşturmuş olmalı.

Vlad'ın rahatlaması bilinçaltımı vurmaya devam ediyordu ama şimdi giderek büyüyen bir öfkeyle karışmıştı. İç kalkanlarını yukarı çekip her şeyi engelleyene kadar kontrol altına almak için mücadele ettiğini hissettim. Yavaş bir nefes verdi ve her tarafımda küçük delikler açan alevli ter damlacıkları

elbisesi teninde kayboldu. Yine de yüzüme dokunmak için uzandığında elleri kavurucu sıcaklığını koruyordu.

"Çok yakındı," dedim titrek bir sesle. "Çok yakındı."

Kendini kontrol etmeye çalışsa da sesindeki öfkeyi engelleyemiyordu. Mircea'ya daha sonra ben de öfkelenecektim ama şu anda, son saldırısının acımasızlığına kızamayacak kadar hayatta olduğum için minnettardım.

Vlad'ın kalkanları kalkmıştı ama hâlâ rahatlama ve öldürme öfkesi arasında gidip geldiğini anlamak için aramızdaki bağa ihtiyacım yoktu. Ondan enerji dalgaları yayılmaya devam etti ve kokusu dumanlı tarçından daha çok orman yangını gibi kokan bir şeye dönüştü. Kendiliğinden yanmanın eşiğinde olmasından endişe ediyordum. Bu normalde lafın gelişi olsa da, o şaşırtıcı yeteneklere ve aynı derecede etkileyici bir öfkeye sahip asırlık bir pirokinetik vampirdi, bu yüzden Vlad için bu gerçek bir olasılıktı.

"Gücü azaltman gerek," dedim. "Bu evi bir kez yerle bir ettin ve yeni dördüncü katın yapımını yeni bitirdi."

Hızlı gülümsemesi yüzündeki sertliğin bir kısmını yumuşatmıştı ama krizin bittiğine inanmamam gerektiğini biliyordum.

"Vlad," diye tekrar başladım.

"Ben iyiyim ama sen konuşmaya devam edemeyecek kadar zayıfsın," dedi.

İtiraz ederdim ama kendimi neredeyse çocukluğumdaki kadar yorgun hissediyordum. yepyeni bir vampirdi ve güneşin doğuşu beni bayıltmıştı. Bu yüzden beni yatağa taşıyıp aynı anda Romence bir emir verdiğinde itiraz etmedim.

Koridorun aşağısında bir yerde, itaat etmek için koşuşturan ayak sesleri duydum. Vlad adamlarına odamızdan çıkmalarını emretmişti ama belli ki fazla uzağa gitmemişlerdi. Beni yatağa yatırıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırdığında, Vlad'ın muhafızlarının yüzbaşı Samir, üç adamıyla birlikte çoktan dönmüştü.

Kan dolu torbalar.

Samir'e gevşek bir teşekkür gülümsemesi gönderdim. O ve ben çok yakınlaşmıştık. Son birkaç aydır arkadaşlar. İlk poşeti ısırdığımda, o kırmızı sıvı damarlarıma saf kafein gibi çarptı, gücümü canlandırdı ve daha önce yaptığım gibi mezarın etrafında dönmek yerine sadece yarı ölü hissetmemi sağladı. İkinci torba daha da iyiydi, zihnimde kalan bulanıklığı kovdu. Üçüncüsünden sonra kendimi neredeyse yeniden normal hissettim.

Vlad bana baktı, gözlerinin zengin bakır tonunun etrafında yeşil parlıyordu. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım, sırtımı yastıklara yasladım. Vlad Samir'e döndü. "Tüm çevre sensörlerini kontrol et, sonra da muhafızları iki katına çıkar. Bu taktiksel bir dikkat dağıtma aracı olarak kullanılmış olabilir."

Samir kibarca selam verdi ve Vlad'ın adamlarının geri kalanını da yanlarına alarak oradan ayrıldı.

Ancak Samir'in üç kişiye bu katta kalmalarını emrettiğini duydum ve Vlad'a yeni bir endişeyle baktım.

"Birinin saldırmak üzere olduğunu mu düşünüyorsun?"

Vlad'ın ağzı mizahsız bir gülümsemeyle büküldü. "Muhtemelen hayır. Amaçları bu olsaydı, ben senin için endişelenirken saldırırlardı. Yine de gerekli özeni göstermeyi ihmal etmeye gerek yok."

Sonra göğsümün üzerindeki kan lekesine dokundu. Temasla birlikte içine bir elektrik akımı kaydı ve ne kadar zayıf hissettirdiğine hayret ettim. Ölümüne bu kadar yakın olmak beni normalde fazla kinetik enerjimi boşaltmak için kullandığım paratonerlerden daha fazla tüketmiş olmalıydı. Vlad'ın bakışları

Elbisemdeki diğer kanlı lekeler. Yüz ifadesi karardı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, derinliklerinde yeni bir öfke yandı.

Kaçınılmaz kavgayı önlemeye çalıştım. "Vlad, ben de tam sana bunu anlatmak üzereydim-"

"Sen bana seslenmeden önce Mircea ne kadar zamandır seni kesiyordu?" diye araya girdi.

Sadece bugünkü ilk kesikleri sakladığım için değil, diğer zamanlarda da çok fena yakalanmıştım. Vlad'ın gözlerindeki parıltı, onun da bunu anladığı konusunda beni uyardı.

"Senin bilmediğin yaklaşık altı kez, ama Mircea daha önce hiç bu kadar ciddi bir şey yapmamıştı, yemin ederim."

"Altı kez," diye tekrarladı. Eli daha da ısındı, ta ki elbisemin onun altında alev almamasına şaşırana kadar. "Ve bunu benden *neden* saklamaya karar verdin?"

"Mircea'nın bağlantımızı bu şekilde kullanmasını engelleyemem," diye cevap verdim, ses tonuma hayal kırıklığı sızıyordu. "Bunu yaparken benimle zihinsel olarak alay etmesini de engelleyemem, ki bu da sana bahsetmediğim başka bir şey. Ama sana zarar vermesini engelleyebilirim." Sesim takıldı. "Sana daha önce de söyledim, düşmanlarının seni sopalamak için kullandığı silah olmaktan bıktım. Mircea'nın saldırılarından sana her bahsetmediğimde, onun sana zarar vermesini engelliyordum. Onu henüz durduramayabilirim ama onun oyununa gelmeyeceğimden eminim. eller."

Vlad gözlerini kapattı. Yaklaşık altı yüz yıl boyunca gücünü, yeteneklerini ve acımasız ününü ne kendisinin ne de İnsanlar yine bir düşmanın merhametine kalacaktı ve başarılı olmuştu ... bana kadar.

Beni sevdiğini itiraf etmek Vlad'ın beni uyardığı her şeyi yapmıştı. Düşmanlarının gözünde artık ona karşı kullanabileceği en büyük araç bendim ve Mircea bunu ilk kullanan kişi değildi. Sonuç olarak, geçen yıl boyunca cehennemi yaşadım ve geri döndüm, ancak başkalarının bana verdiği her yara Vlad'ı daha çok incitti çünkü kendini suçladı.

Gözlerini tekrar açtığında, renkleri bakırımsı yeşilden parlak, vampir zümrüt rengine dönüşmüştü. "Bunu neden yaptığını anlıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Ama böyle bir şeyi benden bir daha asla saklamayacağına söz ver."

Mircea birkaç dakika önce beni neredeyse öldürmemiş olsaydı, reddedebilirdim. Ama riskler az önce büyük ölçüde artmıştı. "Söz veriyorum," dedim bakışlarını tutarak. "Vlad, ben-"

Birçok yerime jilet gibi saplanan acı, daha fazla bir şey söylememi engelledi. Karnımı tuttum, bu da beni somut yerine büyülü olan bıçaklardan korumak için hiçbir şey yapmadı.

Ellerimin arasından taze kan sızarken Vlad acımasız bir küfür savurdu. Kalkanları düştü ve duyguları bir kez daha benimkilere çarptı. Öfke patlamalarının ortasında, Mircea'nın sihirli bir şekilde beni kesmesini izlerken zar zor kontrol ettiğim bir panik yakaladım. İkimizi de tekrar kalbimizden bıçaklayıp bu sefer işi bitirecek miydi? Ertelemem zalim bir oyun muydu?

Eğer öyleyse, yapabileceğim bir şey yoktu, bu yüzden en kötüsünün gerçekleşmek üzere olmaması ihtimaline karşı hem Vlad'ı hem de kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"O kadar da kötü değil," dedim gergin bir sesle. Tanrı'ya şükür ki babalık bağımız sadece bir yöne gidiyordu ve Vlad yalan söylediğimi hissedemiyordu. "Kalbime yaklaşmayacak," diye ekledim.

Yeni kesiklerin hepsi göğsümün oldukça altındaydı ve her yeni kesikte irkilmemek için mücadele ettim. Bunlar Mircea'nın normalde yaptığı gibi uzun, derin kesikler değildi. Kısa, sık ve bağlantılıydılar. Mircea ne yapıyordu?

Meşhur bin kesik ölüm işkencesini üzerimde mi deniyorsun?

Vlad yumruklarını sıkarak, "Ona acı çektirmenin yollarını düşünerek beynimi parçalayacağım," diye yemin etti. Sonra bakışları daraldı ve artık sıırıslık olan elbisemi üzerimden sıyırmak için daha da yaklaştı.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti Vlad ve komodinden çiçek vazosunu alıp içindeki suyu üzerime boşaltarak beni şaşırttı. Sonra üzerime kuru bir çarşaf gerdi.

Üzerindeki yeni kan lekelerini *gördüğümde, önce elbisem, şimdi de çarşaf*lar diye düşündüm. *Mircea bugün beyaz kumaşlara cehennemi yaşattı.* Sonra zihnimden gelen yüksek bir ses acımı bastırdı. Bu Mircea'ydı ve sesi paniklemiş gibiydi.

Etinin içinden cevap ver yoksa beni öldürecekler!

Bölüm 4

"Ne?" Yüksek sesle söyledim. "Kim bu 'onlar'?"

Vlad etrafına bakındı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Mircea," dedim dişlerimi sıkarak, odaklanmaya çalışarak ama artık zihnimde sadece sessizliği duyuyordum. *Ne demek istiyorsun?* Zihinsel olarak bağırdım ama yine de yanıt olarak hiçbir şey duymadım.

Vlad omuzlarımı kavradı. "Mircea? Ne dedi o?"

Başımı salladım, şimdi fark ettiğim devam eden kesiklerden irkildim. "*Kim var orada?*" kelimeleri defalarca kazınmıştı. "Dedi ki, 'Bedeninle cevap ver yoksa beni öldürecekler. Kimi kastettiğini bilmiyorum ve soramam da. O artık yok.'"

"Onlar mı?" Vlad tekrarladı, ağzı çelik gibi bir çizgi halinde gerilmişti. "Eğer bu Mircea'nın işi değilse, kimin işi?"

Bana hem acımasız hem de özür dileyen bir bakış atarak, kavurucu parmağını kalçamda gezdirdi. Yanmış etten ince bir iz bıraktı ve bu iz mürekkep kadar net okunuyordu. Acıya karşı dişlerimi sıkarken bile Vlad'ın el yazısının kusursuz olduğunu ironik bir takdirle fark ettim.

Mircea'ya canlı ihtiyacım var. Fiyatını söyle-Vlad Dracul

Karnımdaki diğer mistik kesikler **bir anda kesildi**. Vlad çiçek vazosundaki suyun geri kalanını üzerime döktü, eski kanı yıkadı, böylece yeni bir cevap kolayca görülebilecekti. İkimiz de gergin bir sessizlik içinde bekledik. Hâlâ insan olsaydım, nefesimi tutuyor olurdum.

Dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı. Kesilmediğim için hayal kırıklığına uğrayacağımı hiç düşünmemiştim ama neredeyse

cildim kırılmadan kaldığı için tedirginlik.

"Onlara başka bir şey göndermeyi deneyin," diye ısrar ettim. Bundan hoşlanmayabilirdim ama neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu.

Vlad bana zalimce bir bakış daha attıktan sonra yeni mesajını yazmaya başladı. Bu sefer çok daha uzundu, bu yüzden yazmak için tüm karnıma ihtiyacı vardı.

Bana Mircea'yı getir ve zengin bir şekilde ödüllendiril. Onu öldürürsen seni ve değer verdiğin herkesi yok ederim.

"Bu her kimse ona yağ çekmenin bir yolu," diye mırıldandım.

Bu kez bana bakarken bakışlarında en ufak bir yumuşaklık belirtisi yoktu. "Gerçek bu."

Her kelimesinde ciddi olduğunu anlamak için duygularını hissetmeme gerek yoktu. Vlad'ın acımasız yanı onun en sevmediğim yanıydı ama yine de onun bir parçasıydı. Romanya'nın insan prensiyken, çok daha büyük bir istilacı imparatorluğu süslü laflarla durdurmamıştı. Bunu katıksız bir vahşetle yapmıştı ve ondan sonra bir vampir olarak geçirdiği yüzyıllar onu daha da sertleştirmişti.

"Ya bu Mircea'ysa ve bizimle oyun oynuyorsa?"

Vlad kalbimin üzerindeki noktaya dokundu. "O kılıcın hatalı bir hareketiyle hem sen hem de Mircea ölebilirdiniz. Bunu daha önce düşünmemiştim ama Mircea'nın olmaması mantıklı. Benden nefret ediyor ama kendi hayatını bu kadar pervasızca riske atmaz. Demek ki bunu başka biri yaptı ve Mircea kendini kurtarmak için o kişiye seninle ve dolayısıyla benimle olan bağlantısını anlatmış olmalı."

Özellikle de bu olaydan hemen önce Mircea'dan duyduğum tuhaf *Ne?* Sesi sanki biri onu şaşırtmış gibi çıkmıştı, hem de iyi anlamda değil. Yine de . . .

"Mircea havada kaybolabilen, vampirden dönme bir büyücü," diye belirttim. "Mircea istediği zaman yok olabiliyorsa, biri onu gümüşle bıçaklayacak kadar uzun süre tutmayı nasıl başarabilir ki?" "Tek bir yolu var," dedi Vlad ve okşayıcı ses tonu bana Bıçağın eti delirken çıkardığı ses. "Mircea kendisinden bile daha güçlü insanlar tarafından tutuluyor."

Sihir berbat! Tekrar düşündüm, bu sefer çok daha şiddetli bir şekilde. Sonunda büyücülerle ittifak kuran vampiri yenmiş olmamız yeterli değildi. Mircea, Vlad'ı öldürmek için yüzyıllar süren bir girişimde bulundu. Şimdi, endişelenmemiz gereken

bir grup gizemli büyücü de vardı. Peki "onların" kim olduğunu bile bilmezken onları nasıl bulacaktık?

Gözlerimi kapattım. Daha önce Mircea'ya olan bağımдан korkmamıştım çünkü kendini öldürmeden beni öldüremezdi. Şimdi, hayatım tehlikedeydi. güçlü olmaları dışında haklarında hiçbir şey bilmediğim insanların elleri. Büyücüler ve büyüyle bağlandığım kişinin ölmesini istiyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Beni Mircea'ya bağlayan büyüü bozmamız gerekiyor," dedim gözlerimi açarak. "Öyle ya da böyle."

"Oh, yapacağız. Bundan asla şüphe etmeyin."

Vlad'ın bakışları o kadar parlaktı ki yüzümü okşarken yanan zümrütleri andırıyordu. Sonra eli aşağı indi, yüzümün tam ortasına geldiğinde düzleşti.

O görünmez, sihirle beslenen bıçağın bana saplandığı yerde.

"Seni kaybetmekten sadece birkaç dakika uzaktayım."

Duyguları kilitli kalmıştı ama çenesindeki kasların esnemesi ve ateşinin yükselmesi, içinde hâlâ bir yangın olduğunu anlamam için yeterliydi. Uzandım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, ta ki kenetlenmiş ellerimiz kalbimin üzerinde durana kadar.

"Beni kaybetmedin."

Ve onu kaybetmemiştim. Bir saatten az bir süre önce kaybettiğimi sanmıştım. Vlad'a baktım, bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm için yüzünü nasıl ezberlemeye çalıştığımı hatırladım. Şimdi, bana hâlâ birbirimize sahip olduğumuzu hatırlatacak uzun bir bakıştan daha somut bir şey istiyordum.

Başını aşağı çektim ve onu öptüm. Cevap vermesi için dudaklarımın onunkilere değmesi yetti. Sözsüz bir şeyler mırıldandı, sonra beni sırlıslıkla, kan lekeli yataktan çekip şöminenin önüne yatırdı. O bana bakarken ateş daha da yükseldi, ta ki turuncu ve mavi alevler sanki ızgarayı aşip bize ulaşmaya çalışıyormuş gibi görünene kadar.

"Kimse seni benden alamaz," diye homurdandı Vlad, gömleği tek bir hamlede yırtıldı. Pantolonu da aynı kaderi paylaştı, sonra erimiş vücudu benimkini kapladı ve beni öptü.

Sırtını kavradığımda içine yayılan akımları durduramadım ve çıkardığı alçak, karanlık erotik seslerden bunu yapmamı istemediğini anladım. Onun Elleri, benim tam ve sınırsız teslimiyetimden daha azına razı olmayacak bir aşığın acımasız bilgisiyle üzerimde gezindi. Sonra onun parmakları, onun şehvetli hareketleriyle eşleşen vuruşlarla benimle alay etti.

dilini. Bundan sonra ona istediği her Şeyi vermeye ve ihtiyaım olan her Şeyi almaya hazırdım.

AŞağıya uzandım ve onun altında yükselirken sikini kavradım. O kalın, sert boyu bana sũrtũnrken dudaklarımda titreşen iniltisi, belime bir his patlaması gönderdi. Umutsuzca yapmasını istediğim Şekilde ileri doğru itmek yerine, iki elimi de tuttu ve başımın ũzerinde sabitledi.

"Henũz değil," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

AŞağı doğru kayarak ağzını bacaklarımdın arasına gũmdũđũnde itiraz sesim uzun bir iniltiye dũnũŐtũ. Dili, beni zevkten yarı hıçkırıklara boğan kıvrımlı, ateşli bir damgaydı ve tutkum kırılma noktasına ulaştığında sağ elim ona giderek artan elektrik Şimşekleri fırlattı.

"Lũtfen," diye nefes nefese kaldım.

Alçak kahaahası ağrıyan bedenimi okşadı. "O kelimenin bende işe yaramadığını biliyorsun."

Bunu uzatmasına izin veremeyecek kadar arzudan çılgına dũnmũŐtũm. Ani bir hareketle ağzını bana çarpınca çığlık atarak ters dũndũm ve kendini orada tutmak iãin kalçalarımdı kavradı. Sonra, orgazmdın baŐlangıcından titrerken bile, kalçalarımız aynı hizaya gelene ve artık zũmrũt rengi olan gũzlerine bakabilene kadar başını yukarı kaldırmaya zorladım ve aynı anda aşağı kaydım.

"*Lũtfen* kelimesinden nefret ettiğin iãin," dedim, tutkulu bir sesle. "Peki ya Şimdi?"

İãime derinlemesine girerken aynı anda ağzını da benimkine dayadı.

Bölüm 5

Birkaç saat sonra İngiltere'nin Londra kentindeki özel bir havaalanına indik. Vlad'ın yeni, şık Learjet'i tamamen durduğunda, istemeden içime çektiğim nefesi dışarı verdim.

Bana baktı, dudakları kıvrıldı. "Her şey olup biterken, *uçmak* konusunda gergin misin?"

"Benim derdim uçuş kısmı değil," diye karşılık verdim alaycı bir tavırla. "Benim sorun yaşadığım kısım çarpma kısmı."

Bu uçak yeniydi çünkü Mircea sihirli bir şekilde Vlad'ın pilotlar eskisini çarptı. Hayatta kalmamızın tek nedeni Vlad'ın çarpışmadan birkaç dakika önce yan kapıyı açıp bizi uçurmasıydı. Vampirler ama hiç kimse maksimum hızda yere çarpan bir uçaktan sağ çıkamaz.

"Mircea'nın büyülerinden birine bağlı olmadıklarından emin olmak için herkesi test ettik," diye hatırlattı Vlad. "Ayrıca, o asla bizim "Hala ona bağlıyken uçağa binebilirsin."

"Umarım bu çok uzun sürmez," diye mırıldandım.

Romanya'dan Londra'ya uçmamız için geçen süre zarfında yeni bir "mesaj" gelmemişti. Mircea'yı esir alanların ne niyette olduğunu bilmemek sinirlerimi bozuyordu. İyi tarafından bakarsak, ölmemiştik, yani gizemli Büyücüler Vlad'ın kendilerine yönelik tehdidini ciddiye alıyor olmalıydı. Olumsuz yönden bakarsak, Mircea'nın Vlad tarafından Büyük kırmızı bir fiyonkla teslim edildi, yani "onlar" her kimse, Mircea'yı vermek için de aceleleri yok gibiydi.

"Mencheres'le nerede buluşacağız?" Vlad merdivene dönüşen iç kapıyı açtığında sordum.

"İşte," diye cevap verdi aksanlı bir ses kapının arkasından. Şaşkınlığımı atlatmaya fırsat bulamadan, beline kadar uzanan siyah saçlı Ortadoğulu bir adam merdivenlerden yukarı fırladı.

Vlad Mencheres'i kucakladı, bu dünyada sadece birkaç kişiye gösterdiği bir sevgi gösterisiydi. Ama Vlad sık sık Mencheres'ten "onursal efendimiz", bu yüzden Mencheres'in her iki yanağına da birer öpücük kondurduğunda şaşımamıştım.

Sonra Mencheres kömür rengi bakışlarını bana doğru çevirdi ve aurasını tespit edilemeyecek seviyelere indirmeye neden zahmet ettiğini merak ettim. Mencheres yirmili yaşlarının başında çekici bir adam gibi görünüyordu ama gözlerinin içine bakmak kadim geçmişe açılan bir zaman kapısından bakmak gibiydi. Çok yaşlıydı; Giza platosundaki ünlü piramitlerden biri ona aitti.

"Leyla," dedi elini uzatarak. Elini sıktım çünkü akımı engelleyen eldivenlerimi giyiyordum ve bu yüzden basit bir temasla onu şok edemezdim.

"*Geldiğiniz için teşekkürler,*" dedim, eklemeyen, "*ama neden bu kadar Burada.*" Mencheres daha önce elinden geleni yapmasına rağmen Mircea'nın büyüsunü bozamamıştı. Mencheres o zamandan beri bir ilerleme kaydetmediyse, Vlad'ın neden onunla buluşmak istediğini bilmiyordum.

Mencheres, "New York'taydım, yani kısa bir uçuştı," dedi ve bizimle burada buluşmak için her şeyi nasıl bıraktığını önemsemedi.

"Kira nerede?" Vlad merdivenin kapıya dönüşmesini sağlayan düğmeye bastığında sordum.

"Hâlâ orada," diye cevap verdi, rahat bir el sallayarak. "Kız kardeşiyle geçirdiği zamanı bölmeye gerek görmedim."

Kardeş kelimesini duyunca içime bir sızı düştü. Kendi kız kardeşim Gretchen'a, Vlad'ın düşmanı Szilagy'i öldüğünde babamla birlikte normal bir hayata dönebileceklerine dair söz vermiştim. Sonra Vlad Szilagy'i'yi öldürür öldürmez bu sözümünden dönmek zorunda kalmıştım. Gretchen süresiz olarak saklanmak zorunda kalmaktan hiç hoşnut olmamıştı, babam da öyle.

Vlad pilotlarına kalkış emri verdiğinde ailemle ilgili düşüncelerimden uzaklaşmıştım. "Nereye gidiyoruz?" Motorlar kükreyerek canlanırken bir sandalye kaparak sordum.

"Hiçbir yerde," diye yanıtladı Vlad. "Kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzakta."

Mencheres pelüş koltuklardan birine yerleşti. Ben de oturdum. Bu uçak Vlad istediğinde acele edebiliyordu ve pilotları da bunu tahmin edebiliyordu.

Vlad'ın acelesi vardı.

"Bir içki ister misin?" Mencheres'e şeffaf bir cam panel tarafından korunan mini barı işaret ederek sordum. Vampirlerin hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyması, diğer içkileri atladığımız anlamına gelmiyordu.

Başını eğdi. "Varsa viski."

Vlad ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu taşra seçiminden anladığım kadarıyla Bones'la vakit geçiriyorsun."

Mencheres'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eğer birbirinize bu kadar benzemeseydiniz, muhtemelen arkadaş olurdunuz."

Mencheres'e bir bardak viski uzatırken bir homurtuyu bastırdım. Vlad'ın Mencheres'in yardımcı hükümdarından neden bu kadar hoşlanmadığını bilmiyordum ama yakın zamanda bunu aşacağını da sanmıyordum.

"Bu kadar yeter," dedi Vlad, elini bir hareketle Bones'u başından savarak. "Büyü, vampir yasalarına göre yasak olan birkaç şeyden biri ama Mircea gibi, bunu hâlâ gizlice uygulayanlar var. Derhal o dünyaya girecek bir rehber ihtiyacım var."

Mencheres öne doğru eğildi, ifadesi çok ciddileşti. "Fark edilmeden girip çıkamayacak kadar tanınmış birisin ve vampirler büyü onların kimliklerinin Kanun Koruyucularına ulaşmasını engellemek için öldürecektir."

Kabul ettim ve Vlad'a ne pahasına olursa olsun Mircea'nın büyüünü bozmamız gerektiğini söylediğim için kendimi suçlu hissettim. "Başka bir yolu olmalı-"

"Yok," diye araya girdi. Sert tonuna rağmen koluma koyduğu eli nazikti. "Mircea'yı tutan büyücülerin onu geri vermek gibi bir niyetleri olsaydı, teklifimi kabul ederlerdi. Sessiz kalmaları, ya hâlâ onu öldürmeye niyetli oldukları ya da onu bana karşı kullanmanın en iyi yolunu düşündükleri anlamına geliyor."

Her iki seçeneğin de hayranı değildim ama Vlad'in kendini daha da tehlikeli durumlara atmasını istemiyordum. Yetenekleri onu vampir dünyasındaki neredeyse herkesten koruyabilirdi ama büyüünün hüküm sürdüğü gizli bir yeraltı dünyasında? Korkulan pirokinezisi bile bununla başa çıkamazdı.

"Voodoo kraliçesini tekrar göreceğiz," dedim. "Belki daha önce düşünmediği bir şey vardır."

"Önceki ipuçları boşa çıktı ve eğer bir şey düşünseydi yeni olsaydı, bana söylerdi." Sesi düzleşti. "Marie Laveau ona böylesine çarpıcı bir borcum olmasını çok isterdi. Açgözlülerin servet biriktirdiği gibi o da iyilik biriktiriyor."

"Kim bu büyücüler ve Mircea'yı nasıl ele geçirdiler?" Mencheres sessizce sordu.

Vlad sinirli bir ses çıkardı. "Eğer ikisini de bilseydim, burada seninle oturmak yerine onları öldürmeye gidiyor olurdum."

Vlad'ın hayal kırıklığının bıraktığı boşlukları ben doldurdum. "Onlar her kimse, benimle olan bağlantısını kanıtlayana kadar Mircea'yı öldüreceklerdi. Vlad, Mircea'yı ona canlı teslim ederlerse başlarına ödül koymayı teklif etti. Bu birkaç saat önceydi ve o zamandan beri hiçbir şey duymadık."

Mencheres gözlerini kapattı. Uzun bir sessizlikten sonra gözlerini açtı ve Vlad'a baktı. "Üç bin yıldan daha uzun bir süre önce büyü yasaklandığında o dünyayı terk ettim ama yakın zamanda o dünyayla bağları olan birini tanıyorum ve sana rehberlik etmesi için ona güveniyorum. Ancak önce onu öldürmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Vlad'ın kalkanları düşüp bunu düşünürken yaşadığı şaşkınlığı hissettim. "Bana ya da Leila'ya ihanet eden hiç kimse için bunun sözünü veremem," dedi sonunda. "Bunun dışında, sana söz veriyorum."

Mencheres, "Ne kadar çok isterseniz isteyin," diye vurguladı. "Pek çok kusuruna rağmen o benim için çok değerli ve onu kaybetmek bana acı verir."

Merakım artmıştı. Eğer bu kişi bizim için bir tehdit değilse, Mencheres neden Vlad'ın onu öldürmek isteyeceğinden bu kadar emindi?

"Benim koşullarım dışında, evet," dedi Vlad, ses tonundaki sıkıntı kendini tekrar etmekten hoşlanmadığını vurguluyordu. "Şimdi, kim o?" Mencheres

Vlad'a acımasızca eğlenen bir bakış attı. "Oh, onu tanıyorsun. Ve ondan Bones'tan bile daha fazla hoşlanmıyorsun."

Bölüm 6

Neyse ki Londra'dan sadece kısa bir uçuş mesafesinde olan İngiltere'nin Cheshire şehrine indik. Bir şoför bizi bekliyordu ve tanımadığımız şoför bizi *Downton Abbey* dizisinden fırlamış gibi görünen bir malikâneye götürdü. Şoför bizi bıraktıktan sonra hızla uzaklaştı ve bizi malikânenin büyük çift kapısının önünde bıraktı.

Mencheres kapıyı çalamadan kapılar açıldı ve ortaya ürkütücü bir Canlı turkuaz gözleri ve omuz hizasında kumral saçları olan yakışıklı bir vampirdi. Yüzü ve saçlarıyla ilgili ayrıntıları fark etmek için zamanım vardı çünkü bir bakıştan sonra bakışlarımı sıkıca yukarı doğru yönlendirdim. Çıplak vampir öfkeli bir of çekerken Vlad bir küfür mırıldandı.

"Acil olduğunu söylemiştin Mencheres, o yüzden içeri gel."

"Ian," dedi Mencheres azarlayıcı bir ses tonuyla. "En azından giyinmiş olmalıydın."

Ian sanki taktığı tek şeyin çok yakından yerleştirilmiş gümüş bir piercing olduğunu yeni fark etmiş gibi yere baktı.

"Yüzümde bir metre boyunda bir kadın mı görüyorsun?" diye sordu sohbet tonuyla. "Hayır, çünkü yaptığım işi bıraktım ve istediğin gibi evimi boşalttım, bu yüzden en azından smokin giymediğim için beni azarlamayabilirdin."

Grafik betimleme beni o kadar şaşırttı ki nasıl tepki vereceğimi bilemedim. *Tanıştığımızı memnun oldum demek pek uygun görünmedi. Oral seksinizi böldüğüm için üzgünüm!* muhtemelen daha uygun olurdu, ancak bunu da söylemeyecektim.

"Ah, ama bu kim?" Ian bana daha iyi bakabilmek için başını Vlad'ın etrafında döndürerek devam etti. "Mmmm, çok çekici değil mi? Eğer o benim tesellimse

ödül, o zaman kabul ediyorum-"

"O benim karım," diye homurdandı Vlad, ben yanlış varsayımı düzeltmeden. "Ve eğer ona bakarken sakin *bir* kez daha seğirirse, onu yakarım."

Mencheres alçak sesle, "Vlad, yemin ettin," dedi.

Vlad hemen, "Hadım etmek onu öldürmez," diye cevap verdi. "Ona söz verdiğim tek şey hayatıydı ve uzuvları yeniden büyüyebilir."

Ian endişelenmek yerine güldü. "Ben de bugünün sıkıcı geçeceğini sanıyordum. Şimdi, bu rezil Kazıklı'yı kapıma neyin getirdiğini öğrenmeliyim, özellikle de bu kadar önemliyse, efendim beni öldürmemen için sana yemin ettirdi."

Onun efendisi. Mencheres'e şaşkın bir bakış attım. Ian hiç de çekingen bir vampirin kendi soyunun bir üyesi için seçeceği türden. Peki Ian *oraya* gümüş koyarken ne düşünüyordu? Vlad sikini yaksa bile fark etmeyebilirdi. Şu anda cehennem gibi yanıyor olmalıydı.

"Başka kimseyi tanımadığınızdan emin misiniz?" Vlad, Mencheres'e eve girmek için hareket etmediğini söyledi.

Mencheres, "Çok az vampir büyü yaparak Yasa Koruyucuları'nın gazabını göze alacak kadar aptaldır ve böylesine pervasız bir itaatsizlikten sonra hayatta kalanların sayısı daha da azdır," diye cevap verdi. Ian omuz silkti, her iki suçlamaya da itiraz etmedi. "Bunların arasında güvendiğim tek kişi Ian... yani sözünü güvence altına aldıktan sonra."

"Mencheres, beni yaralıyorsun," dedi Ian, sesi incinmiş gibiydi.

"Benimle oyun oynama." Mencheres'in yeni ses tonu beni ürkütmüştü. Daha önce sesini yükselttiğini hiç duymamıştım. "Vlad'ı tanıdığım gibi seni de tanıyorum. Bırak biri sana maddi teşvik teklif etse bile, kendi eğlencen için Vlad'ı yanlış yönlendirirsin. Bu yüzden Vlad'a ve karısına bana gösterdiğin sadakati göstereceğine söz vereceksin ve bunu bana olan aşkın üzerine yemin ederek yapacaksın."

Ian'ın ağzı ancak surat asma olarak adlandırılabilir bir şekilde kıvrıldı.

"Bu hiç adil değil." "Yemin et," diye ısrar etti Mencheres. "Ve daha fazla tartışmadan önce, ne zaman

Senden en son ne zaman bir iyilik istedim? Şimdi beni gerçekten reddeder misin?" "Hayır," dedi Ian, sanki sözcük boğazında düğümlenmiş gibi bir sesle. "Sen bir tanesin

asla inkar etmeyeceğim dört kişiden biri. Pekala, sana olan sevgim üzerine yemin ederim ki, beni ikna etmek üzere olduğun görev süresince Tepeş ve karısına da sana gösterdiğim sadakati göstereceğim."

Şartları olan bir yemin ama Vlad'ın da şartları vardı. Ayrıca, eğer başarılı olursak, büyüü bozduktan sonra Ian'ın sadakatine ihtiyacımız

kalmayacaktı.

beni Mircea'ya bağlayan şey.

Mencheres Vlad'a döndü. "Gördün mü?" dedi her zamanki sakin tavrıyla. "Artık bu işi hallettiğimize göre, devam edebiliriz."

Vlad, Mencheres'e öyle bir baktı ki, acaba bir şey mi yapacak diye düşündüm. kolumu tutup, arkamı dönüp gidecektim. Ama sonunda omuz silkti, sanki "*Öyle olsun*" der gibiydi.

Vlad, Ian'a en çekici gülümsemesini göstererek, "Bana ya da Leila'ya ihanet edersen yeminim geçersiz olur," dedi. "Ve bu durumda, sana yapacaklarımla karşılaştırıldığında ölüm bir iyilik olacaktır."

Ian gözlerini devirdi. "Tehditlerini kendine sakla. Mencheres'in benden zorla aldığı söz sayesinde onlara ihtiyacın yok. Şimdi, ne tür bir büyü sorun

girmeye mi niyetlisin? Basit bir büyü yapmaktan daha fazlası olmalı yoksa Mencheres bunu kendisi yapardı. Büyü yasaklanmadan önce bu işi en iyi yapanlardan biriydi."

Vlad, "Bu bir büyü içeriyor ama biz büyü yapmak istemiyoruz," dedi. "Birini bozmamız gerekiyor. Bunu yapmak için Mencheres'ten bile daha yetenekli usta büyücülere erişmemiz gerekecek."

Ian efendisine sinirli bir bakış attı. "Beni öldürmek istiyorsan, bunu yapmak için daha güzel bir yol seçebilirdin."

Mencheres sessizce, "Bu çok önemli, Ian," dedi.

"Neden?" Ian şimdi Vlad'a dönerek sordu. "Düşmanlarını ateşli bir şekilde öldürmekten sıkıldın mı?"

Vlad'dan önce ben cevap verdim. "Ölmesini isteyen insanlar tarafından rehin tutulan bir büyücüye bağlıyım. Eğer o ölürse, aramızdaki bağ benim de öleceğim anlamına geliyor, bu yüzden bu bağı koparacak daha güçlü birini bulmak tek seçeneğimiz."

Ian bana baktı. İlk seferki gibi sapıkça değil, soğuk bir şekilde, sanki o anda ayaklarının dibinde ölüp ölmemem umurunda değilmiş gibi. Sonra Mencheres'e baktı. Kısa bir süre içinde yüz hatlarında şefkat, boyun eğme ve kızgınlık ifadeleri belirdi. Bu karmaşadan ya da Ian'ın çıkar ya da eğlence için arkadan vurma eğiliminden ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama Mencheres onun sözünü tutacağına güveniyor olmalıydı, yoksa burada olmazdık. Bu nedenle, Ian'a da güvenmekten başka seçeneğimiz yoktu. Şimdilik.

Sonunda Ian'ın ifadesi neşeli bir ukalalığa dönüştü. Zaten göz kamaştırıcı olan bakışlarının sesini yükselten bir gülümsemeyle parladığında, içgüdüsel bir kadınsı çarpıntı hissettim ve anında bastırdım.

"Zaten kim sonsuza dek yaşamak ister ki?" Ian dedi ki. "Pekâlâ, o zaman Londra'nın göbeğinde sihirli bir içki dükkânıyla başlayacağız. Ve umarım sen de Tepeş kadar güçlüsündür, benim kuzgun saçlı güzel poppetim, çünkü bu iş riskli olacak."

Bölüm 7

Ian, "Londra'nın kalbi" derken, yürüdüğümüz metruk sokaklara bakılırsa, keyifsiz bölgeyi kastediyordu. Eğer bize kötü niyetle yaklaşan herkesi hipnotize etme gibi vampirik bir yeteneğimiz olmasaydı, şimdiye kadar iki kez soyulmuş olurduk. Hal böyle olunca, bir şeyler kaybedenler soyguncular oluyordu. Hâlâ birinin boynunu zarar vermeden ısırma konusunda yetenekli değildim ama bir bileği halledebilirdim. Vlad da acıkmıştı. Ian aç değildi, daha önce yediğini söylemişti.

Ian'ın yarıda kestiğimiz şeyi tarif edişini göz önünde bulundurarak, ondan detay vermesini istemeyecektim. En azından Ian sonunda bir şeyler giymişti ama gömleği tamamen açıktı ve kot pantolonu o kadar dardı ki siyah kot boyanmış gibi görünüyordu.

Mencheres bize katılmamıştı, bu yüzden sadece üçümüz pis kokulu, grafiti dolu sokaklarda ilerliyorduk. Mencheres'in de gelmesini isterdim ama çok fazla işi olduğu için uzak durmasının daha iyi olacağını söylemişti. eski karısı yüzünden büyülü dünyada düşmanlar edinmişti. Vlad ve Ian bu ifadenin arkasındaki hikâyeyi biliyorlarmış gibi başlarını salladılar. Ben bilmiyordum ve merak ediyordum ama daha sonrasına kadar beklemek zorundaydım. Önce içkili mekânı bulmamız gerekiyordu ve yarım saat yürüdükten sonra Ian'ın kaybolduğunu kabul edemeyecek kadar ukala olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Sonunda Ian, bu bölgede başka bir sektörün ayakta kalabileceğini düşünemediğim için sadece bir bar olduğunu varsaydığım bir yere doğru yürüdü. Neon tabelada sadece bir harf kaldığı için adını anlayamadım. Barın eşliğinden geçerken ayaklarımızın altında tekrarlanan çitirtılardan, acaba diğer mektuplardaki kırık camlar süpürülmüştü.

İçerisi de daha güzel değildi. Köhne sandalyeli boş masalar mekânın yarısını kaplıyor, diğer yarısında ise belirgin bir idrar kokusu yayılan bir bar bulunuyordu. Barmen, işletmenin sadece iki müşterisiyle yaptığı sohbetten başını kaldırdı ve üçünün de bize attığı kötü bakışlardan yeni bir arkadaş edinmekten memnun olmadıkları anlaşılıyordu.

Sonra Ian barın üzerinden atlarken barmenin yüzü gerçekten karardı. Barın uzak köşesine itilmiş büyük, eski görünümlü bir dondurucuya gitti. Ian dondurucunun kapağını açtı ve beklendiği gibi, toz katmanları dışında boştu.

Ian göremediğim bir şeyi çekti ve endüstriyel boyuttaki dondurucunun arkası düşerek küçük, lekesiz bir odayı ortaya çıkardı. Ian barmenin devam eden itirazlarına aldırmadan o odaya girdi ve kafasını dışarı çıkardı.

"Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" diye sordu bize.

Vlad tezgâhın üzerinden atladı ve tek bir bakışıyla barmenin çenesini kapatıp geri çekilmesine neden oldu. Ben de onu takip ettim ve çok geçmeden üçümüz de küçük odada yer kapmak için itişip kakışmaya başladık. Ian bir düğmeye bastığında ve aniden aşağı inmeye başladığımızda, bunun bir oda olmadığını fark ettim. Bir asansördü.

Yaklaşık otuz metre indikten sonra durdu. Asansörün kapısı yoktu, bu yüzden yeni konaklama yerimiz hemen bize gösterildi ve şaşkınlıkla etrafa baktım.

Puro dumanı ve tütsü, bar ne kadar terk edilmişse o kadar lüks olan bir alanın üzerinde belli belirsiz bir pus oluşturunuyordu. Kadife koltuklar ve sandalyeler Oyun masalarının etrafında düzenlenmiş, smokinli bir grup caz çalıyor ve birçok sakininin arkasından görebildiğim kadarıyla, genişleyen bar tamamen devasa, farklı renkli kristal prizmalardan yapılmış gibi görünüyordu.

Ama bakmama neden olan şey bu değildi. Gözüme ilk çarpan, başının üzerinde bir deste iskambil kâğıdı taşıyan şehvetli blackjack krupiyesi olmuş, kristal barın arkasındaki şişeler tarafından çabucak gölgede bırakılmıştı. Barmen yoktu ve şişeler raflardan kendi başlarına çıkıyor, içeriklerini ya doğrudan müşterilerin bardaklarına boşaltıyor ya da önce meyve suları, gazlı içecekler ve diğer karıştırıcılarla karıştırıyorlardı.

Ben izlerken bir şampanya şişesi, her zamanki köpüklü akıntıdan ustalıkla kaçınarak kendi kendine kapağını açtı. Sonra altın renkli içindekileri havada asılı duran bir bardağa boşalttı ve bardak dolunca başını kaldırıp arkadaşına bakmadan bardağı alan muhteşem bir kadına doğru fırladı.

"Selenites'e hoş geldiniz," dedi Ian alaycı bir gülümsemeyle.
"Londra'nın büyüye meyilli seçkinler için önde gelen mekânı."

"Bunların hepsi büyü mü, yoksa bir kısmı telekinezi mi?" Fısıldadım.
Mencheres tanık olduğum her şeyi yapabiliyordu. Belki de Selenitlerin burada telekinezi yeteneği olan başka bir vampiri vardı.

Ian homurdandı. "Büyü. Şüphesiz buradaki tek vampirler biziz. Çoğu Kanun Muhafızları tarafından idam edilmek istemezdi ve büyüyle uğraştıkları duyulursa idam edilirlerdi."

"Ama eskiden buraya gelirdiniz," dedim. "Neden?" Vlad ve ben mecbur olmasaydık kesinlikle burada olmazdık. Ian neden burada takılmak için ölüm cezasını bile bile göze alsın ki?

Ian bana dilini şaklattı. "Yok öyle bir şey, ufaklık. Sırlarımı paylaşmak anlaşmamızın bir parçası değil."

Vlad, Ian'ın neden buranın müdavimi olduğunu umursamıyor gibiydi. Etrafımızdaki büyülü gösteriler için takdirimi paylaşıyorum. Bakışları hesaplı bir şekilde odayı taradı.

"Bu kadar konuşma yeter. Buraya gerçek bir büyücüyle konuşmaya geldik, uçan kartlar ve şişelerle oyun oynayan sahtekârlarla vakit kaybetmeye değil."

Sesini alçaltmamıştı, bu yüzden birkaç kafanın bize doğru dönmesine neden oldu. Ian Vlad'a dirsek atarak tısladı: "Burada zorbalıkla sonuç alamazsın. Beni takip et ve Tanrı aşkına kimseyi öldürme."

Vlad hâlâ kaburgalarını dürtmekte olan dirseğine baktı. Sonra Ian'a öyle bir sırttı ki, kollarımı Vlad'a dolamam için beni telaşlandırdı.

"Öncelikler, unuttun mu?" Kulağına yakın bir yerden fısıldadım.

Ani güç sıçraması

Vlad yanağıma bir öpücük kondurduğunda Ian'ın tehlikeyi atlattığını anladım. Şimdilik.

Vlad hafif bir ses tonuyla, "Evet, öncelikler," diye onayladı. Sonra Ian'a, "Bana bir daha dokunursan uzuvlarını bir kurt sürüsüne yediririm," dedi.

Ian başını salladı. "Aklın başındaymış gibi bile davranamıyorsun, değil mi? Peki, nasıl istersen öyle olsun. Baylar ve bayanlar," dedi daha yüksek bir ses tonuyla. "Arkadaşlarım ve ben bu gece en iyi, en yetenekli eğlenceyi arıyoruz. Eğer

İlgileniyorsanız ve beklentilerimizi karşılayabiliyorsanız, size hem sizin hem de banka hesabınızın asla unutamayacağı bir akşam vaat ediyoruz."

Daha önce bazı insanların ilgisini çekmiş olsaydık, şimdi hepsinin ilgisini çekmiştik. Yıllarca karnavallarda sahne aldığım için birdenbire ilgi odağı olmanın verdiği rahatlıkla gülümsüyordum. Olmak

Dürüst olmak gerekirse, insanların bana ilk baktıklarında içgüdüsel olarak irkilmemeleri daha rahatsız edici geliyordu. Çoğu gün, artık şakağımdan sağ elime kadar uzanan sivri bir yara izim olmadığını unutuyordum.

Birkaç dakika sonra izleyicilerin arasından bir çift çıktı. Kadın kırklı yaşlarında görünüyordu ve bıkkın bir duygusallığa sahip havası, her şeyi iki kez yaptığını ve üçüncü rauntta onu baştan çıkaracak birini aradığını ima ediyordu. Buna bir de çarpıcı yüz hatları, kıvrıkcık kahverengi saçları ve dansçı yapısı eklenince, karşınızda hayranlık uyandırmaya alışkın bir kadın vardı.

O da insandı, bu yüzden Ian'ın o yaklaştığında neden gerildiğini anlamadım. Sonra Ian ona doğru yürüyüp ağzı açık, uzun bir öpücük verdiğinde bunu hayal edip etmediğimi merak ettim.

"Elena," dedi Ian onu havalanması için bıraktıktan sonra. "Bu gece burada olmanı umuyordum. Ve Klaus, dostum, çok uzun zaman oldu."

Ian daha sonra onu aynı miktarda dille öptü. İş bittiğinde Klaus yanağına hafif bir şaplak attı.

"Buraya geri gelmemen gerektiğini biliyorsun." "İkiniz de beni özlemediniz mi?" Ian incinmiş bir sesle sordu.

Elena kadınsı bir homurtu çıkardı. "Bir yanım anladı ama geri kalan yanım beni nasıl dolandırdığını düşünmekle meşguldü."

"Sana üç katını ödemeye hazır olana kadar geri gelmememi söylemiştin ve öyleyim," diye karşı çıktı Ian. "Seni arkadaşlarımla tanıştırayım. Diğer şeylerin yanı sıra, onlar para."

"Öyle mi?" diye sordu ve Vlad'ın yanına gelip elini uzattı. "Eminim büyülenmişlerdir."

Vlad'ın dokunulmaktan nefret etmesine rağmen, Elena'nın elini onun anlayamayacağı bir gülümsemeyle tuttu. Ben anladım ve neredeyse ona acıyacaktım. Vlad

önce dokunmadan nesneleri yakabilirdi, ama insanları yakmak için önce onlara dokunması gerekiyordu. Şimdi, Elena onun için çıra kadar iyiydi.

Vlad, yakışıklı, siyah saçlı arkadaşının elini sıktıktan sonra Klaus'un da elini sıktı. Akımı engelleyen eldivenlerimi giydiğim için ben de onlarla tokalaştım.

Elena bana zar zor baktı. Onun yerine, dudaklarını ıslatırken Vlad'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. İçgüdüsel bir sahiplenme duygusuyla kılandım, ama dürüst olmak gerekirse onu suçlayamazdım. Vlad'ın zarif dış ceketi kömür rengindeydi ve özel dikim pantolonu daha açık bir kül rengiydi ama ipek gömleği gümüşün incelikle parlayan bir tonundaydı. Vlad mülayim görünmek yerine, sanki dumanın her rengini toplayıp en zengin malzemeye dönüştürmüş gibi görünüyordu,

Bölüm 8

Elena çığlık attı ve Vlad'a doğru hamle yaptı, Vlad da onu birkaç kemiğini kırarak kadar sert bir şekilde kenara fırlattı. Kalabalıktan toplu bir soluk yükseldi, sonra hepsi topluca bize saldırdı.

Bir an için şaşkınlıkla izledim. Ian onların insan olduğunu söylemişti ve duyduğum kalp atışlarına bakılırsa haklıydı. Büyüye meyilli insanlar olabilirlerdi ama hiçbirinin gerçek güçleri yok gibiydi, peki ne yapacaklarını sanıyorlardı? Kart numaralarıyla bizi sersemletip bilinçsiz hale mi getireceklerdi?

Bu yüzden birkaçı üzerime atladığında akım önleyici eldivenlerimi çıkarmadım. Sağ elimdeki voltaj onları öldürebilirdi. Zaten tek yapmam gereken, vücudumla yakın temasa geçtiklerinde elektriğin onlara çarpmasını beklemektir. Sonra Vlad onları fırlatıp atmaya başladığında saldırganlarım azaldı, bazıları tavana çarptı.

"Sakin ol, bana zarar veremezler," dedim, yere sert bir şekilde düştükten sonra topallayan bir adamı izlerken yüzümü buruşturarak.

Ian da şiddet içermeyen bir yaklaşım benimsemeye çalışıyordu. "Bu üzücü bir durum Yanlış anlama!" diye bağırdı ve üzerine doğru gelmeye başlayan bir dizi şarap şişesinden sıyrıldı. "Elena, yapabiliriz-"

"Klaus'u öldürdü!" diye kükreyerek, Vlad'ın acımasız cevabından sonra çete telaşına ara vermiş olan kalabalığa el salladı. "Ne bekliyorsunuz?" Elena devam etti. "Yakalayın onları!"

"Embesiller," diye mırıldandı Vlad. "Yine de içlerinden birinin gerçek bir yeteneği olup olmadığını öğrenmenin en hızlı yolu bu."

Karşı çıkabilirdim ama Klaus bu işi barışçıl yollarla halletmeyi mahvetmişti. Yine de Vlad'ın adını haykırmayı başarabilseydi

Mircea'yı esir alanlara peşlerinde olduğumuzu bildirmek için derimden bir mesaj gönderdim. Ayrıca Kanun Koruyucularının da bunu duyması muhtemelen uzun sürmezdi ve bizi öldürmeye çalışan daha fazla insana ihtiyacımız yoktu.

"Onları fazla incitmeyin," dedim. "Ve ayrılalım, böylesi daha hızlı olur." Vlad önümdeki pozisyonundan kıpırdamayınca onu sertçe ittim. "Eğer tehlikeli bir büyü görürsem sana bağırırım, Tamam mı?"

"Öyle olsa iyi olur," diye hırladı, gözleri parlıyordu.

Dişlerimin çıktığını gösterecek kadar geniş gülümsedim. "Git."

Bize tekrar saldıran ilk grubu kenara ittikten sonra da olsa bunu yaptı. Sonra bardan fırlayan şişeler üzerime doğru gelirken eğilen ben oldum. Hızlı manevralarım bazılarının arkamdaki duvara çarpmasına neden olurken camlar kırıldı. Zaferim kısa sürdü, çünkü hayran olduğum kadife koltuklar sonraki salvolardı. Bir tanesi beni kısa süreliğine yere serdi, ancak diğerleri beni yakalamaya çalışan insanları devirdi, bu yüzden bana zarar vermekten çok yardımcı oldular.

Bu neşeli tavrım, sihirli bir şekilde önüme fırlatılan bir sonraki nesneler bıçaklar olunca değişti. Ben ne kadar hızlı savurabilirsem, ne kadar hızlı savurabilirsem ya da ne kadar hızlı savurabilirsem o kadar hızlı üzerime geliyorlardı ve savuşturduklarım havada dönüp tekrar üzerime geliyorlardı. Hızıma rağmen iki tanesi sırtıma battı ve onları çekip çıkardıktan sonra hala yakıcı bir acı hissettiğimde bıçaklara daha yakından baktım.

Başka bir metalin pürüzlü parçaları onları kapladı ve sırtımdaki o kalıcı acı tek bir anlama geliyordu.

"Gümüş!" Bağırdım ve arkamdan daha fazla ölümcül bıçak saplanmadan önce sırtımı duvara yaslamak için döndüm. Ön tarafım savunmasız kalmıştı ama kalın kristal bir kül tablası kaptım ve sütyenimin içine soktum. Artık kalbimin üzerinde bıçak geçirmez bir yama vardı. Ama Vlad'ın yoktu ve gümüş kenarlı bıçaklar birdenbire ortaya çıkmaya başladı.

Gözüme ışıltılı bir şey çarptı. Yüzükler, kolyeler, bilezikler ve diğer mücevherlerden oluşan büyük bir grup barın yaklaşık yirmi metre üzerinde süzülüyordu. Ben izlerken, bir kolye saldırganlardan birinin boğazından uçarak bu kitleye katıldı. Sonra mücevher demetinden kopan parçalar, mücevher demetinin yanında havada asılı duran mutfak bıçaklarına yapıştı.

Eğer hayatlarımız tehlikede olmasaydı, büyücünün zekâsına hayran kalırdım. Elindekilerden en iyi şekilde yararlanmaktan bahsediyorum. Yine de aynı kişi bu savaşı yepyeni bir seviyeye taşımıştı. Kimdi o?

Saldırganlarımdan biri olmadığına karar verdim, çünkü tüm güçlerini çabalarını fiziksel bir saldırıya dönüştürdü. Onları daha önce yaptığımdan daha acımasızca kenara ittim ve büyü yapanı aradım.

Elena yaklaşık yirmi adım ötede yerde yatıyordu, bacakları hâlâ garip açılarla bükülmüştü. Kaostan sürünerek uzaklaşmıyor ya da normal bir insanın yapacağı başka bir şey yapmıyordu. Bunun yerine, elleri sanki yalvarıyormuş gibi havadaydı ve etrafımızdaki kavgadan gelen çeşitli seslerin altında, garip bir dilde mırıldandığına dair bir ipucu yakaladım.

Ne dediğini tercüme edemedim ama ne yaptığını anladım. Ona doğru ilerlemeye başladım, sonra gümüş kenarlı bir bulut Bıçaklar aniden onun etrafında koruyucu bir bariyer oluşturdu. Ona ulaşamayabilirdim ama ulaşabilecek birini tanıyordum.

"Büyü yapan Elena!" Ben bağırdım.

Aynı hızla Ian, "Ne yaparsanız yapın, onu öldürmeyin!" diye bağırdı.

Vlad arkasını döner dönmez bir sandalyeyi ona çarpan kişiye bakmadan döndü. "Dur," diye emretti Elena'ya, alev alev yanan elini uyarmak için havaya kaldırarak.

Bilmediği bir kelime tükürdü ve ellerini daha yukarı kaldırdı. Vlad yumruğunu sıktı ve Elena'nın tüm vücudu sanki bir torba el bombası yutmuş gibi patladı. Yüzümü buruşturdum ama onu uyarmıştı ve bu normalde yaptığından daha fazlaydı.

Bize saldıran insanlar Elena'nın yanan, dağılmış kalıntılarına dehşetle baktılar. Sonra herkes dövüşmeyi bıraktı ve asansöre doğru koşmaya başladı. Vlad'ın yaptıklarından dolayı korktuklarını düşündüm ama sonra yerin kaymaya başladığını hissettim. Tüm oda sanki kabloları kesilmiş bir asansöre dönüşmüş gibi aşağıya doğru düşmeye başladı.

"Neler oluyor?" Çılgılık attım.

Ian önce bana ulaştı, kolumu tuttu ve içine yayılan elektriği görmezden geldi. "Elena'nın ölümü altımızda binlerce metrelik bir çukur açan bir büyüü tetikledi, bu yüzden eğer kıçına değer veriyorsan buradan gitmeliyiz!"

Vlad bize tam da beton yağmuru başlarken ulaştı. tavan. Duvarlar da çatladı ve katlandı, öyle ki sanki oda çılgın serbest düşüşü sırasında dev bir yumruk tarafından sıkıştırılmış gibi görünüyordu. Vlad beni kendine çekti, diğer elinden büyük ateş patlamaları çıkıyordu. Vlad bizi yukarı fırlatmadan hemen önce Ian kollarını belime doladı.

Ateşin gücü, bizi aşağıdaki yıkımın içine atmakla tehdit eden enkaz parçalarını patlattı. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Vlad yüzeye giden yolu patlatmaya devam ederken kayalar ve küller beni kör etti. Yol boyunca hissettiğim tüm darbeleri sayamadım. Bir tanesi beni kısa süreliğine bayılttı ve birden fazla kez ateş o kadar yaklaştı ki kıyafetlerimin bazı kısımlarını erittiğini hissettim.

Sonra acı kesildi ve yıkımın korkunç sesleri azaldı. Gözlerimi kırıştırdım ve duman bulutlarının arasından artık yeraltı kulübü. Aslında, artık tüm şehir bloğunun üzerindeydik. Yani, geriye ne kaldıysa. Obruk, sahte bardan çok daha fazlasını ele geçirmişti. Şimdi, sıkıca kümelenmiş bir dizi bina yerine, sadece birkaç kat derinliğinde bir futbol sahası büyüklüğünde dumanı tüten bir delik vardı.

"Sana Elena'yı öldürme demiştim," diye mırıldandı Ian, beni sıkıca kavrayışı yeni morlukların eskilerinden daha hızlı iyileşmesine neden oldu. "Benim için sadece vasat bir sevişme olabilirdi ama *seni* doğru düzgün becerdi, Tepeş."

Bölüm 9

Polis sirenlerinin sesinden zar zor kurtulmuştuk ki Vlad bizi terk edilmiş binalardan oluşan bir bölümün ortasına bıraktı. Sonra Ian'ı en yakın duvara yasladı ve boğazına tek bir eliyle vurarak onu ayaklarından çekti.

Vlad kelimeleri ısırarak, "Yalan söyledin," dedi. "İlk önce bizi bir İhtiyacımız olan kalibrede bir büyücü bulamayacağımızı bildiğin bir yerde, Elena'nın ölümünün büyük bir obruğu tetikleyeceği konusunda bizi uyarmadın. Böyle bir ihanet için seni hemen şimdi öldürmeliyim."

". . . . 'etrayal ..." Ian kelimeleri karıştırarak konuştu.

Vlad'ın boğazındaki kavrama gevşemedi. Koluna dokundum. "En azından açıklamasına izin ver." Sonra Ian'a uyarıcı bir bakış attım. "Ve iyi olsa iyi olur."

Bir süre sonra Vlad, Ian'ın boynunu bıraktı. "Konuş."

Ian, derisi vampirik bir hızla iyileşirken kabarmış el izinin artık solduğu boğazını ovuşturdu. "Öncelikle, sana söylemedim çünkü bana başka seçenek bırakmadın."

Vlad'ın Ian'ı havaya uçurması için hazırlandım ama tek yaptığı "Bunlar son sözlerin olabilir, o yüzden iyi seç" demek oldu.

"Odadaki en güçlü kişi olmaya alışkınsın ama bu dünyada değilsin," dedi Ian, sesi oldukça sinirli geliyordu. "Benim sözüme inanacağından değil. Bu yüzden seni uygulayıcılardan çok sahtekârların olduğu bir yere götürdüm. 'Ben Kazıklı Voyvoda'yım' diye bağıracağını biliyordum. benden önce' yaklaşımı, ve sen hayal kırıklığına uğratmadın. Ayrıca sana Elena'yı öldürmemeni söylediğimde beni dinlemedin ve seni onun bubi tuzağı hakkında uyarsaydım da dinlemezdin. Tüm bunların yanı sıra"- omuz silkti-"eğer orta seviye bir pratisyenin bubi tuzağından kurtulamadıysak, gerçek bubi tuzağından da kurtulamayız.

büyücüler. Artık *öğrendiğimize* göre, belki de bu dünya hakkında benden daha fazla şey bildiğinizi varsaymaya devam etmek yerine tavsiyelerime kulak verirsiniz."

Vlad gözlerini Ian'a dikti. Ian da öfke ve meydan okuma karışımı bir ifadeyle ona baktı. Bir yandan, bu gece neredeyse hepimizin hayatını sona erdiren gösterme-anlatma yaklaşımı yüzünden Ian'ı kendim öldürmek istiyordum. Diğer yandan ...

"Haklı," dedim Vlad'a özür dileyen bir bakış atarak. "Ian seni önceden uyarsaydı muhtemelen dinlemezdin. Bu yüzden ben de dinlemezdim. Orta seviye bir cadının yerin yarım şehir bloğunu yutmasına neden olabileceğini nereden bilebilirdim ki? İkimiz de ilerledikçe öğreniyoruz. Şimdi Ian'ın bizden daha iyi bildiğine güvenmeliyiz."

Vlad hiçbir şey söylemedi. Sonunda Ian'a gülümsedi. Onun çekiciliği değil, Ölmek üzeresin sırtışı değil de, bir yırtıcının diğerini onaylaması gibi dişlerin parlaması dikkatimi çekti.

"Haklısın," dedi. "Mencheres seni bize eşlik etmeye zorladığı için korkaklıktan Elena'nın yeteneklerini abarttığını düşünmüştüm. Ama bu görev için sana güvendiğine göre, sanırım Kendini sunduğun yavan fahişeden daha fazlası olduğunu bilmeliydim."

Ian aşağılanmak yerine neredeyse çapkınca gülümsedi. "Ah, ben hayal edebileceğiniz tüm fahişelerim ve daha fazlası, ama başka yeteneklerim de var. Çok az insan

Siz ve sevgili eşiniz onları görmek üzere olsanız da."

"O zaman şimdilik senin yolundan gideceğiz ve bizi gerçek büyücülerin toplandığı yere götüreceksin," diye cevap verdi Vlad, sesi meydan okumayla ipeksi bir hal almıştı. "Bir kez Orada, sözde diğer yeteneklerinizden herhangi birinin beni gerçekten etkileyip etkileyemeyeceğini göreceğiz."

Selenitler'e yaptığımız felaket ziyaretle ilgili iyi bir haber varsa, o da muhtemelen buradan canlı çıkmayı başaran tek insanlar olmamızdı. Elena'nın büyüsü yeraltı barını yok etmenin yanı sıra, üstündeki şehir bloğunun çoğunu da ele geçirmişti, bu yüzden insan barmen ve sahte bardaki müşteriler de ölmüştü. Dolayısıyla, Ian'ın Selenites'e ateş püskürebilen bir vampir ve insanları elektrikle öldürebilen bir başka vampirle geldiğini kimsenin bildiği şüpheli. Ian'la olan gizli ortaklığımız güvendeydi.

Öte yandan, haber yayılmış olsa bile, ertesi gece Ian'la birlikte Savannah, Georgia'daki The Pirate's House otoparkında aynı kişiler olduğumuza kimse

inanmazdı. Yeni başlayanlar için, Vlad şimdi kısa saçlı bir

Kare yüzlü, çarpık burunlu ve açık mavi gözlü kızıl saçlı. Zayıf, kaslı vücudu da tıknaz bir yapıya dönüşmüştü ve boyu bir santimden fazla kısalmıştı. Benim de omuz hizasında sarı saçlar, kahverengi gözler, dolgun dudaklar ve Marilyn Monroe'dan bile daha kıvrımlı bir vücutla tamamlanmış yeni bir yüzüm vardı.

Ian, görünüş değiştiren büyüsüne duyduğum hayranlığı "glamour "un sadece orta seviye bir büyü olduğunu ve etkilerinin şafakla birlikte geçeceğini söyleyerek geçiştirmişti. Büyü nadir bulunan bir büyü olmadığından, kendimizi gizlemek için başka bir şeye ihtiyacımız olduğunu hatırlatmıştı. Kimsenin sorgulamayacağı bir şey.

"Aradığınız büyücülerin onların sularında yüzdüğünüzü bilmesini istemiyorsanız, kimliklerinizi gizlememiz gerekiyor, anlaştık mı?" Ian bir gece önce sormuştu.

"Elbette," demişti Vlad sabırsızca. "Ama Klaus'un da kanıtladığı gibi beni pek çok kişi tanıyor ve vampirler tiyatro makyajını ya da maskeyi fark edebildikleri için

Gerçek büyücülerin de bunları fark edebileceğini varsayalım." "Oh, kolayca," diye onaylamıştı Ian.

Vlad'ın bakışları daralmıştı. "Eğer ima ettiğin şey buysa, geride kalmayacağım."

Ian sırtarak, "Aklımdan bile geçmezdi," diye cevap verdi.

Bu sırtış şüphelerimi artırmıştı. "Bunun bir yolunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Öncelikle, karınızın üzerindeki büyüü bozacak kadar güçlü bir büyücü bulmak için her şeyi yapacağınızı belirtelim, değil mi?" Ian soruma cevap vermedi.

Vlad tereddüt etmeden, "Evet," diye yanıtladı.

"Duruma göre değişir," diye düzelttim. Ian'ın sırtışı genişleyerek tam teşekküllü bir sırtışa dönüştüğünde, şüphelerimin haklı olduğunu anladım.

İşte buradaydım, mutlu ve azgın bir üçlünün parçası olarak rolümü oynamak üzereydim. Ian'ın bize hatırlattığı gibi, *kimse* Kazıklı Voyvoda'nın böyle bir şey yapacağına inanmazdı. Vlad sadece kıcımı avuçladığı için bir adamın kafasını uçurmuştu ve eminim ki bunun haberi çünkü bunu yüzlerce insanın önünde yapmıştı.

Sırada ne olduğuna odaklanmamaya çalıştım, bu yüzden kendime yeni vücudumun sıra dışı avantajlarının tadını çıkarma izni verdim. Demek göğüslere ve kabarık bir popoya sahip olmak böyle bir şeydi! Yürürken bir şeylerin zıpladığını daha önce hiç hissetmemiştim. Hatta her şeyin biraz daha zıpladığını hissetmek için adımlarımı biraz daha sıklaştırdım.

Vlad ne yaptığımı anladı ve yeni, daha geniş olan ağzını yanlamasına bir sırtış kapladı. "Daha sonra özel zevklerimiz için kullanabilmemiz için bu büyüü ezberlemem gerekiyor mu?"

Ben cevap veremedim Ian konuştu. "Eğer bunun etkileyici olduğunu düşünüyorsan, karısı gerçek bir ejderhaya dönüşebilen bir adam tanıyorum. Onlardan biriyle sevişme düşüncesi beni kıskançlıktan çatlatıyor."

Çenem düştü. "Cidden bir ejderhaya mı çakacaksın?"

"Oh, günlerdir," diye cevap verdi hemen. "İnternetteki videoları hayal edebiliyor musun? Bir *efsane* olurum."

Onda çok yanlış bir şeyler vardı ama bu gece, Ian'ın büyüdü dünyayla olan bağlarının söz verdiği gibi olup olmadığını öğrenecektik.

Korsan Evi'nin girişine yaklaştığımızda Ian, "Rollerinizi unutmayın," dedi. İkimizin arasına girerek birer kolunu bellerimize doladı. "Ve ne yaparsanız yapın, kimseyi öldürmeyin, Tepeş," diye ekledi.

Vlad'ın yanıtı alçak sesle "Yapmayacağımı söylemiştim, değil mi?" oldu.

Evet, ama şimdi asıl kılık değiştirmemiz başlamak üzereydi. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. Gösteri zamanı. Yıllarca karnavallarda sahne almıştım, yani oyunculuğa yabancı değildim. Bu farklı bir rol olabilirdi ama her neyse, üstesinden gelebilirdim.

Ancak Ian'ın kolu Vlad'ın beline dolandığında, Vlad'ın öfkesi duygularımı yakacak kadar kalkanlarını deldi. Vlad'ın dokunulmaktan rahatsız olduğunu söylemek, Tanrı'nın Şeytan'dan hafifçe rahatsız olduğunu söylemek gibiydi. Arabadan sadece birkaç adım uzaklaşmış olmamıza rağmen durdum.

"Bundan emin misin?" Vlad'ın bakışlarını tutarak söyledim.

Cevabının ardındaki kararlılık duygularımı erimiş çelik gibi kapladı. "Evet."

Ian durumu değerlendirmek için Vlad'a baktı. Sonra beni ürkütecek kadar hızlı hareket ederek Vlad'ı yakaladı ve öptü.

Vlad'ın öfkesi duygularımı bir düzine orman yangını şiddetinde yaktı. Ama Ian'ı itip kakmadı ya da derisinin altında görebildiğim alevlerle onu yakmadı. Bunun yerine, Ian'ı arkaya doğru eğdi. cevap öpücüğünün gücü. Vlad onu bıraktığında, Ian ona çarpık bir sırtış attı.

"Sanırım geçmiş deneyimlerinizin iradenizden daha güçlü olduğu konusunda endişelenmekle hata ettim."

Ian'ın Vlad'ın çocukluğunda hapse atılması ve tecavüze uğramasıyla ilgili yaptığı sıradan gönderme beni o kadar dehşete düşürmüştü ki ona olabildiğince sert bir tokat attım. Eğer kalın lastik eldivenler giymemiş olsaydım, kırbacım kendiliğinden fırlayıp onun da kafasını uçurabilirdi. Ian birkaç adım geri çekildi ve otoparka giren bir grup insan bize bakarken şok sesleri çıkardı.

Ian doğruldu ve kalabalığa dönüp onlara el sallamadan önce bana tek bir bakış attı. "Sert oynamayı seviyor," dedi onlara. "Bu yüzden onunla başa çıkmak için ikimiz gerekiyor, küçük vahşi cadalo." "

Kızlardan biri hayranlık dolu bir kıkırdama çıkarırken, grubun geri kalanı yanlarından geçerken bakışlarını kaçırdı. Ian onlara bir selam daha verdikten sonra bana döndü.

"Görünüşe göre öfkeli olan tek kişi Tepeş değil," dedi bıkkın bir ses tonuyla. "Kimseyi öldürmeyeceğine dair sana da mı söz verdirmem gerekiyor, ufaklık?"

Bir yanım çok ileri gittiğimi kabul etse de kaskatı kesildim. Vlad ihtiyaç duysa kendini savunabilecek durumdaydı. En azından gizliliğimiz hâlâ sağlamdı, her ne kadar şimdi bir sadist ve aynı zamanda bir seks hayranı gibi görünsem de.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Olma," dedi Vlad. Parmakları kolumda gezindi ve kalkanlarını, içinde öfkesinin kalıntılarıyla karışık bir memnuniyetin yükseldiğini hissetmeme yetecek kadar indirdi. Onun adına aşırı tepki vermem hoşuna gitmişti, her ne kadar hiç gerek yoktu. Sonra Ian'a lazer gibi bir bakış fırlattı.

"Bu konuyu bir daha açma," dedi, hoş sesi kendisinden yayılmaya başlayan duman kokusunu yalanlıyordu.

Ian'ın yüzündeki gülümseme silinmiş, yerini daha önce görmediğim bir ifade almıştı. Başkasında olsa buna samimiyet derdim. "Şaka yapmıyordum. Erkekler

Böyle şeylerin üstesinden farklı şekilde gelirler. Bazıları iyileşir ve tamamen normal bir hayat sürmeye devam eder. Bazıları daha sonra başkalarıyla temastan nefret eder ve bazıları da"- omuz silkti-"bunun artık kendi seçimleri olduğunu kanıtlamak için bulabildikleri her türlü teması ararlar. Ben sadece geçmişinizin, belgelenmiş kişisel temastan hoşlanmama durumunuzla birleştiginde bu geceki hedeflerimize engel olup olmayacağını bilmek istedim."

Ian, Vlad'in bakışlarını tutmaya devam etti ve havadaki gerilim değişti. Öfke yerini dile getirilmeyen bir onaylamaya bıraktı, bu da bakışlarımı başka yöne çevirmeme neden oldu, aniden kendimi çok kişisel bir

konuşmaya girmiş gibi hissettim. Ian'a başına gelenler için üzgün olduğumu söylemek istedim.

İfadelerinin alt metnini nasıl yorumladığımı. Ama eğer haklıysam, Ian benim merhametimi istemezdi. Hayır, eğer Vlad gibi biriyse, acımayı küçümserdi.

Çünkü daha önce uğradığı tecavüzün acısını, onu kırılmaz kılan bir çeliğe dönüştürmüştü.

Sonra, bir gök gürültüsü gibi aniden, Ian'ın ifadesi her zamanki alaycı sırıtışına dönüştü.

"Ama madem *çok* inandırıcı bir aktör olduğunu tespit ettik - vay canına, bütün gece o ateşli dilinin hayalini kuracağım!" "Hadi gidip birkaç büyücü bulalım, olur mu?"

"The Pirate's House restoranında," diye ekledim, Ian'a Vlad'ın dilinin ve diğer her yakıcı parçasının *benim olduğunu söylemek istememe* neden olan saçma bir kıskançlıkla savaşıyor.

"Korsan'ın Evi değil, yavrum," dedi Ian, sanki sahiplenme duygumun kabardığını tahmin etmiş gibi bilmiş bilmiş sırıtarak. "Onun yanında."

Bakışlarını takip ettim ama otoparkla yol arasındaki çimenlikten başka bir şey göremedim. Yoksa çimenlik alanın sağındaki küçük binalardan birini mi kastetmişti?

"Hangisi?" Dedim.

Ian cebinden tanecikli bir şey çıkardı, sonra içindeki parıltılı tozu yüzüme doğru üfledi. Işıltılı bulut burnuma ve ağzıma girdi, içime doğru ilerlerken yanıyordu.

Vlad Ian'ı yakaladı, "O da neydi?" diye bağırdı, aynı anda ben de "Bu da neydi?" diye mırıldandım.

Ian bana göz kırparak, "Bu benim beyefendi gibi davranmam," dedi. "Önce bayanlar, böyle yapılmıyor mu?"

"Önce ne için?" Başladım, sonra durdum. "Oh," diye nefes aldım.

Bölüm 10

Çimenlik alanın tam ortasında, bir dakika önce orada olmayan sislerden bir bina oluşmuş gibiydi. En az yedi katlı olmalıydı. kat yüksekliğindeydi ve dış cephesi sanki en iyi obsidyen katmanlarıyla kaplanmış gibi siyah ve parlak görünüyordu. Tepesi bir dikilitaş gibi bir araya geliyor ve bir sonsuzluk şelalesi çatıdan aşağıya, sisle kaplı tabanına dökülüyordu. En alttaki o kalın, sisli pusun içinden, düzensiz şekilli, füme camlı kapılara benzeyen bir şey gördüm ve emin olamadım ama girişte bekleyen Merlinvari cüppeler giymiş bir tellal gördüğümü sandım.

"Neye bakıyorsun öyle?" Vlad sabırsız bir ses tonuyla sordu.

"Şuna," dedim, elimle mistik binayı işaret ederek.

Doğrudan ona baktı ve kızgınlık duygularımı ele geçirdi. "Boş arsanın yanındaki barakalar mı? Ne olmuş onlara?"

"Hâlâ göremiyor mu?" Ian'a sordum. "Ya da gerçek değil ve ben onu gördüğümü *sanıyorum* çünkü az önce bana asit trip'in büyülu bir versiyonunu verdin?"

"İlki," dedi Ian gülerek. "Gerçi ikincisi de var ve şiddetle tavsiye ederim."

"O zaman dozunu ayarla da o da görsün," dedim, Vlad'ın giderek artan kızgınlığının duygularımın üzerinde gezindiğini hissederek.

Ian elini uzattı. Bazı parıltılı, tanecikli parçalar hâlâ avucunun içindeydi. Vlad'a başımı salladım ve Ian büyülu kumu yüzüne üflerken o kıpırdamadı.

Vlad dakikalar sonra sisle kaplı siyah binaya bakarak, "İnanılmaz," dedi. "Daha önce orada hiçbir şey hissetmemiştim."

Ian homurdandı. "İşte bu yüzden buna büyü deniyor, dostum."

İki kez büyü tarafından öldürüldüğüm ve şu anda bozulmaz bir büyü tarafından enfekte edildiğim için büyü konusunda biraz deneyimim olduğunu sanıyordum. Yine de, muhteşem yüksek yapıya bakarken, bu kadar büyük bir şeyin açıkta olabileceği gerçeğini özümserken şaşkına döndüm, ancak gizlendiği için hiç kimse - Vlad kadar yaşlı ve güçlü bir vampir bile - orada olduğunu bilmiyordu.

Tabii ki, bu bariz bir soruya yol açtı. "İnsanların yanlışlıkla buna çarpmasını ne engelleyecek?"

"Çoğu insanın onu görmesini engelleyen büyüünün aynısı," diye yanıtladı Ian. "Diğer herkesi bölgeden uzak durmaya zorluyor. O toz olmadan ben Yüzünüze doğru üflendiğinde, o binaya doğru koşabilirdiniz, ancak ona dokunacak kadar yaklaşımadan önce her seferinde kendinizi durdururdunuz."

Kulağa imkânsız gibi geliyordu ama her geçen dakika bunun tanımını yeniden yapıyordum. "Bize verdiğin tozun içinde ne var?"

Ian omuz silkti. "Performans artırıcı ilaçların büyülü versiyonu. Sahip olmadığınız yetenekleri taklit ediyor, binanın etrafındaki büyüüyü kandırarak en azından orta seviye bir uygulayıcı olduğunuza inandırıyor."

"Bunların mümkün olduğunu biliyor muydun?" Vlad'a sordum.

Başını iki yana salladı. "Hikâyeler duymuştum ama saçmalık olduğunu düşünüp önemsemedim."

Ian alaycı bir homurtu çıkardı. "İrkımızın büyü konusunda cahil kalmasının nedeninin yarısı inkârdır."

"Diğer yarısı ne?" Hâlâ son beş dakikada öğrendiğim her şeyle boğuşurken mırıldandım.

"Korku," dedi Ian, ses tonu bunun çok açık olduğunu ima ediyordu. "Çoğu insanın vampirlerin, hortlakların, hayaletlerin ve iblislerin var olduğunu kabul etmeyi reddetmesiyle aynı sebepten, her ne kadar zamanlar. Yine de insanlar besin zincirinin tepesindeymiş gibi davranırlarsa kendilerini daha güvende hissederler. Ve eğer vampirler büyüünün sadece duman, aynalar ve ara sıra yapılan küçük büyülerden ibaret olduğunu varsayarsa, o zaman doğru olmasa bile bizden daha büyük bir şey yokmuş gibi davranabiliriz."

Vlad'ın duygularından bu açıklamayla boğuştuğu anlaşılıyordu. "Bazıları aksini düşünüyordu," dedi sonunda. "Yoksa binlerce yıl önce büyü yasaklanmazdı."

Ian'dan bir omuz silkme daha. "Nüfus kontrolü. Büyü yasadışı olsaydı ve büyü yaparken yakalanan her vampir ölüm cezasına çarptırılseydi, vampirler güçlü büyücüler, sihirbazlar, büyücüler veya cadılar tarafından boyunduruk altına alınamazdı."

Kulağa barbarca geliyordu ama bir toplumun korktuğu bir şeyi suç sayması kesinlikle ilk kez olmuyordu. "Neden sadece vampirler?" diye sordum. "Eğer Kanun Koruyucuları büyü konusunda bu kadar endişeliyse, neden insan uygulayıcıların da peşine düşmüyorlar?"

"Yaptılar," dedi Ian kaşlarını kaldırarak. "Ama işlerini yapmaları için başkalarını işe aldılar."

Vlad yorgun bir homurtu çıkardı. "Çağlar boyunca tüm cadı davaları. Kilise ve fanatikleri manipüle eden bizim insanlarımız mıydı?"

"Hayatta kalanlar da öyle diyor," diye yanıtladı Ian hafifçe. "Ve birçoğu hâlâ kin besliyor."

Sisle örtülü, pırıl pırıl parlayan siyah binaya bir kez daha baktım. Bu acımasız geçmişle, sadece Kanun hakkında endişelenmek zorunda kalmayacaktık.

Muhafızlar ya da Mircea'yı elinde tutan büyücüler büyülü yeraltı dünyasına izinsiz girişimizi öğrenirler. Ayrıca büyücülere de dikkat etmeliyiz.

Kalp atışlarımızın olmayışı anlaşılabilir bir önyargıya yol açabilirdi. Elena'nın normalde "bizim türümüzün" onun evine girmesine izin vermediklerini söylemesine şaşmamalı.

Cortes Aztekler için neyse, vampirler de cadılar için oydu.

"İkinci bir fikrin var mı?" Ian hâlâ o hafif ses tonuyla sordu.

Vlad hemen, "Benden değil," dedi. Sonra sesi yumuşadı. "Belki de burada kalmalısın, Leila-"

"Ciddi misin sen?" Sözünü kestim. "Hayatta olmaz, Vlad. Yalnız gitmeye çalıştığımızda kötü şeyler olur, unuttun mu?" Sonra daha da yaklaştım ve kollarımı ona doladım. "İyi ya da kötü, sen ve ben birlikteyiz, tıpkı yeminlerimizde olduğu gibi."

Beni kendine yaklaştıırken sırtımı okşadı. Ian'ın büyüünün görünüm değiştiren yönü nedeniyle elleri farklı hissediliyordu ama yaydıkları sıcaklık Vlad'a özgü bir sıcaklıktı. Gözlerindeki bakış da öyleydi. Bana hangi gözle bakarsa baksın, boyun eğmeyen kararlılığı ve amansız sevgiyi tanıyabilirdim.

"Bana hatırlatıyor," diye mırıldandı Ian, anı bozarak. "Birinizin dili sürçecek ve diğerine gerçek adıyla hitap edecek, bunu biliyorum. Neyse ki bunun için de bir büyüm var."

Mistik otele bir göz attım. Sadece yirmi metre ötedeydi ve müşteriler hâlâ yakındaki Korsan Evi restoranından gelip gidiyordu. "Burada mı yapmak istiyorsun?"

Ian otele el salladı. "Koruma çizgisini geçene kadar bizi göremezler ve çizginin bu tarafında kimse ne gördüğünü anlayamaz. Ayrıca,

Kollarından birini ben tuttum, Vlad da Ian'a şöyle bir baktıktan sonra diğerini aldı. Sis yüklü çevreye doğru ilerlerken, "Büyücüyü görmeye gidiyoruz!" diye cıvıldaма dürtüsüyle savaştım. Ama bu sarı tuğlalı bir yol değildi ve

mekanik bir maskenin ardındaki sahte bir büyücüyle son bulmayacaktı. Hayır, tanışmak üzere olduğumuz büyücülerin hepsi korkutucu derecede gerçektir.

"Bibbidi-bobbidi-boo," dedi Ian şarkı söyler gibi bir sesle, yoğun sisin içine doğru yürürken.

Büyülü bölgeyi normal dünyadan ayıran bariyeri geçtiğimizde bir güç titreşimi hissedebiliyordum. Arkama baktığımda artık ne otoparkı, ne restoranı ne de otoyolu görebiliyordum. Tek görebildiğim arkamızdaki sis ve önümüzde parıldayan siyah binaydı.

Artık daha yakın olduğumuz için, şelalenin içinde belirip kaybolan renk parıltılarını fark ettim. Sanki birisi kükreyen şelalenin içine periyodik olarak büyük miktarlarda gıda boyası fişkırtıyordu. Çatıya doğru baktım ama şelalenin kaynağının nerede olduğunu bulamadım. Sonra kaşlarımı çattım. Ya yıldızlar kaybolmuştu ya da sisler kalın, karanlık puslalarıyla gökyüzünü kaplayacak kadar yükselmişti.

Etrafımızdaki sisler dağılıp binanın girişini ortaya çıkardığında aşağıya baktım. Klişeleşmiş büyücü kıyafetleri giymiş kapıcı konusunda yanıldığımı fark ederek bakakaldım. Kapıcı falan yoktu. Sadece bir araya toplanmış, çürümüş giysileri rüzgârda dalgalanan bir grup iskelet vardı.

Yanıldığım tek şey bu değildi. Garip şekilli "kapılar" aslında kapı değildi. Sıra sıra dizilmiş kristal dişlerdi ve binaya yaklaştığımızda, obsidyen kaplı devasa bir açık ağız ortaya çıkarmak için geri çekildiler.

"*Bunun* içine mi girmemiz gerekiyor?" Şaşkınlıkla sordum.

Ian bize baktı ve sırtıttı. "Özgürce ve kendi isteğinizle girmeye yepyeni bir bakış açısı getiriyor, değil mi?"

Bölüm 11

Ian'ın az önce Bram Stoker'ın en ünlü romanından bir satır aktardığını fark etmedim bile. Bunun yerine, binanın dibindeki devasa ağza bakmaya devam ettim.

Hadi, cehennem çukuruna doğru yürü, diye alay etti iç sesim, haftalardır süren sessizliğini bozarak. *Ne yanlış gidebilir ki?*

Bir kez olsun nefret ettiğim iç sesime hak vermek zorunda kaldım. Bir grup büyücüyle yüzleşmek bir şeydi, ama bunu bizi kelimenin tam anlamıyla *yemek* için tasarlanmış bir yapıda yapmak başka bir şeydi. Ian beni ürkütücü girişe doğru itmeye çalıştığında kendimi topuklarımı kazarken buldum.

Vlad ya direndiğimi hissetti ya da yüzümdeki ifadeyi gördü çünkü o da durdu. "Bu bina neyden yapılmış Mia?" diye sordu, bir şekilde umursamaz görünmeyi başarak.

"Dişler," diye cevap verdim hemen. Tamam, binanın tamamı değil ama girişi öyleydi ve o dişler benim boyumun neredeyse iki katı uzunluğundaydı!

Vlad, "Cam," diye karşılık verdi ve yumuşak tonu derinleşti. "Cama ne yapabilirim, Mia?"

Bana başka bir isimle seslendiğini duymak çok tuhaftı; ne demek istediğinin anlaşılması biraz zaman aldı. Doğru, Vlad camı erimiş bir su birikintisi halinde yakabilirdi. Bunu yapamazsa, binanın tam ortasına bir delik açabilirdi. Her iki durumda da Kazıklı Voyvoda olduğu ortaya çıkacaktı ama haklıydı. Bu dişlek giriş ne kadar korkutucu olsa da, üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

O kavernöz büyümlü ağzı gördüğümde canavarlara karşı duyduğum çocuksu korku yüzeye çıksa da, bu *benim de üstesinden gelemeyeceğim* bir şey değildi. Bu korkuyu geri ittim ve parlak siyah

Dışarıdan daha hesaplı bir bakış. *Binlerce volt elektrik cama çarptığında ne olur?* Kendime hatırlattım. *Paramparça olur.*

"Hadi yapalım şu işi," dedim kendimden çok daha emin bir ses tonuyla.

Ian, Vlad ve ben o sivri dişli, açık ağza doğru yürüdük. Arkamızdan kapandığını duyduğumda bile irkilmemeyi başardım. Bir an için, tünel -Vampir olmadan önce hiç görmediğim türden bir karanlıkla yıkanıyordu. Vlad'ın duyguları da aynı karanlığın ardına kilitlenmişti.

Aşılmaz kalkanları aurasını zar zor algılanabilir seviyelere indirmişti ama eli Ian'ın sırtına dolanarak benimkini okşadı. Sonra o kafa karıştırıcı karanlık, tünelin sonunda ışık küreleri belirmeye başladığında kırıldı, parıltıları bizi ileriye çağırıyordu.

Tünelin sonuna ulaşmadan önce görünmez bir bariyeri daha geçtik. İçinden geçtiğimiz büyü, dağılmadan önce sinirlerimi titreten keskin bir çıtırtıydı ve geride sadece hafif bir karıncalanma bıraktı. Bana elektriği anımsattı ve kendimi en yakın prizdeki tüm voltajı boşaltmak için ani bir dürtüyle savaşıırken buldum. Bu sağ elimdeki gücü maksimum seviyeye çıkaracaktı; buradan çıkmak için savaşmamız gerekirse bu bir avantajdı ama tüm yapıyı karanlığa gömmek uyum sağlamanın bir yolu değildi.

Tünelin sonundan sağa döndük ve bir ... şey, buna ne diyeceğimi bilemedim. *Oda* çok yetersiz bir kelimeydi. *Harikalar Diyarı* daha yakındı ama yine de yeterli görünmüyordu.

Su, odanın taban çevresinden öyle bir güçle fişkırdı ki, tüm duvarları ve tavanı kapladı. İçeride yürümek devasa bir gelgit dalgasının altında kalmak gibiydi. Akıntının inanılmaz gücü nedeniyle ıslanmıyorduk. Bunun yerine, vınlayan gölgelikten sadece hafif bir sis geliyordu. Tavanın ortasında, gayzer benzeri akış, sanki bir girdap tarafından emiliyormuş gibi büyük bir delikte kayboldu.

Muhteşem su duvarları yeterli gelmediyse, çok sayıda insan geniş alanı süsleyen havuzlarda uzandı. Kuru kalmak isteyenler için, Çiçekli ağaçlardan yapılmış gibi görünen sandalyeler ve kanepeler de vardı. Uzun, kavisli bir bar, kelebek süslemeleri olduğunu düşündüğüm şeylerin aniden uçup gitmesiyle dikkatimi çekti. Kelebekler, parlak renkli yapraklardan oluşan bir bulutu andırırcasına havada birkaç kez döndükten sonra bara geri döndüler ve onu tekrar vücutlarının canlı gobleniyle kapladılar.

"Otelin bu bölümünün adı Atlantis," dedi Ian. "Benim zevkime göre fazla tuhaf ama yeni gelenler bayılıyor gibi görünüyor."

Üzerimizde en az otuz metre yükselen havuzlardan birinde yüzen insanlara baktım. Tabanı şeffaf camdı ve sıra dışı görünümlü Yüzücüler içeride.

"Bunlar gerçek denizkızı mı?" Sıradan görünmeye çalışarak sordum.

Ian homurdandı. "Hayır. Bu sadece bir büyü, ama artık o yaratıklarla ilgili söylentilerin nasıl başladığını biliyorsun."

"Buraya ne için geldiysek onu yapalım," dedi Vlad, sert ses tonu Ian'a gezmeyi pek sevmediğini hatırlatıyordu.

Ian iç çekti. "Her zaman doğrudan işe. Buna nasıl katlanıyorsun, yavrum, asla bilemeyeceğim, ama o ateşli dilinin bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyorum. Ah, bana yine o seni öldüreceğim bakışını atıyor. Bu gece kimseyi öldürmemeni sana kaç kere söylemem gerekiyor? Bu sende bir hastalık gibi, değil mi? Hiç cinayet işlemeyen bir gün geçirdin mi?"

"Bütün gününü seninle geçiren biri var mı?" Mırıldandım. Ian dilini saklattı. "Bu iş bitmeden beni sevmeye başlayacaksın, Söz veriyorum. Şimdi içkilerimizi alalım ve seni çok seven kocan oracıkta yanmadan önce aramaya başlayalım."

Kelebek bara gittik ve oturduğumuzda düzinelerce kanadın bacaklarını nasıl gıdıkladığını fark etmemeye çalıştım. Ian bir tur içki sipariş etti. Üzerinde parıltılar ve stratejik olarak yerleştirilmiş beline kadar uzanan sarı saçları dışında hiçbir şey olmayan barmen. Boş bardakları önümüze koydu ve hepsi kendiliğinden dolduğunda şaşırmadım.

Ian bardaklarımızı aldı ve ağaç şeklindeki masalardan birine götürdü. şezlonglar. Memnuniyetle onu takip ettim. O kelebeklerden biri elbisemden uçacaktı, bunu biliyordum.

"Şerefe," dedi Ian, kadehlerimizi bize uzatırken.

Vlad ona dikkatle baktı. Ben de benimkini almadan önce bekledim. Ian elini salladı ve bu hareketiyle içkisinin bir kısmını döktü.

"Bunlar zararsız, yine de temkinli olmakta haklısınız. Böyle bir yerde, tam olarak bu şeylerin olmasını istemiyorsanız asla Orgazm, Zihin Silici veya Sahilde Seks sipariş etmeyin."

"Bildğim iyi oldu," dedim nefesimin altında. Sonra temkinli bir yudum aldım ve dilimin üzerinde patlayan tatlara şaşırdım. Altın rengi sıvının tadı bahar yağmuruyla karışmış, balla kaplı güneş ışığı gibiydi.

"Nedir bu?" Geri kalanını bir yudumda bitirerek sordum.

Ian bana eğlenen bir bakış attı. "Buna Faery's Brew deniyor. Tadına rağmen çok güçlüdür, bu yüzden vampir ol ya da olma, hemen birkaç tane daha içersen,

Yakında o kadar sarhoş olacaksın ki gerçekten perileri *görebildiğine* inanacaksın." Sonra Ian kendi kadehini kaldırdı. "Ashael, ben Ian ve seninle görüşmem gerek," dedi içindekileri bir dikişte yutmadan önce.

Vlad bardağını dokunmadan yere bıraktı. "Bu ya çok tuhaf bir kadeh kaldırma şekli ya da başka bir şeyler dönüyor."

"Başka bir şey," diye onayladı Ian, Vlad'ın bardağını ondan alırken. "Ashael, olabildiğince çabuk gel," dedi Vlad'ın bardağını kaldırıp içindekileri de boşaltmadan önce.

"Ashael kim?" Vlad aldatıcı bir şekilde yumuşak bir tonda konuştu.

Ian barmene işaret etti. "Bir tur daha!" diye seslendi. Bardaklarımız sonraki birkaç dakika içinde kendiliğinden doldu. Ian birini kaldırdı, dedi ki "Ashael!" dedi ve içti.

"Onu çağırmaya çalışıyorsunuz," dedim, ne olduğunu anlayarak. "Belirli bir kişiyi aradığınızı bilmiyordum."

"Neden daha önce bilmiyorduk?" Vlad sesinin tonundan karanlıkta kalmaktan hoşlanmadığı anlaşıyordu.

Ian gözlerini kırıştırdı. "Size söylemedim mi?" İkimiz de ona ters ters bakınca, numara yapmaktan vazgeçti. "Doğru, pek çok mistik adam tanıyan bir adam tanıdığımı, ama hiç mistik adam tanımadığımı açıklamak çok sıkıcı olurdu.

Ashael'i arayanlar onu bulabilir. Kendisini ele avuca sığmaz biri olarak tanımlamak hafif kalır."

"Bulunamayacak şekilde hecelenmiş birini mi arıyoruz?" İnanamayarak tekrarladım.

"Hem evet hem hayır," diye yanıtladı Ian. "Kimse Ashael'i arayarak bulamaz, ama sık sık gittiği sihirli bir şekilde mühürlenmiş birkaç yerden birine giderseniz, sonra onunla konuşursanız birkaç kez kadeh kaldırırsanız, sizi duyabilir ve böylece *sizi* bulur."

Bölüm 12

Vlad, Ian'a bakmaya devam etti ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa, zihinsel olarak Ian'ın derisini her seferinde bir katman soyuyordu. "Bu kişi bizi bulur mu?"

Başını salladı. "Eğer ilgilenirse."

"Ya değilse?" Vlad sordu, yumuşak sesi kalkanlarına doğru itildiğini hissettiğim tehlikeli akımları yalanlıyordu.

"O zaman sola kayar ve dörtlü yerine üçlü olarak kalırız," diye yanıtladı Ian, ses tonuna "*Bu çok açık değil mi?*" diye ekledi.

Vlad, yeni ve daha tıknaz vücudunun altında gıcırdayan sandalyede arkasına yaslandı. "O zaman Mia ve benim burada olmamıza gerek yoktu." Sözleri, en iyi şarapların içinde dönen zehir gibi havada asılı kaldı. "Yine de gelmemiz için ısrar ettin. Neden?"

Ian hakarete uğramış gibi kaskatı kesilmişti ama çok az kişinin Onu rahatsız eden şeyler. "Ashael ortaya çıkarsa burada olmak istemez misin?" Vlad, "Eğer gelirse, bizimle başka bir yerde buluşmasını söyleyebilirdin," dedi.

"Hayır, bizi bunun için getirmediniz ve patolojik derecede bencil olduğunuza göre, size faydası olduğu için getirmiş olmalısınız."

"Yedekleme."

Düşünmeye vakit bulamadan kelime ağzından çıktı ama Ian'ın gözlerindeki belli belirsiz genişlemeyi yakaladığımda doğru tahmin ettiğimi anladım. Kısa bir kahkaha attım.

"Bu dünyada düşmanların var. Bu yüzden Mencheres bize yardım etmen için seni suçluluk duygusuyla kandırmak zorunda kaldı, bu yüzden şimdi burada olmak zorundasın. yalnız gelmediğinden emin ol."

Ian'ın sessizliği bunu doğruluyordu. "Görünüşe göre bizim size ihtiyacımız olduğu kadar sizin de bize ihtiyacınız var," dedi Vlad karanlık ve memnun bir ses tonuyla.

Ian'ın ağzı gerildi, o sert kıvılcım umursamaz şeytan maskesini kırdı. "Şu an için en azından beni desteklemen gerektiğini düşünüyorum."

"Bize de sorabilirdiniz," diye belirttim.

Ian'ın bana attığı bakış şimşek çakmasına varacak kadar inançsızdı. "Sana güvenmek mi?" dedi, sanki kendisini ateşe vermesini ve benzin dolu bir göle atlamasını önermişim gibi. "Neden?"

"Şimdi olmaz," dedi Vlad, bakışları odanın içinde gezinirken. "Çoğu insan olsa bile çok fazla kulak var."

Belki insandı ama buranın büyüğü elle tutulur gibiydi. Kör olsaydım bile özel bir yerde olduğumu bilirdim. Görebiliyor olmak, etrafa bakmaya devam etmeme izin verirsem, sürekli gözümün kamaşması anlamına geliyordu. Ama biz burada turist olarak bulunmuyorduk, her ne kadar burası milyonlarca insanın tatil yapmak için para ödeyeceği türden bir yer olsa da.

"Ashael'in çağrınıza yanıt verip vermeyeceğini görmek için ne kadar beklememiz gerekiyor?" Daha alçak bir sesle sordum.

Ian tekrar koltuğa yerleşti. "Birkaç saat. Eğer gelmezse yarın tekrar deneriz ama gitmeden önce bu seviyenin mimarına saygılarımızı sunmalıyız. Benim zor yoldan keşfettiğim gibi, önümüzdeki beş gün boyunca tekrar tekrar boğulmak istemiyorsanız, bir hidra büyücüsünü küçümsemezsiniz."

Ben yeni bir anlayışla etrafıma bakarken Vlad, "Demek eğitilebilirsin," dedi.

"Hydra büyücüsü. Suyu kontrol edebilen biri, değil mi?"

Ian cevap vermeden önce Vlad'a şeytani bir bakış attı. "Evet, elemental büyü bu otelin teması. Bu katta su var. Ayrıca bir seviye daha var bir toprak büyücüsü, bir diğeri bir hava cadısı ve bir diğeri de bir ateş büyücüsü tarafından yönetiliyor." "Ateş mi?" Vlad'ın gözlerinde ilgili bir parıltı belirdi.

Ian ona kurnazca bir bakış attı. "Başka koşullar altında, kimin kazanacağını görmek için seni onunla karşı karşıya getirmekten daha çok istediğim bir şey olamazdı ama kendi eğlencem için seni tehlikeye atmayacağıma söz verdim."

"Kim o?" Vlad, Ian'ın kafasının arkasına sanki delikler açabilecekmiş gibi bakan zarif giyimli, sarışın bir adama başını sallayarak, "Kim o?" dedi.

Ian döndü ve yüzünü buruşturdu. "Bu bir sorun olabilir."

Söylediklerinin geri kalanı, sanki dev bir ip tarafından çekiliyormuş gibi geriye doğru uçarken kesildi. Vlad ya da ben tepki vermeden, biz de onun tarafından süpürüldük.

aynı durdurulamaz güç. Göz açıp kapayıncaya kadar üçümüz

Tavanın ortasındaki dev delik, görünmez büyü ve bizimle birlikte girdabın içine çekilen sayısız galon suyun gücüyle itildi.

Artık tuvalete atılmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordum. Kontrol edilemeyen bir güçle devasa bir iç boruya doğru itilmeyi ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Su burnumda patladı ve bana Nefes almam gerekmediği halde boğulma hissi yaşıyordum. Midemin bulantılı bir şekilde düşmesinden anladığım kadarıyla çok hızlı yükseliyorduk ve su

Basınç o kadar büyüktü ki, boruyu kırmak ve bizi kurtarmak için kırbacımı göstermek üzere eldivenimi çıkaramadım. Aynı şekilde Vlad da ateşini kullanamazdı. Suyun altındayken olmazdı.

Basınç aniden dağıldığında ve acı veren ıslak dalgalanmalar yerine soğuk havayı hissettiğimde rahatlamıştım ... ta ki aşağıdaki zeminle aramda sisten başka bir şey görmeyene kadar. Boru beni otelin çatısının üzerine fırlatmış olmalıydı ve hız beni tutunacak bir şeyden uzaklaştırmıştı.

İçgüdülerim inişimi yavaşlatmak için çılgınca, karikatürize bir çabayla çırpınmamı sağladı, ama sonra havada yakalandım ve büyük, sıcak bir vücuda doğru geri çekildim. Vlad'ın bizi güvenli bir şekilde yere indirmesi için geçen sürede, sonsuzluk şelalesinin çatıdan binanın tabanındaki kanalizasyona düştüğünü ve buradan da Atlantis'in zeminine ulaştığını anlamıştım. Orada tekrar çatıya çekiliyor, böylece düşebiliyor ve sonsuz, tekrar eden bir döngü içinde kendini yenileyebiliyordu.

Hâlâ öksürüyor olmasaydım tasarıma hayran kalacaktım. Ciğerlerimin aniden galonlarca suyla dolması canımı yaktı. Vlad bana birkaç sırtıma vurarak sonuncusunu da dışarı atmama yardım etti, sonra ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı.

"Şimdi iyi misin?"

"Evet," dedim gülümsemeye çalışarak. "Sanırım büyümlü insanların istenmeyen misafirlere kapıyı gösterme yöntemi bu."

Ian kendi öksürükleri arasında, "Çok kabaydı," diye mırıldandı. Yaklaşık bir düzine metre uzaktaydı ve ayağa kalktığında dar deri pantolonu su geçirdiği için gıcırıyordu. "Yine de çok daha kötüsünü beklerdim."

Son kelime ağzından henüz çıkmıştı ki aniden tekrar düşmeye başladık. Katı toprağın nasıl birdenbire ince havaya dönüştüğünü bilmiyordum ama olan buydu. Yaklaşık elli metre aşağıdaki çukurun dibine çarptık. Vlad beni yakaladı ve bizi çukuru kaplayan sisin içinden uçurmaya çalıştı.

yeni bir delikti, ama oraya ulaştığımızda, puslu buhar bir şekilde o kadar sert ve aşılmazdı ki, içinden geçmek yerine üzerinden sektik.

Ian da sisli tavandan uçmayı deneyip başaramayınca karanlık bir sesle, "Bu daha iyi," dedi.

Zemin kaymaya başladı ve parlak ağaca benzeyen bir şey Kökler topraktan yukarı doğru kıvrılıyordu. Bir tanesi bileğime dolandığında, bıraktığı keskin ve belirgin yanık ahşap ya da organik bir şeyden kaynaklanmıyordu. Onun yerine metaldi.

Ya da daha spesifik olarak gümüş.

"Gümüş köklü, içinden çıkılmaz bir ölüm çukuru mu?" Ian'ın sesi neredeyse hayranlık dolu çıkıyordu. "Kendini aşmışsın Blackstone."

"Hayal kırıklığına uğratmadığıma sevindim," dedi yumuşak bir ses üstümüzden.

Yukarı baktım ve bir şekilde kırılmayan sisin içinden şunları gördüm Atlantis'in odasındaki zarif sarışın adam. Çukurumuzun kenarında diz çökmüş, bize bakarken çok memnun bir yarım gülümseme takınmıştı. Göğsündeki sabit atışlardan bir insan olduğu anlaşılıyordu ama belli ki bir insandan çok daha fazlasıydı. O bir büyücüydü. Ve az önce yaptığı her şeyi göz önünde bulundurursak güçlü bir büyücüydü.

Vlad beni tutup kaldırdı ve daha fazla gümüş köke ulaşmamı engelledikten sonra en tehlikeli bakışlarını sarışın büyücüye dikti. "Bizi hemen serbest bırak."

Blackstone eğlenen bir homurtu çıkardı. "Akıl oyunları benim türümde işe yaramaz vampir ve kimseyi serbest bırakmaya niyetim yok. Bu tuzağı Tam da bu amaçla, şimdi arkama yaslanıp hepinizin ölümünü izlemek niyetindeyim." "Hadi ama Blackstone," dedi Ian hırıltılı bir ses tonuyla, "*sen* bile

bunun biraz aşırı olduğu konusunda hemfikirim."

Sarışın kaşları kalktı. "Sırf kendi canını kurtarmak için beni şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü iblisin insafına bıraktın. Eğer aşırıya kaçıyor olsaydım, çekirdeğine ulaştığında yanarak ölene kadar dünyanın bedenini derinliklerine itmesi için gereken bin yıl kadar yaşamana izin verirdim."

İrkildim. Tamam, karşımızda güçlü ve psikopatça intikam peşinde koşan biri vardı. Vlad'la evli olduğum için bu iki konuda da deneyimim vardı.

Blackstone'a dostça bir gülümseme vererek, "Senin sorunun Ian'la, ama beni ya da kocamı tanıımıyorsun bile," dedim. "Bırak bizi gidelim, sonra ona ne istersen yaparsın."

Ian, "Çok teşekkürler, babacık," diye tersledi.

Bir el salladım. "Blackstone'un söylediklerine bakılırsa bunu hak ediyorsun, o yüzden sızlanmayı bırak ve cezayı bir erkek gibi çek."

"Seni kalpsiz küçük cadalo!" Ian ağzı açık kaldı.

Ona yine umursamaz bir tavırla el salladım ama aslında yaptığım şey eldivenimi aşağı indirmekti. Hayır, büyücünün haklı bir kını olduğunu düşünsem bile Ian'ı kaderine terk etmek niyetinde değildim. Eğer bu sisten oluşan güç alanını aşmayı başarabilirsek, Ian'ı kıyma yapabilirdim. Kırbacımla Blackstone'u. Şu anda ne kadar aşağıda olduğumuzu düşünürsek, kırbacım sisi delebilse bile Blackstone'a ulaşamazdı ve Vlad henüz ona dokunmadığı için onu yakamazdı.

"Bir şey unutmuyor musun?" Ian ekledi, o gümüş köklerden biri bacağından kıvrılıp baldırına girerken boş yere tekmeliyordu. "Bana ihtiyacın var," diye bitirdi.

Vlad o ölümcül gümüş kökleri kontrol eden büyücüye baktı, sonra Ian'a göz attı. "Belki de şimdi tek ihtiyacımız olan odur."

Bölüm 13

"Pis nankör!" Gümüş kök kalçasına saplanınca Ian hırladı. Bir diğeri diğer bacağından yukarı doğru kaymaya başladı ve üçüncüsü tehlikeli bir şekilde Ian'ın kasıklarına ulaştı. Şimdilik benim ya da Vlad'ın peşinden gelmeyi bırakmışlardı, yani büyücü söylediklerimizi düşünüyordu.

"Hadi ama, kim olduğumuzu bile bilmiyorsun, bu yüzden bizi de öldürmek akıllıca olmaz," dedim, bakışlarımı Ian'dan ayırıp sabit bir şekilde Blackstone'a dikerek. "Değmeyeceği kadar sorun yaratabilir."

"Peki siz kimsiniz ki hayatlarınızı bağışlamak benim çıkarıma olacak?" Blackstone sordu, sesi pek endişeli gelmiyordu.

"Mencheres'in soyunun yeni üyeleri," diye cevap verdi Vlad hemen. "İkimiz de ölümsüz olalı bir yıldan az oldu."

Şaşkınlığımı belli etmemek için yüz hatlarımı düzelttim. Vlad bunu neden söylesin ki? Ünü Mencheres'inkinden daha korkutucuydu ve Mencheres büyülü dünyada da düşmanları olduğunu mu söyledi? Ya Blackstone da o düşmanlardan biriye?

Sarışın büyücünün ağzı sanki ekşi bir şey yutmuş gibi büzüldü. "Bebek vampirler," dedi, sesi hem küçümseyici hem de teslim olmuş gibiydi. "Bırak Ian'la birlikte olmayı, böyle bir yerin yakınında bile olmamalısın. Efendin seni onun hakkında uyarmadı mı?"

Vlad kamburunu çıkarmış, bir şekilde suçlu ve mahcup görünmeyi başarmıştı. "Geldi ve biz de gelmememiz gerektiğini biliyoruz ama Ian bize hayatımızın en güzel anlarını yaşatacağına yemin etti."

Bir kez daha, karnavallarda sahne aldığım onca yıla şükrettim, yoksa Vlad'a ağızım açık bakakalırdım. Sesi bile değişmişti. Her zamanki derin, emredici tonu gitmişti. Artık sesi korkmuş gibi çıkıyordu.

Omuzlarını biraz daha kamburlaştırırsa köprücük kemiklerini kıracaktı.

Blackstone sinirli bir şekilde iç çekti. "Seni buraya zorla getirdiğimi çok fazla insan gördü ve efendin de seni yaptıklarından sorumlu olamayacak kadar genç görüyor. Pekala, bu senin şanslı gecen."

Bununla birlikte, Blackstone birkaç kelime söyledi ve parmaklarını pek de sihirli görünmeyen bir şekilde oynattı, ancak bir anda üzerimizdeki çelik benzeri siste bir açıklık belirdi. Ian üzerinden atlamaya çalıştı ama daha fazla kök onu doladı.

Blackstone ona ters bir bakış attıktan sonra eğildi ve elini bize uzattı.

"Daha önce yaptığın gibi atla. Seni tutup yukarı çekeceğim."

Vlad'ın gülümsemesi tüm dişlerini göstererek beni sıkıca kavradı ve diğer elini uzatarak zıpladı. Blackstone onu kavradığında, Vlad bizi hendeğin dışına kadar çekmesine izin verdi ve sonra ellerinden ateş çıktı.

Blackstone'un çılgılığı, ağız alevlerle dolduğunda kesildi ve büyücünün her iki eli de patlayıp geriye sadece kömürleşmiş parçalar kaldığında irkildim. kollarının ucundaki kütükler.

"Aferin, seni muhteşem piç!" Ian böbürlendi. "Şimdi, bitir işini! O öldüğünde büyü de sona erecek."

Vlad arkamıza bakarak kimsenin Blackstone'un yardımına gelmediğinden emin oldu. Sonra büyücüyü dizlerinin üstüne çöktürdü.

"Sen Ian'ın bize bahsettiği toprak büyücüsü olmalısın, değil mi?" Ne zaman

Blackstone ona sadece ters ters baktı, Vlad ellerini kaplayan alevlerin daha da alevlenmesine izin verdi. "Sana kanımı vererek iyileştirebilirim ya da seni yakarak öldürebilirim. Hangisini tercih edeceğine karar ver."

Bir bakış daha attıktan sonra Blackstone başını salladı, ağız başka türlü cevap veremeyecek kadar yanmıştı. Normal bir insan olsaydı muhtemelen ölmüş olurdu ama büyü güçlüydü.

Ian, "Bir çukurda sıkışmışken hâlâ gümüşle bıçaklanıyorum," diye seslendi ama Vlad onu duymazdan geldi.

"Mircea adında bir büyücü tanıyor musun? O bir vampir, çok yakışıklı, kıvrık siyah saçları ve bakır rengi gözleri var."

Blackstone başını salladı. Vlad'ın tutuşu, büyücünün elinin eskiden olduğu yerde sıkıştı ve için için yanan bir parça daha koptu. "Bana yalan söyleme," dedi korkutucu bir fısıltıyla.

Büyücü başını daha fazla şiddetle sallamadı. Vlad içini çekti. "Bu çok kolay olurdu, değil mi? Bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum.

kana bağlı büyüler?"

"*Biraz*" *der gibi* bir omuz silkme. Vlad daha yakına eğildi. "Peki ya iki insanı birbirine etten ete, kandan kana bağlayan, birini öldürdüğünde diğerini de öldürecek kadar güçlü bir büyü?"

Blackstone'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Vlad hayal kırıklığına uğramış bir ses daha çıkardı. "Hayır, bunu beklemiyordum. Sen sadece en iyi olduğun şeylere sadık kalıyorsun, değil mi?" Büyücünün başını sallaması üzerine Vlad sohbet eder gibi bir tonda, "Ben de öyle," dedi. Sonra eli sıkılaştı ve Blackstone'u kırmızı bir parıltı kapladı. Büyücü sessizce çığlık attı ve ben bir patlama bekledim ama şaşırtıcı bir şekilde Vlad onu bıraktı.

"Bekle, onu öldüremem," dedi, sanki bir şey hatırlıyormuş gibi. "Ian bana bu gece kimseyi öldürmemem için yemin ettirdi."

"Seni bu yeminden azat ediyorum!" Ian bağırdı.

"Ah, ama benim *gerçek* bir *sorunum* var," dedi Vlad acımasız bir alaycılıkla. "Aslında bu benim için bir *hastalık* gibi, değil mi?"

"Yanılmışım!" Ian bağırdı. "Bu bir hastalık değil, muhteşem bir hediye. Şimdi, ben gümüş uçlu bir kabuktan başka bir şey olmadan önce bu yeteneğini kullan!"

Vlad ona memnun bir bakış fırlattı. "O kökler hâlâ sana doğru ilerliyor, değil mi? Bu acı verici olmalı. Yine ne yapmamı istediğini söylemiştin?"

"Öldürün onu! Öldürün onu, Tanrı aşkına, öldürün onu!" Ian kükredi.

"Leyla, yavrum, orada öylece durma, bir şeyler yap!"

Vlad'ın büyüünün ölümcül işini bitirmesine izin vereceğinden şüpheliydim ve Ian'ın tüm sataşmalarından, kışkırtmalarından ve hilelerinden sonra, biraz ödeşmeyi hak ediyordu. Ian'a Vlad'ı zorlamaya devam ederse pişman olacağını söylememiş miydim?

"Bu haldeyken onu ikna edemiyorum," dedim. "Dediğin gibi, bazen aklı başında *numarası* bile yapamıyor."

Vlad bana minnettar bir sırtış attı ama Ian'ın yeni çığlığı çok daha acı verici olunca yumruğunu sıktı ve Blackstone patladı. Keşke Büyüyü durdurmanın başka bir yolu daha vardı ama yine de Blackstone'un zorunlu ölümüne üzülen tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

"Sonunda," dedi Ian, sesi bitkin ve rahatlamış geliyordu.

Vlad'ın ağzını kurt gibi bir gülümseme kapladı. "Görünüşe göre haklısın, ben sadece birini öldürmeden bütün bir günü geçiremez."

"Komik değil misin?" Ian asık suratlı bir ses tonuyla cevap verdi. "Siz ve hanımefendi eğlendiğinize göre, belki bana yardımcı olabilirsiniz. Bu iğrenç

küçük kökler beni, benim zevklerime sahip birinin bile zevk alamayacağı kadar çok yerimden mızrakladı."

Çukurun kenarına doğru eğildim. Ian'ın içinden geçen birçok köke ek olarak, bir tanesi kalbine çok yakın görünüyordu. Yine de kökler hareket etmeyi bırakmıştı ve yok edilemez kapak dağılmaya başlamıştı. Ian haklıydı; Blackstone'un büyüğü de onunla birlikte ölmüştü ama Ian'ı içine sıkışmış o gümüşle çıkarmak zor olacaktı.

Ian ne düşündüğümü tahmin etmiş olmalı ki, "Kalan parçaları çıkarabilmem için her iki taraftaki gümüşü eritmen gerekecek" dedi.

Elimi sisin içine soktum, içine girebildiğimden emin olmak için test ettim. Evet, geriye kalan şey artık o aşılmaz kabuk değildi. Şimdi örümcek ağı katmanları gibi yapışkan bir his veriyordu.

"O kadar hızlı değil." Vlad'ın sert sesi dikkatimi tekrar ona çekti ve çukura atlamak yerine durakladım. "Önce halletmemiz gereken bazı şeyler var."

Ian acı dolu bir ses çıkardı. "Daha fazla oyun mu?"

"Oyun yok." Vlad avının etrafını saran bir yırtıcı hayvan gibi çukurun kenarından dolaştı. "Mencheres seni bize yardım etmeye zorladığından beri sana olan ihtiyacımızı başımızın üstünde tutuyorsun ama bu gece senin de bize ihtiyacın olduğunu kanıtlıyor. O yüzden artık yarım doğrular, testler ya da sürekli sataşmalar yok. Seni o çukurdan çıkarırsam, müttefikimiz olacağına yemin edeceksin."

Ian bize ters ters baktı. "Ya yapmazsam? Mencheres'e ettiğin yemini beni öldürerek mi bozacaksın?"

Ian'ın ikimizi de mecazi bir çengelde sallandığını görmekten bıkmış bir halde, "Buna gerek yok," dedim. "Sizi bırakırsak, o büyüğü ucube binadan biri sizi bulur ve yanınızda çoktan ölmüş bir toprak büyücüsü olduğuna göre, bunun iyi karşılanacağını sanmıyorum."

Ian bana pis bir bakış attı. "Çok acımasısın, yavrum. Sen onun için mükemmel bir eş değil misin?"

"Öyle," dedi Vlad hemen. "Ve çok uzun bir süre birlikte kalmamızı istiyorum. Şimdi, gerçek bir ortaklığımız var mı, yoksa seni burada çürümeye mi?"

Ian o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, az önce Ian'la alay ettiğim kişiler tarafından yakalanmaktan endişelenmeye başladım.

"Yardım edemeyeceğim bazı şeyler var," dedi Ian sonunda. "Ateşin senin için ne kadar önemliyse onlar da benim için o kadar önemli Tepeş."

Vlad eğik bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bunu anlayabilirim. Ama üzerinde kontrol sahibi olduğun şeyleri değiştireceğine yemin et ve bunu Mencheres'e olan aşkın üzerine yap."

Ian hüzünlü bir ses çıkardı. "Şerefim üzerine yemin etmemi söylemeni umuyordum."

Vlad bir kakhaha attı. "Bu hayatta değil."

"Pekâlâ." Ian onu sabitleyen gümüş köklerin izin verdiği ölçüde eğildi. "Mencheres'e olan aşkım üzerine, hem seni hem de Leila'yı gerçek ortaklarım olarak onurlandıracağıma ve küstahlığımı, hilekârlığımı, pisliğimi ve genel dolandırıcılığımı elimden geldiğince minimumda tutacağıma yemin ederim."

"Çok güzeldi," dedi tanımadığımız bir ses, arkamızdan ironik bir alkış başladı.

Eldivenimi yırtarak döndüm. Vlad'ın elleri çoktan alev almıştı ve sadece Ian'ın "Dur, bu Ashael!" diye bağırması bizi Bir şekilde bize gizlice yaklaşmayı başaran yabancıya kırbaçlar ve ateş akıntıları.

Uzun boylu, Afro-Amerikan bir adam bize baktı. Siyah takım elbisesi ve kar

Beyaz gömlek bir baloda giyilebilecek kadar resmiydi ve bir çukurun içinde gümüşle delinmiş Ian'a, sonra Vlad'ın ellerini kaplayan alevlere ve son olarak da sağ elimden sarkan elektrik yüklü kırbaça bakarken belirgin bir endişe eksikliği gösterdi.

"Kötü bir zamanda mı geldim?" Ashael kuru bir sesle sordu.

Bölüm 14

"Beş dakika geç geldin," dedi Ian, sesi çok sinirli çıkıyordu. "A biraz daha erken olsaydı, bu ikisi bana pişman olacağımı bildiğim bir yemin ettirmezlerdi."

Ashael gözlerinin yanındaki neredeyse görünmez çizgileri kırıştırarak gülümsedi. Saçları kırpılmıştı ve sakalının bir kısmı çenesini gölgeliyordu. Kalbi atmasa kırklı yaşlarının ortasında olduğunu tahmin edebilirdim. İnsan olmadığı açıktı ama vampir gibi de hissettirmiyordu. Gulyabani, diye karar verdim, sonra Ashael elini salladığında ve Ian'ı delen gümüş kökler sanki çalı yangınından kaçan yılanlar gibi vücudundan dışarı akmaya başladığında bu fikrimi değiştirdim.

Tamam, bir ghoul değildi çünkü telekinezi onların güçlerinden biri değildi. Eğer insan, gulyabani ya da vampir değilse, neydi?

"Bu çok daha iyi," dedi Ian, Ashael'e bir selam vererek. Sonra çukurdan dışarı uçtu ve yere indiğinde bir dakika boyunca yalpaladı. "Üzerinde taze kan olduğunu sanmıyorum?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Ashael hafifçe.

Vlad'ın bakışları, ona tedirginliğimi derinleştiren sıradan bir hoşlukla gülümseyen yabancının üzerindeydi. Ashael Vlad'ın kim olduğunu biliyor olmalıydı; ellerini kaplayan ateş bunu ele veriyordu. Yine de yeni yol arkadaşımız sanki bir barda arkadaşlarıyla buluşuyormuş gibi rahat görünüyordu ve Vlad ellerindeki alevleri söndürme zahmetine bile girmemişti.

Ashael başıyla oteli işaret ederek, "Konuşmak için özel bir yer bulmalıyız," dedi. "Burada sözümüzün kesilmesi kaçınılmaz."

Vlad hâlâ ona bakıyordu. Sonra burun deliklerinden derin bir nefes aldı ve beni daha önce hiç görmediğim bir hızla arkasına çektiğinde irkildim

Hareket et.

"Kükürt," diye tısladı, şimdi ellerinden ateş püskürüyordu. "Bir *iblis* mi çağırdın, Ian?"

Ashael alevlere soğukkanlı bir bakış attı. "Onları söndürebilirsin, Kazıklı Voyvoda. Onlar benim türüm için anne sütü gibidir."

Şaşırmıştım. Uzun yıllar psişik izlenimler edindikten sonra, iblislerin varlığından şüphelenmiştim, ancak biriyle tanışmak bir yana, gerçekten bir tane *görmeyi* hiç düşünmemiştim.

Ian, Vlad ve Ashael'in arasına girerek herhangi bir tartışmayı engellemek istercesine el salladı. "Verdiğin tepki sana neden söylemediğimi açıklıyor. Bunu asla kabul etmezdin ve Ashael, Mircea'yı bulmak ya da karının büyüsunü bozmak için en iyi şansın."

"Bir iblise güveneceğimi mi sandın?" Vlad'ın ses tonu tehlikeliden de öteydi. Ölümün havaya dönüşmüş haliydi.

"Güven mi?" Ian homurdandı. "Tabii ki hayır. Ama takas için, evet. İblisler her zaman kârlı bir pazarlık peşindedir ve sen de utanç verici bir zenginliğe sahipsin Tepesh."

Ashael etrafına bakındı. "Biri geliyor," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "O yüzden ben gidiyorum, seninle ya da sensiz."

"Birlikte," dedi Ian hemen. "Artık hile yok, yemin ettiğim gibi," dedi, önce Vlad'ın, sonra benim bakışlarımı tutarak. "Bu gerçekten senin en iyi şansın, sana söz veriyorum."

Vlad'ın Ashael'in bir iblis olduğunu öğrendiğinde verdiği tepki benim bu konudaki düşüncelerimi yansıtıyordu. Idris Elba'nın biraz daha sert bir versiyonuna benzeyen bu nazik yaratığa asla güvenemezdik. Ama Ian'ın da dediği gibi, iblislerin güvenilirlik konusundaki eksikliklerini açgözlülükle telafi edebilirlerdi ve Vlad'ın bir sürü süslü eşyası ve *çok* parası vardı.

"Buraya kadar geldik," dedim sessizce, sonra acımasız bir mizahla gülümsedim. "Ve bu gece yapacak başka bir şeyimiz yok."

Vlad kısa bir kahkaha attı. "Yapmayı tercih edeceğim pek çok şey düşünebilirim, ancak benzersiz sorunlar benzersiz çözümler gerektirir."

Ian rahat bir nefes aldıktan sonra elini Ashael'in omzuna koydu. Ashael bir elini benimkine, diğerini de Vlad'inkine koydu. Bir anda Vlad'ın bakışlarından öfkeli bir yeşil aktı.

"Yapma," diye başladı.

Bir *vızıltı* sözlerini çalmadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Her şey inanılmaz bir hareketle bulanıklaştı, bana o vahşi, mide bulandırıcı yolculuğu hatırlattı.

büyülü bina bizi yıkadığında. Bu sefer su yoktu. Sadece bir hava, ses ve ışık akımı vardı ve sonunda tekrar görebildiğimde görüşümde sıcak noktalar bıraktı.

Artık o görünen, büyülü binanın yakınında değildik. Aslında artık Georgia'da olmadığımızdan oldukça emindim çünkü gökyüzü artık gece yarısı siyahı değildi. Bunun yerine, alacakaranlığın son birkaç ışığıyla çizgilenmişti. Güneşin ufukta kayboluşunu da harika bir şekilde görebiliyorduk çünkü okyanusa bakan yüksek bir otelin çatısındaydık.

Ve burası normal bir otel çatısı değildi. Aniden ortaya çıkmamıza hiç şaşırmayan kusursuz giyimli personeliyle birlikte şık bir avlu ve şehir kulübünün birleşimi gibi görünüyordu. Ashael onlara başıyla selam verdi ve hemen zarif, kırma camdan bir ateş çukurunun etrafında oturan diğer müşterileri kibarca uzaklaştırdılar. Sonra Ashael'in önünde saygıyla eğildiler.

Vlad'ın personelinin ona gösterdiği saygının aynısını gösterdi. "Neredeyiz biz?" Vlad söyledi.

"Peki sen az önce ne yaptın?" Hâlâ bir şekilde maddesizleşip yeniden maddeleştigimi anlamaya çalışarak ekledim.

Ian etrafına minnettar bir bakış attı. "Los Angeles'tayız, eğer ufuk çizgisini tanıdı ve Ashael bizi buraya ışınladı." Sanki ikisi de önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "İblisler böyle dolaşırlar ve eğer biri sizi ele geçirirse, sizi de yanlarında götürebilirler."

Işınlanma. Ashael'in bize yaklaştığını daha önce duymamış olmamıza şaşmamalı!

Bu numarayla herkese sinsice yaklaşabilirdi.

Ashael yaklaştı ve okyanusa bakacak şekilde düzenlenmiş çağdaş tarzdaki sandalyelerden birine oturdu. "Başka kim içki ister?" diye sordu. "Ben her zamankinden alayım," dedi en yakındaki görevliye, o da başıyla selam verip aceleyle uzaklaştı.

"Bana bir burbon," diye seslendi Ian. "Tepesh? Leila?"

"Hiçbir şey," dedim, Vlad da reddedince şaşırmadım. Ian, Ashael eski bir dostuymuş gibi davranıyor olabilirdi ama bu geri kalanımız için sosyal bir ziyaret değildi.

Görevli birkaç dakika içinde iki şişe ve iki bardakla geri döndü. Önce Ashael'in içkisini doldurdu ve ben de göz gezdirmekten kendimi alamadım. Şişeyi. Bir iblisin tercih ettiği içki neydi? Şişesine göre elli yıllık üç maltlı Balvenie Scotch viskisi.

Ashael yanındaki sandalyelere başıyla işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi.

Gülümsemesi bunu bir rica gibi gösteriyordu ama gözlerindeki kırmızı parıltı korkunun omurgamda sıçramasına neden oldu. Tehditkâr tek bir kelime etmeden, Ashael

Şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha korkutucuydu ve yirmi altı yıllık kısa hayatımda bazı gerçek canavarlarla karşı karşıya gelmişim.

Yine de hepsi bana sadece bu hayatta zarar verebilirdi. O tek kırmızı parıltıyla Ashael bana kendi türünün bana ölümün ötesinde de eziyet edebileceğini hatırlatıyordu. Onun yanında oturmaktansa kendimi en yakın çıkıntıdan aşağı atmayı tercih ederdim. Yüksek bir binadan kafa üstü düşmek muhtemelen daha güvenliydi.

Yine de ona ihtiyacımız vardı, bu yüzden reddetmek için kibar bir yol bulmaya çalışıyordum ki büyük, görünmez bir bıçak aniden beni kasıklarımın göğüs kafesime kadar kesti. Bağırsaklarımın yere dökülmesini engellemek için içgüdüsel bir ihtiyaçla eğildim ve tuttuğum ellerimden mide bulandırıcı bir ıslaklık geçerken çığlık attım.

Korkunç acının ortasında iki şeyin farkındaydım: Vlad beni arkamdan kavıyor, ateşli elleri kocaman yarayı dağlamaya çalışıyor ve zihnimde kontrol edemediğim çığlıklarımın bir parçası olmayan cevap niteliğinde bir feryat.

Yaptır ona, Leila! Lütfen, ona bunu yaptırmalısın yoksa bizi öldürecekler!

Mircea. Sesini tanıyamamış olmama rağmen o olmalıydı. Önceki seferlerde sesi zalim, kendini beğenmiş bir adam gibi çıkmıştı. Şimdi o kadar korkmuştu ki sesi birkaç oktav yükselmiş, genç bir çocuk gibi çıkmıştı.

O zaman bir şeyler yap! Acıyı bastırmak için savaşıyor ve geri döndüm ve Düşüncelerimi odakla ki beni duyabilsin. Bana nerede olduğunu ve "onların" kim olduğunu söyle ve bunu durduralım!

Mircea cevap verebilirdi ama göbeğime gelen bir başka acımasız kesik, acıdan kaçmak ya da acıyı bana çektiren kişiyi öldürmek için duyduğum hayvani dürtü dışında zihnimi her şeyden boşalttı. Bu akılsızca tepkinin üstesinden gelebilecek kadar iyileştiğimde, Vlad'ın boğuk sesinin üzerinden Mircea'yı duydum

Bir görevliye bana kan getirmesini söyleyen bir talimat.

. . . yapamam! Mircea öyle diyordu. Vlad onları yenebilse bile, fırsat verilirse bana bundan daha kötüsünü yapardı!

Dişlerimi sıktım ve tanımadığım birinin ağzıma bastıracağı bileğimi kenara ittim. Şimdi beslenmek çok dikkat dağıtıcı olacaktı ve onunla daha ne kadar konuşmam gerektiğini bilmiyordum.

Vlad sana ne yapmak isterse istesin, sen bana bağlı olduğun sürece

yapamaz, diye zihnimden geçirdim. Sana elinin tersiyle bile vuramaz.

Vlad'ın himayesi altında, bizi eğlence olsun diye iki kez öldüren insanların yanında kalmaktan çok daha iyi olacaksın!

Bunu eğlenmek için yapmadılar, diye cevap verdi Mircea uğursuz bir şekilde. Bunu yaptılar çünkü Vlad'ın sana işkence etmekten ve öldürmekten çekinmeyeceklerini bilmesini istiyorlar.

Ona mesaj atamazlar mıydı? Alaycı bir şekilde düşündüm, sonra şiddetli kan kaybımla ilgisi olmayan bir ürperti geçti içimden. Neden Bana işkence etmek ya da öldürmek mi istiyorlar? Onları tanımıyorum bile.

Hayır, ama dümen sensin, dedi Mircea karanlık bir sesle. Dümenine geçmek istedikleri gemi de Vlad.

Hâlâ iyileşmekte olan karnımın çeşitli yerlerine batan yeni, çok daha küçük yanma hissinden çok bundan ürperdim. Karnımın arka arkaya defalarca deşilmesiyle kıyaslandığında bunlar hiçbir şeydi. Yaptır ona, Leila! Mircea benimle ilk iletişime geçtiğinde söylemişti. Lütfen, ona bunu yaptırmalısın yoksa bizi öldürecekler!

"Bırak beni," dedim yüksek sesle, beni çevreleyen demir gibi tutuşu iterek. Vlad kımıldamayınca daha güçlü bir sesle, "Bırakın beni! Sanırım üzerime bir şey yazıyorlar."

Vlad'ın kolları hemen düştü. Kanlı bluzumu yırttım ve eteğimi aşağı çektim. Tahmin ettiğim gibi, şimdi karnımın üzerinde kelimeler oluşuyordu. Bunu her kim yapıyorsa Vlad'dan bir ipucu almıştı çünkü artık onları derimi kesmek yerine yakıyorlardı. Parlak bir parıltı güneşin son ışınlarını yakaladığında ve iyileşmeleri gereken zamandan çok sonra acımaya devam ettiklerinde, acı dolu bir takdir homurtusu çıkardım.

Mircea'yı esir alanlar da yaralara sıvı gümüş sürüyorlardı. Şimdi, biz gümüşleri çıkarana kadar mesajları kaybolmayacaktı, bu da Vlad'a taleplerini okumak için bolca zaman veriyordu ve belli ki İngilizce olmadığı için Vlad'a yazıyorlardı. Aslında, dili hiç tanımıyordum.

"Eee?" Sabırsızlıkla sordum. "Okuyabiliyor musun?"

Vlad'ın yüz hatlarında şok ifadesi belirdi ve o konuşmadan önce soruma cevap verdi. Ardından duygularımda en vahşi öfke patlamasıyla gerildim, ta ki vücudum Vlad'ın hissettiklerinin yoğunluğuyla başa çıkamadığı için dizlerimin üzerine çökene kadar.

"Göremiyorum, ne yazıyor?" Ian'ın bilinçaltımdaki ezici saldırının içinden talep ettiğini duydum.

Vlad konuştuğunda sesi şaşkın bir törpü gibiydi. "Diyor ki... 'Samir'i öldür ve bize öldüğüne dair kanıt ver yoksa Leila ölür."

Bölüm 15

"Samir?" İçimi korku kaplayarak tekrarladım. "Muhafızlarınızın kaptanı Samir değil mi?"

"Başka kim olacak?" Vlad cevap verdi, sesi artık adını koyamadığım bir duyguyla doluydu.

Şok olmuşum ve kekeleyordum. "Ama yapamazsın. Samir bizim dostumuz. Beş yüz yılı aşkın süredir sizinle birlikte!"

Ashael ıslık çaldı. Ses kafamı kaldırmama neden oldu ve ona baktım ama iblis bana bakmıyordu. Vlad'a bakıyordu.

Vlad'ın ifadesi, defalarca kesilip biçilmemi izlerken hayal kırıklığı ve acıyla çarpılmıştı ama şimdi sertleşerek boşluğu beni gerçekten korkuttu. Daha önce hiç bu kadar soğuk, sanki içinde bir ölü varmış gibi görünmemişti. Eğer kalkanları çatlamasaydı ve benimkilere gayzer gibi duygu patlamaları göndermeseydi, içinde ölü *olduğuna* yemin edebilirdim.

Ama o değildi. Katliama neden olan başka bir öfke, bağlantımız boyunca kükredi, o kadar güçlüydü ki, bunu hissetmem birkaç dakika sürdü.

Altındaki umutsuzluk, Vlad'ın ruhuna çakılan çiviler gibiydi. Bunu en ilkel haliyle vahşet, ardından acının yakıcılığı ve son olarak da hatırlanan kaybın ıstırabı izledi.

Bu acı, her şeyin üzerini örtünceye kadar büyüdü. İş bittiğinde Vlad kendini kavrulmuş toprak gibi hissetti ve o kömürleşmiş karanlık bana dokunduğunda ondan geri çekildim. Sonra aramızdaki bağlantı koptu. Bu ani kayıp sanki yarımın aniden kopup gitmesi gibiydi ve bazı açılardan az önce olan da tam olarak buydu.

"Kıpırdama," diye emretti Vlad, elini karnımın üzerinde gezdirerek. Isıları alevlendi ve etimin karardığını ve kabardığını hissettiğimde bir çığlık attım. Onun

Tutuşum sıkılaştı, beni yere sabitledi ve birkaç dakika içinde acı azaldı. Yere baktığımda, gümüş gömülü, ölümcül direktif gitmişti.

"Bunu yapamazsın," dedim sesim titreyerek. "Arkadaşına ihanet etmek ve onu öldürmek seni yok eder."

"Peki kaybetmek istemiyor musun?" dedi kasvetli bir kahkaha atarak. "Başka bir yol bulacağız," diye ısrar ettim.

Beni ayağa kaldırdı ve ceketini çıkardı. Gömleğimi ıslatan aynı kanla ıslanmıştı ve onu da üzerimden çekti, sanki kötü bir şeymiş gibi yere fırlattı. Sütyenim ıslak bir yığın halinde onu takip etti ve Vlad'ın kendi gömleğini çıkarıp üzerime yerleştirmesi için geçen birkaç saniye boyunca üstsüz kaldım. Gömlek kalçalarımın kadar sarktı ve ben de kırmızıya bulanmış eteğimi bana sorulmadan tekmeledim.

"Teşekkürler," dedim, bu alışveriş sırasında bir çatı dolusu yabancıyı parlatmış olduğumu umursamadan.

Eli eski gömleğinin altından karnımın üzerine yerleşti. "Senin için her şeyi yaparım."

Karnımı okşamaya başladı. Daha yakına eğildim, ama sonra bir tanesi parmaklar aniden soba üstü sıcaklığa dönüştü ve ardında yanan bir yol bıraktı. "Ne yapıyorsun sen?" Nefes nefese kaldım.

Konuşmadı ama sert ve düz bakışlarına bir kez baktığımda ne olduğunu anladım. Kaçmaya çalıştım ama eli daha da sıkılaştı, Mircea'yı esir alanlara verdiği cevabı etime kazımaya devam ederken diğer kolu kaçamayacağım bir kafes oldu.

Ne dediğini anlayamadım ama her ne dediyse kısaydı. İşi bittiğinde beni kendine çekti ve cevabı bedenimden silinene kadar bırakmadı.

"Kahretsin, Vlad." Gözyaşlarım boğazımı tıkadı ama fiziksel acıdan değildi. O da karnımdaki kelimelerle birlikte yok olmuştu. "Bunu yapamazsın!"

Yüzümü boynuna bastırdığımda, alayını hem duydum hem de hissettim. "Ben çok daha kötülerini yaptım, hem de daha az sebep için. Benim hakkımda bunu unutup duruyorsun, Leila."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Bir dinleyicimiz vardı, hem de güvenilir bir dinleyici. Aslında, bu gruba zaten çok fazla şey anlatmıştık. Onlara daha fazla mühimmat verecek değildim.

Bu konuda daha sonra kavga ederiz, bakışım Vlad'a söz verdi. Benim de ölüm fermanımı imzalamadan Samir'i öldürmekten kaçınmanın bir yolu olmalıydı.

Vlad omuz omuza durana kadar geri çekildi ama bir kolunu bana dolamaya devam etti. İblis tam olarak olduğu yerde oturuyordu, eli sanki içmek üzereymiş gibi bardağının etrafındaydı. Ian ayağa kalkmıştı. Bir ara bakışları Vlad ile benim aramda gidip gelirken biraz solgun görünüyordu.

"Bana bağlı olduğu büyüünün ona *bunu* yapabileceğini söylememiştin," dedi Ian sessizce.

"Neden yapayım ki?" Vlad gözlerinde yeşil parıltılarla cevap verdi.

İşte o zaman önemli bir gerçeği geç de olsa fark ettim. Evet, yavaş hareket ediyordum ama savunmam gerekirse, iblis tarafından ışınlandığımızdan beri geçen kısa sürede çok şey olmuştu.

"Yine kendin gibi görünüyorsun," dedim, parmaklarımı Vlad'in siyah saçlarında gezdirdim, sonra çenesini gölgeleyen kirli sakalına dokundum. "Ve Angel yerine senin adını söylüyorum, ayrıca yine kendim gibi görünüyor olmalıyım," diye ekledim, saçlarımın kısa yerine yine uzun olduğunu hissederek. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Sanırım *daha fazla* bağırsağımın ayaklarıma sıçramasını engellemeye çalışmak gerçekten dikkat çekiciydi.

Vlad kaşlarını çatarak Ian'a baktı. "O büyülerini bozmak için bir şey yaptığını fark etmedim."

"O yapmadı. Seni buraya getirdiğimde ben yaptım," dedi Ashael, sandalyesinden ancak şimdi kalkarak. "Kiminle uğraştığımı tam olarak bilmek istedim ve diğer küçük büyüünün yanı sıra bir parça büyüüyü de bozmak benim türüm için küçük bir mesele."

"İblisler büyü mü yapıyor?" Bu gün gittikçe daha da kötüleşiyordu.

Ashael'in küçük gülümsemesi tam teşekküllü bir sırıtışa dönüştü. "Elbette. Sence bunu ilk kim icat etti?"

Bölüm 16

"Yani büyüü iblisler icat etti." Sanki bunu yapmak bir şeyleri değiştirebilirmiş gibi neden onun söylediklerini tekrar ediyordum?

Ashael gülümsemeye devam etti. "Başka kim olabilir ki? İnsanlar bunu düşünemezdi, vampirler ve hortlaklar ise Kabil lanetlendikten sonra ortaya çıktı."

İçimden bir alay geçti. "Vampirlerin, Tanrı'nın Kabil'i kardeşi Habil'i öldürdükten sonra sonsuza dek kan içmesi için lanetlemesiyle yaratıldığı hikâyesine inanıyor musun? Ben inanmıyorum. Eğer bu doğruysa, nasıl oluyor da dünya üzerindeki hiçbir vampir Cain?"

"Belki de uzun zaman önce biri Kabil'i ve ona sadık olan herkesi öldürdüğü içindir," diye mırıldandı Ashael neredeyse.

Vlad kısaca, "Buraya vampirlerin yaratılış hikâyesini tartışmaya gelmedik," dedi. "Eğer büyüü sizin türünüz icat ettiyse, herhangi bir büyüü bozmak da sizin yetki alanınızda olmalı, değil mi?"

İblis umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Belki de."

Bakışlarımı kısmıştım. Ian iblislerin her zaman kârlı bir pazarlık peşinde olduğunu söylemişti. Ashael gerçekten cevabı bilmiyor muydu? Yoksa sadece çaresizliğimizi arttırmak ve böylece ücretini yükseltmek için mi emin değilmiş gibi davranıyordu? Bu pazarlık taktiğini daha önce eski tefeci dostumdan görmüştüm.

Vlad bunu daha önce de görmüştü. Sanki bu durum ölüm kalım meselesi değilmiş gibi Ashael'e gülümsedi. "Senin de açıkça gördüğün gibi Leila'nın üzerinde bir büyü var. Büyünün bozulmasını istiyorum. Bunu yapabilir misin, yoksa Ian'ın deyimiyle utanç verici zenginliklerimi başka bir yere mi götüreyim?"

Ashael ayağa kalktı ve bana doğru geldi. İblis bana doğru uzandığında Vlad onu durdurmadı ama aurası öfkeyle çatırdıyordu. Belki de bu yüzden

İblis bana dokunmadı. Onun yerine elini önümdeki boşlukta gezdirdi.

"Bu büyü çoğu büyü gibi cansız bir nesneye bağlı değil," dedi Ashael. Sesi şaşırılmış gibiydi ve kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Başka bir insana bağlı. Burada hem vampir hem de büyücü izleri görüyorum . . hayır, bekle. Bir büyücüden daha fazlası. Bağlı olduğun vampir bir büyücü."

Nefesimi tuttum. Bunu Ashael'e söylememiştik. Ian'a bile söylememiştik. İblis bunu nasıl anlamıştı?

"Evet," dedi Vlad, hissettiğim şaşkınlığın hiçbirini göstermeden. "Ve dediğim gibi, büyüünün bozulmasını istiyorum."

Ashael elini bıraktı ve gözleri kıpkırmızı parladı. Ayrıca soğukkanlı ve nazik tavrını da kaybetti ve birden sinirlenmiş gibi göründü. "Bu tür bir büyüü bozmanın tek kesin yolu, onu yapan büyücüyü öldürmektir."

"Yapamayız," diye yanıtladı Vlad sıkıca. "Bu onu da öldürür." "Bu da işe yarar," diye mırıldandı iblis.

Vlad'ın etrafında alevler parladı, o kadar ani ve hızlıydı ki sanki aurası alev almış gibiydi. Aynı hızla o alevler de kayboldu. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Ashael karşılık verdi.

Çatıdaki sıcaklık yaklaşık otuz derece artmıştı ve yeni ısı Vlad'dan gelmiyordu. Gerildim. İblis, ateşin kendi türü için anne sütü olduğunu söylemişti. Ya bu çatıda pirokinetik olan tek kişi Vlad değilse?

Ian aralarına girdi. "Hadi ama," dedi kandırıcı bir tavırla. "Bu durum hâlâ birinizi çok mutlu, diğerinizi de çok zengin edebilir, o yüzden şiddeti sonraya saklayalım, olur mu?"

Vlad'ın bakışları iblisin yüzünden hiç ayrılmadı. Ashael de hareket etmedi ama sıcaklık tekrar normal seviyelere düşmeye başladı.

Vlad sonunda, "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görüyorsun," dedi. "Bu büyüü bozmanın gerçekten başka bir yolu yok mu?"

Ashael'in bakışları parladı. "*Tek bir* yolu var..."

"Hayır," diye araya girdi Ian. "O değil-"

Vlad'in eli Ian'ın boğazını ezerek onu durdurmak için dışarı fırladı. "Ne diyordun, Ashael?"

"Basit bir satış," diye cevap verdi iblis çok daha hafif bir tonda.

"Leila'nın büyüden kurtulması karşılığında senin ruhun."

Vlad'ın kolunu tutarak, "Siktir, hayır," diye bağırdım. "Aklından bile geçirme! Eğer yaparsan yemin ederim kalbime gümüş sıkarım. Ciddiyim! Bu anlaşılmayı yaparsan kendimi öldürürüm, yani beni kurtarmış olmazsın. Ölümümü garantilemiş olursun!"

Korku, Vlad söyleyemeden önce kelimeleri çıkarmak için nefesimi içime çekmeme neden oldu.

O kadar korkunç bir şeyi kabul etmişti ki, kolunu öylesine sert kavramıştım ki, parmaklarımı etine bir santim kadar batırmıştım.

"Ciddiyim," dedim tekrar.

Vlad Ian'ı bıraktı, Ian konuşmaya başlar başlamaz "çılgın nankör ..." diye mırıldandı. Sonra Vlad nihayet iblisle olan göz göze gelme yarışını bıraktı ama bana nasıl baktığını okuyamadım. Bu öfke miydi? Hayal kırıklığı mı? Eğlence mi? Üçü birden mi?

"Evet demeyecektim, Leila. Henüz o noktada değiliz." Uğursuz "henüz" sözcüğü üzerine ağzımı açtığımda, parmağını dudaklarıma bastırdı. "Uyarını duydum ve sana inanıyorum. Ashael," dedi iblisin yanına dönerek. "Teklif edeceğin tek şey buysa, reddediyorum."

"Emin misin?" Ashael, yumuşak ses tonunun vaatle derinleştiğini söyledi. "Böyle yeminlerin açığa çıkardığı gücü bilemezsin. Saatin bir sonraki tik takından önce Leila'yı serbest bırakabilirim."

"Hayır, hayır demektir," diye tersledim, Vlad'i lanetlemeye devam etmesine sinirlenmiştim. "Git başka yerde ruh avcılığı yap!"

İblisin gözleri tekrar kırmızıya döndü. "Karıştırmak mı?"

Ian bana suçlayıcı bir bakış atarak, "Bu çok kabaydı," dedi. "Sırf türünüz yüzünden sizi aşağılaması doğru değil. Bir aslanı ceylan yiyor diye eleştirir mi? Hayır, çünkü o lanet olası bir aslan ve ceylanların yaptığı şeydir, tıpkı iblislerin yaptığı şeyin ruh sözleşmeleri yapmak olduğu gibi."

Ashael, "Bağnazlık bıktırıcı oluyor," diye kabul etti. "Ve iblisler otlakçılık yapmaz, pazarlık yaparız. Arada büyük bir fark var."

Buna söyleyecek çok şeyim vardı ama ağzımı kapattım. "Burada işimiz bittiyse?" Vlad anlamlı bir şekilde sözünü bitirdi.

Ian, Ashael'e arkadaşça bir tavırla dirsek attı. "Bundan şüpheliyim. Peşinde olduğun gerçek ödülü alamadığına göre, hizmetlerinin parasal fiyatını artıracaksın, değil mi?" İblis tereddüt edince Ian kıkırdadı. "Kurnaz herif, biliyordum! İşte bu yüzden senin türüne hayranım. Ben olsam hakaret ek ücreti de eklerdim. Ona ağzına dikkat etmesini öğret."

Şaşkınlıkla Ian'a baktım. "Kimin tarafındasın sen?"

"Benim, her zaman," diye cevap verdi ve iblis kıkırdadı.

"Ah, Ian, eğer dişlerin olmasaydı, bizden biri olduğuna yemin edebilirdim."

Ian sanki bu en büyük iltifatmış gibi eğildi. Ashael tekrar kıkırdadı, sonra Vlad ve bana çok daha az mizahla baktı. "Dediğim gibi, ruh sözleşmesi olmadan onun büyüsünü bozacak güce sahip değilim ve başka hiçbir iblis de bunu yapamaz."

Vlad'ın çenesinin sıkılmasından çıkan gıcırdama sesini duyabiliyordum. "O zaman burada işimiz bitti," dedi ve bizi çatının kenarına doğru götürdü. "Ian, ister kal ister git, umurumda değil."

"Bekle."

Tek bir kelime Vlad'ın bizi çatının kenarından aşağı atmasını engelledi ama bu Ian'dan gelmedi. Ashael'den geldi.

Vlad kaşlarını kaldırarak döndü. İblisin gülümsemesi köpekbalığı gibiydi. "Başka *bir* yol daha olabilir."

"Peki bu ne?" Ashael devam etmeyince Vlad dürttü.

İblis yarı omuz silkerek omzunu kaldırdı. "Onun büyüsü."

"Kimi?" diye sordum, bir başka büyümlü vahşi kaz avına çıkma düşüncesi karşısında duyduğum dehşeti zar zor gizleyerek.

Ashael bana sanki yavaşmışım gibi baktı. "Sen."

Bölüm 17

"Ben mi?" dedim.

Aynı anda Vlad, keskin kenarlı çakıl taşlarını andıran bir ses tonuyla, "Hiç eğlenmiyorum," diye bağırdı.

Ashael zarif bir homurtu çıkardı. "Çekingен davranma. Auranı ortaya çıkardığımda içindeki büyüü görebildim ve bunun o büyüyle hiçbir ilgisi yok." Ian bana ilgili bir bakış attı. "Büyük bir sır saklıyordun, değil mi ufaklık?"

Yaramaz kız, ben de burada dürüstlük konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Hiçbir şey saklamıyorum!" Kolumu Ashael'e doğru uzattım. "Yalan söylüyor. Benim hiç sihrim yok."

İblisten bir homurtu daha. "Hayır, sadece beni gördüğün için heyecanlandığın için elektrikten titriyorsun."

Demek yanlış anlamıştı. "Bu sihir değil; on üç yaşımdayken inen bir elektrik hattına dokunmamın çılgınca bir yan etkisi." O elektrik hattı kazası bana psişik yeteneklerimi de kazandırmıştı. Ondan önce tamamen normal biriydim.

Ashael başını eğmiş, bana bakıyordu. "Bilmiyordun," dedi sonunda. "Ne kadar meraklı. Öyle mi Kazıklı?"

Vlad'ın her zamanki sinirli ve buyurgan tavrıyla "*Neyi biliyorsun?*" demesini bekliyordum. Ama demedi. Bunun yerine Vlad bana öyle bir baktı ki, birkaç adım geri atmama neden oldu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Buna inanmıyorsun, değil mi?"

"Şüphelenmiştim," diye cevap verdi, beni paramparça ederek. "Hiçbir insan senin yeteneklerini kullanmaya yaklaşmadı. Ya sihir olmalıydı ya da "Soyunda bir yerlerde vampir kanı var."

Ashael homurdandı. "Sadece büyü değil; o gerçek doğmuş bir cadı ve miras gücü de var. Cain'in mirası vampirler için ne kadar nadir bir kombinasyonsa, bu da cadılar için o kadar nadir bir kombinasyon."

Duyduklarıma hâlâ inanamıyordum. "Ama ben cadı değilim. Soy ağacımda başka biri cadı olsa bile *sen* nereden bileceksin?"

"Hangi rengin sarı, hangisinin kırmızı olduğunu bildiğin gibi," diye cevap verdi Ashael yumuşak bir tonda. "Sen renkleri görme ve ayırt etme yeteneğiyle doğdun. Ben de bir kişinin aurasındaki büyüğü görme ve ayırt etme yeteneğiyle doğdum, bu büyü ister bir büyü tarafından aşılınmış olsun, ister kalıtsal, ister başka bir şey."

Gerçek olamayacak kadar inanılmaz gelmemeli. Ne de olsa çıplak sağ elimle dokunduğumda insanların en büyük günahlarını görebiliyordum. Ama yine de iblisin bana *bakıp* benim ve ailem hakkında benden daha fazla şey bildiğine inanamıyordum.

"Leila'nın büyüğü büyüğü bozmak için nasıl kullanılabilir?" Ben hâlâ inançsızlıkla boğuşurken Vlad hemen ilerleyerek sordu.

Ashael yaklaştı. Sonra yine o garip, etrafımdaki havayı hissetme şeyini yaptı.

"Gerçek doğuştan büyüye sahip olanlar nadirdir. Eskiden değillerdi, ama çoğu gerçek doğanlar yüzyıllar önce büyük cadı tasfiyelerinde öldürüldü. Yine de *miras* büyüğüne sahip bir gerçek doğan daha da nadirdir. Her ikisine de sahip olan sadece bir kişiye rastladım. Hafızam beni yanıltmıyorsa, o da Ani-kutani'lerden biriydi."

İrkildim ve Vlad bunu fark etti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Ben dörtte bir Cherokee'yim," diye cevap verdim. Vlad'ın bakışı keskinleşti.

Doğru, çok fazla tarih biliyordu ama belli ki pek fazla Kızılderili bilgisi yoktu. "Ani-kutani eskiden güçlü bir Cherokee yönetici rahipliği idi. Ne kadar hüküm sürdüklerini kimse bilmiyor ama eski Appalachian höyüklerini inşa edenlerin onlar olduğu söyleniyor. Efsaneye göre Ani-kutani sonunda o kadar yozlaşmış ve nefret edilir hale gelmiş ki tüm soyları on üçüncü yüzyıl civarında Cherokee'ler tarafından katledilmiş. Bugün bile çoğu Çeroki onların anısını hor görmektedir."

Ashael'in bakışları parladı. "Yine de büyük olasılıkla doğrudan Ani-kutani soyundan geliyorsun. Yok etmeyi insanlara bırakırsan böyle olur. Birileri genellikle zayıflar ve bir bebeği bağışlar." İnsanlığın merhametine yönelik eleştirisini küçümseyici bir homurtuyla noktaladı. "Tüm bu inanılmaz

soyunuzda büyü var, ailenizle ilgili özel bir şey fark etmediniz mi?"

Ses tonundaki küçümseme hoşuma gitmemişti, sanki annem sivri şapkalara düşkün olsaydı ya da süpürgeyle dolaşıyaydı fark etmeyecekmişim gibi. "Annemin bahçıvanlık konusunda gerçekten yetenekli olduğunu saymazsak, hayır, onda sıra dışı bir şey yoktu."

"Nasıl öldü?" Ashael açık açık sordu. "Eminim *bu* konuda alışılmadık bir şeyler vardır."

Keder ve kendimi suçlama duygusu elime elektrik akımı verirken elim karıncalandı. "Evet. Beni yanlışlıkla dokunduğum elektrik hattından çekmeye çalıştı ve bu onu öldürdü."

Memnuniyet iblisin yüz hatlarına yayıldı. "Hem sen hem de annen aynı ölümcül gerilimi yaşadınız ama yine de siz yaşadınız, o ise öldü. Nedenini hiç merak etmedin mi?"

"Tabii ki yaptım!" Tersledim. "Ne demek istiyorsun?"

Kalın kaşlarını kaldırdı. "Gerçek doğuştan büyüye sahip olanlar yeteneklerini geliştirmek için kalıtsal güçlerini kullanabilirler ama yine de önce bu yetenekleri öğrenmeleri gerekir. Oysa miras büyü, tam işlevsel gücün anında aktarılmasına izin verir."

"Bunların annemin ölümüyle ne ilgisi var?" Sabırsızlıkla sordum.

Ashael elini tekrar önüme uzattı. Artık ne yaptığını biliyordum. Altında saklı olan farklı büyü türlerini görmek için auramı çekiyordu.

"Buna miras büyüğü deniyor çünkü bir akrabadan diğerine geçiyor. Ayrıca onu alan kişinin ihtiyaçlarına göre de değişir. Sen gerçek doğumlu bir cadıydın, ama o elektrik hattına dokunduğunda bu seni kurtarmazdı. Sadece ani, inanılmaz bir büyü infüzyonu kurtarabilirdi. Annen o gün sana miras kalan büyüğü vermiş olmalı. Bunu yaptığında, sadece hayatını kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda emdiğin tüm ölümcül voltajı senin işleyen bir parçana dönüştürdü."

Gözlerimi ona diktim. Söylediklerini ne kadar hızlı reddedebilsem de, bir o kadar da mantıklıydı. Doktorlar ikimiz de aynı ölümcül akımlara maruz kaldığımızda neden benim yaşadığımı ve annemin öldüğünü hiçbir zaman açıklayamamışlardı. Aslında,

Onlara ondan daha uzun süre maruz kaldım. O güce yapışıp kalmıştım. Benden çıkan kıvılcımlar annemi arka bahçede korkunç bir şeyler olduğu konusunda uyarana kadar birkaç dakika boyunca sıraya girdim. Yine de sadece ben değil

Hayatta kaldım, aynı zamanda tüm beyin fonksiyonlarımı korudum ve sonunda tam hareket kabiliyetimi geri kazandım, tüm doktorlarımın başlangıçta imkansız olduğunu söylediği iki şey.

O zamandan beri, *neden* ben yaşarken annemin öldüğünü merak ettiğim zamanları sayamadım. Ayrıca o korkunç kazadan neden içimde garip yeni gerilimlerle ve diğer insanların günahlarının daha da korkutucu görüntüleriyle uyandığımı da durmadan merak ettim. Şimdi, sonunda, bu cevaplara sahipmişim gibi görünüyordu ve hıçkırıklara boğulmamı sadece yıllarca çeşitli acılara karşı kendimi sertleştirmem engelledi.

Annemin ölümünden kendimi hep sorumlu hissettim çünkü ona babamdan bahsetmeseydim o fırtınaya yatkın durumda olmayacaktık. onu aldattığım için. Kendimi de suçlamıştım çünkü o fırtınadan sonra sadece devrilmiş ağaç dalları olduğunu düşündüğüm bir köpeği kurtarmaya çalışmak yerine evin içinde kalsaydım annem ölmeyecekti. Şimdi, bunun çok daha derin olduğunu biliyordum.

Herkesin her zaman inandığı gibi, annem beni o elektrik hattına yapışmış halde gördüğünde akılsızca bir panikle beni yakalamamıştı. Eğer iblis haklıysa, o zaman kendi miras büyüsunü bana aktarmak için ellerini üzerime koymuştu. Eğer bu kadar net düşünebilseydi, bana dokunacağını bilirdi.

Ben elektrik hattına yapışmışken onu öldürebilirdim, ama o benim için hayatını vermeyi bilerek seçti.

Mezarına kapanıp cesaretine ve kendini feda edişine hayranlık duyarak ağlamak ve aynı zamanda bunu yaptığı için ona bağışlamak istedim. Neden bana gerçek doğan büyüsunünden, miraslardan ya da bu kendini beğenmiş iblisten öğrendiğim diğer şeylerden hiç bahsetmediğini ve neden babama da söylemediğini sormak istedim.

Kesinlikle bilmiyordu, vampirlerin keşfinden nasıl korktuğuna bakılırsa, Gretchen da bilmiyordu. Eğer teyzem bilseydi, sırlarını birkaç yıl önce mezara götürmüş olurdu.

Vlad'ın aurası parladığında bu düşüncelerden sıyrıldım. Her zamanki enerji patlaması gibi hissettirmiyordu. Bunun yerine, sıcak, karıncalı bir bulut gibi etrafımda kıvrıldı ve beni başımın üstünden ayaklarımın altına kadar sardı. Tek bir kasını bile oynatmadan sevgi dolu bir kucaklaşma kadar kişiseldi ve konuştuğunda bunu neden yaptığını biliyordum.

"Sadede gel Ashael. İlginç olsa da, bize anlattıklarınızın hiçbirisi Leila'nın üzerindeki büyüü bozmak için büyüsunün nasıl kullanılabileceğine dair bir işaret vermiyor."

Hâlâ onun aurasının kozasına sarılmamış olsaydım bu kaba sözler canımı yakabilirdi. Vlad nasıl da umursamaz bir hıyar gibi konuşuyordu. gizlice beni rahatlatırken.

Ashael gülümsedi. "Diğer şeyleri sana bedavaya söyledim ama *bu* Kazıklı, sana pahalıya patlayacak."

"Ne kadar?" Vlad kesin bir dille sordu.

Ashael başını eğdi, gülümsemesi bilmişliğe dönüştü. "Bugün seninle pazarlık yapmayacağım. Yeterince motive olmuş değilsin. Ayrıca, söylediklerimin sadece yarısına inanıyorsun. Git, geri kalanını doğrulat, ondan sonra fiyatı konuşuruz."

Şimdi Vlad'ın aurası öyle bir öfkeyle alevlendi ki, daha önceki rahatlatıcı kucaklaşma binlerce küçük, görünmez kırbacın acısına dönüştü. Vlad'ın

İblis elini sallayarak durumu daha da kötüleştirdi ama Vlad daha konuşmadan Ashael ortadan kayboldu.

Vlad çatıda fırtınalar estirmeye başladığında ben hâlâ önümdeki boşluğa gözlerimi kırıştıırıyordum. "Onu aramaya zahmet etmeyin," dedi Ian. "İblisler ortadan kaybolma eylemlerini severler ve unutmayın; kimse Ashael'i bakıyorum."

"O zaman onu ben çağırırım," diye hırladı Vlad.

Ian homurdandı. "Onu bütün gece ve bütün gün çağırabilirsiniz, ama sizinle konuşmak istemiyorsa, zamanınızı boşa harcamış olursunuz."

Vlad uzun ve öfkeli adımlarla yürümeye devam etti. Öğrendiğim her şey yüzünden kafam patlayacakmış gibi hissediyordum, bu yüzden çok sakın bir tonda "O zaman yapalım," dediğimi duyunca biraz şaşırdım.

Vlad volta atmayı bıraktı. "Ne yapmak?"

"Ashael'in benim hakkımda haklı olup olmadığını öğren." Kısa bir kahkaha attım. "Bir iblisin sözüne inanmak istemeyen tek kişi ben olamam. Biraz araştırma yaparak annemin ailesinden herhangi birinin hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenebiliriz. Eğer yaşıyorlarsa, belki şansımız yaver gider ve içlerinden biri bu sihirli miras olayını öğrenir."

"Ve eğer çok ama *çok* şanslıysan," diye araya girdi Ian, "aynı kişi Ashael'in senden cömertçe talep etmeye niyetlendiği olası büyü bozucu bilgiyi de biliyor olabilir."

Vlad, Ian'a sert bir bakış attı. "Buna gerçekten inanmıyorsun."

Ian gülerek, "Bilmiyorum," diye onayladı. "Ama daha önce yanıldığım oldu. Sanırım bir Salı günüydü."

Bölüm 18

Annem Cherokee mirası hakkında pek konuşmazdı. Brenda teyzem de öyle. Annem ve Brenda teyzemin çocukluklarını Kuzey Carolina'daki Cherokee Kızılderili topraklarında geçirdiklerini biliyordum ama hepsi bu kadardı. Daha fazlasını öğrenmeye de pek ilgi göstermemiştim. Çocukken tek ilgilendiğim şey jimnastikti. Saplantılı bir şekilde antrenman yapmış, yarışma üstüne yarışma kazanmışım.

ABD Olimpiyat takımı.

Sonra, elektrik hattı kazasından sonra, odaklanabildiğim tek şey hayatımın nasıl paramparça olduğuydu. Annem ölmüştü, babam duygusal olarak uzaklaşmıştı ve korkunç yeni psişik vizyonlara ek olarak, ben de yürüyen canlı bir tel haline gelmişim. Şimdi en iyi arkadaşım ve baba figürüm olan Marty'yle birlikte karnavalcılık yapmaya başladığım o cehennem gibi altı yılı ileri sararsak, Kızılderili mirasım üzerinde hiç durmamışım.

Şimdi, evet, kadim Ani-kutani'nin sihirle doğmuş bir torunu olup olmadığımı doğrulamam gerekiyordu, ama aynı zamanda kendi soyumu hiç keşfetmediğim için utanç duyuyordum.

Daha önce Cherokee kökenliydim. Soluk mavi gözlerim ve açık tenim çoğu insanın beni Kafkasyalı olarak görmesine neden oluyordu, ama öyle değildim ve bunu göstermek için poker gibi düz, kalın siyah saçlarımdan daha fazlasına sahiptim. Çok daha fazlası, eğer iblis haklıysa ve tüm inanılmaz yeteneklerim doğrudan Cherokee mirasımın bir sonucuysa.

İşte bu yüzden, Vlad onun gelmesini beklerken tüm öğleden sonramıza mal olduğu için homurdansa da, Doğu Cherokees Badosu'na cevaplar aramaya giden tek Dalton ben olmayacaktım. Kız kardeşimin mirası da buradaydı ve sadece gerçek doğmuş cadı, Ani-kutani'nin soyundan gelme ihtimali de yoktu.

Gretchen'in ilk sözleri "Senin kumarhanelerde buluşmakla ne alıp veremediğin var?" oldu.

odamıza girdiğinde tek kelime etmedi. Uzun uçuşuna ve sabahın çok erken saatlerine rağmen kız kardeşimin makyajı kusursuzdu ve saçları hala yapay dalgalarla daha da dolgun görünüyordu.

"En güvenli seçenek buydu," dedim ona. "Girip çıkan o kadar çok insan var ki, biz sadece kalabalıkta daha fazla yüz oluyoruz."

Gretchen iki odalı güzel süitimize hafif bir küçümsemeyle baktı. "Bilgin olsun, Vegas'taki Caesar's Palace'ın villalarını buradan çok daha fazla seviyorum."

Ona sarılırken gözlerimi devirdim. "Vlad'ın koruyucu gözetiminde olmaktan nefret ediyorsun ama belli ki onun lüks yaşam standartlarına alışmışsın, ha?"

"Ben bir mahkûm olduğuma göre, en azından hapishaneler iyi olmalı," diye cevap verdi alaycı bir şekilde. Ama elektriğimin çarpmasına rağmen normalde olduğundan birkaç saniye daha uzun süre dayandı. Her zamanki gibi hırçınlığı sadece gösteriş içindi. Beni özlemişti. Sadece bunu bana nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Bu yüzden ilk ben gittim. Sonunda ayrıldığımızda "Seni gördüğüme çok sevindim," dedim. "Seni çok özledim."

"Öyle mi?" dedi şaşkınlıkla ve canı acıdı. Gerçekten o kadar kötü bir kardeş miydim?

Evet, iç sesim aniden kükredi. Sen berbat bir kardeşsin! İzin verdin Gretchen seni on altı yaşındayken intihar girişiminden sonra kan dolu bir küvette yarı ölü buldu ve bu sadece başlangıç!

Çenemi kıkırdak kırılmalarını duyacak kadar sert sıktım. Kazadan uyandığımdan beri o sesli, kötü iç eleştirmenim vardı. Son zamanlarda çok daha sessizdi ama tamamen yok olmamıştı. Belki de hiç olmayacaktı.

Kafamda aynı anda birden fazla ses olamaz, diye karşılık verdim. Bir daha ortaya çıkarsa Mircea'yı duymam gerektiğinden, çeneni kapatmalısın! Sonra şizofreninin hafif versiyonunu kontrol altına alarak Gretchen'a döndüm.

"Elbette seni özledim. İşler hala bu kadar tehlikeli olmasaydı, birbirimizi daha sık görüyor olurduk."

Güzel yüz hatları kaşlarını çatarak yirmi üç yaşından daha genç görünmesine neden oldu. "Doğru, hâlâ savaştasınız. Sanırım kocanızın zafer kutlaması için kalesi yerine burayı seçmeyeceğini bilmeliydim. İşleri hızlandıramaz mısınız? Tekrar *kendi* hayatımı yaşamak istiyorum.

Bu yüzyılda bir zaman." Sonra Gretchen kaşlarını biraz daha çatarak Vlad'a döndü. "Lafı açılmışken, merhaba Drac-in-law."

"Ona öyle deme!" Nefesim kesilerek söyledim.

"Ne?" dedi kızgınlıkla. "*Diğer* kelime 'Drac' değil ki.

Bu sadece bir lakap."

Vlad aldatıcı derecede yumuşak bir sesle, "Bir daha asla kullanmayacağın bir tane," dedi.

Bizimkinin yanındaki süitten bir kıs kıs gülme sesi geldi. Bu şafak öncesi saatte ortalık sessizdi, otelin konuklarının çoğu nihayet odalarında uyuyordu. Bu bir vampirin kulak misafiri olmasını kolaylaştırıyordu, eğer biri kendi işine bakacak kadar kibar değilse.

"Bayıldım!" Ian seslendi. "Şimdi yüzüne karşı sana Drac diyen küçük çipiliyle tanışmalıyım."

"Yapma," dedim yüksek sesle ama birkaç dakika sonra Ian süitimizde belirdiğinde şaşırmadım.

"Merhaba," dedi mırıldanarak ve Gretchen'i tüylerimi diken diken edecek şekilde bir aşağı bir yukarı süzdü. "Senin adın ne, tatlım?"

"Adı No," dedim hemen.

Gretchen Ian'a baktı, ağzı açılıp kapanırken mavi gözleri neredeyse komik boyutlarda genişledi. Doğru ya. Ian'ın bakışları göz kamaştırıcıydı. Sinir bozucu kişiliği yüzünden bunu unutmam ne kadar da kolay olmuştu.

"Hiiiiii," diye nefes aldı Gretchen sonunda. "Kız kardeşimi dinleme. Senin için benim adım Cehennem *Evet*."

"Gretchen!" Tersledim. "Bu adam muhtemelen henüz keşfedilmemiş cinsel yolla bulaşan hastalıklar için bir petri kabı."

Ian, Gretchen'in elini tutup öperek, "Hayır," diye cevap verdi ve Gretchen'in kontrolsüzce kıkırdamasına neden oldu. "Ben bir vampirim, bu yüzden hastalıklar içimde yaşayamaz."

"Ian." Vlad aurasını öyle yoğun bir şekilde gönderdi ki Ian sanki vurulmuş gibi geri çekildi. "*Hayır*," diye bitirdi Vlad.

Gretchen arkasını döndü ve Vlad'a dik dik baktı. Vlad da ona ters ters baktı ve bakışlarında altı yüzyılı aşkın bir süredir savaşta test edilmiş, düşünme bile dedirtecek bir ifade vardı. Çok hızlı bir şekilde, onunkini düşürdü.

Ian hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle Gretchen'in elini bıraktı. "Çok da iyi oldu, ufaklık. Senin gibi küçük tatlı ölümlüleri kahvaltı niyetine yerim ve bunu gerçekten söylüyorum."

Gretchen'in gözleri tekrar büyüdü. Ian ona hınzırca bir gülümseme fırlattı, sonra yatak odasının kapısı bir kez daha açıldı ve Marty telaşla

içeri girdi.

O kadar çok bavul üst üste yığılmıştı ki, neredeyse iki metrelik gövdesini gizliyorlardı.

"*Daha fazla* giysi paketleyebilir miydin, Gretchen?" Marty homurdandı ve onları yere bırakırken bana özür dileyen bir bakış attı. "Bunlar Çantalar yüzünden otel odanıza benden önce geldi."

Marty'ye sarılmak için hemen eğildim, *o da* beni bir *ooof* çektirecek kadar sert bir şekilde sıkınca sırttım. "Seni özledim evlat," diye mırıldandı beni bıraktığında.

Marty'ye onu da özlediğimi söylemeyi daha yeni bitirmiştım ki Ian, Gretchen'a karşı kullandığı o mırıltılı ses tonuyla, "Peki *bu* yakışıklı delikanlı kim?" diye sordu.

"Ayrıca şansının yaver gitmediği biri," diye karşılık verdim alaycı bir tavırla. "Marty benim en iyi arkadaşım ve heteroseksüel."

Ian bana sinirli bir bakış attı. "Kız kardeşini beceremezsin, arkadaşını beceremezsin, seni beceremezsin, Vlad'ı beceremezsin. Bu kadar sekssiz ve sefil olmak isteseydim evlenirdim."

Vlad sert bir ses tonuyla, "Buraya kendi eğlenceniz için gelmediniz," dedi.

Ian'ın ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Ve bunu çok iyi biliyorum. Lanet olası Mencheres, benden geri dönemeyeceğim bir söz almaya zorluyor."

"Evet, sözünü yerine getirmek zorunda kalmak gerçekten trajik bir durum," dedim bir kez daha gözlerimi devirerek. "Neşelen Ian," diye devam ettim. "Bu öğleden sonra gündemimizdeki tek şey Qualla Sınırına yapacağımız bir gezi. Senin yardımına ihtiyacımız yok. Orada büyümlü bir uzmanlık var, sen de burada kalıp çirkinleşecek zavallı birini bulabilirsin."

"Keşke," dedi Ian duygu dolu bir sesle. "Ama yapmak zorundayım-" "Bu kadar yeter."

Vlad'ın sesindeki uyarı beni ürküttü. "Neler oluyor?" Keskin bir tonda sordum.

Gretchen sabırsız bir ses tonuyla, "Beni Cherokee geçmişimize bir gezi için buraya sürükledin," dedi. "Neredeyse şafak sökmek üzere olduğunu ve hâlâ yeni vampir gündeğümü hastalığıyla uğraştığını biliyorum ama *bunu* unutmuş olamazsın."

Onu görmezden geldim çünkü Gretchen ile konuşmuyordum. Buradaki herkes bunu biliyordu, özellikle de evlendiğim adam.

"Vlad," dedim, vurgulamak için adını söyledim.

Bir anda, hava zar zor kontrol altına alınmış bir enerjiyle titreşti. Bu görünmez titreşimler tenime, fırtına sırasında deniz kenarındaki kumların batması gibi çarptı.

Sahil.

"Kısa bir süreliğine gidiyorum." Vlad'ın soğuk tonu, aurasından hissettiklerimle o kadar çelişiyordu ki. Nereye gidiyordu ve ben neden onunla gitmiyordum?

Sonra cevap bana bir kurşun yarasının etkisiyle çarptı.

"Hayır," diye fısıldadım. Sonra daha yüksek sesle, "*Hayır*. Yapamazsın.

Samir senin *arkadaşın*.

Onu öldüremezsiniz, başka bir yol bulacağız!"

"Leila." Vlad'ın sesi son derece soğukkanlıydı. "Tartışmaya zahmet etme. Bu iş bitti sayılır."

Bölüm 19

Vlad konuşmasını bitirmeden Marty ve Ian üzerime atladı. Daha kendimi toparlayamadan iki güçlü vampirin pençelerine kilitlenmişim. Eldivenlerini çıkar.

"Ne dedin sen?" Gretchen tiz bir sesle sordu. "Samir'i öldürecek misin? Neden?"

Vlad, Gretchen'a dönerken gözleri yeşil renkte parlıyordu. "Sessiz ol. Otur."

Gretchen tek kelime etmeden yere oturdu. Mücadele etmeye devam ettim ama Marty bacaklarımı bir ayı kucağına hapsetmişti ve Ian da vücudumun üst kısmını büyük ölçüde hareketsiz hale getirmişti. Bu şekilde gafil avlandığım için duyduğum öfkeye başka duygular da eklenmeye başladı. Aylardır mücadele ettiğim TSSB geri dönmüştü ve her yeni, nafile mücadele sadece mantıksız paniğimi körüklüyordu. Yine de Vlad kapıya doğru yürüdüğünde daha fazla mücadele ettim.

"Bunu yapma Vlad, lütfen!"

Durdu ve bana baktı. Gözleri normal parlak rengine dönmüştü ve bir an için gözlerinde derin bir hüznü gördüm. Sonra buzla kaplanmış bakır gibi sertleştiler. "Yapmalıyım."

Başka bir şey söylemeden gitti. Arkasından bağırdığımda Ian eliyle ağzımı kapattı ve ben de kan akana kadar ısırdım.

"Yanlış strateji," diye mırıldandı Ian. "Acıdan hoşlanırım, bu yüzden beni ısırarak ve tüm vücudunun yaydığı lezzetli acı verici elektrik şimşekleri arasında, tüm sabahımı yapıyorsun."

Onu ısırmayı bıraktım. Çıkardığı hayal kırıklığına uğramış sese bakılırsa şaka yapmıyordu. Ayrıca elini ağzımdan yavaşça çekti, sanki onu tekrar ısırmanın için bana bir şans verir gibiydi. Harika, Vlad'ın gitmesini engelleyememişim,

Yani tüm çabalarım beni panikletmeyi, Ian'ı mutlu etmeyi ve Marty'yi incitmeyi başarmıştı. Sürpriz pusu için onlara öfkeliydim ama onları gerçekten incitmek istemiyordum.

Ayrıca, voltajım çok kontrolden çıkarsa, istemeden onlardan birini öldürebilirim.

"Bırakın gideyim," dedim, artık her gözeneğimden tehlikeli elektrik fişkırtmamak için kendime güç vermeye çalışıyordum.

"Henüz değil," diye cevap verdi Ian acımasızca. "Onu tutmak için biraz yardıma ihtiyacım var," diye daha yüksek bir sesle seslendi.

Birkaç dakika sonra, otel odamızın kapısında metalik bir anahtar kartının daha kullanıldığını duydum. Güzel, Vlad geri gelmişti. Meselenin çözüldüğünü ve Samir'in ölmüş kadar iyi olduğunu düşünebilirdi ama ben bu mücadeleden vazgeçmeye başlamamıştım-

Vlad değildi. Onun yerine çok uzun boylu, çok sarışın bir vampir kapının çerçevesini doldurmuştu. Bir an için tek yaptığım bakmak oldu, duygularım bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Maximus'u Szilagyi'yi öldürdüğümüzden ve Mircea ile o yeraltı, eski Türk hapishanesinde tanıştığımızdan beri görmemiştim. Maximus o gün Szilagyi'nin başlattığı ölümcül bir kendini imha dizisinden hayatlarımızı kurtarmıştı, tıpkı ondan önce Szilagyi'nin Vlad'ın kalesine yaptığı korkunç napalm saldırısından benim hayatımı kurtardığı gibi. Bunlar ve diğer pek çok cesur davranış Maximus'un Vlad'a benim üzerimden yaptığı kısa süreli sadakatsizliği fazlasıyla telafi etmişti ve ben onu çok değerli bir dost olarak görüyordum.

Ama . . .

Maximus'a baktım ve içimi haksız olduğu kadar mantıksız da olan soğuk, ürpertici bir korku kapladı. Szilagyi'nin tutsağıyken bana bu kadar acımasızca davranması Maximus'un suçu değildi. Maximus Szilagyi'nin müttefiki gibi davranarak beni daha da kötü işkencelerden kurtarmıştı ve Maximus olmasaydı yerimi Vlad'a psişik olarak iletemezdim. Yine de ona bakmak bile bana iki kat daha fazla acı hissettirdi.

aynı travma sonrası stres bozukluğunun üstesinden gelmek için çok mücadele ettim ve Ian'ın istediği gibi beni tutmaya yardım etmek için yanıma geldiğinde, bir sel anılar geri geldi ve beni en son zorla zapt edildiğimde hissettiğim endişeye hapsetti.

Etrafımdaki adam çemberi aniden gri bir kayaya dönüştü.

yeraltı hücresi. Sonra elleri bileklerimi, kollarımı, bacaklarımı ve ayak bileklerimi ısırarak metal kelepçelere dönüştü. En kötü kısmı bu değildi. Bir kez daha, ben

zalim, platin saçlı bir vampirin, sapında kısmi bir halka bulunan kavisli bir bıçak tuttuğunu gördü. Szilagyî'nin kiralık işkencecisi yaklaşırken gülümsedi. Beni tutan her kelepçeden kan akana kadar kıvrıldım ama kaçamadım.

Beni acımasız pençesine alan kâbusun içine rastgele diyalog parçaları giriyordu. Kendi çılgınlıklarımın yankısına kıyasla siliktiler. ve etimin dilimlenip vücudumdan koparılmasının korkunç hatırası, ama yine de onları duydum.

"Bir sorun var."

"İşte güç gidiyor."

"Leila? Evlat, bunu durdurmalsın!"

"İhtiyacın olduğunda lanet olası bir ateş ustası nerede?"

"Onu bırakmayı dene, bakalım yardımı olacak mı?"

"Hayır, daha da kötüleşiyor."

"Çok fazla elektrik çekiyor!"

"Geri çekilin, ben hallederim. Geri çekil dedim!"

Renkler aniden zihnimde patladı, anıyı paramparça etti ve beni şimdiki zamana savurdu. Öne doğru düştüm ama acı dolu bir nefesle geri çekildim. Az önce kendimi ne için yakmıştım?

Halı, fark ettim. Otel odasındaki fiskiyelelerin her yöne su fişkırtmasına rağmen hâlâ için için yanıyordu. Başımı salladım, sanki çok kötü bir akşamdan kalmadan uyanıyormuşum gibi hissettim, sonra şok içinde etrafıma bakındım.

Odanın elektriği kesikti, duman ve fiskiye suyu havayı tıkamıştı, halının birçok yeri yanmıştı ve tavan sanki bir çocuk havai fişek patlatmış da üstümüzdeki katın yarısına kadar yanmış gibi görünüyordu. Ian, Maximus ve Marty sıırıslıklamdı ve giysilerinde düzinelerce küçük yanık deliği vardı.

Ve bunların nasıl olduğunu bilmiyordum.

"Gretchen nerede?" Dedim, onu hiçbir yerde göremeyince farklı bir panikle dolmuştum.

"Birinci katta, resepsiyonun yanında bekliyor," diye cevap verdi Marty, vurgulamak için gözünün kenarına vurarak. "Başka bir yere gitmesin diye bunları kullandım."

Etrafımızdaki yıkımı işaret ettim. "Ve, um Sanırım bundan bir şekilde ben sorumluyum?" Bunu yaptığımı hatırlamıyordum ama başka ne açıklaması olabilirdi ki?

"Çok haklısın," dedi Ian hemen. "Sanki canlı bir şimşeğe dönüşmüşsün gibi vücudundan elektrik fişkırtmaya başladın. Bizi, halıyı ve tavanı cayır cayır yaktın ve sonra *gerçekten* yıkıcı-"

Marty sert bir sesle, "Bu kadar yeter," dedi.

"Pek sayılmaz," diye karşı çıktı Ian. "Neye muktedir olduğunu bilmezse, onu kontrol etmeye de başlayamaz. Dediğim gibi, o zaman elektrik prizlerinden daha fazla voltaj çekerek elektriğini artırdın. Onlara dokunmana bile gerek kalmadı; akımlar dışarı aktı ve sanki çağrılmış gibi seni besledi. Bütün oteli kısa devre yaptıran kadar bunu yapmaya devam ettin. Ondan sonra o kadar coşmuştun ki, alev almadan kimse sana dokunamıyordu. Kendini patlatıp hepimizi cehenneme göndereceğini düşündüm. sana bir gerçeklik büyüğü fırlattı. Neyse ki bu seni içinde bulunduğun çılgın trans halinden çıkardı."

Duyduklarımı algılamaya başlayamıyordum. Evet, daha önce de elektrik çekmişim ama sadece bir elektrik prizine *dokunduğumda*. Ayrıca, sadece sağ elimi güçlendirmişti, tüm vücudumu değil. Yeteneklerim artık tek ölümcül silahım elim olmayacak kadar gelişmiş miydi? Ian'ın söylediğine göre, evet.

Bunun sonuçlarıyla uğraşmaya hazır değildim, bu yüzden son kısımla başladım. "Bir gerçeklik büyüğü mü? Bu gerçek bir şey mi?"

Ian ofladı. "Evet, okullarda düzenli olarak yapılması gereken bir şey ama büyüünün yasak olduğu tek yer vampir dünyası değil."

Fıskiye suyu üçümüzü de ıslatmaya devam etti. Yüzümden uzaklaştırmak için elimi sıırıslıklam saçlarımda gezdirdim.

"Çocuk mu?" Marty tereddütlü bir şekilde konuştu. "İyi misin?"

İnanılmaz kahkahamı durduramadım. "Kocamın beni kurtarmak için yakın arkadaşını öldürmeye gitmesi dışında mı demek istiyorsun? Yoksa kötü bir TSSB vakası ortaya çıktığında yeni keşfettiğim elektriksel düzeyde nükleerleşebilme yeteneğimden mi bahsediyorsun?"

"İkisi de," dedi Marty temkinli bir ifadeyle.

Güneş yeni doğmuştu; üzerime çöken ani yorgunluktan bunu hissedebiliyordum. Ama şafak vaktindeki yeni vampir yorgunluğundan daha fazlası yüzünden dizlerimin üzerine çöktüm. Bütün bir otele kısa devre yaptıracak kadar gücüm olmasına rağmen, Vlad'i sonsuza dek pişman olacağı bir şey yapmaktan kurtarmak söz konusu olduğunda çaresizdim.

"Neredeyse iyi değilim," diye mırıldandım.

"Olman gerek." Maximus'un derin sesi dikkatimi tekrar ona yöneltti. Bana baktı, koyu gri bakışları içime işledi. "Varlığım ve bu durum böyle bir olayı tetiklediği için üzgünüm ama anılarının en kötüsünün üstesinden gelmelisin çünkü fazla zamanımız yok."

"Ne için?" Ses tonuma sızan acıyı engelleyemeyerek sordum. Vlad muhtemelen çoktan özel jetine binmiş, neredeyse beş yüz yıldır hizmet ettiği prensin onu öldürmeye geldiğinden haberi olmayan masum bir adama doğru uçuyordu. Eğer bu beni içten içe parçalıyorsa, Vlad'ı öldürüyor olmalıydı. Ama yine de bunu benim yüzümden yapacaktı.

Maximus bir keresinde Vlad'ın sevdiği her şeyi yok ettiği konusunda beni uyarmıştı. Bana sorarsanız, Maximus yanılmıştı. Bu iş bitmeden Vlad'ı yok edebilirdim.

"Mircea'yı kaçıranlar gerçekten neyin peşindeyse onu durdurmak için," dedi Maximus, yumuşak sesi binlerce tuğlanın ağırlığıyla yere inmeyi başararak. "Şantajda ilk talebiniz genellikle bir testtir. Kişiyi razı edebileceğinizi anladığınızda, asıl istediğiniz şeyle ilerlersiniz. Eğer Samir'i öldürmek gibi acımasız bir şey Vlad'ın itaat testiyse, Kazıklı Voyvoda'nın istekli bir araç olduğunu öğrendiklerinde ne talep edeceklerini öğrenmek istemezsiniz."

"İsteyerek değil," dedim hemen. "Zorla."

İçimde hâlâ kaynayan stres, öfke ve korkunç eski anılara daha fazla suçluluk duygusu karıştı. Eğer ben olmasaydım, Vlad bu her kimse ona defolup gitmesini söyleyebilirdi. Bunun yerine, sadece sevgili bir arkadaşına değil, aynı zamanda tüm yaşam tarzına da ihanet etmek üzereydi. Vlad başkalarına karşı acımasız olabilirdi ama halkını güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı. Bunu herkes bilirdi. Çizgisi ve ünü bunun üzerine kurulmuştu.

Maximus aynı yumuşak tonda, "Neden sinir krizi geçirdiğini anlıyorum," dedi. "Vampir olmak insanüstü bir *duygusal* güce sahip olduğun anlamına gelmez. Sadece insanüstü fiziksel güce sahip olursun ve bazen gerçek güç bu değildir. Ama sen güçlüsün, Leila. Ve *haklısın*, Vlad zorlanıyor. Bu yüzden sözde sihirli mirasınız hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz ki ikinizi de özgürleştirmeye bir adım daha yaklaşabilelim."

Birkaç ay önce Vlad'a bir daha asla kendimi suçluluk duygusu, korku ya da tereddütle sakat bırakmayacağıma dair söz vermiştim ama işte buradaydım ve kontrolüm dışındaki koşullar yüzünden kendimi hırpalıyordum. Tüm bunlar benim yüzümden olabilirdi ama öyle hissettirse de benim *hatam* değildi. Yapmak zorundaydım

Mircea'nın büyüünün sonuçları için kendimi cezalandırmayı bırakmalıydım. Büyüyü o yapmıştı, ben değil. Her şeye rağmen hayatta kalmıştım ve bunu da atlatacaktım. Vlad da öyle. Bundan emin olmalıydım.

Yorgunluğumu içimde kalan tüm irade gücüyle bastırarak ayağa kalktım. Samir'i kurtarmaya çalışmakla işe başlayacaktım. Vlad beni burada bırakmış olabilirdi ama bu çaresiz olduğum anlamına gelmiyordu.

"Kimin cep telefonu var?"

Ian elinde bir hücreyle dönmeden önce yandaki odada kayboldu. "İşte," dedi ve ben de eldivenlerimden birini kaptım ve kabul etmeden önce taktım.

Maximus, Ian'a kınayan bir bakış fırlattı. "Vlad bunu yapmandan hoşlanmayacak."

Ian homurdandı. "Eğer onu araması durmasını sağlayacaksa, o zaman Vlad bu adamı gerçekten öldürmek istememiş demektir."

Vlad'ın aurasından yakaladığım güç parıltısından onun kararlılığını sorgulamadım. Arkadaşlarımın onun peşinden gelmemi fiziksel olarak engellemesi de kararsızlık kokmuyordu. Aşırı hiyarlıktı, evet ve onu tekrar gördüğümde bunun üzerine konuşacaktık, ama her şey sırayla.

"Vlad'ı aramıyorum," dedim ve tuşladım.

Marty başını eğdi. "Kimi arıyorsun?"

"Kim olduğu önemli değil," dedi Maximus, bakışları neredeyse acır gibiydi. "Vlad'ın bu konularda yaklaşık altı yüz yıllık tecrübesi var. Her ne planlıyorsan, Leila, onun bir olasılığı var."

Maximus'a seviyeli bir bakış attım. "Bunu göreceğiz."

Bölüm 20

Üç saat sonra, hayal kırıklığıyla kaynıyordum. Samir'i defalarca aramış ve mesaj atmıştım ama cevap vermemişti. Bu bir tesadüf olabilirdi, bu yüzden Vlad'ın hattında numarasını hatırladığım her bir kişiyi aradım ve mesaj attım. Hiçbiri cevap vermedi. Vlad'ın tüm insanların birdenbire onlarca çağırımı ve mesajımı görmezden gelmeleri tesadüf değildi. Onlara bana cevap vermemelerini emretmiş olmalı.

Yılmadım, havayolu şirketini aradım ve Romanya'ya bir uçuş rezervasyonu yapmaya çalıştım.

İşte o zaman tüm kredi kartlarımın iptal edildiğini öğrendim. Adamlar kartlarından birini kullanmama izin vermeyince, lobiye gittim, gördüğüm ilk iyi giyimli kişiyi yakaladım ve onun yerine kredi kartını kullanmama izin vermesi için ona yeşil göz attım.

İşte o zaman adımın artık uçuşa yasak listesinde olduğunu da öğrendim. Ülkedeki hiçbir havayolu şirketi benim için uçuş rezervasyonu yapmıyordu ve ben de ulusal bilgisayar sisteminden yeşil gözle geçemiyordum. Sonunda çaresizlik içinde Vlad'ı aradım. Hiç şaşırmadım, cevap vermedi.

"Sana söylemiştim," dedi Maximus kendini beğenmişlik etmeden. "Vlad kararını verdi. Bunu yaptığında, kimsenin yoluna çıkmasına izin vermez, sevdiği birinin bile. Bu senin hatan değil Leyla. Samir'i kurtaramazsın ama Vlad'ın bunu bir daha yapmak zorunda kalmasını engelleyebilirsin."

Neredeyse yeterli görünmüyordu, yine de fikirlerim tükenmişti ve zaman ilerliyordu. Belki de bunu durdurabilmemin tek yolu annemin adamlarından işe yarar bir şeyler bulmaktı. Burada, kumarhanede hiçbir şey yapamadığım kesindi.

"Peki," dedim kısaca. "Hadi yapalım şu işi."

Otelden ayrıldık - vampir hipnozu bile süitimizde çıkan yangının tüm otelin elektriğinin kısa devre yapmasına neden olduğu gerçeğini gizleyemedi. Sadece otel müdürünü hipnotize etmek bizi hapse girmekten kurtarmıştı. Hipnoz ayrıca Gretchen'ın Vlad'ın nerede olduğuna dair hafızasını da temizlemişti. gittiğini ve nedenini, onunla tekrar buluştuğumuzda.

Son kısmı Marty yaptı. Hafızasının değiştirilmesinden nefret ediyordum ama bunun arkasındaki nedene katılıyordum. Gretchen, Vlad'ın korkunç görevini hatırlarsa kriz geçirirdi, onu suçlayamazdım. Hayır, Samir'i kurtarmanın başka yollarına odaklanmalı ve Mircea'yı esir alanların Vlad için planladıkları şeyi durdurmalıydım.

"Hoş geldiniz, Cherokee Kızılderili Rezervasyonu" tabelasının yanından geçtik, bu annemi çok kızdırmış olmalı çünkü burada büyümekle ilgili bahsettiği birkaç şeyden biriydi. Teknik olarak, Doğu Cherokee Grubu bir rezervasyonda yaşamıyordu. Hükümet onlara kendi topraklarının bir kısmını geri vermemişti - on dokuzuncu yüzyılda kabile tarafından bir vakıf olarak satın alınmıştı. Tröst, Cherokeeeler'e hala gerçek rezervasyonların sahip olduğu kabile egemenliğini veriyordu, bu yüzden Qualla Sınırını geçtiğimizde artık kabilenin otoritesi altındaydık. devlet.

Toprak vakfının insanların gerçekten yaşadığı kısmının geri kalanından farklı görünmesini bekliyordum ve haklıydım. Otel, kumarhane, müze ve diğer atraksiyonlar, eski moda Kızılderili kıyafetleri giymiş birkaç kişiden daha fazlasıyla birlikte, Cherokees Doğu Grubu'nun gösterişli, turizme hazır versiyonlarıydı. Yerleşim bölgesinde bunların hiçbirisi yoktu.

Turistik bölgeleri terk ettiğimizde ekonomik gerileme de açıkça görülüyordu ve bu da canımı acıtıyordu. Babamın sık sık görev yeri değiştirmesi nedeniyle farklı askeri üsler yerine burada büyüseydim hayatımın nasıl değişeceğini merak ettim. Gretchen da geniş gözlerle etrafına bakındı. Bahçede oynayan iki küçük siyah saçlı kız gördüğünde onun da benim gibi çocukluğumuza geri döndüğünü biliyordum.

Köklerimiz hakkında daha fazla bilgi edinme arzuma rağmen, kabile kayıtlarını araştırarak keşfedemeyeceğimiz şeyleri öğrenmemiz gerekiyordu. Ancak kapıları çalıp annemin Ani-kutani soyundan gelip gelmediğini bilen olup olmadığını soramazdım. Belki de burada kimse annemi hatırlamıyordu bile. O ve Brenda teyzem otuz yıl önce burayı terk etmişlerdi.

Yerleşim bölgesinin ilk bölümünü yarılamaadan bir aşiret görevlisi tarafından durdurulduk. "Konuşmayı ben yaparım," dedim camımı indirerek.

"Kayıp mı oldunuz?" diye sordu kırışmış, beyaz saçlı memur.

"*Osiyo*," dedim, bu bildiğim Çeroki kelimelerinin tam olarak üçte biriydi. "Hayır, kaybolmadım. Annem eskiden burada yaşırdı. Burada onu tanıyan biri olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum."

Memur bana bıkkın bir bakış attı. Belli ki onu Cherokee dilinde selamlamak beni ona sevdirmemişti. "Burada on binden fazla sakin var. Annenin eskiden hangi sokakta yaşadığını biliyor musun?"

"Hayır," dedim utanarak. Bunu ona neden hiç sormamıştım?

Yüz ifadesinden bunu beklediği anlaşılıyordu. "Peki ya yedi klandan hangisinden olduğu?"

Durakladım. Annem her zaman Mavi Klan'dan olduğumuzu söylerdi ama iblis haklıysa, değildik. Yine de, bir noktada, annemin ataları saklanmalarına yardımcı olmak için Mavi klan tarafından evlat edinilmiş olmalı, bu yüzden o üyelerle konuşmak yardımcı olur mu?

Memura bir kez daha baktım. Birden fazla kırışıklık cildine Yıpranmış deri görünümündeydi ve beyaz saçlarında sadece birkaç tutam siyah kalmıştı. Annemi hatırlayacak kadar yaşlı olabilir. Onu tanımıyor olsa bile, belki de işe yarar başka bir şey bilecek kadar uzun süredir buralardaydı. Tabii ki, gerçekten neden burada olduğumu söylemek kulağa çılgınca gelebilirdi, ama çılgınca görünmekten kurtulmanın bir yolunu bulmuştum, değil mi?

"Annemin Ani- kutani klanından gelmiş olabileceğini yeni öğrendim," dedim, vampir gücümün tüm gücünü bakışlarıma yansıtarak. "Bunun doğru olup olmadığını bilmem gerek. Beni Ani-kutani'lerden hayatta kalanları ve onların soyundan gelenlerin herhangi bir özel büyü mirasına sahip olup olmadıklarını bilen birine götürebilir misin?"

"Vay anasını," diye nefes aldı Gretchen. Doğru ya, onu henüz bu konuda bilgilendirmemiştim. Şimdiki zaman gibisi yok.

Memur başını salladı, yüz ifadesi donuklaştı. "Yapabilirim. Beni takip edin," dedi ve aracına geri bindi.

"Bu saçmalığın içinden sıyrılıp istediğinizi elde etmek ne kadar rahatlatıcı, değil mi?" Ian, biz memuru takip etmeye başladığımızda şöyle dedi.

Bu daha fazla zaman kazandırdı ve acımasız bir saate karşı koşuyorduk, ama yine de. "Aslında insanların zihnini manipüle etmeyi sevmiyorum."

Ian homurdandı. "Biraz zaman ver. Sevmeye başlayacaksın."

"Bir şey mi unutuyorsun, Leila?" Gretchen öne doğru eğilip kolumu çimdikledi. "*Annemin* bir Ani-kutani olması gibi mi?"

Memuru takip ederken iblisle karşılaştığımızda neler olduğunu ona anlattım. Yani, çoğunu. Gretchen'ın artık unuttuğu Vlad'a ölümcül bir direktif vermek için herkesin önünde bağırsaklarımın değiştiği kısmı atladım.

İşim bittiğinde bir soru yağmuruna tutulmayı bekliyordum. Bunun yerine Gretchen hiçbir şey söylemedi, bu da beni dikiz aynasından ona birkaç kez bakacak kadar endişelendirdi. Sonra kokusunu aldığım da gerçekten endişelendim. Normal limon ve deniz spreyi kokusunun altında çok ama çok üzgün kokuyordu. Böyle bir tepkiye ne sebep olmuştu? Annemin gerçek ölüm sebebini öğrenmek mi? İkimizin de cadı olabileceğini öğrenmek mi? Sihirli miras olayı mı? Yukarıdakilerin hepsi mi?

"Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye ısrar ettim.

Dökülmemiş gözyaşlarından parlayan peygamber çiçeği mavisi gözleriyle bana baktı. "Merak etme. Bak, polis memuru duruyor. Fren yap yoksa ona çarpacaksın Leyla."

Diğer arabaya arkadan çarpmamak için tam zamanında frene bastım. Marty benim berbat bir sürücü olduğumla ilgili bir şeyler mırıldandı. Tamam, belki, ama öğrenmiştim

Daha geçen yıl araba kullanmayı öğrenmiştim ve daha iyi olmanın tek yolu pratik yapmaktı. "Bunu daha sonra konuşuruz," dedim Gretchen'a park edip arabaya binerken.

Dışarı. Nefesinin altında "Her neyse" diye mırıldandı.

"İşte," dedi memur, önünde durduğu evi işaret ederek. Yeniden boyanması gereken ahşap dış cephe kaplaması ve etrafı saran verandasında kırık bir bölüm olan küçük bir yapıydı. Ama bir uçurumun yakınındaki konumu

muhteşem bir dağ manzarası sunuyordu ve karmaşık rüya yakalayıcılar verandanın üzerindeki tüneklerinden hafifçe sallanıyordu.

"Burada kim yaşıyor?" Memura sordum.

"Leotie Shayne," dedi kapıyı işaret ederek. "Git. Kapıyı çal. O evde."

İçeride bir kalp atışı duydum, yavaş, sabit ve kapıya doğru yaklaşıyordu. Leotie Shayne geldiğimizi duymuş olmalı.

Memur arabasına geri döndü. Ona kalmasını söylemeyi düşündüm ama sonra söylememeye karar verdim. Zihin manipülasyonundan hoşlanmıyor olabilirdim ama Leotie Shayne'den gerçeği öğrenmemi sağlıyordu.

Kapı açıldığında ve Gretchen'dan yaşça küçük görünen bir kız bize baktığında şaşkınlıkla göz kırptım. "Öyle mi?" dedi genç bir kız

açık bir tavır.

"Leotie Shayne?" Ben sordum.

"Büyükanne!" diye bağırarak arkasını döndü. "Bazı insanlar seni görmek için burada!"

Kazıma sesleri, kambur bir Kızılderili kadının ortaya çıkmasından önce geldi. Memur gibi onun da saçları neredeyse tamamen beyazdı ve cildi kırışıklıklarla doluydu. Yürütecine de ağır bir şekilde yaslanmıştı. kapıya doğru topallayarak yürüdü.

Tehditkâr bir hali yoktu ama ben kaskatı kesildim. Maximus, Ian ve Marty de öyle yaptı ve Maximus elinin bir hareketiyle Gretchen'i arkasına itti.

"Senin derdin ne?" diye tısladı, yeni ve artan gerginliğimizin nedenini anlamamıştı.

Sadece bir kalp atışı duymuştum ama evin içinde iki kişi vardı. Yaşlı kadın bana bakarken keskin, zeki siyah gözleri benimkilerle buluştu. Sonra görünüşünden onlarca yıl daha gençmiş gibi gelen bir kahkaha attı.

"Lisa, Toby's'e git," dedi mükemmel bir

İngilizceyle. Genç kız sinirli bir of çekti. "Neden?"

Bunu bir Cherokee seli izledi. Yaşlı kadın her ne söylediyse, genç kızın kışında bir ateş yaktı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde kapıdan çıkıp Toby'nin evi olduğunu tahmin ettiğim yere doğru koşmaya başladı.

"Evet," dedi Leotie Shayne, yürütecini bir kenara iterek ve birkaç dakika önce imkânsız görünen bir duruşa geçerek. "Bir grup vampir ve cadıyı evime getiren nedir?"

Bölüm 21

"Neden cadı dedin?" Şaşkınlığımı gizleyerek söyledim. Vampir olduğumuzu nereden bildiği çok açıktı. O kalp atışı olmayan şey, kelime oyunu yapmak için ölü bir haberciydi.

Yaşlı kadın yine güldü, bana şampanya kadehlerinin birbirine çarpmasını hatırlatan hafif, tıngırtılı bir ses. "Canım, senin ve kız kardeşinin ne olduğunuzu ve *kim olduğunuzu* çok iyi biliyorum."

Ian'la hızlı ve ölçülü bir bakış alışverişinde bulundum. "Ashael sana geleceğimizi söyledi mi?" Sağ eldivenimi çıkarmaya başladığımı belli eden rahat bir ses tonuyla sordum.

Leotie Shayne ellerime sert bir bakış attı. "Yapma. Kırbacın hakkında çok etkileyici şeyler duydum ama göstermene ihtiyacım yok."

Ian ona parlak gülümsemelerinden birini göstererek, "Sorusuna cevap vermedin, aşkım," dedi.

Birkaç dişinin eksik olduğunu gösterecek kadar geniş bir şekilde gülümsedi. "Donumu çekip çıkarmaya çalışma evlat. Cinsiyetin beni cezbetmiyor."

Ian öfkeyle kabardı. "Kibirli kocakarı, çok şanslı olmalısın! Kalçalarının kırılmasından daha fazla zevk alamazsın!"

Şimdi Leotie'nin kahkahası bir homurtuya dönüşmüştü. "Bu kim?" diye sordu bana. "O senin kocan değil, diğer ikisi de değil."

Hayal kırıklığı yumruklarımı sıkımda neden oldu. Ian insanları büyülemeyi seveceğimi söylediğinde ne kadar da çabuk haklı çıkmıştı. Bu yaşlı kadından istediğim cevapları alabilmek için çok şey verirdim ama Başka bir vampiri büyülemek imkansızdı, bunu yavaş yoldan yapmalıyım.

"Bunu tekrar deneyelim," dedim ona dostça bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. "Ben Leila, zaten bildiğiniz gibi. Bu benim kız kardeşim Gretchen; çok uzun olan vampir Maximus; çok kısa olan Marty; ve çok kırgın olan da Ian. Şimdi, siz kimsiniz ve hakkımızda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?"

Leotie bana kurnazca baktı. "Sen ve kız kardeşin içeri girebilirsiniz, sorularınızı yanıtlayacağım ama geri kalanlar gitmeli."

"Hayır," dedi Marty ve Maximus hep bir ağızdan, ben daha tek kelime edemedim. Gretchen ileri atıldı ve onu geri çekmek için kolundan tuttuğumda bana ters ters baktı.

"Eğer bu yaşlı kadının cevapları varsa, onu dinleyeceğiz. Burada kalıp çevreyi falan koruyabilirler."

"Hayır," dedi Maximus. "Vlad beni seni korumam için gönderdi. Seni göremezsem bunu yapamam."

Gretchen Leotie'ye el salladı. "O sadece yaşlı bir vampir! Leila bundan çok daha fazlasını üstlendi ve çekip gitti, bu yüzden tehlikede olan tek kişi ben olacağım.

Kimsenin önceliği ben olmadığımı göre, dışarıda kal ve bu işi halledelim."

"Senin güvenliğin *benim* önceliğim," dedim hemen. "Ve daha fazla bilgi olmadan seni riske atmayacağım." Leotie'ye, "Auranı maskeliyorsun. Bu yüzden buraya ilk geldiğimizde sizi hissedemedik. Kalkanlarınızı indirin, yoksa buraya gelme sebebimizi tatsız bir şekilde öğreniriz."

Yaşlı kadın bana çok tuhaf bir ifadeyle baktı. Bu muydu Onay mı? Tehdit edilmekten neden hoşlandığını bilmiyordum. Sonra aurasını serbest bıraktığında bunu unuttum.

Güç beni önlenemez bir çığ gibi sardı. Sonsuz, keskin tonlar sanki kollarımdan binlerce küçük iğnenin çıkmasını bekliyormuşum gibi kollarıma bakmama neden oldu. Bu güç, kuşlar ağaçlardaki tünüklerini terk edene ve çakallar uyanmış gibi uluyana kadar artmaya devam etti.

Beni ürküten tek şey bu değildi. Yaşlı kadının üzerinde bir parıltı belirdi, sonra bir göz kırpması kadar hızlı bir şekilde parıltı kayboldu ve karşımızda tamamen farklı biri durdu. Mavi-siyah saçları, çarpıcı derecede güzel ve genç bir yüzün etrafında parlak bir şekilde dalgalanıyordu. Kırıksıklıklar ve eksik dişler gitmişti. Kremsi, sepya teni kırmızı dudaklarını ve inci gibi beyazlarla dolu ağzını tamamlıyordu. Vücudu, Ian'ın en çekici gülümsemesiyle ona doğru ilerlemesine neden olan güçlü, kıvrımlı boyutlara ulaştı. Sadece bakışları aynı kalmıştı ve bana meydan okurcasına bakıyordu.

"Artık kalkanlar ya da aldatıcı görünüşler yok. Şartlarını yerine getirdim, Leila.

Şimdi benimkini onurlandıracak mısınız?"

Leotie'nin güçlü aurası onun ya usta bir vampir ya da birkaç yüzyıllık bir vampir olduğunu gösteriyordu. Her iki durumda da, zorlu bir rakip olurdu. Ayrıca görünüşünü bize ilk gösterdiği yaşlı kadın serabına dönüştürdüğüne göre büyü konusunda da bilgili olmalıydı, yani kim bilir daha ne kadar büyü Yapabileceklerini? Belki de elektrikli kırbacımı ona karşı işe yaramaz hale getirecek kadar?

Yine de şartlarını yerine getirmeyi reddedersem, ondan hiçbir şey elde edemezdim. Tehlikeyi gördüğüm kadar bunu da onun çelik gibi siyah bakışlarında gördüm. Sadece ben olsaydım çoktan onun evine girmiş olurum ama endişelenmem gereken Gretchen vardı. Bir yanımda onu Maximus'un üzerine itip kaçmasını söylemek istiyordu. Ama bunu yaparsam, sadece Leotie'nin bildiklerini öğrenme şansımı mahvetmekle kalmazdım.

Bunlar Gretchen'in de cevaplarıydı. Gretchen'a seçim şansını bile tanımadan bunu mahvedersem, kız kardeşimle arama bir kama daha sokmuş olurum ve zaten bunlardan bolca vardı.

Kendimi dengelemek için yavaş bir nefes aldım. "Gretchen," dedim çok sakın bir ses tonuyla, "bu kadın çok tehlikeli. Eğer adamları gönderirsek ve Onunla içerideyken güvenliğini garanti edemem. Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" "Evet." Gretchen'in cevabı hemen geldi.

Leotie'ye dönüp baktım. "O halde davetinizi kabul ediyoruz."

"Evlat," diye başladı Marty.

"Buraya cevaplar için geldik ve onda cevaplar var," diye araya girdim. "Bilmemek daha da tehlikeli olabilir." Sonra hızlı, vahşi bir gülümsemeyle Leotie, Vlad'dan öğrenmiş olmalıyım. "Merak etme. Eğer bir şey yaparsa, bunu anlayacaksın çünkü ona yapacaklarımdan dolayı çılgınlıklarını duyacaksın."

O da gülümsedi ve yine anlamadığım bir onay katmanı içeriyor gibiydi. "Anlaştık," dedi ipek gibi.

"Bekle."

Maximus'un boyun eğmeyen ses tonu karşısında kaskatı kesildim ve arkamı döndüm. "Bak, Vlad'a seni benim yaptığımı söyleyebilirsin."

"Seninle konuşmuyorum," dedi Maximus. Sonra ona sinirli bir bakış atan Gretchen'in yanına gitti.

"Zahmet etme. Burada seninle kalmayacağım."

Maximus ince bir gülümsemeyle, "Değilsin," diye kabul etti. "Ama bunu yapana kadar da içeri girmeyeceksin."

Maximus'un ne kadar hızlı olduğunu unutmuştum. Kabul ediyorum, onu sadece birkaç kez dövüşürken görmüştüm ve o zamanlarda da kendimi hayatta tutmakla meşguldüm. Şimdi sadece bıçağını nasıl çıkardığına, kolunu nasıl kestiğine ve Gretchen'ın ağzını yaraya nasıl bastırdığına hayret edebiliyordum, hepsi de ben şok olmuş bir "Bu da ne?" diyemeden olmuştu.

Gretchen da bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi ama ağzını kapatan iri kol yüzünden sözleri boğuklaşmıştı. Çekiştirdim ama hareket etmedi. Maximus'un tek yaptığı diğer eliyle beni geri itmek oldu.

"O da neydi öyle?" Adam sonunda onu bıraktığında Gretchen tükürdü. Sonra kırmızı lekeli ağzına dokundu. "Az önce bana *kanını* mı içirdin?"

"Evet," dedi Maximus, Gretchen'in başının üzerinden bakışlarımı karşılayarak. "Artık seninle birlikte içeri girebilir."

"Bunu neden yaptın?" Gretchen yüzüne bastırılmış olan kalın kolu yumruklayarak talep etti. "Burada kandan hoşlanmayan tek kişinin ben olduğumu unuttun mu?"

"Unutmadım." Maximus göz hizasına gelene kadar eğildi. Bakışları vampir yeşiliyle aydınlanmamıştı ama Gretchen sanki onu büyülemiş gibi ona bakıyordu. "Ama yanılıyorsun. Leila'nın güvenliği benim tek önceliğim değil. Seni de önemsiyorum."

İfadesindeki şaşkınlık anlamadığını gösteriyordu. Ben anladım ve keşke bunu ben düşünseydim dedim. Vücudundaki vampir kanıyla Gretchen daha güçlü, daha hızlı olacak ve daha kolay iyileşecekti. Ayrıca artık bir "ölümden kurtulma" kartı vardı. Eğer bir insan vampir kanı içtikten hemen sonra ölürse, bir hortlak olarak diriltilebilirdi. Bu son çaremiz olacaktı ama en kötü ihtimalle böyle bir seçeneğimiz olduğu için rahatlamıştım.

Maximus'a "Teşekkür ederim," dedim. Gretchen bana hayret dolu bir bakış fırlattığında, "Sana sonra anlatırım," dedim.

Adamlar ormanla birleşecek kadar geri çekilene kadar bekledim. Sonra Gretchen ve ben Leotie'yi evin içinde takip ettik. Kapı arkamızdan kapandığında, ötesindeki her şeyi susturan bir sonlulukla kapanmış gibiydi.

Bölüm 22

İçerisi dışarıdan çok daha güzeldi, sanki Leotie Shayne ile işlerin görüldüğü gibi olmadığına dair daha fazla teyide ihtiyacım varmış gibi. İçerisi küçük olabilirdi ama çok temizdi ve mobilyalar eskimiş bir görünüme sahipti, yine de ev gibi ve misafirperverdi.

"Çay?" Leotie, sanki bu sosyal bir çağrımış gibi sordu.

Ian'ın büyülu içeceklerin yan etkileri hakkındaki uyarısını hatırladım.

"Hayır, teşekkür ederim."

Gretchen, karşı çıkmam için bana meydan okuyan bakışlarıyla, "Biraz sev," dedi.

Dudaklarım sıkıştı, uçmaya çalışan kelimeleri durdurdu. Neden bir kez olsun beni dinlemiyordu ki? Şimdi, içmesine izin vermezsem, zaten boğucu olan gerginliği daha da tırmandıracak bir olaya neden olacaktım. Daha da kötüsü,

Leotie bu kardeşçe irade savaşıyla eğleniyormuş gibi gülümsedi.

"Önce hangisiydin, cadı mı vampir mi?" Gretchen açık sözlü sorusuyla beni şaşırtarak devam etti.

"Bir cadı," diye cevap verdi Leotie, neyse ki sinirlenmemişti. "Aslında uzun bir soydan geliyorum."

"Hangi hat?" Soruyu sıradanlaştırarak sordum.

Eski moda ocağın üzerine bir çaydanlık koyarken bana bir bakış attı.

"Çekinme. Hangisi olduğunu biliyorsun yoksa burada olmazdın."

Eğer sadece balık tutuyorsa ona bilgi verecek değildim. "Söylediğini duymak istiyorum," diye cevap verdim, Gretchen'a bakışlarımla "Sakın onun yerine doldurmaya kalkma!" dedim.

Leotie çaydanlığın altındaki gazı yaktı ve ateşi yükseltti. Sonra parlak renkli tığ işi yastıklarla süslenmiş soluk mavi bir kanepeyi işaret etti.

"Oturmaz mısınız?"

Gretchen yaptı. Ayakta durmaya devam ettim. Eğer kırbacımı göstermek zorunda kalırsam bu şekilde daha rahat hareket edebilirdim ve eğer böyle bir şey olursa Gretchen'in yakınımda olmasını istemiyordum.

"Eee?" Sabırsızlığımı gizleyerek sordum. "Hangi hat?"

Leotie, "Annenden çok babana benziyorsun," diyerek Gretchen'e neredeyse küçümseyici bir bakış attı. "Siz de öyle. İkiniz de mavi gözlü, soluk yüzlüsünüz."

"Önemli olan içinde ne olduğudur," dedim hemen. "Ve Cherokee kanımdan gelen birkaç ilginç şeyden daha fazlasına sahibim."

Leotie homurdandı. "Çok doğru. O olmasaydı, seninle ilgili olağanüstü hiçbir şey olmazdı, Leila Dalton."

Beni aşağılamayı düşündüyse, başarısız oldu. Güçlerimi mecbur olduğum için kullandım, Vlad'ın bir zamanlar doğaüstü penis ölçme yarışması dediğı şeye girmek istediğim için değil.

"Bir tane daha," diye mırıldandı Gretchen.

Leotie'nin siyah bakışları parıldadı. "Bir ne?"

"Normal' basher," dedi Gretchen. "Hayatım boyunca bununla uğraştım. Flaş haber: normal olmak çocuk oyuncağı değil. Etrafınız normal insanlarla çevriliyken, kendinizde özel bir şey bulamadan bu hayatı sürdürmeye çalışıyorsunuz. olağanüstü."

Onun sözleri beni şaşırttı. "Ama sen özelsin," diye başladım.

Bana bir bakış attı. "Bana patronluk taslama. Ben olduğum halimden memnunum. Sadece diğer insanların 'normal' olmanın benim için yeterince iyi olmadığını söylemesinden bıktım. onları."

Evet, çocukken jimnastik yeteneklerim nedeniyle çok dikkat çekmiştim ve evet, korkunç elektrik hattı kazası ve sonrasında yaşananlar bana olan ilgiyi artırmıştı ama ben bunu istememişim. Onun tarif ettiğı normallik için yanıp tutuşuyordum.

Şimdiye kadar kendi acımın ötesine bakıp Gretchen'in da acı çektiğini fark etmemiştim. Gıcırdayan tekerlek yağlanır; Bunu herkes biliyordu. Sadece ciyaklamamıştım. Elektrik hattı kazası beni kelimenin tam anlamıyla kıvılcım içinde bırakana kadar ödüller ve övgüler. Bu Gretchen'i nerede bırakmıştı? Belki de o kadar önemli değilmiş gibi hissediyordu ki bu hiç de doğru değildi.

Uzun uzun konuşmamız gerekiyordu ama şimdi zamanı değildi. Benimki öncelikli olduğu için onun ihtiyaçlarının bir kez daha beklemek zorunda

kalması ironisi kaybolmamıştı

bana. *Yakında*, sessizce söz verdim. Herkesin hayatı tehlikede olmadıktan hemen sonra konuşacaktık.

Çaydanlıktan tıslama sesi gelmeye başladı. Leotie ateşi söndürdü ve sıcak suyu şu çaydanlık-yaprak süzgeci karışımı şeylerden birine boşalttı. "Yaprakların demlenmesi gerekiyor," dedi Gretchen'a, sanki günün en önemli konusu buymuş gibi.

"Hangi Cherokee kabilesindensin?" Pes etmeyerek sordum. "Peki Ashael geleceğimiz konusunda seni uyardı mı? Artık gevezelik yok, Leotie. Şartlarını yerine getirirsek bize cevap vereceğine söz vermiştin."

O keskin siyah gözlerini bana çevirdi. "Cevaplar. Gerçekten bunun için mi buradasın?"

"Evet," diye tekrarladım, sabırsızlık sesimi sertleştirmişti.

"Ne amaçla?" diye sordu aynı sertlikte bir ses tonuyla. Bakışları sanki değerimi ölçüyormuş ve eksik buluyormuş gibi üzerimde gezindi. "Bu annenin halkına ilk ziyaretin, yine de gerçekten öğrenmek için gelmedin. Sen sadece

almaya geldim. Dediğim gibi, siz annenizden çok babanızın çocuğusunuz."

Öfke beni neredeyse kör ediyordu, ama öfkelenirken bile gözlerindeki diğer duygu parıltısını fark ettim. Neden bana sanki ben bir şekilde *kişisel olarak* onu hayal kırıklığına uğrattı . . . ?

Gerçek yüzüme çarptı. "Sana ne demeliyim, Leotie? On kere büyük büyükannem mi? Yoksa on kere büyük teyzem mi?"

Gretchen'in nefesi kesildi ama Leotie'nin ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Bunu nasıl anladın?"

"Sakin ol," dedim kısa bir kahkaha atarak. "Sadece aileler birileri için *bu kadar* hayal kırıklığına uğrayabilir, hele ki yeni tanıştıkları biri için."

Çakıllı bir kıkırdama çıkardı. "Sanırım bu doğru."

Soy ağacımda yüzyıllarca üst sıralarda olmasına rağmen, kendimi Leotie'nin yüzünde annemin özelliklerinin izlerini ararken buldum. Hiç şaşırmadım, hiç bulamadım. Brenda teyzeme de benzemiyordu. Yine de o ailedendi. Bunun gerçekliğini iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Gretchen sadece Leotie'ye bakmakla yetinmedi. Koltuktan kalkıp yanına gitti ve sanki elleriyle onu görmeye çalışıyormuş gibi Leotie'nin yüzüne dokundu. Leotie hareketsiz durarak Gretchen'in onu sevmesine izin verdi. Bana bakarken sadece koyu renk gözleri hareket ediyordu.

Ben de ona baktım ve Vlad'ın bir başka özelliğinin bana da geçtiğini fark ettim: Herkese karşı neredeyse paranoyak bir şüphe. Leotie onun aileden olduğunu söyleyebilirdi.

ve onunla aynı fikirde olduğuma dair içimde bir inanç olabilirdi, ancak bunların hiçbirisi kanıt değildi.

"Fotoğraflarınız olmalı," dedim, şüpheden ziyade meraktan kaynaklanıyormuş gibi gülümseyerek. "Onları görmeyi çok isterim. Annem ve Brenda Teyze'nin küçüklüklerine ait çok az fotoğrafımız var."

Leotie homurdandı. "Berbat bir yalancısın. Umarım bunu sık sık yapmıyorsundur. Evet, aile olduğumuza dair kanıtım var. Al bakalım."

Odanın tek vitrininin altından eski görünümlü bir kutu çıkardı ve kapağını geri çevirdi. Bir anda sekizinci sınıftaki okul fotoğrafım bana baktı.

Gretchen kutuyu aldı ve fotoğrafları karıştırmaya başladı. Onun okul fotoğrafları da oradaydı. Bizimkiler de, anaokuluna kadar uzanıyordu. Sonra Gretchen yıllıklardan ya da okul kayıtlarından kopyalanması mümkün olmayan daha fazla fotoğraf çıkardı. İkimizin doğum günlerinde, tatillerde ya da aile etkinliklerinde çekilmiş sayısız fotoğrafı ve annemin ellerini hamile karnının üzerinde tutarak gülümsediği fotoğraflar vardı.

Sonra annemin babamla olan düğününün fotoğrafları vardı, teyzemin Brenda'nın hayatının çeşitli evrelerindeki halleri, hatta annem ve Brenda Teyzemin ergenlik ve küçük kızlık dönemlerinde bu evin daha yeni bir versiyonunun önünde oynarken çekilmiş fotoğrafları.

Başka fotoğraflar da vardı; büyükannem ve büyükbabamın gördüğüm tek fotoğrafının bir kopyası ve daha önce görmediğim başka fotoğrafları da vardı. Sonra ailemin soyunda daha ileride olabilecek insanların daha eski fotoğrafları vardı ama onları tanıyamadım. Resimler devam etti, ta ki arka planlara ve giyim tarzlarına bakmak zamanda yolculuk yapmak gibiydi. Sonunda Gretchen kutunun en altından soluk bir fotoğraf çıkardı. Leotie'nin birkaç Kızılderili erkek ve kadınla birlikte dururken çekilmiş dagerreyotip fotoğrafı. Tamamı kabile kıyafetleri giymişlerdi ve yüz ifadeleri çok acımasızdı.

Leotie ona baktı ve yüzünde bir gölge belirdi. "Bu, halkımın çoğu Batı'daki rezervasyona gitmeye zorlandıktan sonra çekildi. Ben kalıp saklananlar arasındaydım. Kalanların çoğu öldü, ama Yol'daki pek çok kişi de öldü."

Ürperdim. Kötü şöhretli Gözyaşı Yolu, binlerce Cherokee atamın topraklarından zorla çıkarıldıklarında açlık, maruz kalma ve hastalıktan öldükleri yerd. Bunun arkasındaki tarih fotoğraf beni şaşırttı. Uzun zamandır ağlamak istediğim o insanlar arasında kaldım.

ölü insanlar ve Leotie'ye onlar hakkında binlerce soru sormak istiyordu. Yine de şimdi zamanı değildi. Odaklanmam gerekiyordu. O insanlar gitmişti ama hala kurtarabileceğim başka yaşayan insanlar vardı.

"Bütün fotoğraflarımız annemin ölümüyle aynı zamanda kesildi," diye not ettim. "Brenda Teyze neden daha fazlasını göndermedi?"

"Çünkü hala hayatta olduğumu bilmiyordu. Annen ona benim ne olduğumu ya da senin gerçek mirasın hakkındaki gerçeği söylemedi." Leotie benimle Gretchen arasında anlamlı bir bakış attı. "Annen ne kadar az Brenda onu ne kadar çok koruyabileceğini biliyordu."

Başka tarafa baktım. Annem de en yaşlı olanıydı. Gretchen'la ilgili birçok gerçeği atlamam, tarihin tekerrür ettiği başka bir vaka mıydı?

"Her halükarda, onları gönderen bendim," diye devam etti Leotie. "Kalmaları çok tehlikeliydi, ama annen sahip olacağı çocukları reşit olduklarında gerçek miraslarını öğrenmeleri için bana geri göndereceğine söz verdi."

Sesim duygusallıktan kalınlaştı. "Verdiği sözü tutmaya fırsat bulamadan öldü."

"Neden çok tehlikeliydi?" Gretchen sordu.

Leotie yürütecini işaret etti. "Aksesuarlarla, yeni kimliklere bürünerek ve görünüşümü değiştirerek vampir doğamı gizlemeyi başardım.

son sekiz yüzyıldır. Kabilemizden çok az kişi benim ne olduğumu biliyor. Yine de arada sırada dış dünyadan başka bir vampire rastlıyorum." Omuz silkti. "Genellikle bir şey ifade etmez ama biri beni eski günlerden tanıyıp konuşmuş olmalı. Otuz yıl önce

Kadın Hukuk Muhafızı bu iddiaları araştırmak için geldi. Onu yalanlarla gönderdim ama daha sonra anneni ve Brenda'yı buradan çıkarmam gerektiğini biliyordum. Bu topraklar küçük ama beyaz dünya çok büyük, onun içinde kaybolabilirlerdi. Ve kayboldular. Annen öldükten ve baban seni taşıdıktan sonra seni nasıl bulacağımı bile bilmiyordum."

Büyük ipuçları vermişti ama Leotie hâlâ onun hangi klandan olduğunu doğrulamamıştı ve ben de o doğrulayana kadar sırlarımı açığa vurmuyacaktım. Leotie

aileden olabilirdi ama bu onu güvenilir yapmazdı. Mircea bunun kanıtıydı.

"Neden bir kanun koruyucunun ziyareti seni annemi ve Brenda Teyzemi gönderecek kadar korkuttu?" Ona açıkça sordum. "Eski bir Vampir onlar için ilginç bir şey değil."

Bana yine o yarı onaylayan, yarı kızgın bakışlarından birini attı. "Hayır, ama gerçek bir Ani-kutani cadısı olmak ilgilerini *çekecektir*, tüm klanımın öldürülmesinin de kanıtladığı gibi."

Gretchen alaycı bir tavırla, "Ve dinamit patladı," dedi.

Bölüm 23

Gözlerimi kapattım. İblis haklıydı; ben bir Ani-kutani soyundan *geliyordum* ve aynı zamanda gerçek bir cadıydım. Ya o da haklıysa ve Mircea'nın büyüünü bozmanın olası anahtarı bana aktarılan miras büyüünde yatıyorsa?

"Peki ya burada yaşayan genç Lisa?" Aniden sordum. "Sana büyükanne dedi. Eğer o da senin ailen ise-"

"Öyle değil," dedi Leotie. "Bana saygısından büyükanne diyor çünkü birkaç yıl önce evleri yandığında onu ve annesini yanıma aldım. Ama sen ve Gretchen benim tek gerçek torunlarımsınız."

O zaman yaşayan başka akrabamız yoktu. Olmadığını düşünmüştüm ama bir parçam umut etmişti. Bu da başka bir soruyu gündeme getirdi.

"Sen bizim kadim atamızsın ve gerçek bir Ani-kutani cadısısın. Ama miras büyüü sonunda bana geçti. Bu da uzun zaman önce vazgeçmen gerektiği anlamına geliyor. Madem içerdiği gücün efsanevi olması gerekiyordu, neden bıraktın?"

Biraz acımasızca gülümsedi. "Annenle aynı sebepten dolayı. Ben insanken, çocuğum sizin şimdi kuduz dediğiniz su korkusu hastalığından ölüyordu. Onu kurtarabilmemin tek yolu miras sihrimi ona aktarmaktı. Aynı gece, vampir sevgilim beni bir kan içiciye dönüştürdü."

"Neden o zaman?" Gretchen her zamanki açık sözlülüğüyle sordu.

Leotie gözlerini kırptırdı. "Beni ölümden döndürmek için tabii ki."

İblis bu kısımdan bahsetmemiştir. "Ne demek istiyorsun?"

"Siz ikiniz gerçekten hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye mırıldandı Leotie. "Miras büyüünü aldığınızda, her parçanızla birleşir ve anında

en çok neye ihtiyacınız varsa. Genç bir insan olarak bu büyüyü aldığımda, en çok tüm klanımı katledenlerden saklanabilme yeteneğine ihtiyacım vardı. Bu nedenle, miras büyüsü bana neye benzemek istersem ona dönüşme yeteneği verdi. Neye ihtiyacınız olduğunu bilen ve anında o şeye uyum sağlayan büyü, var olan en güçlü büyüdür."

Leotie sanki bunu anlamaya çalışıyormuş gibi durakladı. Koyu renk gözleri siyahın daha zengin bir tonuna dönüştüğünde, yakalamaya yaklaştığımızı anladım. Büyük bir güçle, her zaman bir yakalama vardı.

Yanılmamışım.

"Yine de bu sihri bir başkasına aktarmak için çekip çıkarmak, ilk başta sizi bağladığı gibi her şeyi kapsayan bir şekilde sizi parçalara ayırıyor" dedi. "Bu her şeyi beraberinde götürür, doğuştan sahip olduğunuz sihri bile. Kimse başka birine aktaran kişi hayatta kalmıştır. Buna miras büyüsü denmesinin ana nedeni budur. Bunu aktardığınızda ölürsünüz."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedim. Zihnim farklı senaryoları düşünmekle meşguldü. Gretchen da sessizdi. Sonra dedi ki, "Ama *sen* hala buradasın."

Leotie bir omzunu kaldırdı. "Sevgilim ben öldükten sonra beni bir vampir olarak geri getirerek ölüm bedelini aldattı."

Tıpkı vampir olmadan önce defalarca vampir kanı içerek ölümü kandırdığım gibi. Sonra, Mircea'nın büyüsüne karşılık olarak neredeyse kendi kafamı kesiyordum. Bekle. . .

"Miras büyüsünün en çok ihtiyaç duyduğunuz şeye anında dönüştüğünü söylemişsiniz. Evet, on üç yaşımdayken elektrik hattı gerilimini bir parçama dönüştürerek beni kurtardı ama onlarca kez neredeyse ölüyordum o zamandan beri ve hiçbir işe yaramadı."

Leotie'nin kaşları çatıldı. "*Her zaman* ihtiyaç duyduğunuz şeye dönüşen güç büyü değildir; bu mitolojidir. Eski büyü, aşılandığınız anda en çok ihtiyaç duyduğunuz şeye dönüşür. Elde edeceğiniz tek şey budur, ancak bu ilk dönüşüm, yüzyıllarca büyü çalışarak öğrenilebilecekten daha fazla güç içerir."

Elbette başka bir sorun daha olmalıydı. Eğer miras büyüsü ev sahibini her seferinde her tehdide karşı korusaydı bu çok kolay olurdu. O zaman Mircea'nın intihara neden olan büyüsü, ikizlerden daha sıkı bir şekilde birbirimize bağlanana kadar birleşip büyümek yerine doğrudan benden sekerdi.

"Vay anasını!" diye bağırdım. Sonra adımlamaya başladım, hararetle ayrıntıları zihnimde çözmeye çalışıyordum.

"Miras büyüsunü başka birine aktarmak, doğuştan sahip olduğunuz büyüye kadar tüm büyüü sizden alır. O halde başka birine aktarmak, şu anda size yapılan tüm büyüleri de ortadan kaldırmaz mı?"

"Evet," dedi Leotie, şaşkın sesi benim anlık haykırışımla bastırıldı.

"Ashael'i boş verin, çözümümüz tam burada!"

"Sürekli bahsettiğin bu Ashael de kim?" Leotie sordu, sonra ikimiz de eğildik, ön kapısı aniden öyle bir güçle tekmelendi ki, uçtu Odanın karşısında.

Maximus, Gretchen ve beni arkasından iterek içeri daldı. Aynı anda Marty ve Ian da pencereleri kırarak içeri girdiler. Üçü de "Geri çekilin!" diye çılgınca bağırdığımda vampirler Leotie'ye saldırmak üzereydi.

"Ne yapıyorsun sen?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Çılgılık attın," diye yanıtladı Maximus, Marty'nin homurtuları eşliğinde.

"*Mutlu* bir ses çıkardım," dedim utanarak ve aynı zamanda duyulanarak. "Leotie'nin verdiği bilgiler bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

Leotie her yerdeki kırık camlara ve şimdi sehpasının yanında duran ön kapısına baktı. "Bana iki yeni pencere ve bir kapı borçlusunuz," dedi adamlara. Sonra Maximus'un ayaklarının yanındaki ezilmiş metal yığınınına baktı. "Ve yeni bir yürüteç."

"Bekle, yaşlı bir kadına dönüştün," dedi Gretchen, harap olmuş yürüteçi işaret ederek. "Mirasından vazgeçerken bunu nasıl yapabildin? büyü diğer tüm büyülerinizi sizden aldı mı?"

Leotie'nin ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "O benim eski şekil değiştirme yeteneğim değildi; sihirdi. Kıyaslandığında çok zahmetli bir süreç ama bir büyü öğrenmek için doğuştan sihirli olmak gerekmiyor. Sadece temel zeka gerektirir."

"Bakın çocuklar, Leotie miras sihrini kızına aktardığında, içindeki diğer tüm sihirleri çıkardı. *Hepsini*," diye tekrarladım, belki anlamamışlardır diye.

Ian'ın iki kaşısı da havaya kalktı. "Görünüşe göre Ashael size mirasınızı doğrulamanızı söyleyerek çok kötü bir karar vermiş."

"Kim bu Ashael?" Leotie bu kez daha sert bir şekilde tekrar sordu.

El salladım. "Çok açgözlü olduğu için kendini tekmeleyecek bir iblis, ama onu unut. Benim eski Ani-kutani'lerimden birinin

atalarımız hâlâ hayattaydı. İzlerinizi dikkatle gizlediğinizi kendiniz söylediniz." Sonra, bu varsayıma bırakılamayacak kadar önemli olduğu için Leotie'ye açık açık sordum: "Miras büyüsünü başka birine verirsem, üzerimdeki bir büyü o kişiye de geçer mi?"

Gretchen'ın nefesi kesildi. Tamam, ona bundan bahsetmemiştim ama kendimi savunmam gerekirse, bugün onu aylardır ilk kez görüyordum.

Leotie bana o kurnaz, araştırıcı bakışlarından birini attı. "Bu büyü seni ne kadar derinden bağlıyor?"

"Et ete, kan kana," diye cevap verdim. "Eğer bir yerim kesilirse, bu büyüün diğer ucundaki kişi de aynı yarayı alır ve tam tersi, eğer o ölürse, ben de ölürüm."

"Ne oluyor lan?" Gretchen nefes aldı.

Leotie dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Bu normal bir büyü değil. Bu büyüyü bir vampire bağlamak büyücülüktür."

"Bana öyle söylendi," dedim sabırsızlıkla. "Eee? Mirası başka birine verirsem, bu büyü de geçer mi?"

Leotie, "Hiç şüphesiz," dedi ve ben neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

Maximus dönerek, "Vlad'ı aramam gerek," dedi. "Burada telefon çekmiyor ama otelede çekiyor."

Bir çocuk gibi zıplamamak için elimden geleni yaptım.

Noel sabahı. "Evet, onu ara ve Samir'e dokunmamasını söyle. Bu büyüyü üzerimden atmak için ihtiyacımız olan tek şey, bu mirası devredecek kötü bir ahmak bulmak!"

Bu dünyada ne yazık ki katiller, çocuk tecavüzcüleri ya da diğer korkunç insanlar eksik değildi. Miras büyüsünü aktardıktan sonra, o kişinin acısına son verecektik. Bu ailemdeki sihir mirasının sonu anlamına gelecekti ama olsun.

"Bunu herhangi birine devredemezsin," dedi Leotie, içimdeki mutlu anlatıyı yarıp geçerek. "Sadece anne tarafından yakın bir akrabaya aktarılabilir."

Kaşlarımı çattım. "O da ne?"

Gretchen, "Anasoylu demek, doğrudan annenizin soyundan gelen demektir," diye ekledi.

Sevincim patlamış bir balon gibi söndü. "Ama Leotie az önce anne tarafımızda yaşayan başka bir ailemiz olmadığını doğruladı." Sekiz yüz yaşını aşmış olan Leotie'nin bir aile babası olmaktan birkaç yüzyıl uzakta olduğunu

Annemin doğrudan kan bağıyla "yakın" bir akrabalığım var.

Gretchen'in ifadesi değişti. Birdenbire, daha önce hiç sahip olmadığım bir şekilde dikkatini çekmiştim. "Evet, yani sihirli mirası aktarabileceğın tek kişi benim."

Bunu istediğini şok içinde fark ettim. "Onunla birlikte gelen ölümcül büyüyle ilgili kısmı kaçırdın mı?"

Gretchen sanki ölüm kalım meselesinden bahsetmiyormuşuz gibi omuz silkerek, "Ben kaçırmadım," dedi. "Ama riski göze alacağım."

Elbette kabul edecekti ama her zamanki gibi Gretchen her şeyi enine boyuna düşünmüyordu. Kabul etmeyi reddettiğı şeyi biliyordum: mirasın ona vereceğı harika sihir yeteneğini öğrenecek kadar uzun yaşamayacağını. Kardeşimin lm fermanını bu şekilde imzalayamazdım. Kendimi kurtarmak için en iyi şansımı kaybetmek anlamına gelse bile.

Derin bir nefes aldım. Sonra Maximus, Ian ve Marty'ye baktım. "Bundan Vlad'a bahsetmeyeceksiniz. Ne zaman, neyi bilip bilmeyeceğine ben karar vereceğim. Eğer biriniz arkamdan iş çevirip ona söylerse, kalbinizi skerim."

"Leila!" Gretchen tersledi. "Bu konuda onların ya da benim kararımı sen veremezsin!"

"Bu sefer hatırlıyorum," dedim ve bakışlarımdaki ışığı serbest bıraktım. "Bu konuşmayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun," dedim Gretchen'a, sesim vampir gücünden titreşerek. "Sadece Leotie'nin uzaktan akrabamız olduğunu ve Ani-kutani soyunun doğrudan torunları olduğumuzu biliyorsun. Hepsi bu kadar."

Gretchen'in kızgın ifadesinin yerini donuk bir bakış aldı ve Leotie'nin bana bir tür acıma duygusuyla baktığını da gözden kaçırmadım. Evet, bir kez daha

Annemin izinden giderek, kendi güvenliğı için küçük kız kardeşimden bir şeyler saklıyordum ama umurumda değildi. Bunun beni, insanların zihnini manipüle etmekten hoşlanmadığımı söylediğim için tam bir ikiyüzlü yapmasını da umursamadım. Aksi takdirde Gretchen çenesini kapalı tutamazdı ve miras gücünü ona aktarmak onu kafasından vurmak kadar kesin bir şekilde öldürürdü. O bir insandı; Mircea'yı esir alanların az önce bana yaptığı gibi bir bağırsak deşmeye dayanamazdı ve Gretchen, aynı esir alanlar Vlad'ın emirlerini yerine getirmeyeceğini anladıklarında olacıklara *gerçekten dayanamazdı*.

Ve yapmazdı. Vlad'ı seviyordum ama onu tanıyordum. Eğer Gretchen'in hayatı tehlikede olsaydı, Mircea'yı kaçıranlar tarafından kendisine şantaj yapılmasına izin vermezdi. Vlad beni teselli eder ve Gretchen'in intikamını alacağına yemin ederdi ama yine de onun ölmesine izin verirdi. Vlad'ı ne kadar sevsem de

Benim kaybım onun için yıkıcı olsa bile, kız kardeşimin hayatını benimkine feda etmezdi.

Yine de Vlad'dan sakladığım bu büyük sırrın sonuçları kalbime gümüş gibi saplandı. Bunu en ciddi ihanet olarak algılayacaktı ve Vlad'ın ihaneti affetme konusunda pek iyi olmadığını herkes bilirdi. Birkaç dakika yalnız kalmam gerektiğini mırıldanarak evden çıktım. Vampir duyularıyla bile beni duyamayacakları kadar uzaklaştığımda, gri Aralık gökyüzüne hayal kırıklığımı haykırdım.

Artık hayal ettiğimden çok daha fazla cevabım vardı ama bir yanımda buraya hiç gelmemiş olmayı diliyordu. Daha önce, çaresizliğim yüzünden eziyet çekmiştim.

Şimdi, seçimlerim yüzünden daha da eziyet çekiyordum. Vlad'a bunu söylersem, laneti Gretchen'a aktarmam için elinden gelen her şeyi yapacaktı, ancak bunu yaparsam, bu onu öldürebilirdi. Ama ona nasıl söylemezdim?

Bugün olmayabilirdi ama yakında kız kardeşimin hayatını korumak için sonsuz yalanlar söylemek ya da Vlad'ın duygusal işkencesine ortak olmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktım. Evet, Vlad güçlüydü ve diğer insanların yüzde doksan dokuzunu kırarak şeylerden kurtulmuştu ama ya Mircea'yı esir alanlar onu sonsuza dek yaralayacak bir şey talep ederlerse? Zaten taşıdığı korkunç yüklere nasıl ezici bir ağırlık ekleyebilirdim?

Acı gerçek şuydu ki, her iki senaryoda da kendimle yaşayabilir miydim bilmiyordum.

Yine de burada kalıp gökyüzüne bağıramazdım. Koşullarım ne kadar korkunç olursa olsun, duygusal çalkantıların beni yenmesine bir daha asla izin vermeyeceğime söz vermiştim.

Bu olay beni her şeyden daha çok etkilemişti ama duygularımı bir kenara bırakıp devam etmenin bir yolunu bulmalıydım. Belki de her şey görüldüğü kadar kasvetli değildi. Belki de kız kardeşimin hayatı ile Vlad'ın ruhu arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaktım. Bulmak için yeterince mücadele edersem, başka bir çözüm kendini gösterecekti.

Evet, iç sesim alay etti. Ve belki de seni bir küp altına götürecek bir cüce cinle de tanışırsın!

Yumruklarım sıkıldı. Lanet olsun nefret ettiğim iç sesime ve lanet olsun Mircea'ya. O olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Aniden, patlayıcı bir öfkeyle etrafımda döndüm ve en yakın ağacı yumrukladım. Darbenin şiddetiyle kemiklerim paramparça oldu, ancak anlık, yakıcı acı garip bir şekilde rahatlatıcıydı. İyileşmeden önceki o birkaç kısa saniye boyunca, bu beni içimdeki çok daha kötü acıdan uzaklaştırdı.

İki eldivenimi de çıkardım ve başka bir ağacı yumrukladım. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, iki elimden de kan akana kadar. Bu ağaçların Mircea olmasını ne kadar isterdim. Şu anda burada olsaydı, onu çok daha kötü parçalardım-

Ne yapıyorsun, Leila? Kes şunu!

Sanki onu çağırmışım gibi, Mircea'nın kükremesi zihnimde yankılandı. Tabii ya. Yaptığım her şeyi sanki kendi başına geliyormuş gibi hissediyordu. Şimdi acıdan *gerçekten* zevk alıyordum.

Neredesin, seni sefil pislik? Ona kükredim. Bunların hepsi senin suçun!

Hayır, ölmen gerektiği gibi ölmediğin için bu senin hatan! Şimdi, ellerini parçalamayı kes!

Ne, böyle mi? Hırladım ve en yakın ağaca elimi içinden geçirecek kadar sert bir darbe indirdim.

Orospu! zihnimde o kadar yüksek sesle çınladı ki, neredeyse arkamda olup olmadığını görmek için dönecektim. Bağlantımız bu sefer bir şekilde çok daha netti. Ve daha güçlüydü, sanki gerçekten konsantre olursam onu görebilirdim.

Kes şunu, dedi Mircea, ses tonundaki öfke aniden kaybolmuştu. Beni bu şekilde bulamazsın, Leyla.

O zaman neden birden endişeli görünmeye başladın? Mircea'nın artık zihnimde istenmeyen, görünmez bir gölge gibi hissetmediğimi fark edince afallayarak geri döndüm. Her nasılsa, şimdi bir iplik gibi hissediyordum ve o ipliği iki elimle tutup çektim.

Kes şunu yoksa giderim! diye gürledi.

Hayır, yapmayacaksın, dedim, onu hala üzerimde hissederken içimi şiddetli bir yüceltme kapladı.

bağlantımızın diğer ucunda. Aslında, şimdi daha da yakındı, sanki ipi birkaç kez daha sertçe çekersem onu odak noktasına getirebilirmiş gibi. Mircea bana küfretti ve gitmekle tehdit etmeye devam etti ama onu tanıyordum. Eğer gerçekten gidebilseydi, giderdi. Bu da demek oluyordu ki bu sefer aramızdaki bağ sadece biraz farklı değildi. Her şey farklıydı ve imkânsız gibi görünse de bunun tek bir nedeni olabilirdi.

Benimle iletişime geçen Mircea değildi. Bir şekilde, bir şekilde, sonunda *onunla* bağlantı kurmayı başarmıştım.

Bölüm 24

Bizi birbirimize bağlayan ipi çekmeye devam ederken neşeyle "Yakaladım seni, yakaladım *seni*" diye **bağırdım**. Bir pus görüşümü doldurmaya başladı, yavaşça etrafımdaki tüm çıplak ağaçları engelledi. Bunun ne olduğunu biliyordum ve o pus başka bir yerin kusursuz görüntüsüne dönüşürken heyecanım alevlendi.

Gökyüzü ışığın girmediği kalın bir levhaya dönüşürken, etrafımdaki ağaçların yerini uzun, sivri kayalar aldı. Zayıf aydınlatma Görüş alanımın dışında bir yerdeki meşalelerden geliyordu ama kayaların çoğunun doğal olarak oluşmuş sütunlara benzediğini gösteriyordu. Mircea bu sütunlardan oluşan dar bir dairenin ortasındaydı ve gözlerinden gelen parlaltı karanlığı ikiz zümrüt lazer ışınları gibi kesiyordu.

"Seni yakaladım!" Bu sefer yüksek sesle bağırdım. Kendimi zaferime o kadar kaptırmıştım ki birinin bacağıma vurduğunu fark etmem birkaç dakika sürdü. Sertçe.

"Leyla, hadi ama, çok geç olabilir!"

Marty. Sesi üzgün geliyordu ama sayısız başarısız denemeden sonra nihayet Mircea'ya bağlandığımı bilmiyordu. Bu bağlantıyı bırakmayacaktım. Kim?

geri alabileceğimi biliyor muydun?

"Git buradan Marty," diye mırıldandım.

Dikkatimi birkaç saniyeliğine dağıtmam bile o kayaların bulanıklaşmasına ve gerçek çevremdeki ağaçlara dönüşmesine neden oldu. Lanet olsun! Marty beni dengemi bozacak kadar sert bir şekilde çekerken dikkatimi yeniden odakladım ve tekrar küfrettim.

"Tanrı aşkına, Leyla, *hemen* benimle gelmelisin!"

Marty hiç F'li kelime kullanmadı, yani bir şeyler ciddi şekilde yanlış olmalı.

Endişe beni Mircea'ya bağlayan ipliği yırttı ve ben de tekrar

Şu anda. Marty beni de yanında sürüklemeye çalışırken neredeyse histerik görünüyor.

Onu salladım. "Neler oluyor?"

"Maximus, Gretchen'i öldürüyor!" diye çarpıcı bir yanıt verdi.

Aklıma hemen gelen şok edici soruların hiçbirini sormadım.

Bunun yerine, Leotie'nin evine koşabildiğim kadar hızlı koştum, çok daha uzun bacaklarımla Marty'yi geride bıraktım. Açık kapıdan içeri daldığımda Maximus'un kucığında Gretchen ile yerde diz çöktüğünü gördüm.

Gözleri kapalıydı, başı arkadaydı ve ağzının her iki yanından kan geliyordu. Maximus'un giysilerinin yanı sıra onun gömleğine de daha fazla kan sıçramıştı ve kokusuna bakılırsa bu sadece Gretchen'in kanı değildi. Maximus'un da kanıydı ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü Leotie ve Ian arkalarında sessiz nöbetçiler gibi durmuş, keder dolu öfkeden neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olacak bu manzara karşısında hiçbir şey yapmamışlardı.

"Ne. Ne. Sikeyim?" Çılgılık attım.

Sağ elimden elektrik fişkırlarak bir yılan gibi etrafa yayıldı. Maximus'u parçalara ayırmaya başlanmamamın tek nedeni hâlâ kız kardeşimi tutuyor olmasıydı. Kulaklarımı zorladığımda hala kalp atışlarını duyamayınca içime bir yıkım topu düştü. Oh Tanrım, oh Tanrım, ölmüştü. İçimden daha fazla elektrik fişkırmaya başladı.

Tüm vücudu aşırı voltaj yüklemesinden dolayı parlamaya başlamıştı.

Maximus kararlı bir sesle, "Gücü azalt Leila," dedi. "O ölmedi."

Gretchen'a elimle işaret ettim ve kırbacım istemedem de olsa bir beş-Zeminde bir metre çukur.

"O zaman *kalbi* neden *atmıyor*, seni katil!"

"O ölmedi," dedi Maximus tekrar, Gretchen'i kollarının arasında kaydırarak. "Sadece ayağa kalkmayı bekliyor."

Gretchen'in ağzının etrafındaki kana yeni bir anlayışla baktım. Maximus onu kalıcı bir şekilde öldürmemişti; Gretchen'i bir vampire dönüştürmüştü. Onu sonsuza dek kaybetmediğim için rahatlamış olsam da hâlâ o kadar öfkeliydim ki yakındaki prizlerden çatırtı sesleri gelmeye başladı. Sonra ince elektrik çizgileri çıkmaya başladı.

"Leila," dedi Ian sinirli bir şekilde, "eğer bir elektrik yangını daha başlatırsan, sana yapacağım bir sonraki büyüden hoşlanmayacaksın."

Kendimi tehlikeli öfkemi geri püskürtmek için nefes alırken buldum. Hissettiğim şey ne olursa olsun -ki bu *Maximus'u öldürmek anlamına geliyordu, öldür onu!*

-Yine voltaj delisi olamadım.

"Onu durdurmaya çalıştım," dedi Marty, sonunda kulübeye varmayı başarmıştı. "O dinlemedi, diğerleri de dinlemedi."

Bakışlarım Leotie ve Ian'ın üzerine düşerken onları da zihinsel olarak ölüm listeme ekledim. Sonra da öfkemi tam anlamıyla boşaltabilmek için buranın tüm voltajını tüketmemek için içsel mücadeleme devam ettim. Vlad yanmaya yakın bir öfke içindeyken böyle mi hissediyordu? Eğer öyleyse, o zaman zaten sahip olduğundan daha fazla ceset sayısına sahip olmayarak çok fazla öz kontrol gösterdi.

Maximus Gretchen'in ağzındaki kanı sildi ve onu yere bıraktı. Sanki kemiksizmiş gibi yere yığıldı. Onu bir kez daha görmek bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Hiçbir şey ölü bir beden kadar gevşek görünemezdi ve şu anda Gretchen da öyleydi.

Sanki bir bakışımla onu yok edebileceğim gibi bakışlarım Maximus'un üzerinde toplandı. "Bunu yapmaya ne hakkın vardı?"

"Gretchen'ın bana verdiği hak," diye yanıtladı. "Dediği gibi, onun için ne istediğine sen karar veriyorsun ama Gretchen bunu kendi başına yapabilecek yaşta. Sen hışımla çıkıp gittiğinde ve Gretchen benden onu bir vampire dönüştürmemi istediğinde, ben de yaptım."

Alaydan çok hırıltıya benzeyen bir ses çıkardım. "Sana düşüncesizce bir soru soruyor ve sen de gidip onun *türünü mü* değiştiriyorsun? Saçmalık. Bunu onun için yapmadın. Gretchen'a zar zor katlanabiliyorsun. Vlad için yaptın. Onu değiştirdin çünkü ona aktarmamı istediğin büyüye onu *hazırlıyorsun!*"

Maximus Gretchen'in üzerinden atladı ve beyazın daha parlak bir tonunda parlayan kırbacıma yaklaştı.

"Bunu ikisi için de yaptım," diye tersledi. "Evet, Gretchen tam bir baş belası olabiliyor ama bu çoğunlukla senin yanındayken oluyor. Bunu birkaç kez fark ettim.

Aylar önce Vlad beni ona ekstra koruma olarak verdiğinde. Ona çocuk gibi davranmaktan vazgeçmiyorsun, o da sana öyle davranıyor. Geri kalan zamanlarda akıllı, komik, çoğunlukla akli başında genç bir kadın. Ve Gretchen bugünden önce birçok kez onu değiştirmemi istedi. Sürekli reddettim ve sonuçları konusunda uyardım ama yılmadı.

İnsanları öldürmek vampirlere kıyasla daha kolay, bu yüzden Gretchen insan yerine vampir olursa tüm bunlardan kurtulma şansının daha yüksek olacağını biliyordu. Şu anda karşı karşıya olduğumuz şeyle birlikte, sonunda kabul ettim."

"Yalancı!" Kırbacım Maximus'a doğru şakladı ve Ian bileğimden tutup geri çekti. Sonra kulakları sağır eden bir çığlık attı.

"Lanet olsun, bu beni fasulyelerime kadar kızarttı!"

Hiç şaşırmadım. Gücüm açıkken sağ elimin herhangi bir yerine dokunmak çok tehlikeliydi, Ian'ın her yerinde çıkan yanıklar da bunu kanıtlıyordu. Sadece Vlad bunu zarar görmeden yapabilirdi ama Ian artan yanıklarına rağmen bileğimi tutmaya devam etti.

"Bırak beni, Maximus'u öldürmeyeceğim," dedim kısaca.

"Gerçekten mi?" Ian, cızırdayan bir enerjiyle çatırdayan ve kıvrılan kırbacıma baktı. "Bunu kıvılcım saçan küçük arkadaşına söyle."

"Onu öldürmeyeceğim," diye tekrarladım ve Ian sonunda gitmesine izin verdi. Evet,

Birkaç dakika önce Maximus'un kolunu ya da bacağını kesebilirdim ama onu parçalamak istememe neden olan öfke dalgası sönüp gitmişti. Şimdi kendimi bitkin hissediyordum, sanki o kudurmuş öfkeyi kaybetmek diğer tüm gücümün de beni terk etmesine neden olmuştu.

Kız kardeşim ölümle vampirliğin yeniden doğuşu arasında bir yerdeydi. Maximus'a yaptığım hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti ve şimdi bugünün üstüne başka bir sorunumuz daha vardı. Önümüzdeki birkaç saat içinde Gretchen uyanacaktı. Yeni doğmuş vampir, kan delisi haliyle erkek, kadın ya da çocuk, nabızı atan herkesi öldürebilirdi. Onu insanlardan olabildiğince uzağa götürmeliydik.

Açlığını doyurmak için torbalar mevcut. Bir sürü kan torbası.

Daha sonra Maximus'a ne yaptığını ve neden yaptığını daha ayrıntılı bir şekilde anlatacaktım ama her şey sırayla. "Buraya yakın güvenli bir vampir evi olup olmadığını bileneğiniz var mı?"

Maximus, "Vlad'ın Raleigh'de bir yeri var," dedi.

Ian Gretchen'in yüzüstü yatan haline baktı. "Az kaldı. Raleigh'in beş iyi bir trafikte saatler uzaklıkta. Buradan üç saatten daha kısa mesafede bir güvenli ev biliyorum ve çok uzak."

"Biliyorsun ama senin değil mi?" Yakın mesafeyi seviyordum ama Ian gittiği hiçbir yerde sıcak karşılanmamıştı ve kovulma ya da daha kötüsünü göze alamazdık.

Sorumun ardındaki nedeni tahmin ederek bana bir gülümseme fırlattı. "Boş. Bir arkadaşım karısıyla yalnız kalmak istediği korkunç sıkıcı bir dönemden geçti. Şimdi yurtdışındalar ve bende dağda saklandıkları yerin anahtarı var."

Kulağa mükemmel geliyordu, ama ... "Orada olmadıklarından emin misin?" Adam acımasız bir eğlenceyle homurdandı.

"Hayatın üzerine bahse girebilirsin."

"Seninle gelmek istiyorum," dedi Leotie, döndüğünden beri ilk kez konuşarak.

Dudaklarımda *hayır* kelimesiyle ona döndüm. Kendimi Bir anlık daha büyük iyilik için duygularımı bir kenara bıraktım ama yine de hepsine çok kızgındım. Maximus, ben onu durdurmak için orada değilken Gretchen'i kasten değiştirmişti ve Leotie de Ian gibi onu caydırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Sadece Marty bunu durdurmak için nafile bir çabayla peşimden gelmişti.

Ama eğer daha büyük bir iyiliğe odaklansaydım "Elbette," dedim, sesimin somurtkan çıkmamasına sevindim. "Zaten atalarımız hakkında daha fazla konuşmak istiyorum."

Gretchen güvende olur olmaz Mircea'ya bağlanmayı deneyecektim ve biraz kesintisiz zamanım olacaktı, ama bu işe yaramazsa, Leotie neredeyse bin yaşındaydı ve büyü hakkında Ondan önce tanıştığım herkesi.

Belki, sadece belki, o da bazı büyücüleri nerede bulabileceğimizi biliyordu.

Bölüm 25

Başka koşullar altında, Ian'ın bizi getirdiği kulübeye bayılırdım. Küçük bir dağın tepesindeydi ve geniş, uzun
Ayrıca bir helikopter pisti ve hangarı da vardı. Onlardan birine sahip olsaydık ne kadar kullanışlı olurdu. Kütük kabin, ormanlık çevresiyle güzel bir uyum içindeydi ve tavandan tabana pencereler
Blue Ridge Dağları'nın ötesinde. Aynı zamanda tam olarak
yatak odalarına ihtiyacımız vardı, böylece kimse iki katına çıkmak zorunda kalmayacaktı. Daha da önemlisi, bir bodrumu vardı. Özel bir bodrum.

Vlad bana kaya bir temel üzerine ev inşa etmenin avantajlarını öğretmişti. Bir yeri vampirlere karşı korumanız gerekiyorsa tonlarca sağlam taştan iyisi yoktu. Bu evde Vlad'ın şatosundaki devasa yeraltı zindanı yoktu ama kana susamış yeni bir vampirin bile güvenliğini sağlayacak kadar sağlam kayalarla çevrili küçük bir yeraltı odası vardı.

Maximus ve ben Gretchen'ı oraya koyduk. Maximus onu dar odada bulunan tek palete yatırdı. Daha sonra Gretchen'in bileklerini ve ayak bileklerini odada bulunan prangalara bağlarken konuşmadım. Gretchen'ı bir hayvan gibi zincirlenmiş görmekten nefret ediyordum ama yine de en güvenli seçenek buydu.

Ian bölgeyi bildiği ve biz bilmediğimiz için kan torbalarını toplamaya gitmişti.

Gretchen kalkmadan önce geri dönmesini içtenlikle umuyordum. Yepyeni bir vampir olarak uyandığım o acı verici, her şeyi tüketen açlığı çok iyi hatırlıyordum ve ilk sıvı öğünüm için sadece saniyeler beklemek zorunda kalmıştım. Eğer Gretchen saatlerce beklemek zorunda kaldıysa.

zincirlenmişti. Aksi takdirde, vücudundaki tüm kemikler kırılrsa da bu odadan çıkmaya çalışacaktı.

Maximus işini bitirdiğinde yere oturdu ve bana hem yeraltı odasının hem de Gretchen'in kelepçelerinin anahtarları. "Beni de onunla birlikte buraya kilitlemelisin, Leyla."

"Kalıyorum," dedim hemen.

Bana bıkkın bir bakış attı. "Gretchen uyandığında kudurmuştan beter olacak ve bu zincirler tercih ettiğim kadar güçlü değil."

"O benim kız kardeşim," dedim sessizce. "Onun için burada olmak istiyorum."

Homurdandı. "Anlıyorum ama yardımcı olmuyorsun. Gretchen beslenme çılgınlığına girdiğinde, onu zapt etmek ve seni korumak konusunda endişelenemem. Ayrıca, çok yorulmuş olmalısın. Fırsatın varken birkaç saat dinlenmelisin."

Daha fazla tartışmak istiyordum ama Maximus bana sadece zaten bildiğim bir şeyi hatırlatıyordu. Yine de, Maximus haklı olsa bile kız kardeşimi terk ettiğim hissinden kurtulamıyordum. Ben sadece Gretchen kudurduğunda yoluma çıkacaktım ve öyle de olacaktı. Eğer zincirlerinden kurtulursa, Maximus ona zarar vermeden ya da kendisi zarar görmeden onunla başa çıkabilecek kaba güce sahipti. Kendimi savunma yöntemlerim onu öldürebilirdi ve bugün zaten voltajımla neredeyse iki patlama yaşadım. Üçüncüye kalkışmanın anlamı yok.

Tek söylediğim "İyi," oldu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at ve uyandığında bana haber ver."

Eğildim ve kız kardeşimin alnından öptüm. Bedeni şimdi benimkinden daha soğuktu ve artık tüm insanların sahip olduğu düşük enerji alanını yaymıyordu. Tüm niyet ve amaçlar için, o ölmüştü ve bunu ona Maximus yapmıştı. Bir anda, babamın beni değiştirdiği için Vlad'a duyduğu öfkeyi anladım. Mantıksız olabilirdi çünkü bunu hem Gretchen hem de ben istemiştik ama sevdiğin birini -geçici olarak bile olsa- öldüren kişiyi cezalandırma dürtüsü mantıksız olduğu kadar güçlüydü de.

Yukarı çıktığımda bavulumu aldım ve daha önce sahiplenilmemiş bir yatak odası aramaya başladım. Anlaşıldığı üzere, bana en üst kattaki ana süiti bırakmışlardı ve rahat görünümlü yatağa neredeyse şehvetle baktım.

Şafağın artık beni bayıltmaması için metanetimi artırmış olabilirdim ama yine de bitkin düşmüştüm. Gün ışığı tüm türümüzü yorardı. Vampirlerin güneşe çıkamayacağı söylentisi de böyle başlamıştı.

Sadece yarım yıldır ölümsüz olmam yorgunluğumu daha da artırdı.

"Biraz kestireceğim," diye Marty ve Leotie'ye seslendim, sonra yatak odasının kapısını kapattım. Ama istediğim gibi büyük boy yatağın içine girmek yerine, önünde yere oturdum. Rahatsız edilmeyeceğim biraz zamanım vardı, bu yüzden Mircea ile yeniden bağlantı kurmayı deneyecektim.

Konsantrasyonumu artırmak için gözlerimi kapatmak üzereydim ki yakındaki komodinin üzerinde duran bir fotoğraf gözüme çarptı. Güzel bir kızıl saçlı, kollarını aynı derecede çekici bir adama dolamıştı. İkisi de çok mutlu ve mükemmel görünüyordu, resim çerçeveye birlikte gelebilirdi, ama onları tanıdım. Öncelikle, benim düğünümdeydiler. Daha da önemlisi, kızıl saçlı kadın birkaç ay önce Vlad'ın beni Szilagyi'nin hapishanesinden kaçırmasına yardım etmişti.

Bones ve Cat bu evin sahipleri olabilir mi? Etrafıma bakındım ve karşı komodinin üzerinde onların başka bir fotoğrafını gördüm. Öyle olmalı. Nasıl?

Ian'ın bahsettiği arkadaşların onlar olması ironikti. Gerçekten de farklı çevrelerden geliyordu.

Sonra bunu aklımdan çıkardım ve yeniden Mircea'ya odaklandım. Onunla bağlantı kurmaya çalışırken dokunabileceğim hiçbir şeyi yoktu ama

ona daha önce ulaştığımda onun öz izine ihtiyacım vardı. Belki de beni Mircea'ya bağlayan büyü yeterli bir bağlantıydı. Bu mantıklıydı; Vlad'a psişik olarak ulaşmak için onun öz izine de ihtiyacım yoktu. Vlad'la aramdaki en derin bağ, beni bir vampir olarak yetiştirmek için verdiği kandan geliyordu.

Aynı şey beni Mircea'ya bağlayan büyü için de geçerliyse, ona ulaşmak için tek yapmam gereken kişisel olarak ona konsantre olmaktı. Zihnimi Mircea ile geçirdiğim kısa anlara geri götürdüm ve zihnimde onun bir resmini canlandırmaya çalıştım.

Karşılaşabileceğiniz en tehlikeli büyücüye benzemiyordu. Mircea değiştiğinde Gretchen'dan birkaç yaş daha genç bile olabilirdi. Ayrıca muhtemelen çok sayıda kadının ona yaltaklanmasından kaynaklanan bir ukalalığı vardı. Mircea'nın biyolojik babasının adı Yakışıklı Radu'ydu ve Vlad'a göre Mircea onun tıpatıp aynısıydı. Mircea'nın fazla güzel yüzünü mürekkep gibi siyah bukleler ve bakır rengi saçlar tamamlıyordu. Eğer irislerinin etrafında da zümrüt halkalar olsaydı, Vlad'ın kilerle aynı renkte gözlere sahip olacaktı.

Ama yapmadılar ve bu da aralarındaki en az benzerlikti. Elbette, hem Vlad hem de Mircea acımasız ve değişken olabilirdi, ama Vlad'ın eylemleri

için her zaman iyi bir nedeni vardı. Mircea ise sırf zalimlik olsun diye zalimdi. Daha az harcadım

Onun yanında geçirdiğim bir saatten fazla zaman, içinde kalıcı olarak kırılmış bir şeyler olduğunu bana göstermeye yetmişti. Yüzyıllar süren savaşlara, ölümlere, güç mücadelelerine, ihanetlere ve kayıplara rağmen Vlad hem kalbini hem de ruhunu sağlam tutmayı başarmıştı-

Ve belli ki onu özlemiştim çünkü şu anda Mircea'dan çok onu düşünüyordum. Dişlerimi sıktım ve diğer herkesi zihnimden uzaklaştırarak tekrar denedim. *Hadi, Mircea. Orada olduğunu biliyorum. Seni bulmama izin ver.*

Ian bir saat sonra kan torbalarıyla geri gelene kadar öylece oturdum. Sonra aşağı indim ve onları Maximus'a teslim etmek için taş hücreyi açtım. Gretchen hâlâ uyanmamıştı, Tanrı'ya şükür.

Maximus torbaları, ben de onları geri kapattım. Ian daha fazla kan almak için daha uzaktaki başka bir hastaneye gitmesi gerektiğini söyleyerek tekrar ayrıldı. Bu benim için sorun değildi.

Çünkü Mircea'ya ulaşma çabalarım geri dönmek istiyordum. Vlad'a sadece iç bağımızı kullanarak ulaşmak uzun zamanımı almıştı ama başarmıştım. Artık yapabileceğimi bildiğime göre Mircea ile tekrar yapabiliyordum.

Cep telefonum çaldığında ikinci denememin derinliklerindeydim. Gözlerimi açtım ve dışarının tamamen karanlık olduğunu görünce şaşırdım. O kadar konsantre olmuştum ki saatler akıp gitmiş olmalıydı. Muhtemelen Maximus, Gretchen'in yükseldiğini söylemek için arıyordu. Ama cep telefonuma cevap vermek için akımı engelleyen eldivenimi sağ elime geri taktığımda, ekrandaki numaranın üzerinde Maximus'un adını görmedim. Vlad'ındı.

"Merhaba." Bu anlamsız selamlaşma saçmaydı ama başka ne diyebilirdim ki? Gününün nasıl geçtiğini soramayacağımdan emindim.

"Otel e-posta gönderdi," dedi, düz, vurdumduymaz ses tonu bana ne hissettiğine dair hiçbir şey söylemiyordu. "Hepiniz bu sabah otelden ayrılmak yerine yarın. Neden?"

Beklenenden erken çıkışımız hakkında konuşmak istemiyordum ve onun da gerçekten istediğini hayal edemiyordum. Tek yapmak istediğim Samir'i sormaktı ama sormadım. Vlad sonunda aramalarım cevap veriyorsa, onu çoktan öldürmüştü. Nokta. Boğazım düğümlendi ve bunun kanıtının sesime yansımaması için mücadele ettim. Yaptığı her şey için ona çok kızgındım. Samir'i kurtarmaya çalışmamı engellemek için yapılmıştı ama yine de filizlenen gözyaşlarımı duymasını istemiyordum. Sesi sert ve soğuk çıksa bile o da acı çekiyor olmalıydı.

"Odada kalmak için çok fazla hasar vardı" dedim, sesimde herhangi bir

çatlak ya da dalgalanma olmadığına sevindim.

"Ah."

Bundan sonra ikimiz de bir şey söylemedik. Bunun yerine, sessizlik kendimizi söylemeye ikna edemediğimiz her şeyle doldu. Bir keresinde, konuşacakmış gibi bir nefes aldığını duydum, ama sonra sadece daha fazla sessizlik oldu.

"Sana çok kızgıyım," dedim sonunda, artan gerilim dayanılmaz bir hal aldığında. "Bu iş bittiğinde, senin bu kabul edilemez küstahlığın hakkında büyük bir kavga edeceğiz, ama Samir'i diğer tüm seçeneklerimizi tüketmeden öldürdüğün için seni yırtsam bile, beni fiziksel olarak kısıtlaman, finansal olarak kesmen ve uçuşa yasak listesine koyman bir yana, Tanrı aşkına ..." İçimdekileri dökmek için derin bir nefes aldım, "Ben hala

Sana daha az aşığım ve bunu öyle ya da böyle atlatacağız. Ne olursa olsun."

Kısa, sert bir ses çıkardı. Keşke onu görebilseydim ya da hangi duygunun buna neden olduğunu bilmek için duygularına bağlanabilseydim.

"Beni delirtiyorsun," dedi, daha önce de duyduğum bir şeydi bu ve iltifat etmek istemediğini biliyordum. "Yine de hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmeyeceğim ve sen haklısın. Ne pahasına olursa olsun bunu atlatacağız."

Şimdi iç çekerken sözsüz bir ses çıkaran bendim. Mevcut sorunlarımız hala aşılamaz görünüyordu ve yakında daha fazlası da gelecekti, ancak en önemli şey değişmemiştir. Düşmanlarımız bize ne fırlatırsa fırlatsın, Vlad ve benim birbirimize karşı hissettiklerimizi mahvetme konusunda çaresizlerdi. Gerisi için daha sonra savaşılabılır, ağlanabilir, karar verilebilir ve/veya yüzleşilebilirdi. Şu anda, binlerce kilometre ötede bile birlikteydik ve aramızdaki sessizlik bu kez boğucu değil yatıştırıcıydı. En önemli şeyi zaten söylemiştik.

"Otelde değilseniz, neredesiniz?" diye sordu birkaç uzun dakikadan sonra.

"Cat ve Bones'un Blue Ridge Dağları'ndaki kulübesinde. Bir yere gittiler ve Ian'da anahtar vardı-"

"Valle Crucis'teki kulübe burası mı?" diye sözümü kesti, sesi yeniden sertleşti.

"Biliyor musun?" Şaşırmış bir halde sordum.

"Ben de oradaydım," diye daha da şaşırtıcı bir yanıt verdi. "On saat sonra görüşürüz."

Sonra veda etmeden, seni seviyorum demeden ya da başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Bir süre telefona baktım ve dudaklarımda küçük, sert bir gülümseme hissettim.

Vlad bir kez daha göz açıp kapayıncaya kadar sevgi dolu bir kocadan Ortaçağ fatihine dönüşmüştü. Bunu düzeltmeyi de artık çok uzun olan yapılacaklar listeme eklerdim.

Sonra telefona baktım ve onu geri aramayı düşündüm. Ona hâlâ söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki; Gretchen'in artık bir vampir olduğunu, uzun zamandır kayıp olan atam Leotie'nin burada bizimle olduğunu, sonunda Mircea'ya bağlanmayı başardığımı ya da keşfettiğim binlerce başka şey gibi Onu son gördüğümünden beri. Onun yerine telefonu komodinin üzerine geri koydum.

Belki de Vlad'ın Samir'i öldürdükten sonra kendine gelebilmesi için o on saate ihtiyacı vardı. Muhtemelen benim de pek çok nedenden ötürü onlara ihtiyacım vardı, bunların en büyüğü de beni tam ortadan ikiye bölünmüş gibi hissettiren karardı. Kendi güvenliğimi sağlamak için beni Gretchen'a vermeye zorlayacağını bile bile Vlad'a miras transferinden nasıl bahsedebilirdim? Yine de Vlad'ın Mircea'yı esir alanların emriyle insanları öldürmesine nasıl izin verebilirdim? tek seçeneğinin bu olduğuna inandığı için mi? Değildi ama aynı zamanda kız kardeşimin hayatı da *isteğe bağlı değildi*.

Bu korkunç ikilemi aşmanın en iyi yolu Mircea'ya bağlanmak ve onun nerede olduğunu bulmaktı ama nedense saatler süren denemelerime rağmen bunu başaramamıştım. Hayal kırıklığıyla yumruklarımı sıktım. Sol eldivenimi geri takmadığım için tırnaklarım avuç içime batıyordu. kullandığım güç. Halıya kan damlamaya başladı ve ben de çılgınca tişörtümle kanı silerken bir çığlık attım. Harika, şimdi bir odayı daha mahvediyordum. Sanırım yapılacaklar listesine yeni bir halı eklemem gerekecekti.

Mircea ya doğrudan eylemleriyle ya da dolaylı olarak beni bu kadar kızdırarak bana pahalıya mal olmuştu-

Sanki önümde bir delik açılmış gibi bir mağaranın içine düştüm.

Bölüm 26

Yatak odası kayboldu ve karanlık etrafımı sardı, sadece uzaktaki meşalelerin zayıf parıltılarıyla kırıldı. Mircea buradaydı, hâlâ aynı dar taş çemberin içindeydi. Pek rahat görünmüyordu. Belki de onu uzun dikilitaşlar gibi çevreleyen kaya kümesinden kaçamıyordu.

Burası seni kilitli tuttukları yer mi? Mircea'ya baktım ve sanki bir iple çekmişim gibi kafasını kaldırdı.

Leila. Adım bir alaydı. Demek sonunda benimle bağlantı kurmanın gerçek yolunu buldun. Bariz olanı asla bir araya getiremeyeceğini düşünmüştüm. Sadece sana geri dönecek öz bağlantılarla beni kovaladığını hayal etmek beni güldürdü.

Bu yüzden mi daha önce ona ulaşamadım? Bizi birbirimize bağlayan bağlantı beni sürekli kendi konumuma geri yönlendirdiği için mi? Eğer öyleyse, bu sefer nasıl yapmıştım? Sormak üzere olduğumdan değil.

Bu işte yeni olabilirim ama her geçen gün daha iyiye gidiyorum, diye cevap verdim, blöfümün kulağa kendinden emin gelmesine sevindim.

Mircea sol elini kaldırdı, benim avucumdaki yaranın aynısı olan kanlı yarım aylar iyileşmeye başlamıştı bile. *Bu kadar zayıf bir kanaldan bağlantı kurabilmene şaşırdım. Kendine daha fazla zarar vermeye dayanamadın mı?*

Kanal mı? Ne . . . ?

Eğer bir şans olmasaydı kafama vururdum.

Mircea da bunu hissedecekti. İnsanlara beni ve Mircea'yı birbirine bağlayan büyü'nün ikimizin de etine ve kanına bağlı olduğunu kaç kez söylemişim? Yani ihtiyacım olan bağlar *et ve kandı*. Bu yüzden ona daha önce ulaşabilmişim.

Mircea'yı düşünürken ellerimi parçalayıp kanayan posalara dönüştürdüğümde. Görünüşe göre tırnaklarımı yanlışlıkla kendime batırdıktan sonra bunu tekrar yapmışım.

Evet, şey, senin o abartılı dilimlerinden birini yapmak istemedim, diye cevap verdim, bir kez daha tüm bunları önceden biliyormuşum gibi davrandım.

Benimle iletişime geçerek büyük bir risk aldın, dedi Mircea, karanlıktan bana kaşlarını çatarak. Bizi öldürmelerini mi istiyorsun?

Onlar. Mircea'yı birden fazla büyücünün esir tuttuğunu doğruladık. *Neden umursasınlar ki? Önce sordum, sonra kendi cevabımı verdim. Soru. Bu şekilde telepatik olarak iletişim kurabildiğimizi bilmiyorlar, değil mi?*

Neden yapsınlar ki? Mircea söyledi. Daha önce hiç kimse bu büyüünün ilk etkilerinden kurtulamadı ve zihnime giriş yaptığınıza göre size göstermem gereken bir şey var. Sen dokunarak psişik olarak anılarını yeniden yaşayabilirsin ama ben bunu sadece irademle yapabilirim. Şimdi, Leila, gerçekte kim olduğuna bak.

ikimizi de şu anki üzücü durumumuza getirdi.

Mircea şakağına dokundu ve ben tekrar öne düştüm, etrafımdaki mağara geçmiş bir anının siyah-beyaz görüntülerine dönüştü. Ben de eridim ve başka birine dönüştüm.

Annemin önünde dans ettim, yavaşlamam için defalarca yaptığı ısrarları görmezden geldim. Babam sonunda eve gelmişti! Ona ne yaptığımı söylemek için sabırsızlanıyordum.

İki dilde okuma yazma öğrenmişim, ayrıca saray işlerini yapmayı da öğrenmişim, ama bunlardan nefret ediyordum. Annem, babamın da bunlardan nefret ettiğini söylemişti. Birbirimize çok benziyorduk. Koşarak ilerlemeden önce tekrar dans ettim. İşte babam avluda atından iniyordu!

"Mircea," diye bağırdı annem. "Derhal bana dön!"

Önde koşmaya devam ettim. Ağabeylerim uzaktaydı, bu yüzden bu sefer babamın tüm dikkati benim üzerimde olacaktı. Babamın adamları onu eve karşılamak için etrafında toplanmıştı. Onlar da onu özlemişlerdi ama benim kadar değil. Kalabalığın arasından fırladım, gömleğinin arkasından çekiştirdim ve arkasını döndüğünde güldüm. "Baba!" Kollarımı ona dolayarak "Baba!" dedim.

Beni geri itti. Elleri sert ve yaralıydı ama aldırmadım.

Bir gün ben de onun gibi büyük bir savaşçı olacaktım ve benim de sert, yaralı ellerim olacaktı.

"Mircea, burada ne yapıyorsun?" dedi. Sonra doğruldu ve kalabalığın ötesine baktı. "Ilona! Oğlunu getir."

"Baba, bekle," dedim, babamın adamlarından biri beni çekiştirmeye başladığında mücadele ederek. "Sana söylemek zorundayım-"

"Şimdi olmaz," dedi Peder, arkasını dönerek. "Ilona, al onu."

"Baba, bekle!" Tekrar ağladım.

Arkasını dönmedi ve annem bize yetişene kadar geriye doğru çekildim. Eğilip yanaklarımdan süzülen ve babamın görmediğini umduğum gözyaşlarımı silerken iç çekti.

"Neden benimle konuşmuyor?" Hıçkırıklarla mücadele ederek sordum.

"Mircea," dedi yumuşak bir sesle. "Baban prens ve birçok görevi var. Seni daha sonra görecek."

Saçlarım yüzümü gizlesin diye eğilerek arkamı döndüm. "Geçen sefer de böyle demiştin ama sonra gitti."

Tekrar iç çekti. "Bir savaş oldu. Bunu biliyorsun."

"Her zaman bir savaş vardır," diye bağırdım. "Benimle vakit geçirmektense savaşta olmayı tercih eder!"

Annem saçlarımı düzeltmeye çalıştı ama ben kendimi geri çektim. Benden bu kadar nefret etmesi için ne yapmıştım?

Mircea'nın anısının gözyaşları hâlâ yanaklarımdan süzülürken mağaraya geri döndüm. Anı bana yapışmaya devam etti ve tanıdık olduğu kadar dokunaklı bir acıyla doldurdu. Öz babanız tarafından reddedilmenin ne kadar acı verdiğini biliyordum ve Mircea da Vlad'ın böyle biri olduğuna inanmıştı.

Sana bunun gibi daha onlarca anı gösterebilirim, dedi Mircea, sesine yorgun bir burukluk sinmişti. Beklediğim anıyı görmek ister misin?

Vlad'ın mezarımı ziyaret edeceği ve ona gerçekten hayatta olduğumu söyleyebileceğim umuduyla bir yıl boyunca her gün? Yine de hiç gelmedi. Umurunda bile olmadı.

Mircea güvenilir biri değildi ama psişik anılar yalan söylemezdi, ilettikleri duygular da öyle.

Beni vampir yaptıktan sonra Szilagyı bana Vlad'ın gerçek oğlu olmadığını söyledi, diye devam etti Mircea. Ama ben tüm çocukluğumu öyle olduğuma inanarak geçirdim ve Vlad'ın beni vampir yapacağını umarak her işte başarılı olmaya çalışarak kendimi tükettim.

beni fark etti. Fark etmediğinde kendimi suçladım. İlk oğlunu seviyordu, bu yüzden benden hoşlanmamasının benim hatam olması gerektiğine inandım.

Değildi ve Vlad sana öyle davrandığı için bir pislikti, dedim ve bunda ciddiydim. Ama bu sana o zamandan beri yaptığın her şey için bir mazeret vermiyor, diye devam ettim. Öncelikle, daha biz tanışmadan beni öldürmeye çalıştın. Vlad'ı yargılamakta acele ediyorsun ama bu seni nasıl bir insan yapıyor?

Babamın oğlu! Bana karşılık verdi. İlk yirmi yılını Vlad Dracul'un oğlu olarak geçirdim, bu yüzden tıpkı onun gibi acımasız bir savaş kışkırtıcısıyım. Sonra Mihaly Szilagyı beni değiştirdi ve sonraki beş yüzyıl boyunca onun oğlu oldum, bu yüzden tıpkı onun gibi Vlad'dan intikam almak için hiç bitmeyen bir arayış içindeyim.

Son olarak, damarlarımda Radu Dracul'un kanı dolaşıyor, bu yüzden Vlad'ı tıpkı Radu gibi delicesine kıskanıyorum. Ben babalarımın oğulları değil miyim? diye bitirdi, sesindeki acı umutsuzluğa dönüşüyordu. Hiç farklı bir şey olma umudum var mıydı?

İçimi çektim. Evet, Mircea daha iyi bir adam olmak için savaşabilirdi, çünkü diğer insanlar da aynı trajedinin ya da daha kötüsünün içine doğmuştu. Yine de, ihtimaller gerçekten de ona karşıydı ve bu yaptıklarını mazur göstermese de, sonunda bunu neden yaptığını anladım.

Vlad'ın vampir olduktan sonra aşık olamayacağına inandığımda her şey çok daha kolaydı, diye devam etti Mircea, sesi şimdi hüzünlü geliyordu. Szilagyı, Vlad'a bunu nasıl ödeteceğini anlatıp dururdu, ben de başımı sallayıp ona eşlik ederdim ama ona hiçbir zaman ciddi bir şekilde yardım etmemiştim. Vlad'ı çoğunlukla affetmiştim, anlıyor musunuz, çünkü bir insan birini sevemeyecek kadar ölüyken, sizi sevmediği için ondan nasıl nefret edebilirsiniz ki?

Kısa bir süre gözlerimi kapattım. Ve sonra ben geldim, dedim ki.

Sonra sen, Mircea kabul ettin. İlk başta Vlad'ın senin gibi olağanüstü yeteneklere sahip bir insandan etkilendiğini düşünmüştüm. Sonra senin için savaşa girdi, seni bir vampire dönüştürdü ve seninle evlendi. Gerçek apaçık ortadaydı.

O zaman. O büyü bizi birbirimize bağladıktan sonra sana bağlanmaya devam etmemin gerçek sebebini biliyor musun?

Beni senin incittiğin gibi incitmek için mi? Açıkça sordum.

Kısa bir kahkaha attı. Bu da bir parçasıydı, evet. Ama daha da fazlası, sende olup da bende olmayan şeyleri öğrenmek istedim. Vlad seni sevdi, bir yabancıyı.

Sadece birkaç ay, ama yirmi yıl boyunca ölesiye çalışmama rağmen beni hiç sevmeydi. Yine güldü, bu kez sert ve mizahsızdı.

O zamanlar yaptığım hiçbir şey Vlad'ın beni fark etmesini sağlamadı, ama senin peşinden geldiğimde beni fark etti. Evet, o zaman beni fark etti.

Yani tüm bunlar sonunda Vlad'ın dikkatini çekebilmen için mi? İnanamayarak sordum.

Omuz silkti. Bu aşırı basitleştirme. Yine de, şimdi benimle ilgili düşünceler

Vlad'ı çocukken sadece hayalini kurduğum bir şekilde tüketin, bu yüzden siz bile onun bunu hak ettiğini kabul etmelisiniz.

Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? diye sordum, aniden şüphelenmiştim.

İkimiz de öleceğiz, dedi, sanki çok açılmış gibi.

İçgüdüsel olarak etrafımda tehlike aradım ama daha fazla kayadan başka bir şey görmedim. Sana bunu söyleten nedir?

Bana doğru bıkkın bir bakış attı. Vlad seni ne kadar severse sevsin gardiyanlarımla istediğini yerine getirmeyecek. Yerine getirmediğinde, beni ve dolayısıyla seni öldürecekler.

Mircea ikinci talebin ne olduğunu biliyor olmalıydı ve kulağa Maximus'un tahmin ettiği kadar korkunç geliyordu. Ondan ne yapmasını istiyorlar?

Başka bir mizahsız gülüş. Bilmiyor musunuz? O zaman sürprizi bozmak benden uzak olsun.

Bak, bana nerede olduğunu söylemelisin, dedim, Vlad'ın bu her neyse onunla yüzleşmesini düşündükçe tedirginliğim artıyordu. Vlad Bunu yaparsa, istediklerini aldıktan sonra sen ve ben seni esir alanların işine yaramayız.

Oh, katılıyorum, dedi, sanki iki seçenek arasında seçim yapıyormuş gibi rahat bir sesle.

beyaz şarap ya da kırmızı. Ama sana nerede olduğumu söylesem bile, sen ve Vlad beni kurtaracak kadar güçlü değilsiniz.

Şansını dene, diye ısrar ettim, canını yakacağını bildiğim yerden vurdum. Vlad'ı etkilemek mi istiyorsun? İşte sana fırsat. İhtimallere rağmen hayatın için savaşmaktan korkmadığını göster ona.

Dudakları çok tanıdık bir şekilde kıvrıldı. Başka şartlar altında senden hoşlanabilirdim, Leila.

Hadi Mircea, dedim. Birçok şey olabilirsin ama korkak değilsin, bunu kanıtla. Ölmeyi beklemek yerine yaşamak için savaş.

İyi, öyle aniden söyledi ki irkildim. İyi haber şu ki, bütün nerede olduğumu biliyorlar. Kötü haber, ben bilmiyorum. Ama bazılarını nerede bulabileceğinizi söyleyebilirim ve eğer birini hayatta tutabilirseniz, Vlad'ın ondan işkenceyle bilgi alabileceğine güvenim tam.

Peki, dedim aynı hızla. Mircea'ya genel olarak güvenmiyordum ama ölmek istemediğine ve hayatta kalmak için en iyi şansının biz olduğumuza güveniyordum.

Şimdi, dedim, kendimi olacıklara hazırlayarak, bana bu büyücüleri nerede bulabileceğimizi söyle.

Bölüm 27

Birkaç saat sonra, eve yaklaşan bir helikopterin açık sesini duyduğumda şaşırđım. Benimle birlikte oturma odasında kalan Marty ile endişeli bir bakış alışverişinde bulundum. Leotie ve Ian kısa bir süre önce odalarına çekilmişlerdi çünkü şafak çok uzakta değildi ve tabii ki Maximus hâlâ aşağıda Gretchen ile birlikteydi. Gretchen kötü ve kana susamış bir halde uyandığından beri çok yoğun bir gece geçirmişti. Maximus şafağın sökmesine kadar geçen saniyeleri sayıyor olmalıydı.

"Vlad'ın helikopteri var mı?" Marty bana sordu.

"Hayır," dedim ve pencereye gittim. Yeterince eminim, birinin helikopteri evin yakınındaki piste iniyordu. "Belki de Ian yanılıyordu ve Cat ile Bones artık denizaşırı ülkelerde değillerdi."

Ian odasından seslendi: "Öyle, inan bana," dedi.

Bunu görmezden geldim, bir palto kaptım ve dışarı çıktım. Marty beni takip etti, şimdi iki büyük gümüş bıçak taşıyordu.

"Kaldır şunları," diye tısladım. Eğer Ian yanılıyorsa ve burası Cat ve Bones'sa, evlerinde *silahlı* davetsiz misafirlerin kalmasından memnun olmayacaklardı.

Marty inatla, "Bunun kim olduğunu görene kadar olmaz," diye cevap verdi.

Tek pilotun başında tam yüz kaskı vardı, o yüzden bir şey anlayamadım. Sonra yolcu kapısı açıldı ve Vlad dışarı fırladı. Hâlâ dönmekte olan pervaneler yüzünden saçları yüzüne doğru savruluyor, uzun, koyu renk trençkotu kanat çırpır gibi arkasında çırpınıyordu.

Yüz hatları bir heykele ait olabilecek kadar sertti ve duygularını aşılmaz bir duvarın arkasına hapsetmişti. Daha da kötüsü, bakışlarıyla karşılaştığımda, daha önce bana ifade ettiğı sevgiden hiçbir şey yoktu.

Telefon. Onun yerine, sanki daha fazla dikkat çekmeye değmezmişim gibi bakışları üzerimden geçti. Bıçakları gördüğünde ağzı kıvrılsa da, Marty'nin üzerinden daha da umursamaz bir şekilde geçti.

"Sadece iki mi?" diye sordu.

Marty beni yeterince koruyamadığını ima edince sertleşti. "Eğer inenin *sen* olduğunu bilseydim, *seni* daha fazla."

Yüzümü buruşturdum. İkisi hiçbir zaman birbirlerinden pek hoşlanmamışlardı ama bu daha önce sorun olmamıştı. Yine de Vlad'ın şu anki ruh hali ve Marty'nin gergin sinirleri göz önüne alındığında, şu anda aralarında bir sidik yarışı iyi bir şeyle sonuçlanmayacaktı.

"Helikopterin olduğunu fark etmemiştim," dedim, artan gerginliklerini dağıtmaya çalışarak.

Vlad neyse ki dikkatini tekrar bana çevirerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bu Mencheres'ten ödünç alındı."

Gülüymüş gibi yaptım. "Buraya daha önce geldiğini söylemiştin. Sanırım buranın bir helikopter pisti olduğunu hatırladın. İyi ki önceden düşünüp helikopteri ödünç almışsın. Uçmak, bu dar ve virajlı dağ yollarında yavaş gitmekten kesinlikle daha iyi. Gel, sana odamızı göstereyim," dedim Vlad'ın elini tutarak.

Tavırı buz gibi olabilirdi ama etinin soğuktan başka bir şey hissettirmemesi beni şaşırtmadı. Hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranarak bazı insanları kandırabilirdi, ama beni değil. Sadece inanılmaz yeteneklerini ortaya çıkarırken, tutkunun sancıları içindeyken ya da gerçekten çok üzgünken bu kadar sıcak hissediyordu.

Hemen geri çekilmesi de beni şaşırtmadı. "Daha sonra. Önce Maximus'la konuşmam gerek."

Hayır, yapmadı. Kendini kötü bir şekilde sarmalamaya devam etmek isteyebilir.

tavır ve sahte ilgisizliği vardı ama buna izin vermeyecektim. "Maximus meşgul," dedim. "Dün Gretchen'ı bir vampire dönüştürdü ve Gretchen açlıktan ölmek üzereyken uyandı. Onunla konuşmak için şafağa kadar beklemen gerekecek."

Gretchen'ın artık bir vampir olduğunu duyunca iki kaşı da havaya kalktı, sonra omzumun üzerinden bakarken yüzündeki o heykel gibi sertlik geri geldi. "Peki o kim?"

Döndüm ve kulübenin açık kapısında Leotie'yi gördüm. "Benim bilmem kaçınıcı kez büyük büyükannem. Sana anlatacak çok şeyim var Vlad.

Şafakta Maximus'la konuşmak için zamanında duymak istiyorsan, benimle gel. Ayrıca burası buz gibi."

Öyleydi, hiçbirimiz soğuk algınlığı tehlikesiyle karşı karşıya değildik. Yine de onu yalnız bırakmak istedim, böylece gerçekten nasıl hissettiğini konuşabilirdik.

Vlad sanki ne demek istediğimi anlamış gibi, reddetmesi durumunda ikna edici birkaç argüman oluşturmama yetecek kadar uzun süre bana baktı.

Ama sonunda kibirli bir el hareketiyle arkasındaki helikoptere işaret etti. "Pilot Mencheres'in helikopterini ona teslim etmek üzere birazdan ayrılacak.

Bunu yapmadan önce, iyi bir şeyler yemesini sağla Martin." Marty bir hizmetçi gibi emir almasına sinirlendi ama ben onu yakaladım.

Vlad'ın elini tuttu ve eve doğru yürümeye başladı. Vlad'ın kabalığı için Marty'den daha sonra özür dileyecektim. Şu anda, o duvarları sağlamlaştırmadan ya da daha da yükseltmeden önce duvarlarını aşma fırsatını değerlendirmeliydim.

"Bu taraftan canım."

Leotie'yle mümkün olan en kısa tanışma faslından sonra Vlad'la üst katta, kulübenin ana süitinde yalnız kaldık. Kabul ediyorum, duvarlar bunun gerçekten özel bir konuşma olması için yeterince kalın değildi, ama bazen önemli olan tek şey mahremiyet yanılısamayıydı. Bu yanılısamayı güçlendirmek için kapıyı arkamızdan kilitledim.

Bana alaycı bir bakış attı. "Eğer gitmek isteseydim, zayıf bir kilit beni durduramazdı."

"Hayır, vampirlerle dolu bir evde olduğumuzu düşünürsek, içeri girmek isteyen birini de dışarıda tutamaz," diye cevap verdim omuz silkerek. "Yine de, kapı kolundaki kravat gibi, bu da diğerleri için bir 'Rahatsız Etmeyin' işareti."

Kıkırdaması hem zarif hem de aşağılayıcı olmayı başardı. "Kapı kolunda kravat mı? Sanki beni buraya seks için getirmişsin gibi."

Yapmamıştım, ama eğer bu onun endişe verici yeni duvarlarını yıkmanın en hızlı yoluysa ... "Ya yaptığımı söyleseydim?" Ona doğru yürürken bakışlarını üzerimde tutarak sordum.

Gözleri saf, yanık bakır rengindeydi; içlerindeki tek yeşil, irislerinin etrafındaki doğal banttan geliyordu. "O zaman her zaman olduğu gibi kötü bir yalancı olduğunu söyleyebilirim."

"Belki de her şeyi bir süreliğine unutmak için seni bu şekilde hissetmeye ihtiyacım var.

Bir süre," dedim, ceketini omuzlarından iterek ona meydan okudum. "Ne de olsa ben berbat bir gün geçirdim ve seninkinin çok daha kötü olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?" Bakışları sertleşti. "Daha önce hiç iyi bir adam öldürmediğimi mi sanıyorsun? Binlercesini öldürdüm."

Gerçekten de Samir'e, katıldığı sayısız savaşlardan birinde hayatını kaybedenlerden biriymiş gibi mi davranacaktı? Buna inanmıyordum. Vlad'ın sadece genel anlamda önemseydiği birini kaybettiğinde nasıl davrandığını görmüştüm çünkü o kişi kendi soyuna aitti. Buna hiç benzemiyordu.

"Maximus'un bana tecavüz ettiğini inkâr ettiğimi düşündüğünde, bu konuda sana ya da kendime yalan söylemeye devam edemeyeceğimi, yoksa bu numaranın beni mahvedeceğini söylemiştin." Aylar önce onun benimkini tuttuğu gibi ben de onun yüzünü ellerimin arasına aldım. "Şimdi bunu sana söylüyorum. Bunun sana ne yaptığı konusunda yalan söylemeyi bırak Vlad. Eğer yapmazsan, bu yalan büyüyecek ve seni zehirler."

Hâlâ hiçbir şey söylemedi ve kalkanları aynı şekilde yüksek ve aşılmaz kaldı. Çenem sıkıştı. İkimizin de zaten bildiği bir şeyi itiraf etmek onun için neden bu kadar zordu?

"Yoksa bunun için beni mi suçluyorsun?" Aniden sordum. Bana söylemek istemediği şey bu muydu? "Eğer öyleysen, sorun değil," diye devam ettim aceleyle. "Ben yapabilirim

Beni sorumlu tutuyor olsanız bile, hissettiklerinizle başa çıkın, çünkü bu, düşmanlarınızın sizi kullanması hakkındaki düşüncenizi her şeyden çok kanıtıyor.

sana karşı olan sevgim. Yerinde olsaydım muhtemelen ben de kızardım, yani-

"Seni suçlamıyorum," diye araya girdi ve odanın uzunluğunun sağladığı kısa mesafeyi adımlamak için beni uzaklaştırdı. "Açıkça söylemek zorunda değildim.

Seninle evlenerek sana olan aşkımla ilan ettim ama yine de evlendim, bu yüzden tüm suç benim üzerime kalıyor."

"Hepsi değil," dedim usulca, yüreğim parçalanarak. "Samir benim yüzümden öldü.

Bu benim de canımı yakıyor ve eğer onu sadece birkaç aydır tanıyorsam, bunun sana ne yaptığını *biliyorum*."

"Ama sen bilmiyorsun," dedi ve duvarlarında bir çatlak oluşup duygularının bir parçasının kaçmasına izin verdiğinde bilinçaltımın anlık olarak yandığını hissettim. Çok hızlı bir şekilde kayboldu ve ne hissettiğini çözememiş olmasına rağmen, bu kısa parıltı onun rol yaptığı kadar bağımsız olmadığını kanıtladı.

"Üzgün olduğumu biliyorum," dedim yanına giderek. "Öyle olmasaydın,

kendini kapalı tutmak için bu kadar çabalamazdın. Artık durman gerekiyor. Bu evlilik yeminimizin 'daha kötüsü için' kısmı ve ben de bunun için imza attım. Eğer bunu atlatacaksak, bunu birlikte yapmalıyız."

"Sana ne hissettiğimi söylememi istediğini sanıyorsun ama söylemiyorsun." Konuşurken bakışları yeşile döndü. "Yine de, madem ısrar ediyorsun, tamam. Her şeyden çok rahatlamış hissediyorum."

Bunun üzerine şaşkınlıkla nefes aldım ve ağzı buruştu.

"Anlamanızı beklemiyorum çünkü nefsi müdafaa dışında kimseyi öldürmediniz. Hayatta kalma motivasyonunuz olmadığında bir can almak çok farklıdır. Motive edici faktörler olarak öfke veya intikamı da ortadan kaldırın ve bu sadece farklı değil, aynı zamanda zor da olabilir. Buna bir de o kişiye gerçekten değer vermeyi eklerseniz, bu sadece zor olmakla kalmaz; çoğu insanda olmayan özel bir soğukluk derecesi gerektirir. O soğukluk bende var, Leila. Yüzyıllardır var ve zaman bana gerekli ama nahoş bir şey yapmam gerektiğinde, bunu mümkün olan en kısa sürede halletmenin en iyisi olduğunu öğretti."

Sonra sesi sertleşti ve tekrar adım atmaya başladı.

"Yine de bu bölümün bitmiş olmasından dolayı rahatlamamın nedeni bu değil. Hem gitmek hem de geri dönmek için bu kadar acele etmemin nedeni de bu değil. Bu yüzden

Çünkü senden uzak kaldığım her saat, Mircea'yı esir alanların emirlerini yerine getirmemi teşvik etmek için sana işkence edilebileceğini ya da daha kötüsünün yapılabileceğini biliyordum. Bu yüzden şu anda en çok rahatladığımı hissediyorum. Senin zarar görmediğini kendi gözlerimle görebiliyorum ve bu konudaki rahatlığım, kaybettiğim bir arkadaşım için hissedebileceğim duygular da dahil olmak üzere diğer her şeyin önüne geçiyor."

Tüm bunları düşünürken ağzım açık kalmıştı. Çalkantılı duygularım yüzüme yansımış olmalı ki alaycı bir homurtu çıkardı.

"Dediğim gibi, ne hissettiğimi gerçekten bilmek istemediniz. Belki bir dahaki sefere sadece benim sözüme güvenirsiniz."

Bölüm 28

"Hayır," diye fısıldadım. "Gerçek bu, o yüzden ne olursa olsun istiyorum."

"Ah?" Dönerek beni kendine çekti, elleri sırtımda markalar kadar sıcaktı. "Peki ya bu gerçek? Kimi öldürmek zorunda kalırsam kalayım, tek derdim seni güvende tutmak. Yine de bu tür bir bencillik beni düşmanlarımın beni sık sık suçladığı canavarın ta kendisi yapıyor, bu yüzden hakkımda bunu gerçekten bilmek istedin mi?"

Aynı hızla beni itti, ağzı duvarlarını yıkmaya başlayan duygu selini yalanlayan bir zalimlikle kıvrıldı. "Ya da bunun yerine, seninle konuşmaya çalıştığımda olacağını bildiğim gibi dehşete mi düştün? bu bilgiyi size bağışladı mı?"

Ona baktım, kendi duygu fırtınam içinde düşüncelerimi ifade etmeye çalıştım ama başaramadım. Hayır, Samir'i öldürme konusundaki acımasızca pratik zihniyeti karşısında dehşete düşmemiştim. Aynı şeyi ben de fark etmeliydim.

Vlad'ın yüzyıllar süren trajedinin üstesinden gelmesini sağlayan sertlik, ima ettiği gibi Samir'in yasını daha sonra tutacak olsa bile, onu şimdi kederden sakat kalmaktan da koruyacaktı.

Ama bunun Gretchen için ne anlama geldiğinden korkuyordum. Vlad, büyüyü ona aktarabileceğimi öğrenirse ne yapacağına dair en kötü şüphelerimi doğrulamıştı. Bunu benim hayatıma karşı Gretchen'in hayatı olarak görecekti ve ona göre seçim çok açık olacaktı.

Ama Mircea'yı bulursak hepimiz kazanabilirdik ve şimdi bunu yapmak için gerçek bir şansımız vardı. Bu arada tek yapmam gereken Vlad'ın büyü transferi seçeneğini öğrenmesini engellemekti. Mircea'yı esir alanlardan güvenli bir şekilde kurtardığımızda Vlad'a söyleyecektim ama o zamana kadar ...

Yanına gittim, konuşurken gözlerimdeki duyguyu okuyabilmesi için kasıtlı bir yavaşlıkla hareket ettim.

"Sana daha önce de söyledim; senin şövalye yerine ejderha olduğunu biliyorum. Ve umurumda da değil. En iyi halinde de en kötü halinde de seni hep seveceğim Vlad." Kollarımı ona doladım ve yüzüm ona daha yakın olsun diye parmak uçlarımda durdum. "Eğer bu iş bitene kadar Samir için yas tutamayacaksan, ben de ikimize yetecek kadar yas tutacağım ama ne olursa olsun seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Eğildi ve aramızdaki son birkaç santimi de kapattı. "Güzel," diye dudaklarıma karşı hırladı. "Çünkü sensiz yaşamayı reddediyorum."

Beni öptü, sert, aç ve talepkâr. Aynı anda, tüm duvarları yıkıldı ve tam, filtrelenmemiş duygularının anında ezilmesi Kolları etrafımda olmasaydı tökezlememe neden olabilirdi. Rahatlama ve öfke, şehvet ve aşk, çaresizlik ve ihtiyaç, acı ve intikam; hepsi içime aktı, ta ki tufanın altında boğuluyormuşum gibi hissedene kadar.

Ben de onu öptüm, aniden benim ya da onun olabilecek bir aceleyle kıyafetlerini pençeledim. Bunu anlayamadım. Tek bildiğim ona ihtiyacım olduğuydu, tenini tenimde hissetmek için bir dakika daha bekleyemezdim ya da bedenlerimizin duygularımız kadar iç içe geçmesine dayanamazdım.

Çok geçmeden yatakta çırılçıplaktım, vücudunun çıplak, kavurucu uzunluğu benimkinin üzerindeydi. Gecikmeye tahammül edemeyecek kadar arzuyla dolmuştum, bu yüzden bacaklarımı davetten çok taleple açtım. Ona sürtünürken ağzıma doğru inledi ve son kontrolünü de kaybetmesine neden oldu.

Kalçalarımı kavradı ve derin bir hamleyle benden bir çığlık kopardı. Ona daha sıkı sarıldım, cüssesi ve ön sevişme eksikliğimizden kaynaklanan hızlı acı parıltısına rağmen daha fazlası için ona doğru eğildim. Yine de bu, onu içimde hissetmenin mest edici yanmasıyla ya da derinliklerimde kendini tamamen kılıfladıktan sonra klitorisime erotik bir şekilde sürtündüğünde en hassas sinir uçlarımı yakan sarsıntıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Ona karşı daha da sertleşirken tırnaklarım sırtını tırmaladı. Alçak, gırtlaktan bir ses çıkardı ve beni kaldırdı, daha da derine nüfuz etmek için ileri doğru itmeden önce sonuna kadar çekti. Zevkin keskin yoğunluğu tenimde boncuk boncuk ter gibi kıvılcımlar çıkmasına neden oldu ve onları gördüğünde karanlık bir şehvetle güldü.

"Bu kadar tutkulu olmana bayılıyorum," diye mırıldandı ağzı boynuma doğru bir yol açarken. Sonra dişleri eskiden nabzımın olduğu noktaya bastırdı. O sivri uçları etime batırmadan önce yaladı ve tekrar ileri doğru itti, beni çifte etkiyle titretti.

zevk. O yıkıcı ritimle devam etti, sert vuruşları derin, şehvetli emişlerle eşleşti, ta ki aklımdaki her şey silinene kadar ezici bir zevk ve daha fazlasına duyulan acil ihtiyaç.

Ellerim vücudunda dolaşmaya başladı, dönüşümlü olarak başını ya da kalçalarını kavradım. Aramızda hiç hava olmamasına rağmen ona yaklaşmaya çalışmaktan kendimi alamıyordum. Ancak çok geçmeden bu bile yeterli gelmemeye başladı. İlkel hislerin içinde kaybolmuş bir halde, dişlerimi boynuna geçirdim ve kendimi bu şekilde de onunla doldurmak istedim. Aramızdaki bağdan yayılan zevk dalgasına bakılırsa, bu hoşuna gitmişti ve ben de karşılık olarak dişlerimi daha derine batırdım, kanını yutarken inledim.

O zengin sıvı içimde yeni bir açlık uyandırdı. Kanı yiyecek değildi ama yine de baş döndürücü, sarhoş ediciydi ve hepsinden önemlisi onun bir parçasıydı. Delikleri daha derine çektim, doğaüstü bir çabuklukla iyileşirken kapandıklarında dişlerimi tekrar içeri kaydurdım, sonra boynuma karşı alçak, hırıltılı kahkahasını hissettim.

"Nazik olma. Beni daha sert ısır."

Hızını artırdığında ve dişleri coşkulu bir sertlikle boğazıma battığında benden bir nefes kaçtı. Çok geçmeden boynum da belim kadar zonklamaya başladı ve aşırı zevk ile bir tutam acı arasında bıçak sırtında gidip gelen coşku dışında hiçbir şeyi umursamadan ona karşı sallanmaya başladım. Benden çıkan kıvılcımların çarşafı tüttürmesi ya da yatak başlığının pencere camlarını sarsacak kadar sert bir şekilde duvara çarpması umurumda olmayana kadar beni tüketti.

Daha fazla lazım, evet, daha fazla, çok iyi, lütfen, evet, evet, evet!

Bağırışım içimde yükselen o inanılmaz zevkle aynı zamana denk geldi. Sonra Vlad bana karşı titrerken, tutuşu demire dönüşürken, ek, anlık ecstasy dalgasında tekrar bağırdım. Başım geriye düşerken dişlerim ondan kaydı, o cızırtının yerini, uzuvlarımı doyunlukla ağırlaştıran kemik derinliğinde bir uyuşukluk aldı.

Birkaç dakika sonra Vlad'ın dişleri boynumu terk etti ve içimden çıktı. Sonra ben onun altında değil de yanında yatana kadar yer değiştirdi. Elleri, öncekinden sadece biraz daha az sıcaktı, bana bakarken yüzümdeki vahşi saç yumağını geri fırçalamaya başladı, ağzını kıvıran en hafif gülümseme.

"Görünüşe göre haklıymışsın. İkimizin de bir süreliğine unutmak için buna ihtiyacı vardı." Nefes nefese bir kahkaha attım. "Bir dahaki sefere tartışmadan dinlemelisin."

Kıkırdadı, yüzümden uzaklaşan siyah saç tellerini düzeltmeye devam etti, ama eski gerginliğinin yüzünü doldurmaya başladığını gördüğümde yas tuttum.

Yine özellikler. Huzur anımızdan bu kadar çabuk vazgeçmek istemiyordum ama yine de ikimiz de gerçeklikten kaçamazdık. Hazır ya da değil, o buradaydı, saldırmak üzereydi.

Yine de, bu karanlık düşünceleri biraz daha uzak tutmaya yardımcı olmak için paylaşabileceğim iyi haberlerden yoksun değildim. "Mircea'ya nasıl bağlanacağımı buldum."

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki irkildim. "Nerede olduğunu biliyor musun?" "Hayır," dedim küçük, sinirli bir iç çekişle. "O da bilmiyor. Onun

Esir alanlar onu bir yeraltı mağarasında tutuyor, bu yüzden hiçbir yer işareti ya da tanımlayıcı yapı yok. Yine de onunla konuşabilirim, tıpkı onun benimle konuşabildiği gibi ve bize nerede olduğunu bilen insanları nasıl bulacağımızı anlatmaya istekli."

Şimdi Vlad'ın yüzü yine taş kesilmişti. İçimden iç çektim. Huzurlu aramız buraya kadarmış. "Size söylediği tek kelimeye neden inanalım?"

"Seni esir alanların sana korkunç görevler vermeyi bitirdikten sonra onu nasıl olsa öldüreceklerini biliyor," diye cevap verdim. "Ayrıca bizi birbirimize bağlayan büyü sayesinde onu öldüremeyeceğini de biliyor, bu yüzden hayatta kalmak için en iyi şansının sen olduğunu fark etti."

"Şimdilik," diye mırıldandı Vlad karanlık bir sesle. "Büyünü bozmanın bir yolunu bulduğumuz anda onu öldüreceğimi biliyor olmalı."

Bunu kendi haline bıraktım ve sonraki sözlerimi dikkatle seçtim, onu beş yüz yıldan daha uzun bir süre önce işlediği günahlar için patlatmak istemiyordum ama aynı zamanda Mircea'nın diğer motivasyonlarından habersiz bırakmak da istemiyordum.

"Ayrıca, senin onayının söz konusu olmadığını bilse bile, hâlâ sana saygı duymayı arzuluyor Vlad."

"Benim onayım mı?" diye tekrarladı inanamayarak. "Deli mi bu?"

"Belki biraz," diye cevap verdim omuz silkerek. "Ama bir zamanlar seni seven ve idol olarak gören küçük bir çocuktu ve o küçük çocuğun bir parçası hala dönüştüğü nefret dolu adamın içinde gömülü. Korkaklıktan her şeyden çok nefret ettiğini biliyor, bu yüzden sana onu bulman için bir şans vererek, ihtimaller ona karşı olsa bile hayatı için savaşacak kadar erkek olduğunu gösteriyor."

Yüz hatlarını kaplayan bir inançsızlık ifadesiyle bana baktı. "Bu saçma manipülasyona inanıyor musun? Leyla, bizi bir tuzağa çekmek için yalan söylüyor."

Mircea'nın beni yeniden yaşamaya zorladığı korkunç, ruhumu yaralayan reddedilmeyi Vlad'ın yüzüne tokat gibi çarpmadan nasıl açıklayabilirdim? Hiçbir yolu yoktu ve ben bunu açıklamadan Vlad, Mircea'nın teklifinin

doğru olduğuna inanmayacaktı.

Gerçek. Vlad'ın duygularını bağışlayarak onu bulmak için en iyi şansımızı kaybedemezdik, bu yüzden mecazi bir tokatla yetinmek zorundaydım.

"Onun için berbat bir babaydın," dedim açık açık. "Mircea senin oğlun olmadığını bilmiyordu, bu yüzden tek bildiği seni tamamen sevdiği ve senin ona yakın olmaya tahammül edemediğindi. Bu onun içinde bir şeyleri kırdı.

Hiç iyileşmedi ve numara yapmadığını biliyorum çünkü babamın sürekli reddetmesi benim de içimde bir şeyleri kırdı. Ama tıpkı hiç büyümemiş bir parçamın hala babamın saygısını özlemesi gibi, Mircea da hala seninkini özliyor ve

Bu onun bunu hak etmek için son şansı."

Daha da uzaklaştı. "Benim korkunç bir baba olduğumu mu düşünüyorsun? Babam beni siyasi güvenlik karşılığında en büyük düşmanımla yaşamaya gönderdi ve bunun sonucunda on yıldan fazla bir süre boyunca işkence, tecavüz, açlık ve istismara maruz kaldım. Benim çocuklarım olmamalarına rağmen Mircea'ya ya da Ilona'nın diğer çocuğuna asla kötü davranmadım. Aksine, çocuklar korundu, iyi beslendi ve iyi eğitim aldılar."

"Evet, tabii ki çok daha kötüsünü yaşadınız."

Ve açık ara kazanmıştı. Yine de bu Mircea'nın yaşadıklarını ortadan kaldırmıyordu.

Bunu anlamasını nasıl sağlayabilirdim? Kendi korkunç çocukluğuyla, ilişki kurmakta zorlanmasına şaşmamalı. Vlad'ın genel olarak zalim bir ortaçağ kültüründen geldiğini de ekleyince, Mircea'nın gerçek acısını neden saçma bulduğunu anlayabiliyordum.

"Ancak duygusal hasar bazen fiziksel istismar kadar yaralayıcı olabiliyor," diye devam ettim. "O zamanlar, anlattığınız şey mükemmel ebeveynlik olarak kabul edilebilirdi, ama Mircea yine de gerçekten incinmişti. Ve eğer sen

Bir düşünün, bir ebeveynin reddinin çocukluğundan çok sonra bile bir insan için yıkıcı olabileceğini biliyorsunuz. Babama seni bu kadar sert yargılamaya hakkı olmadığını bile söyledin çünkü ilk doğan oğlun hiç yalvarmak zorunda kalmadı.

Babamın benden sakladığı sevgiyi hatırlıyor musun?"

Vlad, "Bu aynı şey değil," diye mırıldandı ama gözlerini biraz fazla hızlı kaçırdı.

Bakışlarımla buluşmak zorunda kalana ya da bundan kaçınmak için başını çevirene kadar yaklaştım. "Üzgünüm ama öyle. Evet, işler senin için inanılmaz derecede zordu ve tüm odak noktan ülkeni kurtarmaktı ama yine de geride oğlun olduğunu düşünen bir çocuk bıraktın. Bazen çocuklar olumsuz ilgi hiç ilgi görmemekten daha iyi olduğu için böyle davranırlar.

İntikam takıntılı düşmanın Szilagyı tarafından yüzyıllar boyunca
çarpıtıldığını ve kim bilir kimden bir sürü kötü büyü öğrendiğini de
eklerseniz, Mircea'nın yaptığı da temelde buydu. Ben

Tamam diyorum ama tüm bunları yaptığına yüzde yüz inanıyorum çünkü onu görmezden gelmeye devam etmektense ondan nefret etmenizi tercih ediyor."

Vlad yataktan kalktı, adımları sınırlı zemin alanını tüketmeye başlamadan önce küçük odaya sinirli bir bakış atmak için durakladı. Belki de şatodaki yatak odası bu yüzden bu kadar büyüktü. Orada hayal kırıklığını atlatmak için bolca alanı vardı.

"Mircea bana gelebilirdi," dedi sonunda, hayal kırıklığının hançerleri kendi duygularına saplanmaya başlamıştı. "Bunu önceden yapsaydı, neden Szilagyi'nin yanında yer aldığını ve ölü taklidi yaptığını açıklasaydı Onu affedebilirdim."

"Yapar mıydın?" Daha acımasız bir açık sözlülükle sordum. "Pek çok şeyle tanınıyorsun ama affetmek bunlardan biri değil."

Bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Doğru, ama sonuçta bunun bir önemi yok. Mircea seni öldürmeye çalıştı. Ruhların en bağışlayıcısı olsam bile affet."

"Senden bunu istemiyorum," dedim, ben de yataktan kalkarak. "Ama senden Mircea'nın senin saygını istediğine inanmanı *istiyorum*. Üvey oğlun olarak ona saygı gösteremediğin için, düşmanın olarak ona saygı göstermeni istiyor.

Bunu ve onu esir alanların kesin ölümüne karşı yaşamak için bir şans istediği gerçeğini göz önünde bulundurursak, bu ipucuyla yalan söylediğini sanmıyorum."

Vlad'ın yanına gittim, ellerimi bana döndüğü sırtında hafifçe gezdirdim. Duygularını yine içine kapatmıştı. Belki hâlâ öfkeyle doluydu, belki de Mircea'nın tanıdığı tek baba olduğu zamanları hatırlıyor ve ona karşı eski davranışlarını yeniden düşünüyordu.

"İpucu neydi?" Vlad uzun bir sessizlikten sonra sordu.

Rahatlayarak gözlerimi kapattım. "Onu esir tutan gruptaki bazı büyücüleri alt etmek için. Görünüşe göre kendilerine Imhotep'in Yardımcıları diyen bir tarikatın üyeleriymişler ve tüm üyeler nerede olduklarını biliyormuş.

Mircea öyle. Eğer birini hayatta tutabilirsek, onun yerini öğrenebiliriz."

Bölüm 29

Gün ağarır ağarmaz Vlad'la birlikte bodrumdaki hücreye gittik. Gretchen beklendiği gibi karyolada sızmıştı, gömleği o kadar kırmızıya boyanmıştı ki orijinal renginin ne olduğunu hatırlayamıyordum. Dağınık beslenmesinden kalan kan kokusu bana bir günden fazladır yemek yemediğimi hatırlattı. Bir günden fazladır uyumamıştım ve eğer uyuyacaksam ikisini de yapmam gerekiyordu.

bu gece bir grup güçlü büyücüyle savaşacaksın.

Ama önce . . . Maximus'a, "Onu yukarı çıkarıp temizleyeceğim," dedim ve Gretchen'in bilek ve ayak bileklerindeki kelepçeleri açmaya başladım.

"Bir şey yapmayacak.

Gün batımına kadar uyanırsak güvenli olur. Fırsatın varken sen de biraz dinlenmelisin."

Maximus da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu ve onun da bir duşa ve yeni kıyafetlere ihtiyacı vardı. Gömleği ve pantolonu neredeyse Gretchen'inki kadar lekeliydi ve saçları, içindeki kan yüzünden Ian'inkiyle aynı kızıl renge bürünmüştü. Ama bakışları yorgun değildi. Beni geçip Vlad'a bakarken çakmaktaşı gibiydi.

"Samir'e ne yaptın?"

Vlad, "Onu tepeye gömdüm," diye cevap verdi.

Maximus başıyla kısa bir selam verdi. "Buna sevindim. Zamanı geldiğinde ben de son istirahatimi diğer şehit kardeşlerimizle birlikte geçirmek istiyorum." Sonra durakladı ve içinden gelen kahkaha zoraki gibiydi. "Tabii bu artık bir seçenek değilse. Senin soyundan kovuldum. Sanırım bu, ben öldükten sonra beni halkınızın geri kalanıyla birlikte gömmek konusundaki fikrinizi değiştirdiğiniz anlamına geliyor."

Vlad cevap vermedi. Sadece Maximus'a baktı. Aralarında geçen hem iyi hem de kötü yılların şaşırtıcı miktarı boşluğu dolduruyor gibiydi ve

sessizlik, atmosfere birkaç dakika önce olmayan bir ağırlık kattı.

"Hayır," dedi Vlad sonunda, sesi daha sert, neredeyse boğuktu. "Bu konudaki fikrimi değiştirmedim."

Gözlerimde biriken yaşları kırıştırtarak başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Geçtiğimiz yıl dostluklarını birkaç kez kırılma noktasına getirmişti. Çok uzun zaman önce Maximus Vlad'ın zindanlarına girmişti ve bundan kısa bir süre sonra Vlad'ın artık ölmüş olan düşmanı Szilagyı, Vlad'a Maximus'un bana tecavüz ediyormuş gibi görünen bir video göndermişti. Hiçbirimiz Vlad'ın gerçek olmadığını anladığında bile bunu atlatabileceğini düşünmemiştik ama atlattı. O ve Maximus hâlâ eskisi gibi değillerdi ama belki de bu

onları bir adım daha yaklaşıtıyordu.

Sonra Maximus, "Leyla üzerindeki büyüü Gretchen'e aktarabilir," dedi ve benim umutlu havam dağıldı.

Vlad dönüp bana baktı. "Ne?" diye sordu, kayaları parçalayabilecek bir ses tonuyla.

Öfkeden zihnim kısa süreliğine kararırken Maximus'a baktım. O da gözlerini kırpmadan bana baktı.

"Devam et, kalbimi sök. Ölümünden korkmuyorum ve prensim için ölmek büyük bir onurdur."

Aklımı başımdan alan o öfke ile hayal kırıklığına uğramış bir tür hayranlık arasında gidip geliyordum. Gretchen'ı tehlikeye attığı için Vlad'a söylediği için Maximus'tan nefret ediyordum ve sadık sadakati Vlad'a söylemekten *başka* bir şey yapamayacağı anlamına geldiği için ona saygı duyuyordum.

"Bugün benim için kimse ölmeyecek," dedi Vlad, ses tonu birdenbire cızırtılı aurasının hiçbir belirti vermediği bir yorgunluğa ihanet etti. "Ama bana ne demek istediğini söyleyeceksin, Leila."

Ve böylece, planladığımdan çok daha kısa bir süre içinde kendimi Vlad'a Cherokee soyumdaki miras büyüünü, Gretchen'in bunun aktarılabildiği tek anasoylu akraba olduğunu ve hem veren hem de alan kişiye neler yaptığını anlatırken buldum. Her kelimedede Vlad'ın bakışları daha yeşil, daha parlak oluyordu, ta ki sonunda sanki ikiz zümrüt güneşlere bakıyormuşum gibi hissedene kadar.

Bitirdiğimde ilk sözü "Yap" oldu.

Dikkatimi tekrar Vlad'a vermeden önce Maximus'a öfkeli bir bakış attım. Bazen haklı olmak berbat bir şeydi.

"Bak, Mircea'yı esir alanların seninle uğraşmasından nefret ediyorum. Benim yüzümden. Bundan nefret ediyorum ve Samir'in suçluluğunu

taşıyacağım.

Hayatımın geri kalanında ölümden kurtulacağım çünkü bunu beni kurtarmak için yaptın. Ama bu büyüü Gretchen'a aktaramam. Öncelikle, nasıl yapılacağını bile bilmiyorum ve-"

"Leotie!" Vlad gürledi, topuğu üzerinde dönerek açık hücre kapısına yöneldi. "Dinlediğini biliyorum, buraya gel!"

"Ve Gretchen'i bu şekilde ölüme mahkûm edemem," diye devam ettim sanki sözümü kesmemiş gibi. "Kabul et Vlad! Dün, Gretchen'in hayatı ya da Samir'in hayatı arasında bir seçim yapacak olsaydın, Samir'i seçerdin. Nedenini anlıyorum; o senin yüzlerce yıllık sadık dostundu ve sen Gretchen'la sadece birkaç ay önce tanıştın." Kendimi devam etmeye zorlayarak bir nefes aldım. "Sorun şu ki, anlamamın nedeni benim de aynı şeyleri hissetmem.

Bu şekilde. Samir'i severdim ve ölümüne çok üzüldüm ama onu sadece birkaç aydır tanıyordum. Gretchen ben üç yaşındayken doğdu, bu yüzden onun hayatımın bir parçası olmadığı tek bir anım bile yok. Hatta küçükken karşıdan karşıya geçmek zorunda kaldığımızda annem benim elimi tutardı, ben de Gretchen'in elini tutardım. Ben onun ablasıydım, bu yüzden elbette ona göz kulak olmanın benim görevim olduğunu biliyordum..."

Gözlerimden süzölmeye başlayan yaşları uzaklaştırmak için durakladım. Kahretsin, bunlara ayıracak zamanım olmadığı gibi bir başka elektrik arızasına da ayıracak zamanım yoktu! Duygularım, direksiyona geçmeleri için ortalık sakinleşene kadar beklemek zorundaydı.

"O benim küçük kız kardeşim ve onu seviyorum," diye özetledim, sesimi kırgın değil de canlı çıkarmaya çalışarak, ki bir sonraki itirafta da öyle hissediyordum. "Ve onun için kendi hayatımı ve diğer herkesin hayatını feda edebilirim... senin hayatın hariç."

Daha fazla hain gözyaşı döküldü. Bu sefer onları uzaklaştırmadım. Ruhumun en savunmasız, en bencil yanını ortaya çıkarırken Vlad'a bakmakla meşguldüm.

"Mircea'yı sağ salim kurtarana kadar sana büyü transferinden bahsetmememin asıl nedeni de buydu. Gretchen'ı ne kadar seversem seveyim, seni daha çok seviyorum, bu yüzden bir şekilde senin hayatın ya da Gretchen'a büyü yaparak onun hayatını riske atmak söz konusu olsaydı, seni seçerdim."

Gözyaşları şimdi daha hızlı akıyordu, ta ki odadaki her şey benim ona sıvı bir mercekten bakmamdan dolayı dalgalanıyor gibi görünene kadar.

"Ve beni seçeceğini biliyorum. Bu yüzden büyüü Gretchen'a aktarabileceğimi bilmeni istemedim. Ne diyeceğini biliyordum. İkimizin de diğerini kurtarmak için yapmayacağı şey yok ama söz *konusu* senin hayatın değilse

bunu yapmayacağım. Yapamam, o yüzden Samir yerine Gretchen'i seçtiğim için bana kızın ama lütfen benden büyüüyü tekrar aktarmamı istemeyin."

Vlad hiçbir şey söylemedi. Sadece beni kollarının arasına aldı ve ciğerlerimde kalan havayı dışarı atmaya zorlayacak kadar sert bir şekilde sarıldı. Alnımda yanan bir şey hissettiğimde bunun onun dudakları olduğunu anladım.

"Sana öfkeli değilim," diye mırıldandı tenime karşı. "Kızgın bile değilim. En çok sevdiklerin için savaşıyorsun. Onca insan varken ben bunu nasıl anlayamadım?"

"Vlad ve kız kardeşin arasında seçim yapmak zorunda kalmayabilirsin." ses arkamızda dikkat çekti. "Gretchen'ı tehlikeye atmadan büyüüyü ona vermenin bir yolunu biliyorum."

Bölüm 30

Başım yukarı kalktı ve etrafımdaki kollar gerildi. Leotie'nin buraya geldiğini fark etmemiştim ama o şimdi hücrenin açık kapısında duruyordu.

"Nasıl?" Vlad benden önce sordu.

Leotie zarif bir kaş kaldırdı. "Miras büyüsü, aktarım sırasında kişinin en çok ihtiyaç duyduğu şeye dönüşür. Ben bu büyüyü aldığım da, en çok peşimdekilerden saklanmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden bana şekil değiştirme yeteneği verdi.

Leila bunu aldığında, en çok ölümcül dozda voltajdan kurtulmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden ona elektriği vücudunun işleyen bir parçası haline getirme hediyesi verdi. Şu anda Gretchen'in en çok kana ihtiyacı var ama birkaç hafta içinde ..."

Leotie cümlelerin sallanmasına izin verdi. Neredeyse ezici bir rahatlama duygusuyla aldım.

"İsteklerinin en kötüsünü atlatmış olacak, bu yüzden mirası ona aktarmak için beklersem, o zaman *en çok ihtiyaç* duyacağı şey büyümün ölümcül etkilerinden korunmak olacak."

Leotie başını salladı ve bu kez sevinçten ağlamak istedim. Çözüm gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz mola nihayet elimizin altında mıydı?

"Ama o zamana kadar beklemen gerekecek," dedi Leotie, şimdi benim yerime Vlad'a bakarak. "Aksi takdirde Gretchen'in kontrol edilemeyen kan arzusu büyüyü kandırarak ve en çok ihtiyaç duyduğu şeyin kan olduğuna inanmasını sağlayacak. Onu büyüden koruma şansını kaybetmekle kalmazsınız, Gretchen'in doymak bilmez açlığını gidermesi için yetenekleri karanlığa dönüşebilir."

Yakalama. Tabii ki bir bit yeniği vardı. "Bunu yapabiliyor mu?"

Leotie'nin gülümsemesi, sahip olmak istemediğim türden bir ilk elden bilgiyle acımasızdı. "Ah evet. Bu kadar güçlü bir büyü harika olduğu kadar korkunç da olabilir."

"Tamam, o zaman bekleyelim," dedim Vlad'a bakarak. "Değil mi?" O bir şey söylemeyince, daha vurgulu bir şekilde "Değil mi?" dedim.

"Doğru," diye cevap verdi hafif bir tonda. Sonra Leotie'ye tüm kaslarımın gerilmesine neden olan bir gülümseme attı. Neden ona o büyüleyici, yakında ölecek gülümsemesini veriyordu? "Ama sen yine de Leila'ya, bu aleti nasıl transfer edeceğini göstereceksin.

Şimdi sihir."

Leotie'nin aurası alevlendi ve odanın üzerine güç dalgaları gönderdi. Ona eşlik eden öfke kokusu, kıyaslandığında neredeyse gereksizdi. "Bana hükmetmeye mi çalışıyorsun, Kazıklı?"

"Hayır yok," dedim hızlıca, Vlad'a "sakın yapma" der gibi bakarak. "Ama Gretchen açlık krizini atlattıktan sonra transferi hemen yapmamız gerekebilir. Eğer talimatlar için müsait değilseniz sorun."

Leotie, gücü havayı doldurmaya devam etmesine rağmen gülümsedi. "Modern Amerikan deyimlerinin çoğunu küçümserim ama 'Palavracıya palavra atma' şu an için uygun."

"Beni sınamayın' da öyle," diye cevap verdi Vlad, aurası odayı tehlikeli seviyelerde ısıyla yıkamak için patladı.

"Siz ikiniz durabilir misiniz?" İşleri yumuşatma girişimimden vazgeçerek tersledim. "Vlad, senden en ufak bir kıvılcım bile görmesem iyi olur. Leotie ailemden biri, dolayısıyla ailemden birine asla zarar vermemen konusunda uzun zaman önce yaptığımız anlaşma onun için de geçerli." Sonra Leotie'ye döndüm. "Evet, sekiz yüz yaşındasın ve bariz gücüne ek olarak, hala bazı sihirli numaraların olduğundan da eminim. Ama Vlad'la tanıştığında onun elini sıktın, bu da ona sen daha abrakadabra diyemeden sana kadeh kaldırma yeteneği verdi. Buradaki herkesin korkutucu bir baş belası olduğunu doğruladığımıza ve *kimsenin kimseye zarar vermeyeceği konusunda hemfikir olduğumuza göre artık yolumuza devam edebilir miyiz?*"

Leotie'nin gülümsemesi bana bakarken garip bir şekilde kızgın bir gurura dönüştü. Sonra anlamadığını umduğum Romence bir şeyler mırıldanan Vlad'a baktı. Yine de Vlad'ın aurası, devasa kanatlarını kapatan bir ejderha gibi geriye doğru katlandı ve Leotie'nin aurası, artık derimin üzerinde yuvarlanan minik, çivili ortaçağ topları varmış gibi hissetmeyene kadar dağıldı.

"Güzel, hepimiz mantıklı davranıyoruz," dedim iç çekerek. Dürüst olmak gerekirse, yaşlı vampirler bazen insan flaşörlerinin doğaüstü eşdeğeri idi. Sahip oldukları şeyleri ve bunları ne kadar iyi kullanabildiklerini diğer insanlara göstermekten kendilerini alamıyorlardı.

"Şimdi, Leotie," diye devam ettim, "lütfen bana sihirli mirasımı Gretchen'e nasıl aktaracağımı göster, her ne kadar güvenli olana kadar bunu yapmayacak olsam da," dedim son birkaç kelimeyi vurgulayarak.

Sanki birkaç dakika önce tehlikeli bir açmazın içinde değilmiş gibi, Leotie omuz silkme denemeyecek kadar dikkatsiz bir hareketle omzunu kaldırdı. "Ağzını onunkinin üzerine kapatıyorsun ve gücü ona üflerken aynı anda kendinden de çıkmasını istiyorsun."

"Bu kadar mı?" Dedim, şaşkınlığım hem Vlad'ın hem de Maximus'un yüzündeki şüpheli ifadelerde yankılandı.

Sıradan bir omuz eğimi daha. "Mekanikler karmaşık değil. Sadece anasoylu aile gereksinimi karmaşık."

Bundan kesinlikle emindim. Eğer öyle olmasaydı, bu mirası ve onun otostop yapan ölümcül büyüsünü bulduğum ilk kötü insana aktarıyor olabilirdim. Belki de daha sonra o kişiyi öldüremezdik. Büyü onu koruyacak ve bir canavara süper güçler verdiğimiz için bizi suçlu kılacaktı. Sanırım Gretchen'in kan çılgınlığını atlatmasını beklemek, çeşitli nedenlerden dolayı mümkün olan en iyi oyundu.

"Tamam, artık nasıl yapacağımızı biliyoruz," dedim. Hâlâ kulağa çok kolay geliyordu, ama yine de ne gerektirmesini bekliyordum ki? Tek boynuzlu bir atı kurban etmeyi mi? "Şimdi buraya yapmaya geldiğim şeyi yapacağım, yani Gretchen'i temizleyeceğim."

Leotie tek kelime etmeden yürüyüp gitti. Vlad'ın bakışları onu takip etti ama hiçbir şey söylemedi. Büyü transferi konusunda doğruyu söylediğine dair hâlâ şüpheleri varsa, belli ki onunla yüzleşmek için daha sonraya kadar beklemek istiyordu. İyi oldu. Aralarında bir sidik yarışına daha hakemlik etmeye hazır değildim.

Gretchen'i kucağıma aldım, karnımın nasıl sıkıştığını fark etmemeye çalışarak

Ondan yayılan ağır kan kokusu. Yerdeki kullanılmamış kan torbalarından birine baktım, sonra kendime zihinsel bir tokat attım. Bunu kaldıramazdım. Gretchen'in hepsine ihtiyacı vardı ve ben daha sonra kendi yemeğimi bulmak için dışarı çıkabilirdim. Aslında yanlış atardamarı kesmeden bilekten beslenmede oldukça iyi olmaya başlamıştım. Yakında boynuma da geçecektim.

İkiz uçlar aniden alt dudağıma saplandı ve kimsenin fark etmemesini umarken eşlik eden kan damlalarını emdim.

Ne tür bir vampir kendi dişlerini dudağına saplar? Bazı günler, bu işte hâlâ çok acemiydin.

"İşiniz bittiğinde onu buraya getirin. Ben temizlenmek için diğer banyolardan birini kullanacağım," dedi Maximus, neyse ki ne yaptığımı anlamış gibi görünüyordu. Vlad da anlamamıştı. Leotie merdivenleri çıkmış ve gözden kaybolmuş olmasına rağmen hâlâ açık kapıya bakıyordu.

"Bir şeyler saklıyor," dedi, sesi o kadar kısıktı ki bu odanın dışına taşamazdı.

"Muhtemelen," diye kabul ettim, sesimi aynı derecede yumuşak tutarak.

Sekiz yüz yaşında

Leotie'nin henüz açıklamadığı pek çok sırrı olmalıydı. "Ama bunun transfer detayları olduğunu sanmıyorum ve ayrıca bize zarar vermek istediğine de inanmıyorum."

Vlad'ın bana bakışı son derece bıkkındı. "Bazen istesek de istemesek de sevdiklerimize zarar veririz."

Bu noktayı tartışamazdım, bu yüzden bunu daha sonra tartışacağımızı belirtmek için başımı hafifçe sallayarak, Vlad ve Maximus beni takip ederken yukarı çıktım. Evin ana katına vardığımızda Leotie'nin çoktan yatak odasında kaybolduğunu gördüm. Bu çok iyi oldu.

Çünkü Vlad'ın radarı açıkça keşfet ve yok et moduna ayarlanmıştı. Ian ve Marty artık odalarından çıkmışlardı ve daha önce de çıkmamışlardı.

İkisi de aile odasındaki karşılıklı koltuklarda oturuyordu ve ikisi de yorgun görünüyordu. Şafağı ancak bir saat geçtiği için uyuyor olacaklarından emindim. Belki de aşağıdaki tartışmamız onları uyandırmıştı. İşler o kadar gerginleşmişti ki, aşağıya inip kavgayı ayırmak zorunda kalma ihtimaline karşı uyanık kalmaları gerektiğini düşünmüş olabilirlerdi. Ya da katılmak için.

"Kalkma. Gretchen'i temizlemek için odama götürüyorum," dedim Marty'ye ve yardım etmek için ayağa kalktığında onu el sallayarak gönderdim.

Ian ayağa kalktı ve tüm vücuduyla tembelce gerindi. "Kulak misafiri olduğumdan değil, ama artık gelecekteki büyülü pisliklerde sana yardımcı olacak cadı akrabaları olduğuna ve alçak büyüden kurtulmanın bir yolunu bulduğuna göre, bana öyle geliyor ki yeminimi yerine getirdim ve ayrılabilirim. Çok eğlenceliydi - yani gece yarısı ayınınin uzun bir versiyonundan daha sıkıcıydı - ama bir ara bitmesi gerekiyordu."

"Daha işin bitmedi," diye sözünü kesti Vlad. "Bu gece bir grup büyücünün peşine düşeceğiz ve senin yeteneklerine ihtiyacımız var."

Ian'ın ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Tabii ki istiyorsun. Mencheres'in beni zorladığı bu görevden neden sağ çıkmak isteyeyim ki?"

Vlad umursamaz bir homurtu çıkardı. "Şikâyetlerini ona sakla. Bu büyücülerin Imhotep'in büyülu yardımcıları olması gerekiyor ve Mencheres onun çağdaşıydı, bu yüzden onlar hakkında sandığından daha fazla şey biliyor olabilir. Bu yüzden ona daha önce mesaj attım ve beni aramasını söyledim."

Mencheres'in Imhotep ve tarikatını bildiğini umuyordum. Adını hatırlamamın tek nedeni, Imhotep'in doksanlı yılların yeniden çevriminde kötü adam olmasıydı.

Mumya filmi, yine de bunun yardımcı olacağından şüpheliyim.

"Harika," dedi Ian, tam tersini hissettiğini ima eden bir ses tonuyla. "Ani bir sevişme ihtiyacı hisseden başka biri var mı?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Elini umursamazca salladı. "Tabii ki yok. Sen ve Tepeş sizinkini çoktan yaptınız. İkinizin yatağı yerden yere vuracağınızı sanıyordum ve burada doğal olmayan bir bekârlık durumuna zorlanırken bunu dinlemek zorunda kaldım."

Şimdi onun cüretkârlığı karşısında ağzım açık kalmıştı; bu gece gerçekten öleceğini düşünüyorsa önceliklerinin ne kadar şüpheli olduğundan bahsetmiyorum bile. Ian buna hiç aldırmadı. Leotie aile odasına geri döndüğünde bakışları aydınlandı.

"Ah, Leotie, benim güzel poppet'im, senin kibirli bir kocakarı olduğun hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum. Beni yatağına götür, sana sonsuz zevkler vaat ediyorum.

Hatta kendimi sadece dille sınırlandıracağım. Bir tercihi karşılamaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Hayır," dedi Leotie, sesi sertleşerek. "Ve eğer bana bir daha hayır dedirtecek olursan, kanın yerde kalacak."

Ian'ın dudakları büküldü. "Keşke ön sevişmeden bahsediyor olsaydın ama belli ki bahsetmiyorsun. Pekala, dürüst bir reddi kabul edebilirim, bu yüzden sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim." Sonra sesi parladı. "Ama son bir teklifim olacak

"Geri kalanınız arasında hiç şansınız var mı?"

Aldığı tek karşılık bakışlar olunca, Ian yaralanmış gibi iç çekti. "Bir avuç cinsel istifçi, hepiniz. Ölmek üzere olan bir adamın son isteğine hiç mi acımıyorsunuz? Vay canına, eğer bu geceyi atlatırsam, önüme çıkan ve rıza gerektirmeyen bir sonraki şeye yapacaklarımdan sorumlu olmayacağım. Şuradaki sandalyeyi al. Mmmm, yumuşak görünüyor, değil mi? Sağlam da. Eğer o bir La-Z-Boy olsaydı, şu anda içini boşaltıyor olabilirdim.

_"

"İşte, şuna bak," dedi Leotie sıkıntıyla, küçük bir nesneyi havaya kaldırarak.

Bir ayna, fark ettim. Neden o-?

Etrafımdaki her şey kayboldu ve bir anda kendi yansımanın binlerce görüntüsü tarafından bombardımana tutuldum. Sanki bir şekilde dünyanın en büyük sihirli aynalar lunaparkına nakledilmiş gibiydim. Hemen Gretchen'ı yere bıraktım ve çıkış yolunu bulmaya çalıştım, ancak yaptığım her harekette

Gretchen ayaklarımın dibinde yüzükoyun yatarken kendimin sonsuz versiyonlarından başka bir şey göremeyinceye kadar yansımalar daha da arttı.

Bölüm 31

Aynaların etrafından dolaşmanın bir yolunu bulamadım, bu yüzden tüm gücümle onlara vurmaya başladım. Yine de bir şekilde tek bir tanesini bile kıramadım. Daha sonra onları kırbacımla kırbaçlamayı denedim, aynı kasvetli sonuçlarla karşılaştım. Çaresizlik içinde, Gretchen için bir tehlike haline gelmekten endişe edene kadar içimdeki elektriği daha yüksek seviyelere çıkarmaya başladım, ancak kırbacımın aynalar üzerinde hala hiçbir etkisi yoktu. Korkunç bir farkındalık içimi doldurdu. Yeteneklerimin hiçbirini beni bu tuzaktan kurtaramazdı.

"Korkma, Leyla."

Leotie'nin sesi etrafımda yankılanıyordu ama onu göremiyordum. Tek görebildiğim, hapishanemizin aynalı duvarlarında kendimin sonsuz versiyonlarıydı. Sonra Gretchen aniden o yansılardan kaybolduğunda çığlık attım.

"Korkma," diye tekrarladı Leotie. "Gretchen'i güvenli bir şekilde uzaklaştırmak için zamanım olduğunda büyü dağılacaktır."

"Bunu neden yapıyorsun?" Ona güvendiğim için kendime lanet ederek tükürdüm. "İnsanlar hakkında hislerim var. Asla yanılmaz ve bana bunu söylüyor.

kocanız bir şeyler saklıyor."

Kıkırdamam acı oldu. "Vlad da senin için aynı şeyi söylemişti."

"Şimdi bana inanmayabilirsin ama bunu yardım etmek için yapıyorum," diye cevap verdi Leotie, o tuhaf yankılar biraz azalmıştı. "Vlad büyüü Gretchen'a aktarmak için bekleyeceğini söylediğinde, yalan söylediğini anlayabiliyordum. Onun için her şeyi yapacağını doğruladın, bu yüzden sana da güvenemem. Bu yüzden Gretchen'ı kana susamışlığı geçene kadar yanımdan uzaklaştırıyorum."

Bir an için hiçbir şey söylemedim. Bizi bu şekilde kandırdığı ve tuzağa düşürdüğü için onu asla affetmeyecektim ama bunu neden yaptığını da anlıyordum.

çok ruh.

"Vlad senin peşinden gelecek," dedim sonunda. Leotie'nin yaptığı şey yüzünden herhangi bir duygu çatışması yaşamayacaktı. Vlad'ı da tuzağa düşürmüş olmalıydı, yoksa bana bunu yaptığı için onu çoktan yakarak öldürmüş olurdu. Sonunda dışarı çıktığında, bu ihanetin intikamını almak isteyecekti.

Leotie'nin hafif kahkahası sonsuzluk aynalarının arasından süzüldü. "Eğer yapmasaydı ona olan saygımı kaybederdim. Ama ben o doğmadan çok önce yaşlanmıştım Leila ve benden alınan tüm sihri yeniden öğrenmek için yüzyıllarım oldu. Ben istemedikçe kocan beni bulamayacak."

Son kısımda sesi o kadar yakındı ki, aynalardan gelen sayısız yansıma onun görünmesini bekledim. Ama görünmedi.

Nedense sonraki sözleri sanki kulağıma fısıldanmış gibiydi.

"Bu büyü'nün sırrını sana yatağımın altında bıraktım. Bu gece yanına al. Çok eski bir büyü; büyücüler bunu bilmeyebilir ve eğer onları büyü'nün içinde yakalarsan, senin şu anda olduğun kadar çaresiz kalırlar. Ayrıca aradığınız adamın bir mağarada olduğunu duydum. Siyah kuvars büyüü emer, bu yüzden büyücülerin büyücü dostlarını koyacakları tek mağara türü budur.

Elveda, Leila. Umarım bir gün seni tekrar görürüm."

"Leotie, bekle!" Bağırdım.

Cevap vermedi. Ona seslenmeye devam ettim ama cevap olarak sadece kendi sesimin sonsuz yankılarını duydum. Sonra, önceki başarısız denemelerime rağmen aynaları kırma çabalarımaya devam ettim. Belki de Leotie hepimizin çaresiz olduğunu sadece onun istediğinden daha erken çıkmayayım diye söylüyordu.

Birkaç saat sonra yenilgiye uğramış gibi oturdum. Gözlerimi de kapattım, böylece kendi görüntümün sayısız versiyonunu görmeye devam etmek zorunda kalmayacaktım.

Yansıma. Hâlâ insan olsaydım, kırbacımı savurmaya devam ederken kırbacımdan çıkan tekrarlayan, kör edici ışık parlamaları yüzünden migrenim tutardı.

aynaları kırmak için nafîle bir girişimde bulundu. İşe yaramamıştı.

Yüzeylerini bile çizememiştim. Leotie, aynaların etkinliği konusunda yalan söylemiyordu.

bu tuzak, bu kesinlikle.

Çabalarımından dolayı çok yorulmuştum ama aynı zamanda bayılabileceğimi düşünecek kadar da yorgundum. Uyumaya çalışsam muhtemelen iyi bir fikir olurdu. En azından bu bozulmaz büyü'nün içinde kapana kısılmışken yapabileceğim faydalı bir şeydi. Ama sorular, korkular,

artan elektrik akımları ve açlık bırakın uyumayı, rahatlamama bile izin vermiyordu. Evet, Leotie büyüünün

Gretchen'la birlikte güvenli bir şekilde uzaklaştıklarında dağılacaktı ama bunun ne kadar süreceğini söylememişti.

Ya büyü günlerce etkisiz hale gelmezse? Daha da kötüsü, ya büyülü bir arıza olduysa ve büyü hiç devre dışı kalmadıysa? Bu durumda ben, Vlad, Marty ve Maximus, Gretchen kan çılgınlığını atlatıp Leotie onu bir ya da iki hafta içinde bize geri getirene kadar aynalı hapishanelerimizde mahsur mu kalacaktık?

Bu düşünce karşısında yükselen paniğimi bastırmaya çalıştım. O zamana kadar açlıktan delirmekle kalmazdım, Mircea'yı esir alanlar Vlad'dan yeni bir talepte bulunurlarsa, bunu yerine getirmesi mümkün olmazdı. Bir evi yakmak kadar basit. Sonra misilleme olarak beni öldürürlerdi ve hiçbirimiz onları durdurmak için bir şey yapamazdık. Yeni birilerini göndermeseler bile

Talepler, burada güvende değildik. Burası Cat ve Bones'un eviydi, Vlad'ın değil. Her an başka biri gelebilirdi. Cat ya da Bones olur diye endişelenmiyordum ama ya diğer arkadaşlarından biri gelirse? Belki Vlad'a kin besleyen biri? Düşman sıkıntısı çekmediği kesin-

Gürültülü bir çarpma sesiyle başımı kaldırdığımda aynaların paramparça olduğunu, sayısız cam parçasının yere düşer düşmez yok olduğunu gördüm. Bir sonraki anda Vlad, Ian, Maximus ve Marty'ye bakıyordum. Hepimiz hala aile odasındaydık, tam olarak daha önce durduğumuz yerde duruyorduk ve hepimizin ifadesinde benzer derecede şok vardı.

Sonra Vlad iki uzun adımda bana ulaştı, beni omuzlarımdan kavrarken parmakları neredeyse acı verici bir şekilde içeri girdi. "İyi misin?"

"Evet," dedim, gözümü kırıştırtarak çünkü bir şeyleri tek bir biçimde görmek birden tuhaf gelmeye başlamıştı.

"O pis küçük cadı," diye nefes aldı Ian, sanki aynaların ortaya çıkıp onu tekrar kafese kapatmasını bekliyormuş gibi etrafına dikkatle bakarak. "Bizi iyice korkuttu, değil mi?"

Maximus evin içinde hışımla dolaşmaya başladı. Çılgınca bir ses tonuyla "Gretchen gitti!" diye bağırana kadar nedenini bilmiyordum.

Evet, bunu zaten biliyordum. Sonra Vlad'ın bakışlarıyla karşılaştım. Kaynayan bakır derinliklerine bir kez baktığımda Leotie'nin bunu neden yaptığını ona da söylediğini anladım. Duyguları kilitlenmişti ama dumanlı tarçın rengi

Koku, zorlukla kontrol edilen bir öfkeyle keskinleşti ve elleri biraz daha ısınırsa kıyafetlerim alev alacaktı.

"Leotie ikisiyle de bağlantı kurma zahmetine girmemeni, çünkü girişimlerini engelleyeceğini söyledi," dedi Vlad, onunla da konuştuğuna dair şüphelerimi doğrulayarak. "Yine de denemelisin. Söylemeye gerek yok, artık hiçbir konuda onun sözüne güvenmiyorum."

Marty yanıma geldi ve beni rahatlatıcı bir şekilde okşadıktan sonra elini benimkinin içine sokarken göstermediği titremeyi hissettim.

"Kaba olmak istemem çünkü Leotie senin ailen," dedi. özlü bir tonda. "Ama o cadıyı bir daha görürsem, büyü yapan kıcının her santimini tekmeleyeceğim-"

Bir şey yeterince sert bir şekilde çarptığında konuşmayı bıraktı. tüm evi titretti. O şey her neyse, kulübenin hemen dışına düşmüştü. Vlad beni bıraktı, elleri alevler içinde kaldı. Bir kırbaç çıkarmaya çalıştım, sonra hiçbir şey olmayınca küfrettim. Kendimi şu lanet kırılmaz aynalar ve şimdi kim bilir dışarıda hangi tehlike belirmişti!

"Bıçak!" Tısladım. Marty'nin üzerinde hâlâ o iki uzun gümüş hançer vardı. Bir tanesini bana fırlattı ve Vlad'ın ellerindeki alevler aniden söndüğünde onu havada yakaladım.

"Sorun değil," dedi sertçe.

Aynı anda, ön kapı sanki devasa, görünmez eller tarafından çekiliyormuş gibi menteşelerinden söküldü. Sonra kapı yerinden fırladı ve Mencheres odaya daldı. Aurası birden fazla gelgit dalgasının yoğunluğuyla patladı ve sendeleyerek geri çekilmeme neden oldu. Daha önce hiç bu kadar güçlü bir şey hissetmemiştim. Mencheres daha önce aurasını her zaman maskeliyor olmalıydı ama şimdi maskeleyemiyordu ve bu akımlar ya tamamen düşmeyi ya da kendiliğinden yanmaya başlamayı bekleyene kadar büyümeye devam etti. Tanrım, on üç yaşımdayken dokunduğum güç hattı gibi hissettiriyordu!

Mencheres'in karanlık, delici bakışları odayı taradıktan sonra her birimize hızlı, değerlendirici bakışlarla dokundu. Sonra gözle görülür bir şekilde rahatladı ve Hesaplanamaz güç, sanki görünmez bir girdap tarafından emiliyormuş gibi içine geri çekildi. Sonunda bakışları Vlad'ın üzerine yerleşti ve sorgulayan tek bir kaşını kaldırdı.

"Ee," dedi Mencheres rahat bir ses tonuyla. "Ne kaçırdım?"

Bölüm 32

Dramatik girişinin nedenini, Leotie'nin kan torbalarını yanına alıp almadığına bakmak için aşağıya indiğimde anladım. Görünüşe göre Mencheres Vlad'ı defalarca aramış ve cevap alamayınca endişelenmişti. Bu yüzden sadece araba ya da helikopterle gelmek yerine ani ve patlayıcı bir şekilde gelmeyi tercih etmiş. Endişelendiği için Mencheres'i suçlayamazdım. Birkaç dakika önce hepimiz bir cadının tuzağına yakalanmıştık.

Saate baktığımda altı saatten fazla bir süredir aynalı hapishanelerimizde olduğumuzu gördüm. Bundan çok daha uzun sürmüştü ve artık o kadar açtım ki bir insandan beslenmek için kendime güvenemiyordum. Neyse ki, Leotie'nin kazara ya da nasıl besleneceğini bildiği için geride bıraktığı bir kan torbası buldum.

Sonunda onun tuzağından kurtulduğumda açlıktan ölüyordum. Gretchen çoktan gitmiş olmasına rağmen kendimi garip bir şekilde suçlu hissederek içtim.

Vlad'ın Mencheres'e son konuşmalarından bu yana olan biten her şeyi anlatmasını dinlerken onun için endişelenmemeye çalıştım. Leotie'nin Gretchen'a zarar vermeyeceğini kendime hatırlattım. Aslında bunu kanıtlamak için oldukça aşırıya kaçmıştı ama kız kardeşimin hayatının duygusal olarak en savunmasız ve çalkantılı noktasında hâlâ sanal bir yabancıyla birlikte olmasından nefret ediyordum.

Ve Tanrım, babam Gretchen'in artık bir vampir olduğunu öğrendiğinde neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Birisi onu bilinmeyen bir yere kaçırırsa. Kızgın olduğunu söylemek hafif kalırdı. Birkaç ay önce benim de insandan ölümsüzlüğe geçişimden sonra benimle yeniden konuşmaya başlamıştı. Babam Gretchen'in da gecenin yaratığı olmayı seçtiğini öğrendiğinde bir damarı patlayabilirdi.

Öte yandan, babam beni bıçaklamak için gümüş bir bıçak da arayabilir. Gretchen'in değişimini ve ardından kaçırılmasını benim suçum olarak görebilirdi, çünkü Gretchen'ı vampirlere en başta ben maruz bırakmıştım. Ona daha da korkunç olan cadı soyumuzu anlatmanın da babamı yatıştıracağından şüpheliydim. Aile. Neden onlarla hiçbir şey kolay değildi?

"Imhotep?" Mencheres'in söylediğini duydum ve kulaklarım dikildi. "Ama Imhotep öleli bin yıldan fazla oldu."

Vlad kaba bir ses tonuyla, "Görünüşe göre takipçileri yaşamaya devam ediyor," diye cevap verdi. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Mencheres'in düşünceli sessizliği sırasında üst kata çıktım. Ana odaya ulaştığımda, o pencereden dışarı bakıyordu ve Vlad şöminenin yanında duruyordu.

Mencheres, "Imhotep alışılmadık biriydi," dedi. "Tarih onu bilinen en eski mimarlardan, hekimlerden ve mühendislerden biri olarak hatırlıyor. Elbette o bir vampirdi, yoksa asla tanışamazdık çünkü benden tam yüz yıl önce doğmuştu. Aynı zamanda bana en çok şey öğreten kişiydi. bildiğim sihir."

Şimdi işin özüne geliyorduk. Tek kelimesini bile kaçırmak istemediğim için yaklaştım. Mencheres arkasını döndü, karanlık bakışları Vlad ile benim aramda gidip geliyordu.

"Ancak Imhotep karanlık sanatlar konusunda bana bile öğrettiğinden çok daha fazlasını bilmesine rağmen, büyüü bir silah olarak görmedi. Bunun yerine, onu bilgi, şifa ve Mısır'ı düşmanlarına karşı korumak için kullanmaya çalıştı. Çok sayıda takipçisi vardı, evet, ama çok azına büyü öğretti çünkü büyüünün kötüye kullanılmasından endişe ediyordu. Eğer tüm büyü uygulayıcıları Imhotep kadar ilkeli olsalardı, Kanun Koruyucuları büyüü asla yasaklamazlardı."

"Ama yaptılar ve eğer bilgilerimiz doğruysa, takipçileri Imhotep'in örneğinden çok uzaklaştılar," dedi Vlad, sesi artık sabırsız geliyordu. "Hâlâ hayatta olan birini tanıyor musun?"

"Hiçbiri." Mencheres'in ifadesi karardı. "Patra dışında bildiğim tek kişi on beşinci yüzyılda öldü."

"Patra kim?" Bu ismi daha önce hiç duymamıştım.

"Mencheres'in eski karısı," dedi Vlad kısaca. "Neyse ki öldü, yani kaltağın bu işte bir rolü yok."

"Hey, sert," diye mırıldandım.

Vlad bana bıkkın bir bakış attı. "Patra'yı tanısaydın, 'kaltak'ı hayırsever bir tanımlama olarak görürdün."

Mencheres anlaşılır bir şekilde konudan rahatsız görünüyordu, bu yüzden ben de diğer ilgili noktayı ele aldım. "Diğer adam on beşinci yüzyılda öldü, ha?" Vlad'a eğik bir bakış attım. "Bu, Szilagyı'nın Mircea'yı işe aldığı ve Mencheres'in bile bilmediği bir sürü süper güçlü büyüü ona öğretti *biriyle* aynı zaman dilimi. Tesadüf mü?"

"Belki de değil," diye yanıtladı Vlad, gözleri yeşile dönmeye başlamıştı. "Ölü olmadığı halde ölmüş gibi davranan biri tarafından birden fazla kez kandırıldık. Kimdi bu kişi, Mencheres? Daha da önemlisi, ne tür özel büyüü yetenekleri ya da güçleri vardı?"

"O," dedi Mencheres, ifadesi yine kararmıştı. "Ve sadece bir tane vardı, yine de fazlasıyla yeterliydi."

Bu gece, Imhotep'in gizli büyücüler tarikatının üç üyesiyle karşı karşıya gelecektik; bunlardan biri Mencheres'in eskiden tanıdığı büyücü kadın olabilirdi. Ama önce Belarus'a ulaşmak için on iki saatten fazla uçmamız gerekiyordu,

Mircea'nın diğer büyücülerin olduğunu söylediği Doğu Avrupa ülkesine. Aslında uzun uçuşa aldırış etmemiştim. Leotie ya da Gretchen'a bağlanmak için birkaç beyhude girişimden sonra -Leotie yalan söylemiyordu; her seferinde kendimi engellenmiş buluyordum- uçuşumuzun geri kalanını birkaç saat uyumak için kullandım. İşte o kadar yorgundum. Savaş öncesi sinirlerim ve tüm endişelerim bile beni tüm zaman boyunca uyanık tutamadı.

Mencheres bizimle geldi. Vlad bu konuda tartışmış, kendi savaşını vermesi gerektiğine dair bir şeyler söylemişti ama Mencheres ısrar etmişti. Vlad kararını verdikten sonra neredeyse hiç kimse fikrini değiştiremedi, bu yüzden sadece Vlad'ın Mencheres'e olan sevgisinin, Vlad'ın hayatındaki "onursal efendilik" statüsüyle birleştiğini tahmin edebiliyordum.

Sebepten ne olursa olsun, memnundum. Mencheres'in telekinezi yeteneği büyücülere karşı çok işe yarayacaktı, eğer Mircea'nın beni uyardığı kadar sertlerse. Bunu Vlad'ın ateş gücü, Maximus'un kaba kuvveti, Marty'nin cesareti, benim elektriksel yeteneklerim ve Ian'ın yapabilecekleriyle birleştirince, büyücülerden biri Mencheres'in eski tanıdığı çıksa bile şansımız konusunda çok daha umutlu hissettim.

Minsk, Belarus'a onların saatiyle öğleden biraz sonra indik. Parlak güneş ışığı yerdeki karla daha da yoğunlaşmıştı ve uçaktan indiğimizde aniden bastıran dondurucu hava paltomu daha sıkı sarmamı sağladı. Doğu Avrupa'nın bu bölgesinde kış tam anlamıyla gelmişti. Yine de, Belarus Romanya'dan o kadar da uzak değildi ve karı görmek bana Vlad'la ilk tanıştığımızda da kış olduğunu hatırlattı. Nasıl olur da bir yıldan daha az bir süre geçmişti? Bazı günler sanki birkaç ömür önceymiş gibi geliyordu.

Hepimizi ve çoğunlukla silahlardan oluşan bagajlarımızı sıdırmak için iki arabaya ihtiyacımız vardı. Herkesin doğaüstü yetenekleri olsa bile Vlad işi şansa bırakmak istemiyordu ve ben de ekstra tedbirden yanaydım. Marty ve ben

Ian ve Maximus Mencheres ile birlikte arkamızdan gelirken Vlad ile birlikte ilk arabaya bindik. Vlad aracımızın şoförüyle Rusça konuştu, bu da söylediklerinden tek bir kelime bile anlamadığım anlamına geliyordu.

Bir otele ya da birinin evine gittiğimizi sanıyordum, çünkü seyahatlerimizde Vlad'ın normal bu tür yerlerdi. Bunun yerine, bir saatten biraz fazla bir süre sonra, çatısından sarkan buz sarkıtlarının ağırlığından çökecekmiş gibi görünen bir ahırla tamamlanmış köhne bir çiftliğe yanaştık.

"Burada mı kalıyoruz?" Şaşırarak sordum. Çiftlik evinin diğer tarafını tam anlamıyla görebiliyordum, binanın iskeletinde çok fazla delik vardı.

Vlad'ın dudakları kıvrıldı. "Biliyorum, her zamanki standartlarımın çok altında ama mesele de bu zaten. Pahalı zevklerim iyi bilinir, bu yüzden Minsk'e gelişimiz duyulsa bile çok az kişi beni burada bulmayı bekler. turlar."

"Gerçekten de çok az," dedim gülümsememi bastırarak. Bir yıl boyunca sokakta yaşamıştım.

Marty ile tanışmadan kısa bir süre önce, bu beni korkutmadı, ama Vlad gerçek bir *kalede* yaşamaya alışkındı. Gerçek mobilyalar yerine saman yığınları üzerinde oturmak zorunda kalırsak yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

"O ahırın yanında bir fotoğrafını çekmeliyim," diye devam ettim, bana attığı ters bakışa kahkahamı bastırarak. "Eğer bir yaba bulup onu da kaldırabilirsen-"

"Bu hayatta değil," diye sözümü kesti.

"Prensler," dedim Marty'ye abartılı bir göz devirmeyle. Cevap olarak sadece homurdandı ama ağzının kenarı yukarı kalktı. Vlad'ın en büyük hayranı olmayabilirdi ama Vlad'ı şakacı bir şekilde iğnelemem onu eğlendirmemişti.

Şu anda hepimizin gülümseyecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Birkaç saat içinde bir ölüm kalım savaşına girecektik ve büyü en büyük joker olduğu için avantajlarımızın yeterli olup olmayacağını bilmiyorduk. Bazılarımız bu geceyi atlatabayabilirdi. Başaracağımızı umuyordum ama bu saatlerin hayatımızın son saatleri olması ihtimaline karşı, endişe ya da pişmanlık bulutları altında geçmesini istemiyordum.

Bu yüzden araba durur durmaz indim ve hemen en yakındaki kar yığınınına gittim. Sonra eğildim ve karı kabaca şekillendirilmiş küreler halinde paketlemeye başladım.

"Ne yapıyorsun sen?" Vlad seslendi.

Cevabım göğsüne isabet eden bir kartopu fırlatmak oldu. Kaşmir paltosunun üzerindeki beyaz kalıntılara baktı ve kaşları neredeyse saç çizgisinin içinde kayboluyordu.

Yüzündeki şaşkınlık paha biçilemezdi. Bir sonraki kartopum yine göğsüne isabet etti. Sonra üçüncü kartopum yükselerek Vlad'ın tam burnuna isabet edince Marty kahkahalarla güldü.

"Aferin, evlat!" Marty arabadan inerek bağırdı. Bana doğru koştu ve Vlad'a açık bir niyetle bakarken kendi kartoplarını oluşturmaya başladı.

"Sakın buna cüret etme, Martin," diye homurdandı Vlad, avucunun üzerinde saf ateşten bir top oluşturarak uyardı. Sonra öfkeyle bana baktı. "Hadi ama Leila, bu kadar yeter."

"Hiç sanmıyorum," dedim ona sırtarak. "Kartopu savaşı yapmayalı ne kadar oldu?"

Şimdi kaşları belirgin bir kibirle kalkıktı. "Asla."

"Hiç mi?" diye sordum ve ona başka bir kabarık beyaz füze fırlattım. Eğildi, bu yüzden ona çarpmak yerine başının üzerinden geçti. "Çocukken karda bile oynamadın mı?"

"On yaşımda bir zindana girmiştim, hatırladın mı?"

Kaba ses tonunun ya da geçmiş anılarının bunu mahvetmesine izin veremezdim. "Bu sana bunu yapmak için dokuz yıl verdi. Yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır." Ama o tek kelimedenden önce en ufak bir tereddüt olmuştu ve ben atıldım.

"Hadi Vlad, bana yalan söyleme!"

Kendini tam boyuna kadar kaldırdı. "Sizin de belirttiğiniz gibi, ben bir prensim. Bu yüzden babam benim ya da kardeşlerimin karda aptalca maskaralıklar yaparak kendimizi küçük düşürmemize izin vermedi."

İzin ver. Bu çıkarıma karşı çıktım. "Yani istedin ama yapamadın."

"Kardeşlerim babama itaatsizlik etmeyi reddettiler ve Dışarıda tek başıma oynuyorum," diye mırıldandı Vlad.

Bir an için onu, arkadaşlarını kışkırtmaya çalışan bir çocuk olarak hayal edebildim.

birkaç dakikalık yasadışı eğlence için kuralları çiğnemeye ikna etti. Kalbim kabardı ama Vlad gençliğinin lekelenmesine üzülmemi istemezdi. Bunun yerine, kasıtlı olarak bir avuç kar daha oluşturmaya başladım.

"O zaman kartopu savaşı yapmadan bir gün daha geçirmene izin vermeyeceğim. Ateşi söndür, Vlad, ve biraz beyaz şey topla. Kazanmak için oynuyorum, o yüzden dikkat etsen iyi olur!"

Ben de elimdeki son kartopunu ona fırlattım. Marty de bana katıldı ve Vlad hepsinden kaçmak için dönüp eğilmek zorunda kalana kadar aceleyle yaptığı kartopu yığınının ona fırlattı. Kaşları çatıldı. Beni hem uyanan hem de sevindiren kurt gibi bir sırtışıla Vlad sonunda eğildi ve avuç avuç kar toplamaya başladı.

"Yüksek vücut ısısı gerçekten ne işe yarar biliyor musun?" diye sordu sohbet tonuyla. "Bir şeyleri eritmek."

Sonra Marty ve benim üzerimize art arda beş kartopu fırlattı. Normalden çok daha ağır ve güçlü bir şekilde üzerimize düştüklerinde güldüm.

"Hileci!"

Sadece daha geniş sırttı. "Kazanmak için oynamamız gerektiğini söyleyen sendin Leyla."

Tekrar güldüm ve yapabildiğim kadar hızlı kartopu fırlattım. Vlad arabanın yan tarafını kalkan olarak kullanırken, dış yüzeyleri sıcak elleriyle eritilmiş daha özel kartoplarını buzdan kabuklara dönüşene kadar şekillendirdi. Bu onları hem daha hızlı hem de daha sert yapıyordu ve daha önce bunu hiç yapmamış biri için Vlad kartopu savaşlarında doğuştan yetenekliydi. Marty ve benim ona attığımız kartopu sayısı aynı sayıya ulaşmayı başardı ve ikinci araba nihayet yanaştığında üçümüz de kar ve buzla kaplanmıştık.

Mencheres arabadan indi ve etrafına bakındı. Vlad hâlâ diğer arabanın arkasına çömelmişti ve Marty ile ben de devrilmiş bir varilden oluşan geçici bariyerimizin arkasındaydık.

"Düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?" Mencheres açık bir inançsızlıkla bakışlarını Vlad'a çevirerek sordu.

Vlad kaskatı kesildi ve başka biri olsa kısmen meydan okuyan, kısmen de utanan diyebileceğim bir ses çıkardı. "Evet."

Vlad'ın gerçek babası onun karda oynamasını, bunun küçük düşürücü olduğu bahanesiyle yasaklamıştı. Vlad'ın onursal efendisi ve ikincil baba figürü olan Mencheres'in, bu aktivitenin normal bir davranış olduğu birkaç yüzyıl geçmiş olsa bile, şimdi aynı derecede küçümseyici olmayacağını umuyordum.

Sonunda, çok resmi bir şekilde, Mencheres ellerini uzattı.

"Başladı," dedi şaşırtıcı derecede iyi bir sokak konuşması taklidiyle. Ardından düzinelerce kartopu kendi kendine oluşmaya başladı ve hedeflenmiş, havada asılı füzeler gibi dönmeye başladı.

Ian sonunda tasmaından kurtulmuş bir köpek yavrusu gibi arabadan fırladı. "Sonunda biraz eğlence!" diye bağırdı ve yanımızda kartopu yapmaya başladı.

Mencheres'in telekinetik olarak yarattığı kartoplarının ilk turu beni, Marty'yi, Ian'ı ve Vlad'ı eritmeye başladığında kahkahalarla çılgılık attım. Sonra hepimiz Mencheres'i saldırılarımızın odağı haline getirdik ve karlı ateşe olabildiğince hızlı bir şekilde karşılık vermeye başladık. Dörde bir oranla bile, Mencheres'in Yetenekleri sayesinde kolayca ayak uydurabiliyordu. Kısa süre sonra aramızda o kadar çok kar uçuşuyordu ki, yoğun bir kar fırtınası gibi görünüyordu.

"Hadi Maximus, sana ihtiyacımız var, Mencheres bizi öldürüyor!"

Bağırdım.

Maximus, Vlad'a son bir kez inanamayarak baktıktan sonra arabadan indi ve bize katıldı. "Bugün böyle bir dövüşte olmayı beklemiyordum," diye mırıldandı kartopu yapmaya başlarken.

Ona sıırttım. "Vampirlerden her zaman beklenmedik şeyler beklenir, değil mi?"

Bölüm 33

Mircea bana büyücüleri nerede bulacağımı söylediğinde, belirli bir saatte gelmemiz gerektiğini söylememiştir. Vlad ortaya çıkmamız için gece yarısını seçti ve bunun aynı zamanda cadı saati olarak da bilindiği gözümünden kaçmadı. Bu bir tesadüf müydü, strateji miydi yoksa Vlad'ın kara mizah yeteneğini mi kullanmasıydı, kimse bilemezdi.

Ian görünüşümüzü gizlemek için bizi büyüledi ve ben hariç herkes auralarının en zayıf kısımları hariç hepsini sakladı. Şimdi, grubumuzun kolektif gücü, mesai sonrası eğlence arayan bir grup yeni vampir olduğumuz hissine kapılıncaya kadar düşürülmüştü, ki bu da gittiğimiz cepheydi.

Tabii ki, Ian'ın kendine has bir mizah anlayışı vardı, hepimiz mesai sonrası eğlence arayan bir grup seksi *kadın* vampir gibi görünüyorduk. Ian bunun

Çünkü kadınlar evrensel olarak küçümsenir ve böylece en az şüphe uyandırırlardı. Bu yüzden ben şimdi bir metre boyunda bir Nubian tanrıçası gibi görünüyordum ve Vlad da bir metre iki boyunda, kabarık saçlı bir sarışındı.

Maximus artık boğucu bir Güneyli kızıl saçlı, Marty esmer tenli, kuzguni saçlı bir güzel olarak görünüyordu ve Mencheres'ten bahsetmeme gerek yok. O

Artık okul üniforması ve diz üstü çoraplarıyla zar zor reşit olmuş Asyalı bir kıza benziyordu.

"Gerçek kadınlar bunu yapmaz," diye tısladım Ian yeni memeleriyle oynarken.

"Öyleyse yapmalılar," diye cevap verdi Ian, iri göğüslerini iki avucuyla bir kez daha sıkarak. "Bu sevgilileri günlerce okşayabilirim. Bunu bu gecedan önce yapmayı düşünmeliydim-"

Mencheres, "Yeter," dedi, bu tek kelime bir fısıltıdan öteye geçmiyordu ama neyse ki Ian'ı düşüncesinin ortasında durdurmuştu.

Biraz asık suratlı da olsa anında itaat ettiği için Ian'a sırttım. Sadece Mencheres onun saygısını bu kadar etkili bir şekilde kazanabilirdi. Bir gün ikisi arasındaki hikâyeyi öğrenmeyi çok isterdim ama şimdi zamanı değildi.

Ian sırtışıma yakaladı, arkasındaki nedeni tahmin etti ve beni tersledi. Tek parmakla verdiği selama karşılık verdim ama Vlad şöyle deyince elimi bıraktım,

"Buradayız."

Element temalı otelin ihtişamı ve yeraltı içki evinin gizeminden sonra, oldukça sıkıcı bir sokak olan Önümüzdeki binalar. Vlad yanlış mı anladı diye adresi bile kontrol ettim. Hayır, burasıydı.

"Bizim görmediğimiz bir şey mi görüyorsun?" Ian'a mırıldandım.

Bize Savannah'daki gizli oteli görmemizi sağlayan aynı ışıltılı, göz açıcı tozu zaten vermişti, ama ya burası daha güçlü bir şey gerektiriyorsa? Tek bildiğim, bu köhne depoların tepesinde büyümlü bir şato olabileceğiydi.

"Kasvetli bir depodan başka bir şey görmüyorum, yavrurum," diye fısıldadı Ian. "Yine de titreşimler hissediyorum, ya sen?"

Ben de öyle düşünmüştüm ama yakınlardaki otoyoldaki arabalardan geldiğini sanıyordum.

Saat geç olabiliyordu ama bu saatte Minsk'in bu bölgesinde dışarıda olan tek insan biz değildik. Şimdi konsantre oldum ve titreşimlerin hem arkamdaki otoyoldan hem *de* boş olduğu varsayılan bu depo şeridinden geliyordu.

"Gidelim," dedi Vlad, sesindeki soğuk kararlılık, göz alıcı, ince kadınsı tonlarıyla tamamen zıttı.

Konsantrasyonumu arttırdığımda titreşimlerin rastgele değil, ritmik olduğunu fark ettim. Birisi önümüzdeki binada müzik patlatıyordu. Ses yalıtımı ya da bir susturma büyüğü nedeniyle duyamayabilirdik ama oradaydı.

Bu nedenle binaya girdiğimizde odanın karşısındaki kapının iki yanında iri yarı iki adam gördüğümde ilk düşündüğüm şey şu oldu *Fedailer*. Uzun, boş alan boyunca onlara yaklaştığımızda, içlerinden biri bizimle Rusça konuştu.

"Şifre?" Vlad, asla alışamayacağım kadınsı bir kahkaha atarak İngilizce tekrarlardı. "Şifre aldın mı, Sylvie?"

Sahte ismim. "*Lanet olsun sana Mircea!*" diye düşünürken sanki bir şakaymış gibi kıkırdadım. *Bu kısımdan da bahsedebilirdin!* "Hayır, ama kafam iyi olduğu için adam buradan bahsettiğinde pek dikkat etmedim. Başka kimse fark etti mi?"

Ian buna göğüslerini kabartarak karşılık verdi, ta ki göğüsleri neredeyse içine tıktırdığı çok küçük sütyenden kurtulana kadar. Marty ipeksi kuzguni saçlarından bir tutamı döndürdü ve Maximus boğucu Güneyli dilber kılığıyla çelişen gergin bir kıkırdama çıkardı. Mencheres ise sanki ateşli, yaramaz bir kız öğrenci gibi görünmek için doğmuşçasına yürüyordu.

"Bu benim şifrem," dedi yavaş ve kışkırtıcı bir daire çizerek.

Gardiyanlar uzun, şehvetli bakışlar attılar. "Benim için yeterince iyi," dedi biri ağır aksanlı bir İngilizceyle ve kapıyı açtı.

Ian'ın kemerli bakışına karşılık olarak hafifçe başımı sallayarak onayladım. Tamam, Ian erkeklerin kılıkclarını seçme konusunda haklıydı, sonraki göğüs okşamları bir *yana*.

Ian muhafızların yanından geçerken, "Umarım ikinizle sonra görüşürüz," diye mırıldandı ve kısa, alaycı dokunuşlarla etli pazularını okşadı. Ian'ın rol mü yaptığını yoksa ciddi mi olduğunu bilmiyordum. Onunla her ikisi de mümkündü.

Eşikten yan odaya geçtiğimiz anda müzik bizi sonik bir patlama gibi vurdu. Buranın sadece ses yalıtımı yoktu, sihirli bir ses yalıtımı vardı. Aksi takdirde, müziği eşiği geçer geçmez duyardık. Gardiyanlar kapıyı açtı.

Bu mekândaki tek olağandışı şeyin doğaüstü ses yalıtımı olmaması beni şaşırtmadı. Dans kulüpleri konusunda uzman olmayabilirim. Çünkü benimle yakın temasa geçen herkesi şok ettiğimden beri onlardan uzak durmak zorundaydım, ama bunun benzersiz olduğunu bilmek için çok büyük bir deneyime ihtiyacım yoktu.

Öncelikle hava, solunduklarında insanların derilerinin altına yerleşen ve herkesin sanki içlerinde yıldızlar varmış gibi görünmesini sağlayan küçük, yüzen ışıklarla doluydu. İçerideki ışıklar çok düşüktü ve yolcuların içlerindeki parlayan küreleri vurguluyordu.

Odayı yapay aydınlatmadan daha çok aydınlatan insanlardı.

Sırada müziğin kendisi vardı. Sisten çıkan dumanı kullanıyor gibiydi. makineyi görsel olarak göz kamaştırıcı bir şekilde kullandı. Bas sesleri yükseldiğinde sis, dansçıların üzerinde ağır bir şekilde asılı duran ve onları saran gök gürültüsü bulutlarına dönüşüyordu.

onları titreşimlerin içine soktu. Yüksek perdeli tiz bölümler kreşendoya ulaştığında, sis kuyruklu yıldız benzeri çizgiler halinde inceliyor ve bazı dansçılara çarpıp onları mutlu spazmlara sokmadan önce dönen müşterilerin arasından geçiyordu. Ve sisin her tezahüründe, o küçük küreler garip ışıklarıyla göz kırptıyordu.

"Onları içine çekme," diye uyardı Ian, sesi alçak ama ısrarcıydı. "Bu tür sihirleri bilirim. Büyüyü ortadan kaldırır."

Ağzıma istemeden de olsa hiçbir ışığın girmediğinden emin olmak için dudaklarımı kenetledim. Tanrı'ya şükür hepimiz vampirdik ve nefes almamız gerekmiyordu. Yine de bu, koku deşifre etme avantajımızı elimizden aldı ve bu küçük bir kayıp değildi.

"Bu insanları nasıl bulacağız?" Vlad eğilip başımdaki tokayı düzeltir gibi yaparken mırıldandı.

Nasıl yani? Mircea'ya büyücülerin neye benzediğini sorduğumda, sadece şifreli bir "Onları gördüğünde tanıyacaksın." cevabını vermişti. Sihirle geliştirilmiş bir dans kulübünde yüzlerce kişilik bir kalabalığın arasından onları seçmemiz gereken kısımdan bahsetmemiştii. En yakın köşeyi bulup elimi açarak Mircea'ya bağlanmak ve daha ayrıntılı bir açıklama talep etmek istedim ama bunu yaparsam Mircea'nın ne diyeceğini zaten biliyordum.

"Mircea bizi test ediyor," diye fısıldadım, Mircea'ya bir kez daha lanet okuyarak. "Bu insanları yenmek için sadece yeterince güçlü olmamız gerekmiyor. Aynı zamanda onları bulabilmemiz de gerekiyor."

"Vampir olacaklar," dedi Mencheres, kendisine açıkça bakan bir grup erkeğe küçük bir el sallayarak. "Başka türlü bu kadar büyük bir güce sahip olamazlardı. Burada bizim türümüzden çok fazla yok, o yüzden bununla başlayacağız."

"Ve buranın müdavimleri olmalılar, burada çalışıyor olmalılar ya da buranın sahibi olmalılar," diye ekledim, eksik parçaları tamamlamaya çalışarak. "Yoksa kim olduğunu bildiğin kişi bize belirli bir gece gelmemizi söylerdi."

Burada Mircea'nın adını yüksek sesle söylemiyordum. Kurgusal kötü adam Voldemort gibi, yanlış kulaklara ulaşırsa kötü şeyler olabileceğinden emindim.

Vlad, Mencheres ve Ian'ı işaret ederek, "Ayrılıyoruz," diye mırıldandı. "Siz ikiniz bu odayı alın. Leila ve ben diğer bölümleri arayacağız. Maximus ve Marty, arka tarafta bir oda olup olmadığına bakın."

"Bir şey bulursak sinyal ne olacak?" Alçak sesle sordum.

Ian homurdandı. "Sanırım geri kalanımız sadece çığlıkları takip edeceğiz."

Vlad omuz silkerek onayladı. Bu oldukça kaygı verici not üzerine, aramaya başlamak için çiftler halinde ayrıldık.

Bölüm 34

Ian'ın seçtiği kılıklar sayesinde fedailerin yanından geçebildik, ama kötü yanlarını keşfetmemiz uzun sürmedi. Fark etmeliydim ki Vlad'ın dolgun sarışın kılığıyla dans ederken Afrikalı bir tanrıça gibi davranması, bir sürü başın dönmesine neden olacaktı.

Vlad ve ben kulübün arka tarafına doğru ilerlemeye devam ederken bir başka dans teklifine daha "Hayır," dedim.

"Ah, Amerikalı, değil mi?" diye sordu adamın arkadaşı, artık çok daha kısa olan Vlad'a sırtarak. "Amerikalılara bayılırım. Özellikle de sarışınları." Sonra adam Vlad'ın kalçalarını kavradı ve leğen kemiğini zorla kalçalarına dayadı. "Dans et bebeğim, benimle hoşuna gidiyor!"

Yüzü ve vücudu minyon bir sarışın kadınınkine benziyor olabilirdi ama arkasını dönüp adamı tam kasıklarından yakalayıp sıkarken gülümsemesi saf Kazıklı Voyvoda'ya aitti.

Tiz bir çığlık, bir Adele remix şarkısının delici kreşendosunu bile kesti. Etrafımızdaki her kafa döndü. Adam nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü, ağlıyor ve aynı anda çığlık atmaya devam ediyordu.

"Testislerin yırtılması ciddi olabilir," dedi Vlad, yeni, ince sesiyle çelişen soğuk kelimelerle. "En iyisi tıbbi yardım almak."

Arkadaşı bize Lehçe bağırmaya başladı, ben Lehçe bilmiyordum ama Vlad biliyordu. Cevap olarak ne söylediye adamı susturdu. Son bir öfke dolu bakışla, hâlâ hıçkıran arkadaşının dizlerinin üstüne çökmesine yardım etti ve onu yarı destekleyip yarı sürükleyerek götürmeye başladı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu aksanlı bir ses arkamızdan.

Döndüm. Normal boyumda olsaydım, soruyu soranın bakışlarıyla karşılaşmak için başımı eğmem gerekirdi. Kadın bir metre boyunda olmalıydı.

çıplak ayaklarıyla. İnce topuklu ayakkabılarıyla neredeyse Maximus'un boyundaydı ve geleneklere meydan okuyacak kadar güzeldi. Belirgin burnu ve dolgun, geniş ağzının kalın kaşlarla daha iyi bir simetriye sahip olacağını düşünürdünüz, ancak onunki kalem inceliğindeydi ve elmacık kemikleri güçlü çene çizgisine kıyasla narindi. Badem şeklindeki gözleri dikkat çekiciydi.

Kalın sarı saçları çapraz ve özenli örgülerle şekillendirilmişti.

Daha da önemlisi, ondan yayılan ve havaya daha önce olmayan bir cızırtı katan auraya bakılırsa, insan görünümü kırk yaşının güney tarafında donmuş gibi görünse de o yaşlı bir vampirdi.

"Sorun değil," dedim hemen. "Birinin yeni bir terbiyeye ihtiyacı vardı ve bu da bir çift hasarlı topla birlikte geldi."

Sofistike, eğlenceli bir karışımı ifade eden boğuk, gırtlaktan gelen bir şekilde güldü . . . ve uyarı. "Belki, ama yine de haddinizi aştınız. Çalışanlarımız, yönetilmeleri gerekiyorsa müşterileri yönetmekle görevlidir. Diğer müşterileri değil."

Göz ucuyla Vlad'ın başını salladığını ve hızlıca, umursamaz bir hareket yaptığını gördüm. Adamın çılgınlıkları dikkatlerini çektikten sonra grubumuzun geri kalanını sürüye katılmamaları konusunda uyardığına şüphe yoktu. Sonra uzun boylu, çarpıcı vampire döndü.

"Çok üzgünüm," dedi, yeni, aşırı dramatik tonuna uyacak şekilde gözlerini genişleterek. "Biraz mincıklanmak umurumda değil ama bir *sınır* var, biliyor musun?"

Kusursuz Amerikan aksanına gülümsememek için dudaklarımı sıktım, nazik ve asık suratlı tavrından bahsetmiyorum bile. Bu hareketiyle sarışın bomba kılığının hakkını veriyordu.

Vampir başını eğdi. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi iki," diye cevap verdi Vlad o mağrur, özür dilerim-özür dilemem tarzıyla, motivasyon için Gretchen'ı mı kanalize ettiğini merak ettim.

"Birleştirilmiş yıllarda mı?" diye mırıldandı vampir.

Vlad, Gretchen'ı gururlandıracak bir tavırla ofladı. "Hayır, yirmi beş yaşındayım ama bu aynı şey değil, değil mi?"

Durum bu kadar ciddi olmasaydı, patlamış mısır alıp bütün gece bu gösteriyi izleyebilirdim. Bunun yerine, kadını dikkatle süzerken nasıl gerildiğimi belli etmemeye çalışıyordum. *Yaşlı vampir. Burada müdür ya da amirmiş gibi görünüyordu. Kremsi, altın-kahverengi bir teni vardı.* Bu Mencheres'in daha önce tanıdığı Mısırlı vampir büyücü kadın olması mümkündü. Ne de olsa herkes saçını sarıya boyayabilirdi.

Öte yandan, burada çalışan ve Mircea ya da büyücülerle hiçbir ilgisi olmayan bir vampir de olabilirdi. Her iki durumda da öğrenmemiz gerekiyordu.

"Kimin soyundan geliyorsunuz?" diye sordu vampir, o derin renkli gözlerini bize dikerek.

"Neden, başımız belada mı?" Vlad bu kez sesini titretmeyi başarak sordu.

"Söylememeyi tercih ederiz," diye araya girdim, duyulmaktan endişe ediyormuş gibi etrafıma bakındım. "Efendimizin bilmesini istemiyoruz. Daha önce tanıştığımız bazı adamlar bize buradan bahsetti ve bir vampirin burada parti yapabilmesinin *özel* yolları olduğunu söylediler."

"Öyle mi?" diye sordu kadın.

Vlad başını salladı. Çok başarılıydı. "Evet, büyülü yollarla mı?" dedi, son iki kelimeyi belli belirsiz bir tavırla söyleyerek.

Şimdi yanık sarı bakışları gerçekten daralmıştı. "Benimle gel," dedi sertçe.

Onun hızlı adımlarını takip ettik, Vlad ve ben hiçbir kelime gerektirmeyen bir bakış alışverişinde bulunduk. Benden hiçbir ipucu yayılmayana kadar elektriğimi çektim. Artık tespit edilemez olmasının yanı sıra, saldırmak için serbest bırakmak zorunda kalırsam daha konsantre olacaktı. Ya bize kulüp uyuşturucularının büyülü bir versiyonu gösterilecekti ya da yönetimin kimin birkaç garip vampire burası hakkında bilgi verecek kadar gevşek dudaklı olduğunu öğrenebilmesi için sorgulanacaktık.

Her iki durumda da, üst düzeydekilerin kim olduğunu öğrenecektik. Şüphelerimiz doğruydu, en azından bir tanesi buraya gelme sebebimiz olan büyücü grubunun bir parçası olmalıydı.

Aynı kattaki bir arka odaya yönlendirilmeyi bekliyordum. Bunun yerine, üst katta büyük cam panellerin ana dans pistine baktığı bir odaya çıkarıldık. Çift yönlü bir ayna olmalı. Eski bakış açımızdan

Dans pisti, insanların emdiği tüm parlayan ışıkları loş bir şekilde yansıtan ve kulübün ambiyansının ruhani etkisini artıran siyah bir cam duvardı.

Oda boştu, bu bir hayal kırıklığıydı ama kadın bizi camın önündeki birkaç sandalyeden birine oturmamız için sertçe yönlendirdiğinde Vlad elini vampire sürtmeyi ihmal etmedi. Oturduk ve ben de

Aslında eldivenlerimi gevşetirken gerginlikten parmaklarımı büküyordum.

"Burası sadece insanlar içindir, vampirler için değil," diye başladı söze girmeden. "Eğer ikinizden biri güneşin yeniden doğuşunu görmek istiyorsa, bunu size kimin söylediğini bana söyleyeceksiniz."

Vlad hemen, "Neden? Biz yanlış bir şey yapmadık ki," dedi.

Ona dokunmuştu, yani isterse şimdi onu yakabilirdi. Dişi vampirin sorgusuna yardım etmek için takviye çağırması için oyalanıyor olmalıydı.

"Evet, bu saçmalık," diye araya girdim. "Sen bir vampirsin ve buradasın, o zaman biz neden olamayalım?"

Parmaklarını birbirine sürterken bir şeyler mırıldanmaya başladı. İlk başta, dünyanın en küçük kemanının taklidini yaparak şikâyetimle alay ettiğini düşündüm. Sonra parmaklarının arasında ışık oluşmaya başlayınca benimle alay etmediğini anladım. Bir büyü yapıyordu.

"Sizi konuşturabilirim," diye mırıldandı bize. "Ama bunu yaparsam olacaklardan hoşlanmayacaksınız."

Kapı açılıp Mencheres telaşla odaya girerken aniden kadınsı bir ses "İşte buradasın!" dedi.

Vampir o kadar hızlı döndü ki, karmaşık örgülü saçları sırtından kalkıp kalın bir kırbaç gibi şakladı. "Onlar kadar başınızın belaya girmesini istemiyorsanız defolun!"

Mencheres adımlarının ortasında durup vampire bakarken tüm vücudu donduğunda şaşırdım. Genç bir kızın yüzünü ve vücudunu giymesine rağmen, vampirin sırtına diktiği bakışlardan kadim doğası akıyor gibiydi.

"Ne kadar sıra dışı bir dövmeniz var. Yanılmıyorsam bu bir Mısır kartuşu, değil mi?"

Sertleştim. Mencheres yanılmış olamaz. Mısır'daki en ünlü üç piramitten biri onunken olmazdı. Bu bizim için yazılmış bir mesajdı. Vlad bakışlarımla karşılaştı ve o tek bakış dövüşün başlamak üzere olduğunu söylüyordu. Eldivenlerimi çıkardım.

Dişi vampir, sırtının sağ tarafına mürekkeple yazılmış iki paralel çizgi içindeki bir dizi şekil ve görüntüyü kapatacak şekilde saçlarını tekrar yerine savurdu.

"Sen başka bir vampirsin. Burada onlarla mısın?"

Birden sesi kızgın yerine sinirli çıkmaya başladı. Ne olduğunu bilmiyordum.

ama belli ki kimsenin yorum yapmasını bir kenara bırakın, dövmeyi ortaya çıkarmayı bile beklemiyordu.

Mencheres onun sorusunu duymazdan gelerek, "Bende de bir tane var," dedi. Avuçlarını açtı ve ellerinde yüzen o garip kürelerden yakaladığını gösterdi. Sonra onları ağzına götürüp içine çekti ve aynı anda gömleğinin arkasını yukarı çekti. Ian'ın uyarısına sadık kalarak, ışıkları içine çeker çekmez büyüsü kayboldu ve kaslı, çok erkek Fiziği, eski kız öğrenci serabının içinden fırladı.

Sırtında iki paralel çizgi içinde bir dizi garip şeklin yer aldığı bir dövme vardı. Vampir, adamın birdenbire Asyalı bir genç kızdan daha yaşlı, heybetli bir Mısırlı adama dönüşmesinden çok buna şaşırdı.

Mencheres ona karanlık bir sesle, "Benimki Menkaure'nin işareti, doğum adım," dedi. "Ve seninki de Imhotep'in, yani büyücünün işareti."

Bölüm 35

Sonrasında olanlar çok hızlı gerçekleşti. Mencheres'in gücü dışarı fırladı ve odayı bir düzine yıkım topunun gücüyle doldurdu. Bu benim ayaklarımı yerden kesti ve Vlad'ı bile sendeletti ama kadın büyücü etkilenmemişti. Etrafında döndü ve sonra sanki bir silahtan ateşlenmiş gibi ileri fırladı ve kendini tam arkamızdaki cam duvara fırlattı.

"Durdurun onu!" Vlad elleri alevler içinde kalarak bağırdı.

İnanılmaz bir şekilde, Mencheres telekinetik yetenekleriyle onu dondurmadı ve Vlad'ın büyücüye saldırdığı ateş vücudunu yakmak yerine üzerinden atlamış gibi görünüyordu. Mencheres'in gücünün etkisiyle kırımın üstüne düşmemle birlikte yaşadığım şok, vampirin cam duvardan içeri dalmak için kullandığı değerli bir saniyelik hareketsizliğe mal oldu.

Sonra onun peşinden cam duvardan atladım. Kırıklar beni parçaladı ama acıyı görmezden geldim. Kadın büyücü ve ben aniden onların üzerine düşerken dansçıların çılgınlıklarını da görmezden geldim. Kaçarken insanları havaya fırlatacak kadar sert bir şekilde kenara itti ve ben de peşinden giderken kazayla birkaç tanesine çarptım.

Arkamızdan daha fazla çılgık sesi geldi. Onu görebilmek için mücadele ederken arkamı dönmedim. Kapıya doğru gidiyordu ve bunu yapmasına izin veremeyeceğimi anlamak için Vlad'ın "Durdur onu!" diye bağırmasına gerek yoktu.

Yangın, çıkışın bulunduğu duvarın tamamı boyunca patladı ve insanlar içeride doğal olarak paniklemeye başladı. Ölüm büyücüsü omzunun üzerinden endişeli bir bakış fırlattı ve Rusça ya da Lehçe olabilecek bir şeyler haykırdı. Elena'nın devasa obruk büyüsunü hatırladım ve ona doğru hamle yaptım, şimdi de onun gösterdiği aynı umursamazlıkla insanları kenara itiyordum. Güvenli olmayan bir büyüü etkinleştirmesine izin veremezdim.

İki şekil başımın üzerinden vınlayarak geçti. Vlad ve Mencheres kalabalığın üzerinden uçarak geçtiler ve bu açık yol sayesinde büyücü kapıyı kapatan alev duvarına ulaşmadan ona ulaştılar. Onu yakaladıkları gibi gözden kayboldular ve bu da her ne söylüyorsa durmasına neden oldu. Saniyeler sonra, insanların arasından zorla geçerek onlara ulaştım.

Vlad onu boğarcasına tutuyordu, bir kolu boğazına kilitlenmişti, diğer kolu ise ağzının üzerindeydi ve her ne büyü yaptıysa tamamlamasını engelliyordu. Elleri hâlâ alev alev yanıyordu ama yine de kız bir şey fark etmedi.

ateşi olması gerektiği gibi söndürdü. Ancak kulübün duvarları gayet iyi yanıyordu ve sayısız öksürük ve kaos yüzünden tehlikeli bir hal almaya başlamıştı.

Vlad'a "Bir şeyler yap; insanlar nefes alamıyor," dedim.

Duman bulutları kalmasına rağmen ateş anında yok oldu. Vlad ve Mencheres büyücüyü kapıdan uzaklaştırdı ve Mencheres telekinetik olarak kapıyı açtı. Bir anda bir sürü insan çıkışa yöneldi.

"Güçlerin onun üzerinde işe yaramadı. Neden?" Etrafımdaki ceset kalabalığında Ian, Marty ve Maximus'u ararken sordum.

"Mezar büyüyle aşılanmış olmalı," diye yanıtladı Mencheres, gücü ölülerin en karanlık enerjilerini kullanmaktan geldiği için büyüünün en korkunç biçimine atıfta bulunarak. "Benim yeteneklerime karşı bağıışıklığı olan ve Vlad'inkilere karşı dirençli olan tek şey o."

Dirençli. Tamamen bağıışık değil. Bu yüzden büyücünün bedeni şimdi Vlad'ın elleri altında ateşe atılmış ıslak bir kütük gibi tütüyordu. Yine de ihtiyacımız olan cevapları almak için fazla vaktimiz yoktu çünkü kimliğimiz açığa çıkmıştı.

"Diğer büyücüler nerede?" diye sordum. "Ve eğer bir kelime daha büyü yaparsan, pişman olacaksın."

Vlad cevap verebilmesi için kolunu kızın ağzından çekti. "Bize yalan söyledin Kazıklı Voyvoda," diye tükürdü ama başka bir şey söyleyemeden Vlad tarafından hemen susturuldu.

"Yalan mı? Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama dursan iyi edersin," dedim ona sertçe. "*Onların* gücünü azaltıyor olabilirsin ama benim yeteneklerim etkilenmiyor."

Blöf yapmıyordum. Vlad bir keresinde mezar büyüüne karşı bağıışıklığımı, vücudumdaki tüm elektrik akımları nedeniyle bu karanlık enerjilere karşı "kavrulmuş toprak" olmama benzetmişti.

"Ya Şimdi konuŐursun ya da seni bununla parçalara ayırdıktan sonra konuŐursun," diye bitirdim ve sağ elime akımlar gönderdim. İçinden kıvılcımlar yağarken Őaklayan kırıbacı gördüğünde gözleri büyüdü. Sonra bir

Gök gürültüsü gibi bir patlama arkamızdaki kulübü sarstı. Telaşla, buna neyin sebep olduğunu görmek için etrafımda döndüm.

Tanıdık olmayan iki vampir, kulübün diğer tarafındaki bir çıkış olduğunu varsaydığım yere doğru akın eden panik halindeki insan kalabalığının üzerinde yükseldi. Ellerini uzatmıŐlardı ve aralarında ürkütücü bir ışık ağı büyüyor gibiydi.

Onları gördüğünde tanırıŐın, demişti Mircea büyücüler hakkında. Her ne kadar Mircea'nın Şifreli yorumu muhtemelen  l leri iŐaretleyen dövmelere bir gönderme olsa da, bu yeterince kanıt gibi görünüyordu.

Imhotep'in adını taşıyan büyücüler. Bu ikisinde olup olmadığını göremiyordum ama diğer büyücüler olduklarını varsaymak için görene kadar beklemeyecektim.

Sonra üç form onlara doğru hızla ilerledi ve büyücülerin ağının kırılmasına neden olurken, kulübün diğer ucundaki duvara çarpmadan önce çarpmanın etkisiyle savruldular. Ian, Maximus ve Marty sonunda dövüŐe katılmıŐtı.

Arkamı döndüm. "Şimdi bize bir Şey söylemenize gerek yok-"

Büyücünün gözlerindeki o eski soluk parıltıyı gördüğümde konuşmayı kestim.

Parmakları derin, parlak bir maviye dönüşmüş ve tüm eline yayılmıŐtı. Vlad arkasından baktığı için bunu göremiyordu ve Mencheres gücünü çaresizce kaçan müşteriler tarafından ezilen insanlara yardım etmek için kullanmaya odaklanmıştı. Bir anda bunun ne anlama geldiğini anladım. Konuşma yeteneği olmadan büyüsünü bitirememeliydi ama bitirmiŐtı.

"Vlad, dikkat et!" Kırıbacımı ona doğru Şaklatarak bağırdım.

Kolunu bileğinin üstünden kopardı ama indigo aŐılı elini Vlad'ın koluna dokundurmadan önce değil. Sonra Mencheres dönüp onu Şiddetle geri çekerken kopan eli, geri kalan kısmı düşmesine rağmen tutundu. Dehşet içinde, o mavi parıltının Vlad'ın kolunda eriyip gitmesini izledim.

Vlad onun kopmuŐ elini kaptı ve bir kenara fırlattı. Sonra Mencheres onu Vlad'ın kollarından çekip çıkardı ve sihir yüzünden parlak maviye dönmüŐ olan diğer eline dokunamadan onu iterek uzaklaştırdı.

"Ona dokunma!" Vlad onu tekrar yakalamak için üzerine atıldığında Mencheres "Ona dokunma!" dedi.

"Bu doğru," diye tısladı. "Yoksa sonsuz pişmanlık lanetinden bir doz daha alırsın."

Bu tür bir büyüye karşı bağışıklığım olup olmadığından emin değildim, bu yüzden onun etrafında dönerken büyücüye dikkatle baktım. Ona dokunmama gerek yoktu. elleri onu dışarı çıkarmak için. Tek ihtiyacım olan saldırmak için yeterince yaklaştı.

Sonra Vlad'dan ani, korkunç bir soluk sesi geldi. Aniden yere yığıldığını görmek için tam zamanında ona baktım. Bu beni panikletti ve büyücüyü köşeye sıkıştırmak yerine ona doğru koştum. Mencheres de koşarak yanına geldi ve yüzündeki ifade, Vlad'ın sanki şekli olmayan bir şey tarafından boğuluyormuş gibi soluğunu tuttuğunu görmek kadar korkutucuydu.

Mencheres çaresiz ve korkmuş görünüyordu. Bu "sonsuz pişmanlık laneti" ne tür bir büyüydü? "Ne yapacağız?" diye bağırdım.

"Ona yardım edemeyiz." Mencheres'in sesi sertti. "Bu büyü kurbanını en kötü anısına hapsedmek üzere tasarlanmış ve Vlad'ı düşündüğüm yere götürürse herkesi buradan çıkarmalıyız yoksa hepimiz öleceğiz."

"Yapamam." Vlad konuşmayı başardı ama sesi sanki büyü tarafından boğuluyormuş gibi bulanıktı. "Yaşamasına izin veremem."

"Onu sonra alırız," diye başladım.

"Şimdi!" diye kükredi, sesi acı içindeydi. "Hayır... ne olursa olsun!"

Sonra gözleri geri yuvarlandı ve tamamen gevşedi. Ben onu yakalayamadan, sanki yukarı doğru çekilmiş gibi aniden ayağa kalktı ve elini uzatırken gözleri görmüyor gibiydi. "Ver onu bana," dedi içgüdüsel bir hırıltıyla.

Ona bakakaldım. "Sana ne vereyim?"

Mencheres ben ona ulaşmadan beni çekip aldı ve sert sarsıntısı neredeyse dişlerimi kafamdan sökecekti.

"Şu anda ona yardım edemezsin," diye tersledi. "Ama büyüsünden etkilenmeden büyücüyü durdurabilecek tek kişi sensin. Onu bul ve öldür, Leila. Bunu şimdi yap."

Her parçam reddettiğimi haykırmak istiyordu. Vlad'ı bu şekilde bırakamazdım, yapamazdım! Yine de belki onu öldürmek bu büyüyü Toprak büyücüsünü öldürmek, Ian'ın neredeyse sonunu getirecek olan büyüyü sona erdirmişti. Bu o olmalıydı ve içimdeki kötücül bir parça Vlad'a yaptıklarının intikamını almak istiyordu.

Kesik elini tuttum ve derin bir nefes aldım. İçime çektiğim yüzen ışıklar, derisini döken bir yılan gibi cazibemin düşmesine neden oldu ama artık onun kokusuna sahiptim.

Mencheres'e "Vlad'a iyi bak," dedim, sonra döndüm ve büyücünün peşine düştüm.

Bölüm 36

Mencheres'in gücü büyücüyü kontrol etmek için işe yaramadı, ancak onun ayrılmasını önlemek amacıyla kulübün kapılarını kapalı tutmak için kullandı. Henüz tahliye edilmemiş düzinelerce insanın duman ve kokuları arasında bile onu takip etmeyi başardım ve kendi çıkışını yaptığını gördüm. Deponun sadece birkaç penceresi vardı ve o kadar yüksekteydiler ki hiçbir insan onlara ulaşamıyordu. Bu da büyücünün kaçtığı kırılmış pencereyi bulmamı kolaylaştırdı ve tek bir niyetle peşinden atladım.

Sen öldün, kaltak! Sen öldün.

İnsan kalabalığı deponun dışındaydı, bazıları ağlıyor, diğerleri şok içinde toplanıyordu. Büyücünün koku izini takip ederken onlara aldırış etmedim. Beni yakındaki trafik kavşağına götürdü ve öldürme ihtiyacıyla çıldırmamış olan yanım hala sadece *onun* kokusu olduğu için rahatladı, bu da aralarından bir ya da iki rehine almadığı anlamına geliyordu. patronlar. Ayrıca şans yıldızına şükreliyordum ki büyücünün uçma yeteneği olmamalıydı yoksa çoktan uçmuş olurdu ve uçup giderse kokusunu takip edemezdim.

Yine de bir sonraki köşeyi döndüğümde güçlü bir kış esintisi kokusunu etrafa saçtı. Bir an paniğe kapıldım, ta ki lastik seslerini duyana kadar. İlerideki otoyolda bir kaza sesi duydum. Bir şey bir grup arabanın aniden frene basmasına neden olmuştu ve bunun o olduğuna bahse giriyordum.

Seslere doğru koşarken hızımı arttırdım. Yaklaştığımda, Arabalardan biri aniden ters yöne dönüp trafik akışı yerine benimle karşı karşıya gelince farlar görüşümü anlık olarak kör etti. Arabayı suçladım.

Kışın kaygan ve buzlu yollarda araba aniden yükselip üzerime doğru gelene kadar.

Lanet olsun, kaltak bana araba fırlatıyordu!

Tam zamanında yolumdan çekildim. Araba sadece birkaç metre ötede büyük bir gürültüyle yere çakıldı ve hemen ardından bir patlamayla üzerime alevler ve uçan camlar yağdı. Ayağa kalkıp tekrar büyücünün peşine düşmeden önce alevler içindeki enkaza acıyarak bir göz atmak için durakladım. Hiçbir insan bu patlamadan kurtulamazdı ama ben kurtulabilirdim.

Zaten ölmüş olan insanlara yardım etmeye çalışarak zaman harcayarak korkunç savunma taktiğinin işe yaramasına izin vermezsem Vlad'ı kurtarabilirdim.

Onu görecektim kadar yaklaştığımda, bana fırlatmak için başka bir arabayı kaldırmaya başlamıştı bile. Bu sefer şoktan gözlerim kamaşmamıştı, bu yüzden eğilmek yerine ona doğru koştum ve dehşete düşmüş, çılgın atan sürücüyü hedef aldım. Araba havalandığı anda ön camı parçaladım. Yere çarpmadan önceki birkaç saniye içinde, Olimpiyat denemelerimden öğrendiğim bir dönme manevrasını kullanarak sürücüyü emniyet kemerinden çekmek için havada döndüm. Geriye doğru devam eden hızımız arabanın ileri doğru ivmesiyle birleşince ikimiz de arka ön cama doğru savrulduk. Çarpmanın şiddetini vücudumun alması için tekrar döndüm, ancak diğer taraftan çıktığımızda sürücü hala kan kaybediyor ve yaralanıyordu.

Enkazdan çıkar çıkmaz onu bıraktım. O olabilirdi Ciddi yaraları vardı ama yaşayacaktı, ki bunu diğer zavallı sürücü için söyleyemezdim. Şimdi bu kaltağın içinde masum insanlar olan başka arabaları fırlatmasını engellemeliydim.

Ayağa fırladım ve en yakındaki sokak lambasını yakalayıp sağ elimi içine soktum. Bu, baş döndürücü bir hızla içime elektrik çarpmasına neden oldu, ancak bu hissin tadını çıkarmak için duraklamadım. Direği bir sıçrama tahtası gibi kullanarak kendimi ve bana doğru fırlatmak için yeni bir arabaya uzanırken ona çarptı.

Otoyolun yanındaki setten aşağıya doğru çırpınan uzuvlar halinde yuvarlandık ve yuvarlanırken tüm o fazla elektriği ona boşalttım. Diğer eli tekrar uzamıştı ve bana acı verici bir vahşilikle saldırdı.

Onun yaşı benden çok daha güçlü olduğu anlamına da geliyordu. Bu dövüşü dişlerimle ya da yumruklarımla kazanamazdım ve kırbacımı kullanamayacağım kadar yakındık, bu yüzden onu sağ elimle kavrayıp ona daha fazla elektrik verdim. Birkaç acı dolu dakikadan sonra bana saldırmayı bıraktı ve onun yerine kaçmak için savaşılmaya başladı.

Ellerinin morardığını gördüğümde bile gitmesine izin vermedim. Beni yakaladı, küfürler savururken o korkunç büyüü içime göndermeye çalıştı. Daha önce beni mezar büyüünün karanlık enerjilerinin bir başka tezahürü olan Kalıntılar'dan koruyan elektrikle beslenen bağışıklığın şimdi de beni koruyacağını umarak ona tutundum. Korumasa bile, onu öldürmek bana yaptığı büyüü etkisiz hale getirecekti, bu yüzden tek yapmam gereken işini bitirmeden önce büyüye yenik *düşmemekti*.

Kısa süre sonra, büyüünün kelimeleri çılgınlara dönüştü, çünkü eti yarılmaya ve karmaya başladı, ona zorladığım durmak bilmeyen elektriğin yıkıcı etkilerine karşı yeterince hızlı iyileşemedi. Beni tutuşu gevşedi ve gözleri inanılmaz derecede büyüdü, sonra da kırılmış yumurta gibi patlayarak açıldı.

Başka bir ruh halinde olsaydım bunu iğrenç bulurdum. Onun yerine, içine daha fazla akım sokmaya devam ederken acımasız bir coşkuyla doluydum. Yüzü karardı ve yarıldı, tendonları ve kemikleri ortaya çıktı. Sonra uzuvları patlayarak açılmaya başladı ve bazı kısımları alev aldı. Ellerim ve giysilerim de temas yüzünden tutuştu ama yine de bırakmadım. Onu akımlarla doldurmaya devam ettim, yapabileceğimi bilmediğim bir vahşilikle gülümsediğimin belli belirsiz farkındaydım. *Vlad'ı öldürmeye çalıştın! Bunun için bağırarak öl, kaltak, öl!*

Kulaklarıma tatlı ve dehşet verici bir müzik gibi gelen bir patlamayla tüm vücudu aşırı akımın etkisiyle parçalandı. Gövdesinden geriye kalanların üzerine düştüm ve kafatasının setten aşağı yuvarlanmaya başlamasını karanlık bir memnuniyetle izledim.

Zaferimin tadını çıkarmak ve mecazi anlamda soluklanmak için bir saniye ayırmak istedim ama diğer iki büyücüyle ilgili olarak çocukların yardıma ihtiyacı olabilirdi. Korkunç bir anıya hapsolmamıştım, bu yüzden bu büyücünün beni indirmeye çalıştığı mavi el büyüüne karşı bağışıklığım olduğunu kanıtlamıştım. Eğer diğer büyücülerin de ilk içgüdüğü mezar büyüü kullanmaksa, o zaman bu büyüden etkilenmemek için herkes arasında en iyi şansa sahip olan bendim.

Ayağa fırladım ve ölü büyücünün vücudunun yanmış parçalarını fırçalayarak depoya doğru koşmaya başladım. Otoyolu geçtiğimde, hızlı bir bakış diğer sürücülerin ikinci kazada yaralanan adama yardım etmek için durduğunu gösterdi ve rahatlama ve endişe karışımı bir hisle siren seslerinin bu tarafa doğru geldiğini fark ettim. Birisi polisi de aramıştı. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan sürücü için bu iyi bir şeydi, ancak dans kulübünün eski müşterilerinin bunları duyması uzun sürmeyecekti.

sirenlerini duydular ve yetkililere yakındaki depoda yaşanan kaosu anlatmak için onlara doğru koştular.

Diğer iki büyücüyü halletmeye çalışırken polisin araya girmesine gerçekten ihtiyacımız yoktu. Yine de şansımız yaver giderse, kadın büyücüyü öldürdüğüm için Vlad büyüden çıkmaya başlamıştı bile. Umarım diğer ikisinin büyüü onunki kadar güçlü değildir ve adamlar onları çoktan etkisiz hale getirmiştir. İçinde

Eğer yapmamışlarsa, bıraktığım gibi hızla depoya doğru geri koştum.

Bir köşeyi döndüğümde, deponun olması gereken yerde gökyüzünde turuncu bir parıltı görebiliyordum. Neden yine yanıyor olabilirdi ki? Vlad alevleri söndürmüştü, böylece içeride mahsur kalan insanlardan hiçbiri zarar görmeyecekti-

Bir sonraki köşeyi döndüğümde depoyu gördüm. Önceki korkmuş müşteri kalabalığı dağılmış, geriye sadece aktif olarak kaçan bir avuç insan kalmıştı. Bunun nedeni çok açıktı.

Deponun tepesinden dikey çizgiler halinde büyük alev grupları fırladı, sanki yangın kasırgaları çatı boyunca dans ediyordu.

"Neler oluyor?" Mencheres, Ian, Maximus ve Marty'yi depodan bir blok ötede gördüğümde bağırdım. Hepsi cazibelerini kaybetmişlerdi, bu yüzden kolayca seçilebiliyorlardı.

Mencheres cevap olarak, "Geri çekilin," diye seslendi.

Ellerini uzatmıştı ve ben izlerken, metal bir çöp konteyneri bir sonraki sokaktan aşağı uçtu ve deponun yan tarafına indi, sanki bir dev tarafından oraya kaynaklanmış gibi yan tarafına yapışmış diğer çeşitli kentsel enkaz parçalarına katıldı. Sonra çığlıklar ve tekrarlanan vurma sesleri, bir sokak ötede olmama rağmen bana ulaştı.

"Ne yapıyorsun? Vlad nerede?" Mencheres'in geride durma talebine aldırmadan koşarak yanına gittim.

"İçeride," dedi Maximus, yüz ifadesi çok acımasızdı.

Dehşete düşmüştüm. "Onu orada iki büyücüyle yalnız mı bıraktın?" Ateş ona zarar veremezdi ama onlar verebilirdi-

Mencheres beni şaşkına çevirerek, "Hepiniz hemen gidin," dedi.

"Büyücülerin kaçmamasını sağlayacağım."

Demek içeride çığlık atan oymuş. Sanırım bu nedenini de açıklıyor.

Mencheres telekinetik olarak binanın dışına giderek daha fazla ağır nesne taşımaya devam etti. Güçlerini doğrudan büyücüler üzerinde kullanamayabilirdi ama Mencheres bunu onların binanın duvarlarından ve pencerelerinden özgürlüğe giden bir yol açmalarını engellemek için kullanabilirdi.

Şimdi bu sahne anlam kazandı. Mezar büyüğü sayesinde ateşe yarı dayanıklı olmak başka bir şeydi. Alev alev yanan bir cehennemden sağ çıkmak başka bir şeydi. "Yani Vlad'ın büyüğü bozulduğunda o içeride kalıp birini yakarak öldürdü, sen de Vlad onu yakalayana kadar diğerinin dışarı çıkmamasını mı sağlıyorsun?"

Yüklü bir an boyunca kimse bir şey söylemedi. Sonra Marty yanıma geldi ve kolunu belime doladı.

"Evlat," dedi, sesi çatlayarak. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama ..."

Ian açıkça, "Büyü bozulmadı," diye ekledi. "Ve en kötü anısının içine hapsediği için o kadar sersemlemiş ki her şeyi yakıyor ve Biz de dahil olmak üzere yakınındaki herkes."

O kadar şaşırmıştım ki tartışmaya başladım. "Bu olamaz. Onu büyüleyen büyücüyü öldürdüm, o yüzden şimdi iyi olmalı!"

Mencheres öyle bir acıma duygusuyla, "O değil," dedi ki, yakındaki depodan akan sığağa rağmen umutsuzluğun soğuk dokunuşunu hissettim. "Bu büyücü sonsuz pişmanlık lanetini biliyordu. Mezar büyüğüyle yoğrulmuş ve mezar büyüğü lanetleri normal büyü ve hatta büyücülük gibi büyüyü yapanın ölümüyle sona ermez. Sadece lanetli nesnenin yok olmasıyla sona erer."

"Ama lanetli nesne Vlad!" Neredeyse bağırıacaktım.

Mencheres'in yüz hatları kederle buruştu. "Evet."

Bölüm 37

Mencheres öyle görüldüğü şeyi kastetmiş olamaz. Olamazdı işte. Öyle olsa bile, bunu kabul etmeyi reddettim.

"Bunların hepsi yanlış," diye tersledim. "Vlad'ın en kötü anısını biliyorum çünkü ona ilk dokunduğumda gördüm. Bir nehir kenarında ölü ilk karısını tutarken çılgılık atmasıydı, etrafındaki her şeyi yakıp yıkması *değil*. onu!"

Mencheres acı veren nazik bir ses tonuyla, "Siz ikiniz tanıştığınızda bu onun en kötü anısı olabilir," dedi, "ama o zamandan beri bu anının yerini aldı. İşler onun yanında kalmak için çok tehlikeli hale gelmeden önce, ben Vlad'ın defalarca elini uzatıp 'Ver onu bana' dedikten sonra bir nesneyi bir yuvaya koyuyormuş gibi görünmesini izledi. Birkaç dakika boyunca sessizce bakıyor, sonra öfkeyle patlıyor ve giderek daha güçlü ateş patlamaları ortaya çıkarıyor."

Bu neden tanıdık geldi? Maximus yüzünü buruşturarak başka tarafa baktığında anladım.

"Szilagy'i'nin sözde tecavüzümle ilgili videosunu aldığı anı yeniden yaşıyor" dedim, içimi bir ıstırap kaplamıştı.

Vlad'ı bu büyüünün içine hapsedtiği için o kaltağı bin kez daha öldürmek istedim ve aynı zamanda ağlamak istedim. Vlad'ın çektiği acıyı biliyordum. Yüzyıllar önce karısının parçalanmış bedenini bulmuştu çünkü ona sağ elimle ilk dokunduğumda onu rahatlatmıştım. Szilagy'i'nin ona gönderdiği acımasız videolar yüzünden ruhunun daha da derin yaralar aldığını bilmek...

Mencheres boğuk bir hıçkırık gibi gelen bir iç çekti. "Anı tekrarlanmaya devam ediyor, Vlad'ın tüm gücüne erişmesini engelliyor, ancak sonunda bu depoyu yakmaktan daha fazlasını yapacak. Yok edecek

sabaha kadar bu bloğun tamamı yıkılmış olacak ve kontrol edilmediği takdirde yıkım devam edecek."

"Eninde sonunda yorulacak," dedim boşa kürek çekerek. "Yorulmak zorunda. Her şeyi sonsuza kadar alevlendiremez!"

Mencheres bana acıyan bir bakış daha attı. "Evet, ama onun gücüyle, o zamana kadar çok geç olacak. Böyle insanüstü bir güç gösterisi tüm Kanun Muhafızlarının dikkatini çekecektir. Vlad sihirli bir şekilde zorlanmış olsun ya da olmasın, tüm ırkımızın gizliliğini tehlikeye attığı için kesinlikle idam edilecektir."

"O zaman onu durdurmalısın!" Öfke ve keder talebimi bir çığlığa dönüştürdü. "Mezar büyüyle kaplı değil, o yüzden bir şeyler yap!"

"Yapamam," dedi Mencheres öylesine hararetli bir hayal kırıklığıyla; gücü alevlendi ve kelimeler bana gerçek bir tokat gibi çarptı. "Ateş doğal bir elementtir. Telekinezime hava ya da sudan daha fazla itaat etmez. Ayrıca güçleri, alevlerini dış nesnelerle de boğamayacağım kadar büyüdü. Onları da tıpkı o videoyu aldığı gün kalesini erittiği gibi eritecektir."

"Başka bir şey olmalı," diye hırladım. "Ian," dedim aniden ona dönerek. "Peki ya geçen gün bana yaptığın gerçeklik büyüü? Bu onu bu anıdan kurtarmak için işe yaramaz mı?"

Bana acıyan bir bakış atmadı, ki bu iyi bir şeydi çünkü bir tanesine daha katlanamazdım. Yine de ifadesinden çok zeki olduğumu düşünmediği belliydi.

"Orta seviye bir büyüü bu gelişmiş mezar büyüüne karşı mı kullanacaksın? Bir Chihuahua'nın bir ölüm maçında hayatta kalma şansı daha yüksektir. kurt adam."

Bu kesin bir hayırdı, ama pes edersem lanet olsun. Mencheres'e doğru döndüm.

"Hadi ama, bunu kırabilecek bir büyü bilmiyor musun? Dört buçuk bin yaşından büyüksün, yardımcı olabilecek bir şeyler biliyor olmalısın!"

Cevap vermek için nefesini tuttu ve benim "Bekle!" haykırışım onu durdurdu. Cevap birden o kadar netleşmişti ki, ilk iş olarak bunu düşünmeliydim. "Depoya girmeme izin ver. Bunu kırabilirim."

"Nasıl?" diye sordu dört ses hep bir ağızdan.

Depoya doğru ilerlemeye başlamıştım bile, binadan yayılan sıcaktan irkiliyordum. Bu işe yarayabilirdi, tabii daha önce yanarak ölmezsem.

Vlad'a ulaştı.

"Ölü çağırın aynı büyüyü bana da yapmaya çalıştı, mavi el tutuşu ve her şeyiyle, ama aylar önce Remnant saldırısının bana hiçbir şey yapmamasıyla aynı nedenden dolayı işe yaramadı. Normal büyü ve büyücülükle aşılannış sihir bana yapışabilirdi, ama nedense, benim doğal enerjim voltaj beni mezar büyüsunün karanlık enerjilerine karşı bağışık hale getiriyor. Bu da demek oluyor ki tek yapmam gereken Vlad'ı bağışıklık kazandıracak kadar voltajımla doldurmak ve büyüyü bozmak!"

Mencheres'in ifadesi şefkatli bir surat ifadesinden temkinli bir umuda, sonra tekrar şefkatli bir surata dönüştü.

"Teoriniz doğru olsa bile, bunu yapmak için hayatta kalamayabilirsiniz. Her yeni hafıza döngüsünde ateşin şiddeti artıyor. Dahası, elimde bir Vlad'ı tuzağa düşürülen büyücülere karşı korumak için etrafına barikat Ama ben sizin için aynı şeyi yapamayacağım ve içeri girerseniz sizi kesinlikle öldürmeye çalışacaklar."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye mırıldandım. "Bunun için de bir planım var ama bunu açıklayarak daha fazla zaman kaybedemeyiz. Bana güven Mencheres ve içeri girmeme izin ver ki Vlad'ı öldürmeden önce bu büyüyü bozabileyim."

"Leila." Marty bana yetişti ve elimi tuttu. "Oraya gitme, lütfen." Bakışları pembe gözyaşlarıyla parlamaya başladı. "Zaten bir kızımı kaybettim. Seni de kaybetmeye dayanmam."

Maximus hiçbir şey söylemedi ama hayatta kalma şansım konusunda aynı derecede kötümser görünüyordu ve Ian'ın yüz ifadesi benim hakkımdaki fikrini aptallıktan düpedüz deliliğe indirdiğini gösteriyordu.

"Ölmeyeceğim," dedim ve bunun doğru olmasını umdum. "Ama Vlad'ın garantili ölümüyle sonuçlanmayacak tek çözüm bu. Evet, tehlikeli ama denemezsem kendimle yaşayamam, bu yüzden"-Ian'a orantısız bir sırtış attım-"Chihuahua-kurt adama karşı olsun ya da olmasın, bunu yapacağım."

"Bunun delilik olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdi.

Maximus sonunda sessizliğini bozarak, "Ve Vlad senin kendi hayatını onunkine feda etmeni istemez," diye ekledi.

Onlarla tartışmayı bırakmışım. Burada geçirdiğim her saniye şansımı olduğundan daha kötü bir seviyeye düşürüyordu.

"Yeter. Bu benim kararım ve ben kararımı verdim. Mencheres, ya bana bir kapı aç ya da ben kendim bir kapı açacağım."

Bakışlarımı karşıladı. Gergin bir an için, ona tüm gücümle vurmaya hazırlandım.

Beni zapt etmeye çalıştığında sahip olduğum gerilim. Sonra, "Büyücülerle işiniz bittiğinde bana haber verin, Vlad'ın etrafındaki barikatı kaldırayım," dedi ve sanki metal birisinin geri çektiği perdelere dönüşmüş gibi deponun yan tarafında bir açıklık belirdi. Anlık ısı patlamasına rağmen, geriye dönüp bakmadan içeri koştum.

"Bu senin için aşk," dediğini duydum Ian'ın. "*Bu tür bir zeka lobotomisine kurban gitmeyecek kadar yozlaşmış olduğum için mutluyum.*"

"Umarım tek eşlilikte ısrar eden birine sıırıslıklam aşık olursun!" Mencheres arkamdaki metal yarığı kapatmadan hemen önce seslendim. Sonra bir ateş kükremesi tüm dikkatimi ele geçirdi ve odanın diğer ucundaki kapıdan büyük bir alev dalgası çıkıp bana doğru yöneldi.

Bölüm 38

Ateşin bana çarpmak yerine üzerimden geçmesini sağlayacak kadar alçakta durarak yere **çarptım**. Alevler doğrudan bana temas etmese de, ısıları o kadar yoğunlu ki derim kabarmaya başladı. Birkaç dakika sonra, Mencheres beni dışarı çıkarana kadar sürünerek girdiğim duvara geri dönmek ve duvara vurmak için içgüdüsel bir dürtüyle savaşmak zorunda kaldım.

Yine de yapmadım. Büyük ateş alanı bir dakika sonra dağıldı, bu da Vlad'ın hafızasının artık sonsuz döngünün "sessizce bakma" tarafında olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu da onun yanmaya başlamasından önce bana birkaç dakika veriyordu. tekrar. Ayağa kalktım ve kulübün resmi girişini gösteren kapıya açılan uzun, boş odaya doğru ilerledim.

Daha önce burayı koruyan iki fedai çoktan gitmişti ama girişin yakınında birkaç yanmış ceset kalmıştı. Bunlar büyücüler olamazdı; sadece birkaç dakika önce duvarlara vuruyorlardı, yani hâlâ hayattaydılar. Ya kaçmak için yaşanan izdihamda ezilmiş ya da o yangınlardan biri tarafından yakalanmış zavallı müşteriler olmalılar.

Birkaç dakika önce açık kapıdan dışarı fişkırان alevlerin hortum püskürmeleri. Mencheres'in de söylediği gibi yangın daha da kötüleşecekti ama odanın alevlerden hâlâ etkilenmemiş bölümleri olması beni teselli ediyordu.

Belki de bu sadece Vlad'ın hafızasının o korkunç anın başlangıcına geri sarması ve gücünün tam potansiyeline ulaşmasını engelleyen sürekli sıfırlamalar değildi. Belki, sadece belki, Vlad'ın bilincinin bir parçası kalmıştı ve büyüye karşı savaşıyordu.

Umarım öyledir. Aksi takdirde Mencheres haklıydı ve yakında buranın alevlerle kaplanmamış tek bir santimi bile kalmayacaktı. Sonra

sabaha kadar tüm depo erimiş bir moloz yığını haline gelecekti ve işler bundan sonra daha da kötüye gidecekti.

Ama Vlad henüz güçlerini tam olarak serbest bırakmamıştı, bu yüzden hala

Bu gerçekleşmeden önce büyüü bozma şansım vardı. Ona ulaşmadan ve aşırı elektrik yükleyerek büyüünün etkisini kısa devre yaptırmaya çalışmadan önce, kapana kısılmış, çaresiz iki kişiyi geçmem gerekiyordu. Önce büyücüler.

Sütyenimden küçük, kare bir nesne çıkardım ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim, bakmamaya dikkat ettim. Çatlak hissi yoktu, güzel. Kırılmamasının tek nedeni Vlad'ın üstümün altına giymem için ısrar ettiği Kevlar yeleği idi. Bunu gümüş bıçaklar ya da gümüş mermiler konusunda endişelendiği için yapmıştı.

Bunun yerine, yelek Leotie'nin aynasını korumaya başlamıştı.

Şimdi tek umudum Leotie'nin benim için bıraktığı büyüü mahvetmemiş olmamdı, çünkü bu, büyücüler olmadan onları geçmek için en iyi şansımdı.

"Bir çıkış yolu biliyorum," diye seslendim onlara olabildiğince yüksek sesle. Şansım yaver gitti,

Düşmanlarının onları tuzağa düşürmek yerine yardım etmeye çalışan masum bir kurtulan olduğumu düşüneceklerdi. "Burada hâlâ hayatta olan biri varsa beni takip etsin!"

Birkaç dakika boyunca aşırı ısınmış, aşırı gerilmiş metalin gıcırta seslerinden başka bir şey duymadım, sonra başka bir acele ses duydum. İlk başta, bir şey olduğunu sandım.

Vlad'ın ateşli patlamaları arasındaki süreyi yanlış değerlendirmişim. Sonra çarpma sesleri duydum ve o acele ses arttı. Bu tarafa doğru geliyordu ama öncesinde yoğun bir ısı patlaması yoktu.

Bu Vlad'dan gelen daha fazla ateş değildi. Sesimin geldiği yöne doğru uçmak için yollarına çıkan her türlü enkazdan fırlayan büyücülerdi.

Onları görene kadar harekete geçmek için bekleyemedim. O zamana kadar çok geç olabilirdi. Leotie'nin daha önce hepimizi tuzağa düşürmek için kullandığı aynayı kaldırdım ve bir kez daha yüksek sesle seslendim. "Bir çıkış yolu biliyorum. Yaşamak istiyorsanız benimle gelin!"

İki büyük form aniden dar kapıdan içeri girdi, o kadar hızlı uçuyorlardı ki üzerlerini kaplayan is dışında tamamen çıplak olduklarını fark etmek birkaç dakika aldı. Hızları beni soluk soluğa bıraktı, tıpkı beni gördüklerinde ve dost değil düşman olduğumu anladıklarında yüzlerinde beliren ölümcül ifade gibi.

Belki de görünüşüm artık cazibeyle gizlenmediği için beni olduğum gibi tanıdılar. Belki de bir vampir olmam yeterliydi ve tüm bunları yapan vampir grubuyla birlikte olduğumu anladılar.

bu gece hasar. Her iki durumda da dişlerini gösterdiler ve vücutlarının çarpmasıyla beni parçalamaya niyetliymiş gibi bana doğru yaylandılar. Kendimi savunmak için kırbacımı çıkaramadım. Bunu yaparsam, bakmalarını istediğim şey yerine ona bakarlardı. Yine de aynayı tüm bu duman ve küçük boyutuyla görmek zordu. *Haydi, bakın, diye* sessizce onları teşvik ettim.

Vurmadılar. Bunun yerine, vurmadan hemen önceki anlarda, muhtemelen bir büyüün başlangıcı olan gırtlaktan gelen bir dilde bir şeyler hırladılar. Herhangi bir suçlayıcı kıvılcım çıkarmadan elimi güçlendirmeye çalışarak hazırlandım ve aynayı salladım, böylece hala kalan küçük ışık parıltılarını yakalayacaktı.

Şuna bak, lanet olsun, bak! Sessizce çığlık attım.

Bana çarpmalarına birkaç adım kala, sanki füzeyle vurulmuşlar gibi aniden havadan yere düştüler. Vücutları yere çarptı ve ben tam zamanında geri sıçradım.

Hızını. Durduklarında tamamen gevşemişlerdi ama yine de kendilerini bana çarpmak üzereyken kullandıkları o kavisli, torpido biçiminde gerilmişlerdi.

Sonunda kırbacımı şaklattım. Kımıldamadılar ve gözleri Vlad'ın büyüün ilk etkisi altına girdiğinde yaptığı gibi ürkütücü bir şekilde ileriye baktı. Bunun bir oyun olup olmadığından emin değildim, bu yüzden en yakındakini bacağından kırbaçladım. Elektrik kordonum bacağını tamamen kesip dizinden kopardı ama yine de en ufak bir kıpırdanma bile olmadı.

Leotie, ayna büyüüne hapsoldüğümde bana, *onları* büyüün içinde yakalarsan, *senin şu anda olduğun kadar çaresiz kalacaklarını söylemişti.* Tanrım, şaka yapmıyormuş. İkisi çaresizden de öte görünüyordu; sanki katatonikti. Bana olan da bu muydu? Sadece aynalara vurduğumu ve kırbacımla onlara vurduğumu mu *düşünmüştüm, oysa o sırada* bu ikisi kadar hareketsiz miydim?

Öyle olmak zorundaydı. Aksi takdirde aynaları kırbaçladığımı düşünürken yanlışlıkla yanımdaki insanları kesebilirdim. Düşündüm de, Vlad da muhtemelen tüm evi yakardı çünkü kapana kısıldığına dair ilk tepkisi şüphesiz aynaları eritmeye çalışmak olurdu. Hepimiz bu ikisi kadar hareketsiz ve habersiz olmalıydık. Ayna tuzağının gücü gerçekten çarpıcıydı, yine de ayakta duracak vaktim olmadı.

ve hayranlıkla izlemeye devam ettim. Ayrıca "adil" dövüş kurallarına uyacak zamanım da olmadı.

Hayatınız tehlikede değilken öldürmek için özel bir soğukluk gerekir ve Vlad, öfke ya da intikamla hareket etmediğini söylemişti. Aynı soğukkanlılığa sahip olduğum ortaya çıktı, çünkü kırbacımı şaklattım ve büyücünün kafalarından biri omuzlarından koptu, vücudu ise gerçek ölümün etkisiyle solmaya başladı. Diğerini hayatta tuttum. Mircea'nın yerini daha sonra sorgulamamız gerekecekti, tabii daha sonra hâlâ hayattaysak.

"Büyücülerin icabına bakıldı," diye yüksek sesle Mencheres'e seslendim. "Şimdi Vlad'ın etrafındaki barikatı kaldırın ki ona ulaşabileyim!"

Bölüm 39

Bir başka uyarı niteliğindeki ısı patlaması yere düşmeme neden oldu. Bu kez alevler o kadar şiddetliydi ki, eğilmeme rağmen acı ve korkunç bir koku az önce saçlarımı kaybettiğimi anlamamı sağladı. Kollarımla başımı kapattım ve alevlerin kavuruculuğunu hissettim. Ateş sırtımda bir yol açtı, ayakkabılarımın metal tokalarını markalara dönüştürdü ve sanki içine tünel açmaya çalışıyormuş gibi yere bastırmama neden oldu.

Sadece birkaç dakikaydı ama ateşin durması saatler sürmüş gibi acı veriyordu. Söner sönmez ayağa kalkmaya çalıştım ve ani hareketin etkisiyle sırtımdaki kömürleşmiş et parçalanınca hemen çığlık attım. Acı neredeyse yanmak kadar korkunçtu ve vücudumun iyileşmesini beklerken çığlık atmamak için dişlerimi sıktım.

Bu da ne? Öfkeli bir ses aniden zihnimde uğuldadı.

Mircea. Onunla bağlantı kurmamıştım, ama bumerang tepkisi Yanıklar onu benimle iletişime geçmesi için alarma geçirmiş olmalı. Dişlerimi tekrar sıktım ve öteki odaya doğru koşarken onu görmezden gelmeye çalıştım. Sadece birkaç dakikam vardı. bir sonraki ateş patlamasına dakikalar vardı. Vlad'ın üzerindeki büyüü bozmak şöyle dursun, onu bulmak için bile yeterli zaman yoktu.

Neden yanıyoruz? Mircea, yoğun duman nedeniyle göremediğim bir cesede takılıp tökezleyerek odaya girdiğimde talep etmeye devam etti. Hızla odanın derinliklerine doğru ilerlerken boğucu sisin gizlediği birkaç tanesine daha rastladım. Duman neredeyse kör ediciydi ama yine de o ağır, zehirli kokulu katmanların arasında yeşil bir parıltı gördüğümü sandım. Bu Vlad'ın gözlerindeki parıltı olabilir miydi?

Cevap ver bana! Mircea beynimi ağrıtabilecek kadar yüksek sesle kükredi.

Senin yüzünden yanıyoruz! Karşılık verdim, hala koş-tökezle-kaç-tekrar yapıyordum ve kalan rastgele ışıklara değil de Vlad olduğunu umduğum kişiye doğru ilerliyordum. Bizi peşinden gönderdiğin büyücüleri öldürdük, ama içlerinden biri Vlad'a onunla aynı fikirde OLMAYAN bir hafıza büyüsü yapmadan önce değil.

Hafıza büyüsü mü? Sonsuz pişmanlık lanetinden mi bahsediyorsun?
Mircea şaşırmış bir sesle sordu.

Kazanan, kazanan, tavuk yemeği, diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Artık Vlad'ı bulduğuma emin olacak kadar yaklaşmıştım. Bakışları dışında pek bir şey göremiyordum ama bakışları dumanı küçük yeşil lazerler gibi kesiyordu. Havadaki bir değişim onu çevreleyen dumanı kısa süreliğine temizlediğinde, etrafında daire şeklinde büyük, yanmış nesne yığınları olduğunu gördüm, sanki her ağır ekipman parçası, mobilya, yapısal olmayan girişler ve Sac parçaları, yangını durdurması için sessiz bir yalvarışla birbirlerine sokulmuşlardı.

Mencheres, *Vlad'ı büyücülere karşı korumak için etrafına bir barikat kurdum,* dedi. Görünüşe göre bu sopayı oluşturmak için telekinetik olarak çıplak bırakmış. Bu aynı zamanda büyücülerin tuhaf çıplaklığını da açıklıyordu. Dışarı çıkamayınca, büyüü ve onun ateşli sonuçlarını durdurmak için dikkatlerini lanetli nesneyi öldürmeye yöneltmiş olmalılar. Tüm giysilerini yakıp kül etmek için o barikata defalarca saldırmış olmalılar.

o ateş püskürtme halkaları. Mencheres'in gücü bu nesneleri Vlad'ın etrafında derme çatma bir kale gibi bir arada tutmasaydı, onu da öldürmeyi başarabilirlerdi.

Ah, korkunç anıların sonsuz tekrarıyla lanetlenmiş Mircea, acımasız bir memnuniyetle devam etti. Bunu daha çok hak eden birinin başına gelemezdi.

Belirgin bir ısı patlaması havayı doldurmaya başladığında, içimden vahşi bir memnuniyet geçti. *Böbürlenmeye devam etmeden önce, hazırlanmak isteyebilirsin. Muhtemelen yine kızarmak üzereyiz.*

Böyle söyleyerek yere atladım, elime geçen her büyük nesneyi kaptım ve üstüme yığdım. Kokuya bakılırsa bazıları ceset, bazıları da mobilya parçaları ve Mencheres'in eski bariyerinin parçalarıydı. Her iki durumda da, yaklaşmakta olan bir yük treninin sesiyle birlikte başka bir ateş patlaması kükremeden hemen önce, şimdi dumanı turuncunun korkunç tonlarıyla aydınlatan alevlere karşı koruma sağlıyorlardı.

Taktiklerim vücudumun büyük bir kısmını örtüyordu ama ayaklarım açıkta kalmıştı. Mircea'nın çığlığı zihnimde yankılanırken, odayı saran alevler tarafından yutuldular. Ben de çığlık attım ve alevlere karşı savaştım.

Cenin pozisyonunda kıvrıldım çünkü koruyucu bariyerimi üzerimden daha fazla kaydırmasını istemiyordum.

Çıkın oradan, çıkın, çıkın, çıkın, çıkın! Mircea uludu, kelimeler çılgınca, akılsızca tekrarlanıyordu.

Ben de istedim. Hem de çok! Her şeyi utandıran acının yanı sıra Yaşadığım önceki işkenceler, sahip olduğum her hayatta kalma içgüdüğü, Mircea'nın şu anda olduğu gibi yüksek sesle uluyor ve beni alevler durur durmaz en yakın çıkışa koşmaya çağırıyordu. Yine de yapmadım. Vlad'a ulaşma ihtiyacım, korkunç acıdan ve her şeyin daha da kötüye gideceğini bilmekten duyduğum korkudan bile daha büyüktü.

Bu ihtiyaç beni, yangın durur durmaz artık parçalanmış cesetleri ve enkazı üzerimden atmaya itti. İyileşene kadar beklememiştim, bu yüzden yaptığım her hareket ayaklarımı kemiğe kadar yarıyormuş gibi hissettirdi. Ama durmadım. Onu kurtarmak zorundaydım. Bu yüzden Vlad'a doğru koştum.

ve Mircea'nın benimle aynı acıyı hissederken devam eden küfürlerini ve çığlıklarını duymazdan geldi.

Vlad, DVD'yi oynatıcıya yerleştirme taklidinden yeni dönmüştü. Son gördüğümünden beri o parlayan kürelerden biraz solumuş olmalı. onu gördü çünkü büyüğü kaybolmuştu. Ellerindeki alevler de artık sönmüştü ama bu sadece birkaç dakika sürecekti. Şansımı değerlendirdim, onu omuzlarından yakaladım ve ona elektrik verirken, sonsuz tekrardaki o korkunç anı yerine beni görmesini sağlamaya çalıştım.

"Vlad, beni dinle, bunların hiçbirisi gerçek değil!" İçine daha fazla elektrik göndermeye devam ederken onu sallayarak söyledim.

Hiçbir şey. Dümdüz duruşu değişmedi ve zümrüt bakışları doğrudan bana bakıyor gibiydi. Voltajı arttırdım, ateşe dayanıklı olduğu ve akımların ona daha önce patlattığım büyücüye verdiği gibi zarar veremediği için minnettarım.

Ne yapıyorsun sen? Ondan uzaklaşman gerek, ona yaklaşman değil! Mircea zihnimde çığlık attı.

Kapa çeneni! Ona karşılık vermeyi düşündüm. Vlad'a dedim ki, "Ben buradayım; bunu durdurmalısın. Bana bak, Vlad! Ben buradayım!"

Seni göremez, embesil! Mircea bağırdı. *Şimdi ikimizi de küle çevirmeden önce git buradan!*

"Gitmiyorum," diye bağırdım, bu sefer yüksek sesle. Sonra sesimi yükselttim.

Vlad'a gönderdiğim voltaj. "Hadi ama! Beni yakarak öldürmek istemezsin."

Evet var, etrafına bak! Mircea'nın sesi ne kadar denesem de duymazdan gelemeyeceğim kadar yüksekti. Belli ki HER ŞEYİ yakmak istiyor ve sen de her şeyin bir parçasısın Leyla!

Kapa çeneni de konsantre olayım! Vahşice düşündüm. Bu işe yarayacak. Akımlarım beni mezar büyüüne karşı bağışık hale getiriyor, eğer ona yeterince nüfuz edebilirim onu da bağışık hale getirebilirler.

Mezar büyüüne karşı bağışıklığın mı var? Mircea'nın sesi şok olmuş gibiydi ama Vlad'dan gelen ani bir ısı patlaması ellerimi bırakmama, etrafımda dönmeme ve en yakın moloz yığını aramama neden oldu.

Tam zamanında kendimi korudum. Yeni alev sağanağı öncekinden daha da şiddetli bir şekilde üzerime çöktü. Derme çatma bariyerimin ateşe daha az dayanıklı olan kısmını eriterek, hızla kömürleşen ahşabın üzerinde damlayan bir metal parçasından başka bir şey bırakmadı. Vücudumun çeşitli kısımları acımasız alevlere maruz kaldığında tarifsiz bir ıstırapla çığlık attım. Sonra hareket etmek tehlikeli olsa da kendimi barikatımın başka bir bölümünün altına gömmek için ilerledim.

Ateş nihayet durduğunda, kendimi barikatımdan geriye kalanları itmeye zorladım. Her hareket acının en kötü şekliydi ve Derimin parçaları erimiş kalıntıların parçalarına yapışmış halde kaldı, yani kurtulmak için onları koparmam gerekiyordu.

Bunu bir daha yapma, Leila. Bu sefer Mircea bağırıyordu ve sesi kızgın gelmiyordu. Onun yerine korkmuş gibiydi. *Bunu yaparsan ölürüz. Bunu biliyor olmalısın.*

Muhtemelen haklıydı. Duman yüzünden hâlâ pek bir şey göremiyordum ama Mencheres'in Vlad'ın etrafında oluşturduğu barikatın parçalarının Vlad'ın ateşiyle yanıp kül olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. boyutu ve şiddeti arttı. Bir sonraki alev saldırısından kurtulmak için diğer odadaki eşya yığınlarının altına saklanmak zorunda kalıyordum. Ondan sonra, daha uzağa taşınmam gerekecekti, sonunda, alevler arasında yeterli zamanım olmayacaktı.

Vlad'a ulaşmak için ateşli patlamaların döngüleri.

Duman tekrar yer değiştirdi, ateşin çatının tüm bölümünü yaktığı üstündeki delik nedeniyle geri üflendi. Vlad'a baktım, Onu muhtemelen bir daha göremeyeceğimin yürek parçalayıcı farkındalığıyla doluydum.

Tekrar. Ya ben kalırsam ölecektim ya da ben gidersem o sonunda öldürülecekti.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, iş nasıl bu noktaya gelebilirdi?

Bölüm 40

Ağrılı bir anın ardından, yeni bir rüzgâr ayaklarının etrafındaki dumanı temizleyince şok içinde gözlerimi kııptım. Bu gerçek olabilir miydi? Sanki Vlad'ı çevreleyen bir buçuk metrelik dar bir yarıçap vardı ve bırakın yanmayı, is bile yoktu. Nasıl?

Bir saniye sonra kendi soruma kendim cevap verdim. Serbest bıraktığı tüm güçle birlikte Vlad'ın aurası da alevlenerek o dar alanı Onun kadar yanmaz bir yarıçap. Çembere yeni bir umutla baktım. Dar olacaktı ama beni alevlerden koruyacak kadar geniş olabilirdi.

Bu benim tek şansımdı ve hala iyileşmekte olan uzuvlarımın beni götürebildiği kadar hızlı koştum. *Eğer Tanrı'ya inanıyorsan*, dedim Mircea'ya Vlad'a olabildiğince yaklaşıırken, *o zaman dua etmeye başlasan iyi edersin*.

Harika, şimdi hepimiz öleceğiz, diye yorumladı nefret ettiğim iç sesim, zihinsel partiye katılmak için ortaya çıkarak. Görünüşe göre sonunda kendini öldürmeyi başardın, Leyla.

Siktirin gidin, hepiniz! Vlad'a acı ve çaresizlikle beslenen voltajı gönderirken geri çekildim. *Daha ölmedik!*

Eğer buna bir son verip kaçmazsanız biz de kaçacağız, diye karşılık verdi Mircea.

Ona orada olduğumu ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını tekrar tekrar söylerken Vlad'a akımlar göndermeye devam ederken onu görmezden geldim. Tüm bu süre boyunca, o boş gözlerle bana baktı, tam önünde olan yerine büyüünün onu görmeye zorladığı şeyi gördü.

Gücü alevlendiğinde ve o ölümcül ısı patlamasını tekrar hissettiğimde, tüm bedenimi ona sardım, gözlerimden yaşlar aktı. Bu

işe yaramamıştı. Voltajım beni o büyüden kurtarıırken onu kurtarmaya nasıl yetmemişti?

Leyla, kaç, bu bizim son şansımız! Mircea neredeyse çılgın bir çaresizlikle bağırdı.

Kaçmıyorum! Kendimi çelikleştirerek geri bağırdım. *Eğer onu kurtaramazsam, en azından denerken öldüğümü bileceğim.*

Bu gerçek, tüm sırtım boyunca başlayan pençeli, korkunç acının ortasında bile beni rahatlattı. Vlad'a olabildiğince yaklaştım ama bu yeterli olmamalıydı ve bu yeni alev dalgasına daha yeni başlamıştı. Bunun sonunda işim bitecekti ve fikrimi değiştirmiş olsam bile, ki değiştirmemiştim, artık kaçmak için çok geçti.

En azından Mircea'yı da yanımda götürdüğümü bilmenin mutluluğunu yaşıyordum. Aslında Mircea'nın acı dolu sırtışıma görememesine neredeyse üzülüyordum çünkü ona son kez sarılırken yüzüm Vlad'ın göğsüne gömülmüştü.

Eminim şimdi bana o büyüü yaptığin için pişmansındır, değil mi? Mahkûmun karanlık eğlencesiyle düşündüm.

İyiyim. Kalmakta ısrar mı ediyorsun? O zaman Vlad'ın beni ikinci el yollarla öldürmesine izin vermeyi reddediyorum, diye hırladı Mircea, eski korkmuş tonu gitmişti. *Eğer onun eliyle öleceksem, beni bizzat öldürerek bana hak ettiğim saygıyı gösterecektir!* Şimdi beni dinle, seni cahil amatör. *Bu kadar güçlü bir büyü kırılmaz ama kendi kendine durması için kandırılabilir. Eğer*

Voltajınız sizi mezar büyüüne karşı bağışık hale getiriyor, yapmanız gereken şey Vlad'ın zihnine ulaşp ona gördüklerinin gerçek olmadığını söylerken elektriğinizle mezar büyüünü bozmak.

Bunu denemediğimi mi sanıyorsun? Ona cevap vermek, korkunç acıya odaklanmaktan daha iyi olduğu için karşılık verdim. Alevler artıyor, bacaklarımı, sırtımı ve başımı sarıyordu.

Deneme, yap, diye vurguladı Mircea, acı onun da içini parçaladığında kelimenin sonu bir çığlıkla bitiyordu. *Voltaj Vlad'ı sende olduğu gibi bağışık hale getirmeyecek ama sana kısa bir pencere açacaktır. Zihnine ulaşmak ve seni görmesini sağlamak için o pencereyi kullan.*

Bir çığlık daha Mircea'nın konuşmasını kesmesine neden oldu, sonra aceleyle devam etti.

Vlad'ın zihni lanetinin anısı yerine sizi gördüğünde lanet kendini tamamlanmış sayacak ve duracaktır. Eğer kendinden bu kadar şüphe etmeseydin

çoktan bitirmiş olabilirdiniz çünkü ona ulaşabilecek güçten çok daha fazlasına sahiptir!

Acı içinde olmasaydım, gülerdim. *Şimdi birden bana inanmaya mı başladın?*

Başka bir ateş patlaması ikimizin de dikkatini çekti. Vlad'la konuşarak ve ona itmeye devam ettiğim voltaja odaklanarak yolumu zorlamaya çalıştım, ancak büyümeye devam etti, ta ki saf, akılsız panikten kaçmamak için yapabileceğim tek şey olana kadar.

Yeteneklerin seni tahmin ettiğimden çok daha fazla kez kurtardı, dedi Mircea, acı sesini düzensiz bir kükremeye dönüştürürken. İkinci sınıf bir medyumun değil, güçlü bir büyücünün beceri seviyesini gerektirmesine rağmen bu büyü aracılığıyla bana bağlandın. Böyle bir güce nasıl sahip olduğunu bilmiyorum ama sen-

Alevler iyileşebileceğimden daha hızlı bir şekilde derimi kemirmeye devam ederken, ortak çığlıklarımız onun sesini kesti. Acı korkunç, her şeyi tüketen ve amansızdı, ta ki Vlad'a karşı sarsılana ve zar zor düşünebilene kadar. Yine de Mircea'nın sesi hala bana ulaşıyordu çünkü bu bir meydan okuma kükremesiydi.

Gücün var, Leila! Şimdi, ikimizin de sefil hayatlarının iyiliği için, kendinden şüphe etmeyi bırak ve onu kullan!

Mircea'nın özgüvenine tutundum çünkü tekrarlanan başarısızlıklarım benim tüm özgüvenimi tüketmişti. Sonra, diğer tüm şeyleri yaptığımdan ve bunu yapmak için de çok geç olmayabileceğinden, son bir kez denemek için sakatlayıcı, deliliğe neden olan acıyı zorlamaya çalıştım!

Sahip olduğum son güç ve tutarlılıkla, yanan ellerimi Vlad'ın yüzüne vurduğum ve boğazımdan kopmaya devam eden çığlıkları geri çekmeye zorladım. Bunun yerine, kaslarım ölümcül kasılmalara başlarken vücudumdaki her şeyin acımasızca bükülmesine neden olan acıyı serbest bırakmak için zihnimi kullandım.

Buradayım, buradayım, sesim yerine düşüncelerimle bağırdım. Gördüklerinin hiçbirisi gerçek değil! Bu bir büyü ve her şeyi yakmayı bırakmalısın. Beni de yakıyorsun, o yüzden ateşi söndür Vlad! Söndür, söndür, söndür, söndür!

Bir sonraki ateş parıltısında düşüncelerim bütünlüğünü kaybetti. Beni kemiklerime kadar yaktı ve kömürleşmiş bacaklarım altımda kırılarak geriye düştüm. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen işkence dolu bir an boyunca tek bildiğim acıydı ve artık ateşi göremiyordum çünkü görüşüm kararmıştı.

Sonra, sanki bir kâbustan çıkar gibi, adım duyduğum ve acı veren değil, sıcak bir şeyin üzerimde dolaşmasının verdiği inanılmaz

rahatlamayı hissettim.

Vücut.

"Hadi Leyla, iyileşmen gerek. İyileş sevgilim, iyileş, lütfen!" diye haykırdı acılı bir ses.

Gözlerimi açtım. Vlad'ın yüzü ya bakışlarımdaki is yüzünden ya da gözlerim hala iyileşmekte olduğu için bulanıktı, ancak göz kırpmaya devam ettikten sonra bu bulanıklık nihayet dağıldığında, bana baktığını ve beni *gördüğünü*, sadece içimden bakmadığını fark ettim. Bu, artı artık yanmıyor olması, büyüünün onun üzerindeki etkisinin nihayet sona erdiğini anlamamı sağladı.

"Lütfen dedin," diye fısıldadım, rahatlaması yüzüme vurunca gülümsedim. Binlerce barajın yıkılma gücüyle duygular. "Bunu yaşamana asla izin vermeyeceğim."

Bölüm 41

Vlad elimi bırakmadı. Kıyafetlerim yandığı için üzerimi örtmek için gömleğini çıkardığında ve Marty, Maximus ve Mencheres odaya koştuktan sonra beni kucakladıklarında, ani ateş eksikliğinden çabalarımın başarılı olduğunu anladığında değil.

Mencheres beni kucağından indirdikten sonra diğer elime resmi bir öpücük kondurarak, "Olağanüstü birisin," dedi.

"Yardım aldım," diye cevap verdim, hâlâ her şey karşısında sersemlemiş hissediyordum.

Geçtiğimiz yıl hem Vlad'ın hem de benim başıma gelen sayısız korkunç şeyin sebebi olan Mircea, aynı zamanda bizi kurtarmaya da vesile olmuştu. Evet, bunu kendi hayatını da kurtardığı için yapmıştı ama gerçek şu ki hem benim hem de Vlad'ın hayatını ona borçluydum. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim, bu yüzden şimdilik bunun üzerinde durmak istemedim.

Kutlama için bana sarılmayan tek kişi Ian'dı. Onun yerine bana baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre bir dahaki sefere kurt adam yerine Chihuahua'ya oynamayı bileceğim."

"Öyle mi? 'Küçük olmasına rağmen çok vahşi'," diye alıntı yaptım, daha yorgun bir gülümsemeyle.

Ian güldü, ama bana bakışı sanki beni zihinsel olarak yepyeni bir kategoride değerlendiriyormuş gibi değer vericiydi.

Deponun dışındaki diğer seslere yeni bir siren sesi katılırken Mencheres gereksiz yere, "Daha fazla yetkili geldi," dedi. "Hepiniz gitmelisiniz. Ayna büyüsünün etkisi geçmeden büyücünün güvenliğinin sağlanması gerekiyor. Ben geride kalıp bir grubun hatalı piroteknik gösterisinin bu yangına neden olduğu hikayesini güçlendireceğim."

Buradan çıktığım için çok mutluydum, bu yüzden bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Diğer odaya ulaştığımızda Maximus büyücüyü kucakladı ve sanki bir patates çuvalıymış gibi omzuna aldı. Dışarı adımımızı atar atmaz, dondurucu bir rüzgâr esintisi üzerimdeki ince gömleği delip geçti ve yeni kelleşmiş kafamda buz kristalleri oluşturduğunu hissettim. İroni bana çarptığında bile titredim. Şu anda üşüyor olmak ne kadar garip

Sadece birkaç dakika önce yanarak ölüyordum.

Vlad ürperdiğimi hissetti ve en yakınımızdaki polis memurunu durdurarak yeşil gözlerle ceketini çıkarmasını istedi.

"Yapma, buna ihtiyacı var," diye itiraz ettim.

Vlad kısaca, "Bir tane daha bulacak," dedi.

İnatçı bakışlarından hayır cevabını kabul etmeyeceği anlaşılıyordu. Polise özür dileyen bir bakış attıktan sonra montumu giydim. Dışarısı soğuk olabilirdi ama burası yetkililer, ambulanslar ve itfaiye araçlarıyla dolup taşıyordu, bu yüzden onun için bol miktarda battaniye ve ek palto vardı. Çoğu

Kurtarma görevlileri Rusça ya da Lehçe konuşuyorlardı ama yakaladığım birkaç parça İngilizceye bakılırsa, devasa depodaki yangının bir damla su kullanılmadan söndürülmüş olması onları şaşkına çevirmişti.

Mencheres *bunu* açıklamak için çok uğraştı.

Hepimizin bir arabaya sığması mümkün olmadığı için iki arabaya da doluştuk. Mencheres'i araçsız bırakıyorduk, ama o ya Onu geri götürmesi için birini büyüleyebilir ya da uçabilirdi ki bu muhtemelen daha hızlı olurdu. Maximus, Vlad ve benimle birlikte geldi, hiç şüphesiz alışkanlıktan dolayı sürücü koltuğuna oturdu. Arka koltuğa yerleştiklerimizde Vlad beni kendine doğru çekti. Ölüm büyücüsü Ian ve Marty'nin arabasının bagajına atıldı ve büyüünün erken bozulması ve kaçmaya çalışması gibi çok düşük bir ihtimalde bagajı izlemek için arkalarından gittik.

Yolculuğun ilk yirmi dakikası mutlak bir sessizlik içinde geçti. Dikiz aynasında bir an kendimi gördüm, sonra bir daha bakmamaya dikkat ettim. Kafamdaki her bir saç teli yanmıştı ve ben

isle kaplıydı; sanki bilerek is havuzuna dalmış gibi görünüyordum.

Mencheres'in saç uzatma büyüsü bildiğini kendime hatırlattım. Bu yıl ikinci

kez bir büyü kullanmam gerekecekti. İşkenceler arasında, gaz

Hat patlaması, deri yüzme, vurulma ve şimdi de bu, eğer vücudum konuşabilseydi, muhtemelen bana boşanmak istediğini söylerdi.

Garip bir şekilde, Szilagy'i'nin uşağı tüm derimi kestikten sonra olduğu gibi bu kayıptan dolayı yıkılmamıştım. Belki de bu, birinin zalimce kaprisine karşı benim seçimim olduğu içindir. Aslında Vlad muhtemelen benden daha fazla üzülmişti. Duygularından anlayabildiğim kadarıyla değil. Diğer adamlar depoya girer girmez onları duvarın arkasına gizlemişti.

Konuşması için baskı yapmadım. Birincisi, dinleyicilerimiz vardı, ikincisi ise çok erken olabilirdi. Korkunç hafıza döngüsünden çıktıktan sonra beni ayaklarının dibinde kendi ateşiyle neredeyse yanarak ölmüş halde bulmasının ne kadar sarsıcı olduğunu ancak hayal edebilirdim.

Ve tamamen yanarak ölmem için o ateşe maruz kalmam sadece birkaç dakika daha sürerdi. Eğer Mircea bana Vlad'ın zihnini psişik olarak işgal edip döngüyü keserek büyüünün tamamlandığını düşündürmemi söylemeseydi-

"Mircea," dedim yüksek sesle, Vlad'a yaslanmak yerine birden dik oturmaya başladım. "Bu olaydan çıktığımızdan beri benimle iletişime geçmedi."

Vlad bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Neden yapsın ki?"

Bizi kurtarmaya yardım ettiğini yüzüme vurmak için, büyüüyü bozmanın sırrını daha önce düşünemediğim için beni aşağılamak için defalarca yakıldı ... "Büyücülerden birini hayatta tutmayı başardığımızdan emin olmak için," dedim, en uygun nedeni söyleyerek.

Yine okunamayan bir bakış. "Bu gece onlara saldırdığımızı neden bilsin ki?"

"Hadi ama, sence neden can havliyle yakıldığını öğrenmek için bana ulaşmaz mıydı?" İfadesi bulanıklaştı ve bunu ona hatırlattığım için anında üzüldüm. "Yani, um-"

"Leila." Vlad'ın bana bakışı artık bıkkınlık vermişti, her ne kadar duyguları kısa süreliğine duvarlarını aşıp beni bir pişmanlık fısıkiyesiyle haşlasa da. "Yaptığım şeyi geçiştirmek mümkün değil."

"Büyünün yaptığı şey," diye düzelttim hemen.

Yüzünü başka, daha karanlık bir duygu gölgelediğinde ağzı gerildi, ancak konuştuğunda tonu aldatıcı bir şekilde hafifti. "Elbette. Şimdi söyle bana, bunu yapan büyücü kaçtı mı?"

Kafasının setten aşağı yuvarlanışını hatırlayınca içimi derin bir memnuniyet dalgası kapladı. "Hayır. Onu ben öldürdüm."

Kalkanları tekrar düştü ve duvarları tekrar yükselmeden önce bağlantımızdan akan rahatlama beni şaşırttı. Yapabileceğim memnuniyet

Anlıyorum. Vlad'ın yerinde olsaydım, beni o kâbus gibi büyüünün içine hapsettiği için onun kemiklerinin üzerinde dans etmek isterdim. Ama neden onun ölümüyle *rahatlasın* ki?

Onu öldürmenin büyüüyü durdurmak için işe yaramadığını biliyor olmalıydı.

Belki de bunu bilmiyordu. Büyüden çıktığından beri tek bildiği, bir noktada beni neredeyse yakarak öldüreceği idi. Belki de büyüünün nasıl bozulduğunu ya da daha doğrusu kendini durdurması için nasıl kandırıldığını hatırlamıyordu.

Tüm bunları ona daha sonra anlatacaktım. Şu anda odaklanmamız gereken daha önemli şeyler vardı.

"Mircea'ya bağlanacağım ve hâlâ daha önce bulunduğu yerde olduğundan emin olacağım. Tüm bunları yaşadıktan sonra tutsağımızın bilmediği yeni bir yere taşındığını öğrenmek berbat olurdu."

Avucumu dişlerimin üzerinde gezdirerek derimde derin bir çizgi açtım. Kan fışkırırken Mircea'yı düşünmeye odaklandım, zihnimde onun yüzünü canlandırdım ve diğer her şeyi unuttum.

Hiçbir şey. Kaşlarımı çattım, o yara iyileştikten sonra kendimi tekrar kestim. Hayır.

Etrafımdaki puslu hava dağılıyor, zihnimde bir iplik belirmiyordu ki onu çekip diğer ucunda bulabileyim... kesinlikle hiçbir şey yoktu. Sanki psişik yeteneklerimin üzerinde aniden "Öğle Yemeğinde Yokuz" yazısı belirmişti.

Tekrar denemek için avucumu kesmek üzereyken Vlad elimi tutarak beni durdurdu. "Neyin var?"

"Yorgun olmalıyım," diye mırıldandım. "Ya da belki de daha önce yeteneklerimi en üst düzeye çıkardım çünkü ona ulaşamıyor gibiyim-hey!"

Onun eli aniden alev alınca elimi geri çekmeye çalıştım. Dayanmaya devam etti, korkudan kaynaklanan bir akım ona tepki olarak yükseldiğinde ağzı sıkılaştı. Olanlardan etkilendiğimi düşünmemiştim ama görünüşe göre artık ateşten korkuyordum. Kiminle evli olduğumu düşünürsek ne kadar da ironik.

"Yanmıyorum," dedim şaşkınlıkla, alevler tenimi kavurmak yerine okşadığı için acı hissetmiyordum. "Neden?"

"Üzerindeki alevleri söndürürken seni auramla kaplamış olmalıyım. Bunu yapmak niyetinde değildim, ama o sırada sağlıklı düşünemiyordum."

"Siktir," dedim içimden.

Şimdi sadece yanmaz hale gelmedim; aynı zamanda psişik olarak da iktidarsız hale geldim! "Yani hiçbir şeyin değişmediğini *ummak* zorunda mıyız?"

Mircea'nın yeri?"

Sonra da dehşetime bu kadar kapıldığım için anında kendimi suçlu hissettim. "Yani, bu senin hatan değil, tabii ki-"

"Benim için endişelenmeyi bırak," diye sözümü kesti ve gözleri yeşil parladı. "Sen istesen de istemesen de bu gecenin acısını taşıyacağım. Yine de bu beni yıkmayacak Leyla, bu yüzden bu konu etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürümene gerek yok. Hissettiklerimden daha güçlüyüm ve daha da ötesi, bu *benim* acım. Beni bundan korumaya çalışma."

"Bunu yapamam," dedim çıplak bir hayal kırıklığıyla. "Ne dediğini anlıyorum. Anlıyorum ve haklısın. Sen üzerine titrenmesi gereken kırılğan küçük bir şey değilsin, ama tıpkı daha önce aşırı tepki verip beni auranla kaplamaktan kendini alıkoyamadığın gibi, seni acı içinde görüp bunu hafifletmeye çalışamam. Bu senin daha az sert bir vampir ya da daha az erkek olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor. Bu seni sevdiğim anlamına geliyor."

Beni öperken bile sert bir ses çıkardı. "Bunu daha önce bilmiyor olsaydım bile," dedi dudaklarına karşı, "bundan sonra kesinlikle bilirdim. bu gece."

Ağzı nihayet benimkini terk ettiğinde, gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi. Konuşmadı ama kalkanlarını indirdi ve çıplak, korunmasız duyguları içime aktı. Bir anda, sevgisiyle boğulduğumu, pişmanlığıyla haşlandığımı, gururuyla alçaldığımı ve ne pahasına olursa olsun beni güvende tutma kararlılığıyla bunaldığımı hissettim. Bu duygular gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlayana kadar büyüdü ve onu aynı pervasızlıkla sevdiğimi söylemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken yüzünü tuttum.

"Keşke benim seni hissettiğim gibi sen de beni hissedebilseydin," diye fısıldadım, sonunda pes ettim çünkü kelimeler onun benim için ne ifade ettiğini anlatmaya asla yetmeyecekti. "O zaman bu geceyi tekrar yaşayacağımı bilirdin, binlerce kez

"Eğer mecbur kalırsam, eğer bu şekilde senin kollarında olmak anlamına geliyorsa."

En hafif gülümseme ağzını kıvırdı ve daha derin, daha zengin duygular benimkilere doğru kaymaya başladı. "Bunu bilmek için seni hissetmeme gerek yok Leyla," diye mırıldandı, alnı alnıma değene kadar öne eğildi. "Her gün, ben gerçeği gözlerinde görüyorum."

Bölüm 42

Bu harap çiftlik evinde ilk bakışta görüldüğünden daha fazlası olduğunu tahmin et**meliydim**. Evet, dış çerçeve donmuş termitler tarafından bir arada tutulmuş gibi görünüyordu ve tavandan düşme korkusuyla ikinci katta yürümeye cesaret edemezdim. Ancak, daha önce öğrendiğim gibi, tamamen mobilyalı, iki yatak odalı, çok dolu bir bodrumu vardı. Daha da iyisi, etrafındaki donmuş zemin doğal, güçlendirilmiş bir bariyer görevi görüyordu.

Hâlâ bilinci yerinde olmayan büyücüyle uğraşmaya başlamadan önce, tüm erkekler giydikleri kadınsı kulüp kıyafetlerini çıkarıp donmuş atmosfere karşı koruyan kıyafetler. Bekliyordum. Ama önce, büyüü yeniden yapmak için aynayı çıkarmam gerekmediğinden emin olmak istedim. Leotie'nin bana bıraktığı talimatların, hepimizi ayna büyüüne hapsetmek için kullandığı altı saatlik zaman dilimiyle aynı olup olmadığından emin değildim.

Üzerini değiştirdikten sonra Vlad yaklaşık beş dakika boyunca Mencheres olduğunu tahmin ettiğim kişiye mesaj attı çünkü başka kiminle acilen konuşmaya ihtiyacı olabilirdi ki? Şimdi mi? Sonunda büyücüü bodrumun mahzenine taşıdık çünkü odanın her tarafı sert, sıkıştırılmış toprakla çevriliydi.

Vlad ve Maximus'un büyücüü zincirlerle zapt etmeye başlamasını bekliyordum ama Vlad'ın yanında getirdiği gümüş bıçakları eritmeye başlaması beni şaşırttı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Böylece bunu yapabilirim," diye cevap verdi ve büyücünün ağzını açtı. Sonra da artık sıvılaşmış olan gümüşü vampirin boğazından aşağı döktü.

Yavaş yavaş sertleşen gümüşle dolu bir karnın ne kadar acı vereceğini hayal ettiğimde irkilmeme engel olamadım. Eğer büyü hala

vampir koma halinde olsaydı, şu anda deliriyor olurdu. Hal böyleyken ürperdi, zihni uyuşmuş olsa da bedeni acıyı hissediyordu.

Sonra Vlad bir avuç dolusu gümüş bıçağı daha ısıttı. Bu sefer onları eritip sıvı haline getirmedi ama saplarını ve bıçaklarının yarısından fazlasını bugün yaptığı kartoplarından birinin korkunç bir versiyonuna benzeyen bir şeye dönüştürürken sivri uçlarını olduğı gibi bıraktı. Küreye benzeyen kütle sertleştikten sonra, onu büyücünün ağzına soktu; tüm bu acımasız demet artık çivili gümüş bir top tıkaç olarak ikiye katlanmıştı.

Vlad, "Artık uyandığında herhangi bir büyüye kalkışması konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak," dedi.

Aslında büyücü için biraz üzölmeye başlamıştım. Elbette, bizi öldürmeye çalışmıştı ve bildiklerini öğrenir öğrenmez onu öldürmeye niyetliydik ama işkence konusunda rahat değildim.

Ian ise Vlad'ın el emeğine her zamanki çarpık zihniyetiyle bakıyordu. "Vay canına, boruları hâlâ çalışıyor olsaydı, bir hafta boyunca gümüş sıçardı."

Vlad bunu görmezden gelerek Maximus'a, "şimdi kanını akıt," dedi.

Maximus yedek bir gümüş bıçak aldı ve vampirin sahip olduğı her atardamarı kesip açtı ve iyileştikten sonra tekrar açmaya devam etti. Eğer normal bir kalp atışına benzeyen bir şeyi olsaydı, büyücüden kan fişkırmaya başlardı. Bunun yerine, yavaş yavaş kırmızı damlalar yerde birikmeye başladı. Bu, ayna büyüğü bozulduğunda onu daha da zayıflatacaktı ve bu, kaçıp kaçmaması arasındaki farkı yaratabilirdi. Yine de yeterince görmüştüm.

"Biraz temiz hava almak için yukarı çıkıyorum," diye mırıldandım.

Vlad bana okuyamadığım bir bakış attı, sonra da "Birazdan burada işim bitecek. Ian, onunla kal."

Ona Marty'nin de burada olduğunu ya da "buranın" karlı bir yerin ortasında olduğunu hatırlatmadım. Ya da daha önce Vlad'ın, kimsenin bize gizlice yaklaşmadığından emin olmak için çevrenin her tarafına kameralar yerleştirdiğinden bahsetmedim. Hepimiz stresli bir gece geçirmiştik ve tüm sinirlerimiz gerilmişti. Tüm bunlara ek olarak iki vampirin beni güvende tutmakla görevlendirilmesi Vlad'ın daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, öyle olsun.

Ancak bazı şeyleri tek başıma yapacaktım. Mahzenden çıkıp bodrumun ana odasına girdiğimizde Ian'a döndüm ve "Bu isi temizlemek için duş alacağım, sen de ben gelene kadar aşağıda durabilirsin" dedim. bitti."

Beklediğim gibi sırtımadı, göz kırpmadı ya da yardım teklif etmedi. Onun yerine omuz silkti. "Ben kapının dışında kalacağım."

Homurdandım. "Vlad'ın talimatlarını bu kadar ciddiye almanıza gerek yok. Ayrıca Marty çevreyi izliyor ve içerideki tek düşmanımız hâlâ büyülenmiş durumda."

"Erken uyanırsa, onu tuzağa düşüren sensin, bu yüzden en çok öldürmek isteyeceği kişi sensin," diye belirtti Ian. "Ayrıca, bunu onun için yapmıyorum."

Tepeş," diye ekledi, gözlerini devirerek mahzendeki Vlad'ı işaret etti. "Bu gece beni şaşırttın. Çok az insan bunu yapar, bu yüzden yapanlara saygı duyma eğilimindeyim ve saygı duyduğum şeyi de isteyerek korurum."

Samimi görünüyordu ama bu daha önce Ian'dan görmediğim bir şeydi. "Bana saygı duyuyorsun ama Vlad'a duymuyor musun?"

Şimdi homurdanma sırası ondaydı. "Beni *şaşırtan* insanlara saygı duyduğumu söyledim."

Kocanızın gaddarlığı, acımasızlığı ve kurnazlığı şaşırtıcı değil. Ondan beklediğim şeyler bunlar."

"Vlad'da bundan fazlası var," dedim sessizce.

Bakışlarımı öyle bir açık sözlülükle karşıladı ki, bunu ondan duymak çok alışılmadık olduğu için beni şaşırtmaya devam etti. "Hepimizde daha fazlası var. Yine de çoğu zaman sadece görmeyi beklediğimiz şeyi görüyoruz."

Sonra sesi parladı ve ifadesi alışık olduğum o kibirli, yarı alaycı, yarı şehvet düşkününe haline dönüştü.

"Şimdi, eğer sana o küçük tatlı lokma gibi davranmamda ısrar ediyorsan, bunu seve seve yaparım-"

"Saygıda kusur etmeyeceğim," diye araya girdim.

Göz kırptı. *İşte* tanıdığım Ian. "Senin kaybın, poppet."

Duşta acele etmedim, kendime suyu soğuk tuttuğumu söyledim.

Çünkü altı kişiydik ve bütün sıcak suyu alarak açgözlülük etmemeliydim.

Doğru, işte bu yüzden yapıyorsun, diye alay etti iç sesim. Neredeyse yanarak ölmekten, sana dokunan sıcak bir şey hissetmek istemeyecek kadar etkilendiğin için değil.

O kaltaktan nefret ederdim ama haklı olduğu birkaç kez gerçekten haklıydı.

Tamam, bu gece olanlardan sonra hafif bir travma sonrası stres yaşıyor olabilirdim. Bunu kabul etmek zayıf olduğum anlamına gelmiyordu.

gerçek duygularıma, hatta travmatik duygularıma bile sahip çıkabilecek kadar güçlü olduğum anlamına geliyordu. Bu yeni sorun birkaç kez tökezlememe ya da düşmeme neden olabilirdi ama beni yıkmayacaktı. Kırsa bile sonsuza kadar kırık kalmayacaktım. İyileşirdim.

O zamana kadar, nefret ettiğim iç sesimle hayali bir tartışmaya girmeme gerek yoktu. Zihnimde hâlâ ortaya çıkmamış olan büyücüyle gerçek bir konuşmaya ihtiyacım vardı; ya selam verecek ya da bana iyi olduğunu söyleyecekti.

Mircea hayatta kalmış olmalı. O kurtulmasaydı ben burada olmazdım. Peki neden aniden bu kadar sessizleşti?

"Biri geliyor," diye bağırdığını duydum Marty'nin dış kameralardan gelen video beslemesi aracılığıyla.

Üzerime bir kazak ve koşu pantolonu geçirip banyodan çıktım. Ian iki elinde gümüş birer bıçakla merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile. Ana odadaki silah zulumuzdan bir tane aldım ve mahzene doğru seslendim, "Vlad, misafirlerimiz var!"

"Duydum," diye cevap verdi ve ikisi de mahzenden çıkmadan önce Maximus'a "Ne yapacağını biliyorsun," dedi.

"Kalıp ona göz kulak olmamı mı istiyorsunuz?" Büyücüyü gözetimsiz bırakmalarına şaşırarak sordum.

Vlad elimi tuttu. "O iyi. Benimle gel."

Şimdi gerçekten şaşırmıştım. Aşağıda, bodrumda kalmam için ısrar etmesini beklerdim, bu yeni tehdit her kimse onunla tanışmam için beni merdivenlerden yukarı sürüklemesini değil. Ana kata ulaştığımızda, evin iskeletindeki delikler bir arabanın çiftlik evine doğru gittiğini ortaya çıkardı.

Kimse tesadüfen bu yere rastlamazdı. Vlad burayı uzaklığı için seçmişti. Elime elektrik gelmesini istemeye başladım. Psişik gücüm Güçler Vlad'ın aurası tarafından boğulmuş olabilir ama benim voltajım gayet iyi çalışıyor.

"Şoförü görebiliyorum ... Mencheres!" Marty seslendi.

Rahatladım ve elimi şarj etmeyi bıraktım. Ian bıçaklarını arka cebine soktu. "Çok hızlıydı," diye yorum yaptı.

Doğru, ama Mencheres'in zihin manipülasyonu becerileriyle bir grup polis ve itfaiyeciyi hikâyesine inandırması uzun sürmezdi herhalde. Ayrıca, yanlış giden bir piroteknik gösteri zaten gerçeğe oldukça yakındı.

Mencheres arabayı evin önüne çekti ve indi. Birini kendisine araba vermesi için zorlamanın yanı sıra, yeşil gözlü Birisi ona kıyafetlerini değiştirmesi için yardım etti. Artık eski kadın kulübü kıyafetleri yerine siyah pantolon, koyu yeşil bir kazak ve uzun siyah bir palto giyiyordu.

"Mencheres," dedi Vlad ona doğru yürüyerek. Ardından, genellikle bana sakladığı şefkatini göstererek yüzünü okşamaya başladı. "Üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Ne için?" Mencheres, Vlad'ın elini kavrayıp eşit bir şefkatle sıkarak, "Ne için?" dedi.

Vlad yumuşak bir sesle, "Bunun için," dedi.

Gürültülü bir *patlama* sesi duyuldu, tıpkı bir balonun iğne batması yerine zorla patlatılması durumunda duyacağınız gibi. Ama ortada balon falan yoktu. Onun yerine, Mencheres'in kafasının omuzlarından aşağıya doğru patlayışını şaşkınlıkla izledim.

Bölüm 43

"HAYIR!"

Ian'ın acı dolu ılığı Maximus'un onu arkadan yakalamasıyla aynı zamana denk geldi. Ian'a yaklaştığını fark etmemiştim ama fark etmiş olmalıydı ve şimdi kaba kuvvetle Ian'a sarılıyordu.

Ağzım açılıp kapandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Vlad'ın alev alev yanan elleri, Mencheres'in başsız bedeninin yere yığılmasıyla aynı hızda yavaşça yanlarına doğru inerken aklımı kaçırarak kadar büyük bir şokla sadece bakabiliyordum.

yere. Sonra Vlad karların üzerine diz çöktü, ellerindeki alevler sönerken eskiden Mencheres'in kafası olan, için için yanan en büyük parçayı aldı ve yavaşça solan bedeninin yanına koydu.

"Ne oluyor lan?" Marty dışarı çıktı, bakışları gördüklerine inanamıyormuş gibi aralarında gidip geliyordu.

Bu ikimiz demekti. Gözlerim az önce Vlad'ın Mencheres'i öldürüşünü izlediğimi fark etti ama zihnim bunu kabullenmeyi reddetti.

"Bunu nasıl yaparsın?" Ian, Maximus'a karşı şiddetle mücadele ederek uludu. "O seni seviyordu!"

"Ve ben onu sevdim." Vlad'ın sesi bir kalkanı parçalayan kılıç gibi çınladı. "Yine de Mircea'yı esir alanların talepte bulunurken Leyla'nın etine yaktıkları Samir'in adı değildi. Mencheres'in adıydı ve eğer onu öldürmezsem, kızı öldüreceklerdi."

Ama bu ... bu ... bu ... Zihnim dönmeyen bir araba motoru gibi tekledi. Sonra, sanki bunu telafi etmek istercesine, bir dizi görüntü ve anılar beni bombardımana tutmaya başladı.

Mesajı ilk okuduğunda Vlad'ın yüzündeki ifade. Hedefin Samir olduğunu söylemeden önce nasıl durakladığını. Öfke kasırgası ve

Beni dışlamadan önce ondan duyduğum pişmanlık. Mircea'nın uyarısı ikisi de ölmüştü çünkü Vlad onu esir alanların taleplerini asla kabul etmeyecekti. Mencheres kim olduğunu açıkladığında kadın büyücünün yaşadığı şok ve sonrasında "Bize yalan söyledin Kazıklı Voyvoda" şeklindeki tuhaf suçlaması. Vlad'ın ne olursa olsun onu öldürmemizdeki ısrarı ve ona öldüğünü söylediğimde garip, hararetli rahatlaması ...

Bu yüzden kadın büyücüyü öldürmemiz konusunda bu kadar ısrarcıydı. Vlad'ı Mencheres'le birlikte görmüş ve Vlad'ın onu öldürme taleplerini yerine getirmek yerine Mencheres'le ortaklık kurduğunu düşünmüştü. Yaşasaydı, Mircea'yı esir alanlara bu ifşaatı tekrarlayacağına şüphe yoktu. Ve muhtemelen ölümüm de bunu takip edecekti.

Karın içine battım çünkü bacaklarım artık beni dik tutmayı reddediyordu. "Onu bir baba gibi sevdin."

"Evet." Altı yüz yıllık anıların acısıyla titreşen tek bir kelime. "Ama ben seni daha çok seviyorum."

Maximus aniden öyle bir güçle geriye doğru uçtu ki, arkasındaki evin tamamını parçaladı ve yoluna devam etti. Ben yapmadım Ian'ın bunu nasıl başardığını bilmiyordum ve Ian arka cebinden gümüş bıçaklarından birini çıkardığında daha da telaşlandım.

Vlad ölümcül bir ses tonuyla, "Yapma," dedi.

"Oh, seni öldürmeyeceğim," diye tısladı Ian, sonra benim şaşkınlığıma rağmen pantolonunu çıkarmaya başladı. "Bunu Mencheres'in yapmasına izin vereceğim."

Sonra Ian kasıklarının yanından tuttu ve bir şey kopardı.

"Ne oluyor lan?" Ian'ın "Dagon, seni çağırıyorum!" diye kükremesiyle aynı anda soluğum kesildi.

Vlad ellerini kaldırdı, üzerlerinden ateş fişkırıyordu-

Ve her şey dondu. Zamanın göreceli olduğu normal şekilde değil. Çünkü şok ya da korku her şeyin *görünüşte* yavaşlamasına neden oldu. Sanki bu an benim yaşadığım canlı bir resme dönüşmüş gibi donup kalmıştı. bir şekilde hala bir parçasıyım.

Vlad benden yaklaşık bir düzine metre ötede duruyordu. Kolları hâlâ havadaydı ve ellerinden fişkıran ateş titremiyordu bile. Bunun yerine, şimdi parmaklarının etrafında soluk turuncu ve mavi kurdelelere benziyordu. Marty bana dönüktü, bir ayağı sanki yardımına koşacakmış gibi yerden kesilmişti. Ian'ın elinde hâlâ bıçak vardı ve pantolonu ayak bileklerine kadar inmişti. Kasıklarıyla kivrımı arasında açık bir yara vardı.

Kalçasındaki yara, büyük bir et parçasını kestiği yeri gösteriyordu. İnanılmaz bir şekilde, yaradan akan kanın bir kısmı yere sıçramak yerine hâlâ havada asılı duruyordu. Dönüp duran kar taneleri bile şimdi de aynı ürkütücü askıya alınmış animasyon durumundaydı.

Etkilenmemiş gibi görünen tek kişi bendim. Hâlâ kendi irademle hareket edebildiğimi kanıtlamak için birkaç adım öne çıktım. Evet, işe yaradı. Bu bir büyü'nün sonucu olmalıydı, ama neden ben de olduğum yerde donup kalmamıştım?

Bir dal kırıldı ve yeni, tam sessizliği bozdu. Döndüm ve Leotie'yi görmeyi bekledim, çünkü daha önce hepimizi aynı anda çaresiz bırakacak kadar güçlü olan tek kişi oydu. Onun yerine uzun boylu, kare çeneli, şampanya sarısı saçlı bir adam başını bana doğru eğdi ve beni aşağı yukarı süzerken gülümsemesi çarpılaştı.

"Peki sen kimsin, benim güzelim?"

"Sen de kimsin?" Sağ elimi arkama koyup elimden geldiğince fazla elektrikle doldurarak karşılık verdim.

Açık altın sarısı saçlarını savurarak güldü. "Ben Dagon, tabii ki."

Doğru, Ian her şey donmadan hemen önce "*Dagon, seni çağırıyorum!*" diye bağırmıştı. *Çağırma* kelimesinin yanı sıra her şeyin garipleşmesi ve bir anda ortaya çıkan bir adam bana sarışın yabancının kim olduğunu söyledi. İzlanda mavisini gözlerine temkinli bir bakış attım. Artık kırmızı değillerdi ama elektrikli sağ kolum üzerine bahse girerim ki o bir iblisti.

"Bunu sen yaptın," dedim, keskin bir baş hareketiyle etrafımızdaki yapay olarak askıya alınmış dünyayı işaret ederek.

Genellikle çocuklara özgü bir neşeyle öne doğru zıpladı. "Ne kadar güzel, değil mi? Eminim sık sık hayatı durdurma düğmesine basabilmeyi dilemişsinizdir. İşte" -mutlu bir daire çizerek döndü, gülümsemesi "durakladı."

Aynı anda gülümsemesi ve çocuksu neşesi kayboldu ve bir kâbus kadar tehditkâr oldu.

"Bundan ne kadar keyif alsam da artık öldürmeye başlamanın zamanı geldi," dedi ve yanımdan geçerek Vlad ve diğerlerine doğru ilerledi.

Sakladığım kılıcı çıkarıp ona doğru savurdum. Korku hedefime odaklandı ve kılıç hedeflediğim yolu izleyerek iblisin boynunu kesti ve diğer ucundan çıktı.

"Evet!" Karşı konulmaz bir rahatlama hissiyle bağırdım.

Ama yabancının kafası düşmedi. İnanılmaz bir şekilde, yerinde kaldı. Sonra, tam anlamıyla şok olmuştum ki, Dagon arkasını döndü ve bana azarlayan bir bakış attı.

"Rakibiniz gerçekten ölmediği sürece asla kutlama yapmayın ve *bunun* beni öldürebileceğini düşünüyorsanız iblisler hakkında pek bir şey bilmiyor olmalısınız. Kafa kesmek benim türümde işe yaramaz."

"Bunu görebiliyorum," diyebildim, sersemlemiş bir halde kekeleyerek.

Bana neşeli bir gülümseme verdi. "Bu seferki kabalığını görmezden geleceğim ama işte sana iblislerle ilgili ikinci ders: Bizi kızdırma. Ian bu dersi öğrenmedi, bu yüzden onu şimdi öldüreceğim. Araya girme, yoksa Beni kızdırırsın ve sana az önce öğrettiğim gibi, bunu yapmak istemezsin."

Böyle söyleyerek parmaklarını şıklattı ve Ian aniden canlandı. Gözleri iblisin gözleriyle buluştuğunda kısa bir ürpermenin ardından yere baktı ve Dagon'a tek eliyle el sallarken umursamaz bir tavırla pantolonunu yukarı çekti.

"Hızlı olmanızı bekliyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmadınız."

"Uzun zamandır seni bulabilmem için koruyucu dövmenin yeterince hasar görmesini bekliyordum." Dagon'un rahat ses tonu gerçekten ölümcül ifadesi. "Beni neden çağırdığın bir yana, neden kendin kesmişsin gibi görüdüğünü bile bilmiyorum ama önemli değil. Seni öldürmekten zevk alacağım."

"Öldürmek her zaman eğlencelidir ama benim daha da eğlenceli bir teklifim var," dedi Ian, Dagon bir şekilde canavarımsı bir pençeye dönüşen eliyle ona doğru hamle yapınca geri sıçrayarak.

"Hiçbir şey senin ölümünden daha zevkli olamaz," diye homurdandı Dagon, birden insandan çok hayvana benzeyen bir sesle.

Ian parmağını Dagon'a doğru sallarken yoldan çekilmeye devam etti. "Acele işe şeytan karışır. Sonsuzluk boyunca sayısız kez öldürebilecekken neden beni sadece bir kez öldüresin ki?"

Dagon son kedi-fare oyunu hamlesinin ortasında durdu. Eli normale döndü ve yukarı doğru salladı. Ian bir anda sanki bir çekici ışın tarafından çekiliyormuş gibi ileri doğru itildi.

"Bana ruhunu mu teklif ediyorsun?" Dagon hem şaşırmış hem de meraklanmış bir sesle sordu.

"Teklif değil, pazarlık," diye düzeltti Ian, konuya hiç uygun olmayan hoyrat bir gülümsemeyle. "Bu kadar yozlaşmış bir şey bedavaya verilmemeli."

"Ian, *yapma*," dedim soluk soluğa.

"Sustur onu, olur mu?" Ian rahat bir ses tonuyla konuştu. "En başta onu neden canlandırdığınızı bilmiyorum."

İblis omuz silkti. "Ben yapmadım. Bağlantı ne kadar uzakta olursa olsun, bu güç bizden biri üzerinde işe yaramıyor."

"Sizden biri mi? Ben iblis değilim," dedim hayretle.

Ian sabırsız bir homurtu çıkardı. "Tüm büyüünün iblislerden kaynaklandığı ve senin gerçek doğmuş bir cadı olduğun kısmını anladın, değil mi? 'Gerçek doğan' tam olarak şu anlama gelir: köken soydan doğan. Kökeni ne? İblisler."

Bu şekilde ifade edildiğinde kulağa çok açık geliyordu. Ancak, düşünmüştüm ki iblisler sadece ilk cadılara ve büyücülere büyü öğretmişlerdi. Büyü, miras transferine benzer şekilde bir şekilde içlerine işlemişti. Evet, bulaşmıştı ama ilk fark ettiğim şekilde değil.

"*Bunu* açıklığa kavuşturduğumuza göre, lütfen bu işe karışma, Leyla." Ian, Dagon'a şöyle dedi: "Boktan kocası arkadaşımı öldürdü ama sen bunu geri alma gücüne sahipsin. Bu nedenle, Mencheres'i tekrar hayata döndürmen karşılığında sana ruhumu vereceğim ... tabii ki olağan bekleme süresinden sonra."

Dagon karda buruşmuş cesede baktı, sonra öyle içten gülmeye başladı ki, sanki bu kadar komik başka bir şey duymaya dayanamayacakmış gibi elini uzatarak eğildi.

"Ruhun için istediğin bedel Mencheres'in hayatta olması mı?" diye sordu kahkahalar arasında.

"Ian, lütfen, bunu yapma! Mencheres senin için bunu asla istemez," diye tekrar denedim.

Bana öyle bir bakış fırlattı ki, bir adım geri atmama neden oldu. "Tek kelime daha etme Leyla. Senden *hoşlanıyorum* ama Mencheres için bunu mahvedersen seni öldürürüm.

Şimdi, Dagon, bunun benim için aptalca, komik derecede duygusal olduğunu kabul ediyorum. Ancak, eğer kıkırdamalarınız bittiyse, anlaştık mı?"

Dagon doğruldu, neşesi gitmişti. Şimdi yüzünü yırtıcı, tüyler ürpertici bir beklenti ifadesi kaplamıştı. "Ben tahsilat yapmadan önce normal bekleme süresine sahip değilsin. Bu benimle hiç karşılaşmamış insanlar içindir. Beni alay konusu yaptın, bu yüzden senin için gelmeden önce sadece bir yılın var. ruh."

"Bir mi?" Ian yüzünü buruşturdu, sonra çabucak toparlandı. "Evet, buna hakkınız var.

kızgın olacak, o yüzden yirmi yapalım ve bu da bir vampir için saatin sadece bir tik takı olsun."

"Bir," diye tekrarladı Dagon.

Bunu durdurmak için bir şeyler yapmak istedim, özellikle de Dagon'un Ian'a parlattığı gülümsemeyi düşününce. Eğer kötülük ete kemiğe bürünebilseydi, aynen böyle görünürdü. Ama ne yapabilirdim ki? İblisin kafasını çoktan kesmiştim ve bu onun beni azarlamasından başka bir işe yaramamıştı. Dahası, Ian bir daha müdahale edersem beni bizzat öldürmekle tehdit etti.

Ian bıkkın bir ses çıkardı. "Pekâlâ, sıkı bir pazarlık yapıyorsun. On yıl, bir dakika bile az değil ve bu cehenneme kadar övünebileceğin bir anlaşma hakkında."

Dagon, ağızları öpüşecek kadar yakınlaşana kadar Ian'ı öne doğru itti. "En iyi teklifim iki yıl. Ya kabul edersin ya da anlaşma yapmadan seni öldürürüm."

"Yapma bunu!" Ian'ın tehdidine rağmen bağırdım.

Ian şaşırtıcı derecede sakın bir ses tonuyla, "Tamamdır," diye yanıtladı.

Korkudan nefesimi içime çektim. Ian o tek kelimeyi söyler söylemez Dagon'un etrafında bir şey parıldadı, sanki aurası görünür hale gelmişti ve rengi saf siyahtı. Sonra ayaklarının dibine düştü ve sanki küçük, akkor halindeki yılanlar gibi Ian'a doğru akmaya başladı. Ian'ın ayaklarının etrafında kıvrıldılar ve uzanıp aynı karanlık parıltılı kütle halinde yükseldiler, Dagon'u haleledikleri gibi Ian'ın etrafında da parıldadılar.

Tüm kütle, sanki görünmeyen bir şeye karşı savaşıyormuş gibi bir an için dalgalandı, sonra uzun, kesintisiz bir şerit oluşturana kadar birlikte dönmeye başladı. Bu şerit aniden yükseldi ve sonra Ian'ın kasıklarının sağ tarafına daldı. Ian ürperdi, sanki çılgılık atmamak için kendini zor tutuyormuş gibi dudakları düzleşti.

"Acıtıyor, değil mi?" Dagon'un sesi yine o ölümcül, okşayıcı mırıltıya dönmüştü. "Bu acı, iki yıl sonra senin için geri döndüğümde olacakların sadece bir tadı. O zamana kadar, damgamın eskiden koruyucu dövmenin olduğu yerde olduğunu her düşündüğümde gülümseyeceğim."

O karanlık akıntının son kısmı da Ian'ın bedeninde kayboldu. Sanki tüm gücü tükenmiş gibi öne doğru sarkmadan önce şiddetle ürperdi. Sonra, kendini dik durmaya zorladı ve dişlerini gülümseme olmayan bir şeyle parlattı.

"Sıra sende," dedi Ian, Mencheres'in bedenini işaret ederek.

Dagon gülmeye başladı. Onu iki büküm eden o içten kahkahalar ya da çocuksu kıkırdamalar bile değildi. Hayır, bunlar alçak sesle, tatmin olmuş bir şekilde

Kıkırdamalar kötü niyetle doluydu. Tüylerim diken diken olmaya başladı ve tekrar geri çekilmeye başladığımı fark ettim.

"Bu pazarlıkta benim payıma düşen Mencheres'in hayatta olmasıydı," dedi Dagon bereketli bir nefretle. "Çoktan yapıldı, çünkü oradaki ölü adam Mencheres."

"Ne?" Haykırdım.

Ian'ın çenesi inançsızlıkla düştü. İblis ona çenesinin altından dostça bir şaka yaptı. "İki yıl sonra görüşürüz."

Bununla birlikte, Dagon ortadan kayboldu.

Bölüm 44

Bir sonraki anda her şey bulanıklaştı. Marty bana doğru hamle yaptı, Vlad'ın ellerinden ateş fişkırdı ve çiftlik evinin her iki yanındaki büyük delikten Maximus'un sarışın kafası kanlar içinde bize doğru koştuğunu gördüm.

Ama en çok dikkatimi çeken Ian'ın yüzüydü. Hissettiğim tüm şokla doluydu, anlamaya bile başlayamadığım büyüyen bir korku duygusundan bahsetmiyorum bile çünkü ilişkilendirecek hiçbir şeyim yoktu. Sonuçta, ruhunuzu bir hiç uğruna takas ettiğinizi öğrenmekle karşılaştırılabilecek ne olabilirdi ki?

"Ateşini söndür, Vlad," dedim ona kısık sesle. "Ve bunu yaparken bana az önce kimi öldürdüğünü de söyle, çünkü Mencheres olmadığı kesin."

Vlad hayretle bana doğru baktı. Marty sağa kayarak durdu. bana ulaşmadan önce. Maximus o kadar sersemlemişti ki, ayağı takıldı ve yüzüstü kara düşmemek için bir fiçı taklası attı.

"Bunu nasıl anladın?" Vlad çakmaktaşına benzer bir sesle sordu. "Büyüsü henüz kaybolmaya başlamadı."

Büyüleyici. Gelen adamın Mencheres olduğuna inanmamız için bizi böyle kandırmıştı! Ama neden?

"Bunu nasıl anladık?" Ian hırslayarak Vlad'e doğru yürüdü ve onu gömleğinin yakasından tutup kaldırdı. "Ruhum pahasına, işte böyle!"

"Yapma!" Vlad tehlikeli derecede güler yüzlü bir şekilde gülümsediğinde bağırdım. "Üzgün olmak için *gerçekten* iyi bir nedeni var, güven bana!"

Vlad önce bana, sonra Ian'a baktı. "Açıkla," diye ısırdı.

Ian tiksintiyle gitmesine izin verdi. "Neden? Bize hiçbir şey açıklamadın. Hayır, Mircea'yı tutsak edenleri tuzağa düşürmek için koca bir plan yapmıştın.

onların emirlerini yerine getirdiğine inandırmak için. Ve bunu bilmeliydim! Bu, üzerinde oynanmış bir infaza ilk kez tanık oluşum değil. Fikri buradan aldın, değil mi? Şuradaki Denise mi? Lanet olsun, Denise, sen misin?"

Ian'ın kimden bahsettiğini bilmiyordum ama Vlad biliyor olmalıydı çünkü şöyle dedi: "Hayır. Denise'in kalp atışı var ve kaset bunu fark etmiş olabilir. Şekil değiştiren yerine bir vampire ihtiyaç duymamın nedenlerinden biri de buydu."

"Ve planını önce hiçbirimizle paylaşma zahmetine girmedin." Sonra Ian'ın bakışları üzerime dikildi. "Yoksa yaptı mı?"

"Bilmiyordum," dedim midem bulanarak. "Yemin ederim, bilseydim ruhunu o iblisle takas etmene *asla* izin vermezdim!"

"Ne yaptın?" Vlad'ın bakışları daraldı ve sanki bir iblisin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi etrafına dikkatle baktı. "Ne zaman?"

Ian bir dizi küfür mırıldandı ve cevap vermedi. Bunun yerine çiftlik evine doğru yürüdü, sanki ona da kızgınmış gibi karı tekmeleyerek ilerledi. Onu durdurmaya çalışmadım. Tüm bu olanlardan sonra ben de iflah olmaz bir ruh hali içinde olurdum.

"Görünüşe göre Dagon adında bir iblis Ian'ın peşindeymiş ama Ian onu kasık dövmesiyle uzak tutmuş," diye Vlad'ı bilgilendirdim. "Nasıl olduğunu sorma, o konuda net değilim. Her neyse, Ian onu kestiğinde, Dagon ortaya çıktı ve bir şekilde zamanı bu noktada dondurdu ama ben etkilenmedim." Nedenini sonra anlatırım. "Bu yüzden hiçbiriniz neler olup bittiğinin farkında değildiniz ama Ian, Mencheres'in hayatına karşılık Dagon'a ruhunu vermeyi teklif etti. İblis kabul etti ve anlaşmayı imzaladıktan sonra Ian'a Mencheres'in zaten hayatta olduğunu çünkü oradaki bedenine ona ait olmadığını söyledi. Sonra ortadan kayboldu ve zaman dondu, ya da her neyse."

Vlad'ın alnı ben konuştukça yükselmeye devam etti, ta ki sonunda neredeyse saç çizgisiyle birleşene kadar. Sonunda, "Bunu bana başka biri söyleseydi, yalan söylediğine ya da deli olduğuna yemin ederdim," dedi.

"Ben yalan söylemiyorum ama sen söyledin," dedim, Samir'i öldürdüğü için yıkıldığına inandıktan sonra Vlad'ı teselli etmeye çalıştığımı hatırladığımda incinmişliğim sesime yansıyor. "Mircea'yı kaçıranlar o mesajı içime kazıdığından beri her an yalan söyledin. Neden?"

Vlad bana okunamaz bir bakış attı. "Birincisi, az önce yaptığım kaydın gerçekçi görünmesi gerekiyordu. Berbat bir poker yüzün var. Martin'in de öyle. Mircea'yı esir alanların da Mencheres'i öldürdüğüme inanmaları gerekiyordu."

Özellikle de üç üyelerinin kayıp olduğunu ve gece kulüplerinden birinin yandığını duyduklarında. Daha da kötüsü, eğer Mircea'nın depodaki yangınla aynı anda yanmış olması nedeniyle benim yaptığımı anlayacaklar, bu yüzden Mencheres'in ölümüyle birlikte sadece benim sözde itaatim hayatını kurtaracak."

Bunu hiç düşünmemiştim. Mircea beni yaktığında avazı çıktığı kadar bağıyordu. Onu yakalayanlar vampirdi; onu duymamış olmaları için tek şansımız, o sırada onun yakınında olmamalarıydı.

Yine de öyle olsaydı, Mircea'nın benimle olan bağlantısı nedeniyle yanmasını kulüp yangınıyla bir araya getirmemek için aptal olmaları gerekirdi.

Belki de o zamandan beri ondan haber alamamamın nedeni buydu. Bedenimiz aracılığıyla zihinsel bir bağımız olduğunu bilmelerini istememişti. Eğer şimdi onu bir şahin gibi izliyorlarsa, benimle bağlantı kurmak için kendine zarar verme riskini göze alamazdı.

"Tamam, ben kötü bir yalancıyım, Marty de öyle ve kasette tepkilerimizin gerçek görünmesi gerekiyordu." Ve öyle de oldu! "Ama Ian kötü bir yalancı değil," diye devam ettim. "Aslında, muhtemelen yaşamak için yalan söylüyor. Neden ona ne yaptığınızı söylemediniz?"

"Tam da bu yüzden," dedi Vlad usulca, Ian'ın kaybolduğu eve bakarak. "Ona güvenmedim."

Gözlerimi kapattım. Bunun için Vlad'ı suçladım mı? Hayır. Bu güven eksikliğinin sonucu için çok ama çok üzgün müydüm? *Evet, çok üzgündüm.* "O zaman Samir'i öldürmek için değilse neden Romanya'ya gittin? Yoksa o yolculuk da mı yalandı?" Gözlerimi açarak sordum.

Vlad hâlâ arabadan sadece birkaç metre uzakta olan cesede baktı.

"Yalan değildi." Bana ait olmayan bir hüznün duygularımda gezindi. "Romanya'ya tam da bu amaçla halkımdan bir gönüllü istemek için gittim." Şimdi gurur ve pişmanlık duygularımı sarmıştı. "Hepsi gönüllü oldu ama ben Henri'yi seçtim çünkü o benim savaş gücümün bir parçası değildi. Henri'yi hatırlarsınız; Isa ile birlikte mutfaklarda çalışıyordu."

Saçlarımın olmadığını hatırlamadan önce bir elimi saçlarımda gezdirmeye başladım. Samir'in hâlâ hayatta olduğunu bilmek beni çok rahatlatmıştı ama Henri'yi hatırlamıyordum ve bunun için kendimi çok kötü hissediyordum. Gönüllü olarak benim hayatımı kurtarmak için tasarlanmış bir oyunda. Bu kadar sadık, cesur ve fedakâr birini asla unutmamalıyım.

"Başlangıçta cazibe büyüsunü nasıl yapabildin?" Ian ona bu konuda yardım etmemişti. Bu çok açıktı.

Vlad bana bıkkın bir bakış attı. "Bunu Romanya'ya uçarken öğrendim ve dönüşte de uyguladım. Yine de görünüşü değiştiren cazibe tek başına yeterli olmazdı. Aynı zamanda solan bir vücut göstermeliydim ya da Mircea'nın

kaçıranlar onun Mencheres olmadığını bileceklerdi. Bu yüzden Ian'ın daha önce bahsettiği şekil değiştireni kullanamadım. Aynı zamanda bu yüzden bir insan da kullanamazdım.

Ayrıca, eğer Mircea'yı esir alanlar onun ölümüne dair ek kanıt isterlerse diye, adamlarıma Mencheres kadar eski kemikler temin ettirdim."

Planlarını eksiksiz yapmış ve benim bundan haberim yokmuş. Maximus'un yüzündeki şaşkınlık ifadesinden anladığım kadarıyla o anlamıştı.

"Ona söyledin, değil mi?" Suçlayıcı bir şekilde söyledim.

Vlad hiçbir şey söylemedi ve onun sinirli hali duygularımı harekete geçirdi. Üstüne atladım.

"Sakin 'Düşmanlarımı birkaç yüz yıldır alt ediyorum ve birinin beni ikinci kez sorgulamasına ihtiyacım yok.

şimdi karar ver.' Ben senin karınım, kölelerinden biri değilim, bu yüzden bana tüm bunları daha önce söylemeyi uygun görmediğine göre, şimdi söyleyeceğinden emin olabilirsin."

"Sana söyleyecektim," dedi Vlad, ses tonuna bir parça savunmacı bir renk katarak. "Herkes söyleyecektim. Tek ihtiyacım olan birkaç dakika Önce gerçek tepkileri olan görüntüleri. Sadece Maximus'a önceden söyledim.

Çünkü Ian'ın şiddetli tepki vereceğini biliyordum ve onu ölümcül yollarla durdurmak istemedim. Ancak *bunu* yapmasını beklemiyordum."

Hiçbirimizin yoktu. Ian'ın ruhunu Mencheres'in hayatına karşılık takas ettiğini kendi gözlerimle görmeseydim, buna inanmayabilirdim bile.

"Her ihtimale karşı daha önce dış cepheye kameralar yerleştirmiş olsam da bunu bugün yapmak niyetinde değildim," diye devam etti Vlad, sesi artık sinirli geliyordu. "Mircea'yı kaçırınlar bana taleplerini ilettiklerinde, 'On gün' diye cevap yazdım çünkü o zamana kadar onları bulup katletmek niyetindeydim. Henri'nin ölümü ve bu hile sadece son çare olacaktı, ama kulüp yangını elimi zorladı. Şimdi bu video bize onları aramak için birkaç gün daha kazandıracak-"

"Pleystein, Bavyera'da, kuvars dolu bir dağın üzerine inşa edilmiş bir kilisenin altındalar."

Hepimiz döndük. Ian çiftlik evinin önündeydi, omzuna bir çanta asmıştı

ve belinden yukarısı kan içindeydi. Üzerindeki kandan bahsetmiyorum bile, yaptığı açıklama karşısında şok olmuşum ama Vlad ona soğukkanlı bir bakış attı.

"Bunu birdenbire nereden biliyorsun?"

Ian gülümsedi. Ya da en azından dudaklarının soğuk çekimi diyebileceğim en yakın şey buydu.

"Ebedi lanetle ödemek zorunda kalana kadar, bir iblis ruhu takas markasının güç avantajları vardır. Bu avantajlara bir asır boyunca ezberleyebildiğim tüm kara büyüleri öğrenmemi ve ayna büyüsüne rağmen esirimizi dikkatini çekecek kadar doğramamı da ekleyince Mircea'nın yerini o piçin beyninden söküp alabildim. O neredeyse, onu kaçıranlar da orada olacak. Ve şimdi, yeminimi fazlasıyla yerine getirdiğim için, gidiyorum. Sadece iki yılım kaldı ve bunun bir dakikasını bile sizin gibilerle geçirmeyeceğim."

Bir an için nutkum tutuldu. Mircea'nın yerini bulmak için o kadar çok şey yaşamıştık ki, şimdi daha fazla hayat kurtarmak için hâlâ zaman varken Ian'ın bize bunu vermesi ... teşekkür etmek hakarete varacak kadar önemsiz olurdu. Yine de nasıl söylemeyebilirdim ki?

"Ian, çok teşekkür ederim. Gerçekten."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi el salladı. "Umarım bu büyücülerle mücadele ederek hayatta kalırsın Leyla. Tepesh" -şimdi sesi sertleşti- "Mencheres'e ne yaptığımı söylemeye cüret etme. Değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yokken kararım için üzülmesine gerek yok. Maximus"- başını salladı

"Umarım sadakatin seni öldürtmez ve Marty" -bir el daha salla- "iyi bir delikanlıya benziyorsun, bu yüzden eğlenceli olmadığı sürece beladan uzak dur."

Ian, Henri'nin başsız bedeninin üzerine yürüdü, ölü adamın cebinden arabanın anahtarlarını aldı ve Henri'nin arabasına bindi.

"Bekle!" Ona doğru koşarak seslendim.

Bana sinirli bir bakış attı ama geri geri giderken durdu. "Ne oldu?"

"Sadece... Çok özür dilerim." Bir kez daha, bu koşullar altında kelimeler yetersiz kalıyordu ama henüz kimse bunu söylememişti ve

Birinin buna ihtiyacı vardı. "Seni bu durumdan kurtarmak için yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

Ağzı buruştu. "Eğer Dagon ölmüş olsaydı, özgür olurum ama bu imkânsız. Sıradan bir iblis olsaydı onu kendim öldürebilirdim ama o zamanı durdurabiliyor. Ben donmuş bir halde durup gözlerini oymaya çalışırken o gülmekten altına işerdi."

Bu şansını değerlendirdim. "Duraklama süresinden etkilenmedim, böylece onu öldürebilirdim."

Güldü, sonra ciddi olduğumu görünce durdu. "Zaman dondurmak Dagon'un tek numarası değil, ufaklık. Sen onu öldürecek kadar yaklaşımdan önce bile seni parçalara ayırırdı. Teklifin için teşekkürler, ama buna gerek yok.

hayatını bir hiç uğruna heba etme."

Ölçülemeyecek derecede bir öfke seline kapıldım ve Vlad'ın da bunu asla yapmayacağını düşündüm. Tamam, ben yapmazdım ama belki de bunu yapabilecek hem yeterince güçlü hem de Dagon'un zaman durdurucu şeyine karşı bağışıklığı olan biri vardı.

"Birkaç saat önce sana insanların sadece görmeyi bekledikleri şeyi gördüklerini söylemişim," dedi Ian, sesi artık düşünceliydi. "Yine de Vlad'ın umursadığını düşünmemiştim.

Mencheres hakkında onu öldüremeyecek kadar acizdi. Bunun yerine, görmeyi beklediğim şeyi gördüm; birlikte geçirdikleri uzun geçmişe rağmen Mencheres'i öldürecek kadar acımasız birini."

"Ben de öyle gördüğümü sanmışım," dedim usulca, kalbim hem onun için hem de Vlad'a olan inançsızlığım için parçalanıyordu.

Homurdandı. "Evet, ama Tepeş'in taş kalpli, katil bir piç olduğuna karar vermemiş olsaydım, diğer adamın büyüünden büyüünün varlığını hissetirdim. Hissetmedim ve bu benim suçum. Bu yüzden, yaptığı numaranın bana neye mal olduğu için kocanı öldürmüyorum," diye ekledi neredeyse hazırlıksız bir şekilde.

Onun için hâlâ çok kötü hissetmeme rağmen kıllandım. "Onu neden öldürmeye *çalışmadığını mı soruyorsun?*" dedim, ses tonum başarılı olamayacağını açıkça ortaya koyuyordu.

Ian yine homurdandı. "Sayılamayacak kadar çok şeyin yanı sıra, elli yılı aşkın bir süredir yeraltı dünyasının en güçlü iblislerinden birinden uzak durmayı başardım.

Sence normal bir vampir bunu yapabilir mi? Hayır, aşkım. Hepiniz bilmelisiniz ki bazen sıradan bir Chihuahua gibi görünen şey aslında kılık değiştirmiş bir kurt adamdır."

Sonra Ian kurtlara özgü bir gülümsemeyle arabayı tekrar geri sürmeye başladı. Bu sefer onu durdurmaya çalışmadım.

Birkaç dakika sonra başka bir araba belirdi, bu seferki bize doğru geliyordu. Ian onu geçerken iki kez korna çaldı ama yavaşlamadı. Diğer araç yeterince yaklaştığında, onun Mencheres olduğunu gördüm. Gerçek olan. Sonunda park edip indiğinde, yerdeki başsız cesede endişeden çok öfkeyle baktı.

"*Şimdi* ne kaçırdım?"

Vlad'ın duyguları duvarlarını aştı ve hissettiğim parıltılar beni başka bir şok edici gerçeği fark etti: Karanlıkta tuttuğu tek kişiler Ian, Marty ve ben değildik.

"Neden ona söylemedin?" Fısıldadım.

Bir şimşek kadar hızlı ve mezar kadar acımasız, buz gibi bir acımasızlık duygularımı sardı. Bu, Vlad'ın bana yüksek sesle cevap vermek yerine bu şekilde cevap vermeyi seçmesiyle birleşince, bana şok edici bir gerçeği daha söyledi. Hayatımı kurtarmak için onu gerçekten öldürmek zorunda kalırsa diye Mencheres'e söylememişti.

Ve bunu kimsenin bilmesini istemiyordu, özellikle de Mencheres'in.

"Şimdi sana anlatacak zamanım yok," diye cevap verdi Vlad, duyguları yeniden kapanıyordu. "Bavyera'ya doğru yola çıktığımızda anlatırım."

Bölüm 45

Rüzgâr yağan kar tanelerini tekrar havaya savurdu ve etrafında döndükleri kiliseyi birinin salladığı bir kar küresine benzetti. Kilise Yalnız beyaz bina, kuvars zengini dağın kayalık bir çıkıntısının tepesine oturmuş, çevresindeki manzara ve kasaba üzerinde kule gibi yükseliyordu. Beyaz bir örtü, çıplak ağaçları gölgelemeden ve yaprak dökmeyen ağaçların üzerine daha ağır topaklar halinde inmeden önce altındaki daha düz araziye yıkadı.

Ölümüne bir mücadele için burada olmasaydık, bu güzel kış manzarası beni büyüleyecekti. Bu bana Noel'in sadece bir hafta uzakta olduğunu hatırlattı, tabii eğer onu görecektik kadar hayatta kalırsak.

Bu haliyle kiliseyi ve çevresindeki manzarayı sadece taktiksel bir takdirle inceledim. Saatin geç olması ve dondurucu soğuklar, Pleystein'in seyrek nüfuslu bir kasaba olmasıyla birleştğinde, çok fazla seyirci için endişelenmemize gerek olmadığı anlamına geliyordu. Bu iyiydi çünkü Büyücüler ikincil hasarı umursamazdı ve biz umursasak da Vlad yine de yumruklarını çekmezdi.

Ben de öyle. Bu, önemseydiğimiz başka biri daha zarar görmeden ya da daha kötüsü olmadan bu işi bitirmek için tek şansımızdı. Vlad biz Minsk'ten ayrılmadan önce kesilmiş videosunu internete yüklemiş ve adamlarına bunu tüm müttefiklerine yaymalarını, böylece eninde sonunda Mircea'yı esir alanlara ulaşacağını söylemişti. Bunun uzun süreceğini sanmıyordum. Vlad'ın Mircea'nın en güçlü adamlarından birinin kafasını uçurduğunu gören ölümsüzler dünyasında şok dalgaları oluşacaktı. var olan vampirler.

Mencheres görene kadar bekle! İç sesim alay etti. O zaman gerçekten bunun içinde ol.

Vlad'ın Mencheres'e Pleystein'a uçarken ne yaptığını anlatmasını istemiştım ama anlatmamıştı. Ölü adamın kim olduğunu açıklamayı "sonra" diye mırıldanarak geçiştirmiş ve Ian'ın Mircea'nın yerini şu anda ölü olan rehinemizden nasıl öğrenebildiğini de geçiştirmişti.

Bununla birlikte, Ian'a zahmet edip okumasını umduğum bir mesaj attım. Mencheres'in karısının onun öldürüldüğünü düşünmesine izin veremezdim. Bu çok zalimce olurdu.

Ayrıca Mencheres, Kira'nın bundan zarar görmediğini bilseydi Vlad'ın hilesini ve arkasındaki nedenleri unutmaya şüphesiz daha meyilli olurdu. Vlad, kendisi affedici biri olsa bile karısını inciten birini affetmeyeceğini söylemişti. Mencheres de muhtemelen aynıydı.

Tabii ki, bu büyücüler onlara kimin saldırdığını anladıklarında, iş işten geçmiş olacaktı. Muhtemelen misilleme olarak ilk iş Mircea'yı öldürürler, bu da benim için perde olur. Bu yüzden büyük bir kuvvetle saldıramazdık. Hayır, her şeyden önce gizli olmamız gerekiyordu, bu yüzden Vlad sadece bir kişiyi daha çağırmıştı ve onun bir Kanun Muhafızı olduğunu söylediğinde afallamıştım.

"Büyü yasalarını sağda solda çiğnediğimiz için Kanun Koruyucularından kaçmıyor muyduk?" Ben karşı çıktım. "Daha bir saat önce saçlarımın yeniden uzaması için *daha fazla* büyü kullandık!"

Vlad, "Bu, güçlü büyücülerin eski, yasadışı bir yuvasını ortaya çıkarmanın ödülüyle karşılaştırıldığında önemsiz," diye karşı çıkmıştı. "Mesele de bu zaten. Bu büyücüler Kanun Koruyucusu'na teslim ediyoruz ve onun kararının derhal infaz olacağını biliyoruz. Vampir yasasının böylesine aleni bir şekilde kötüye kullanılmasına son verdiği için şapkasında bir tüy olacak ve karşılığında, bunu yapmak için işlediğimiz küçük ihlaller için dokunulmazlık kazanacağız."

Dünyayı Mencheres'i öldürdüğüne inandırmak için cazibeni kullandığını gösteren bir video gibi, fark etmiştim. Vlad her şeyi örtbas ediyordu. aynı gaddarlık, acımasızlık ve kurnazlıkla üsler.

Böylece saldıracağımız kiliseden yaklaşık bir mil ötede kayalık bir çıkıntının altında çömelmiş halde bulduk kendimizi. Burası bizim buluşacağımız yerdı.

Kanun Muhafızı desteği. Herhangi bir ses duymadım ve etrafımızdaki havayı rahatsız eden hiçbir şey yoktu, ancak Mencheres aniden alçak bir sesle "Veritas" dedi.

Arkamıza baktım ve bizden en fazla yirmi metre uzakta beyaz kayak kıyafetleri giymiş ince bir form görünce şaşırdım.

"Düşünsene," diye devam etti Mencheres, sesinde şimdi bir mizah akımı vardı. "Sen, ben ve Vlad en son gizli bir yerde buluştuğumuzda

beni tutuklamakla tehdit ediyordunuz."

Ha? Sonra, arkasındaki fonda göze çarpmamak için çömelerek hareket eden kişiye daha yakından baktım. Bir dakika bekleyin. Bu güneşli saçlı, karamel tenli, kıvrak genç güzellik tek yedeğimiz olacak.

"Kanun Koruyucusu lanet olası bir ergen mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Okyanus rengi gözleri benimkilerle buluştu ve hatamı hemen anladım. Bakışlarında daha önce sadece çok yaşlı insanlarda gördüğüm garip bir ağırlık vardı.

Vampirler ve yaydığı tespit edilemeyen aura aniden alevlendi. Etrafımızdaki boşluğu doldurmak yerine, onunki bir şekilde kendini ince, lazer benzeri bir çizgiye yönlendirmeyi başardı ve beni tam ortamdan deldi.

Mencheres'in serbest bıraktığı aura gibi beni sadece kıcımın üstüne düşürmedi. *Bu seferki* sanki bir uçaktan düşmüşüm gibi beni birkaç metre toprağa gömdü.

"Tanıştığımıza memnun oldum demek istemiştım," diye nefes nefese kaldım, afallamıştım. Lanet olsun!

Güzel bebek *vahşiydi*.

Vlad'dan önce davranıp bana elini uzatması için hızla hareket etti ve Vlad'ın ona attığı ters bakışa soğukkanlılıkla karşılık verdi.

"Kimse pişmanlık duymadan sana Drakula diyemez ve kimse bunu hatırlamadan bana saygısızlık edemez."

"Hatırlayacağım," diye kabul ettim, elini kaldırdı.

Bariz nedenlerden dolayı sözlerimden pişmanlık duymanın yanı sıra, kaba yorumum onu hassas bir noktasından vurduğu için de kötü hissettim. Vampir dünyası da tıpkı insanlar gibi zaman zaman çok cinsiyetçi bir yer olabiliyordu. Bir kadın için Kanun Koruyucusu gibi yüce bir konuma ulaşmak genel olarak zor olmalı. Bunu yaparken bir yandan da lise balo kraliçesi olmaya daha uygunmuş gibi görünmek daha da zor olmalıydı.

"Özür dilerim," dedim ayağa kalkarken. "İsteyerek yapmadım-"

Gülünç derecede güzel yüz hatları sertleşmeden ve beni kendine çekip derin derin koklamadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Dagon," diye tısladı. "*Dagon*'la birlikteydin."

Vlad bir anda beni onun elinden çekip aldı. Veritas da geri çekti. Kısa süre sonra, sanki ben bir oyuncakmışım ve onlar da halat çekme yarışı oynayan iki köpekmiş gibi aralarında ileri geri çekiliyordum.

"Dur!" Kiliseye doğru endişeli bir bakış atarak tersledim. Birkaç dakika içinde saldırmayı planladığımız yerin yakınında tartışırken yakalanamazdık! "Evet, Dagon'la birlikteydim ama-"

"Nerede?" Veritas tekrar araya girdi, deniz mavisi bakışları binlerce zümrüt ışıyla parlıyordu. "Onu bulmam gerekiyor."

Neden? "Onun bir iblis olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Rahatsız edici bir şekilde onunkine benzeyen kötü niyetli bir mırıltıyla, "Ah, biliyorum," dedi.

Neden biri bir iblisi görmek istesin ki? "Ruhunu bir şey için satmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, onu öldüreceğim," diye tersledi, sonra sanki bunu açıklamak istememiş gibi tedirgin görünüyordu.

Veritas'a sert bir bakış attım. Ian, Dagon'un duraklama zamanı numarasından etkilenmeyen biri için bile öldürülemeyecek kadar güçlü olduğunu söylemişti.

Veritas iblisi kokusundan tanıyacak kadar iyi tanıyordu, bu yüzden onun neler yapabileceğini de biliyor olmalıydı. Onun peşinden gittiği için ya intihara meyilliydi ya da ...

"Dagon'un yapabildiği gibi zamanı durdurun, ben de size bilmek istediklerinizi söyleyeyim," dedim, büyük bir inanç sıçraması yaparak.

Gözleri büyüdü. Sonra, yanlış varsayımım hakkında aptalca hissetmeme fırsat kalmadan, kar taneleri havada durdu, tüm sesler kayboldu ve

Etrafımızdaki herkes sanki dünyanın en iyi canlı heykel taklitlerini yapıyormuş gibi hareketsiz kaldı. Ve Veritas benim bundan etkilenmediğimi görünce gözlerini kıstı.

"İblis akrabası," dedi şaşkın bir sessizlik anından sonra.

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok, vampirlerin yönetim organı gerçek doğumlu cadıların, yani iblis soyundan gelenlerin çoğunu yok etmekten sorumlu. "Leila'yı tercih ederim, teşekkürler."

"Bunu yapabileceğimi nereden bildin?" Eliyle etrafımızdaki doğaüstü bir şekilde duraklamış dünyayı işaret etti. "Kimse bilmiyor, Mencheres bile ve o benim en eski çağdaşım."

Ona bıkkın bir bakış attım. "Mencheres duraklama zamanının Dagon'un birçok numarasından biri. Biliyorsun ve aptal olamayacak kadar yaşlı ve güçlüsün, bu yüzden bana göre geriye tek bir açıklama kalıyor: sen de zamanı duraklatabilirsin. Nasıl olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Umurumda olan şey, Dagon'un bir arkadaşımı kandırarak ruhunu teslim etmesi. Eğer Dagon'u öldürürsen, o özgür kalır ve aralarında husumet olduğu için, bahse girerim Dagon'u nasıl bulacağını biliyordur."

Veritas öne doğru eğildi, sonra ne kadar istekli olduğunu belli etmek istemiyormuş gibi kendini tuttu. "Kim bu arkadaş?"

"Adı Ian ve eğer bu geceyi atlatabilirsek sana nerede olduğunu söyleyeceğim." Minsk'ten İstanbul'a kadar her genelevde Nereye gittiğini tahmin ediyordum ama eminim bundan daha fazlasını da bulabilirdim.

Veritas bana ölçülü bir bakış attı. "Dagon'u bulmak için binlerce yıl bekledim. Bu küçük kavga beni durduramayacak."

Bilinmeyen sayıda kişiye karşı bir ölüm maçı olarak adlandırdığı şey buydu.

büyücüler mi? Ukala olduğu kadar iyi de olsa iyi olurdu. "O zaman işe koyulalım ve zamanı durdurma numaranı kullanmaktan çekinme. Bu işleri çok daha kolaylaştıracaktır."

Kaşlarını çattı. "Çok fazla güç gerektiriyor. Bunu tekrar yapabilmem günlerimi alacak."

Ona bakakaldım. "O zaman neden kavgadan *önce* yaptın?"

"Çünkü şimdi yapmam için ısrar ettin," diye karşılık verdi.

"Bunu sadece bir kez yapabileceğini bilseydim-" diye başladım, sonra durdum. "Her neyse, artık çok geç. Başlat düğmesine tekrar bas; savaşmamız gereken bir savaş var."

Bakışları o kadar sertleşti ki, gözleri buzla kaplı safirleri andırıyordu. "Bunu yapabildiğimi kimseye açıklamayacaksın."

"Peki," dedim ani bir ürpertiyle savaşarak.

Gülümsedi ve ağzının yanında bir gamzesi olduğu ortaya çıktı. Üstünü değiştirdiğinde on sekiz ya da on dokuz yaşından büyük olamazdı ve ben burada Gretchen'in yirmi üç yaşında çok genç olduğunu düşünüyordum. "Güzel," dedi. "Seni öldürmek hoşuma gitmezdi."

Bu şüpheli rahatlatıcı açıklamayla birlikte çevremiz aniden normale döndü.

"İmkânsız testlere gerek yok Leyla," dedi Vlad, Veritas'ın çoktan başarıyla geçtiğinden habersiz. "Veritas, bu iş bittikten sonra Leila, Dagon hakkında ne istersen söyle, ama o zamana kadar" -vadinin karşısındaki kiliseye yırtıcı bir bakış attı- "yapacak işlerimiz var."

Bölüm 46

Kilisenin tünediği dağın eteklerindeki yaprak dökmeyen ağaç dallarının altına çömelmiştik. Girdiğim onca çatışmaya rağmen bu benim ilk büyük pusumdu. Her şey buna bağlıydı; ben artık nabzımın atmadığına seviniyordum. Eğer olsaydı, çarpmaya başlardı.

"Önceliklerini biliyorsun," diye fısıldadı Vlad Mencheres'e.

Başını salladı, kömür bakışları sertti. Sonra gözleri kapandı ve ellerini uzattı. Hafif bir uğultu dağın içinde yankılandı ve ben gerildim. Eğer içerideki büyücüler bu hafif gürültünün sebebinin ne olduğunu anlarılarsa, ölmek üzereydim.

"İçerideki insanları hissedebiliyorum," dedi Mencheres, sesi karın yere düşerken çıkardığı sestten daha yüksek değildi. "Çoğu mezar büyüyle ıslanmış durumda."

Vlad bana acımasızca baktı. Bunu bekliyorduk ama yine de berbattı. Artık güçlerinin hiçbirisi Mircea'yı esir alanlara karşı etkili olamayacaktı, onlarla savaşmak ya da Mircea'yı öldürmelerini engellemek için. Yalnızca çabukluk ve şansa güvenmek zorunda kalacaktık.

Kilisenin altındaki dağa baktım. İçinde hem sütlü hem de dumanlı kuvars vardı; bunu hızlı bir Google aramasından biliyordum. Ancak Google'ın bilmediği şey, aynı zamanda saf morion veya siyah kuvarsın devasa sütunlarını içeren büyük bir cep olduğuydu ve Mircea bunun tam ortasıydı.

Belki başka bir yolu *vardı*.

"Siyah kuvars tüm büyüü emer ve yok eder," diye fısıldadım. "Bu yüzden bir büyücüyü ya da büyücüyü tutabilecek tek hapisanedir. Eğer bir büyücü bulabilirsen

Mircea'yı korumanın bir yolu olarak, geri kalanımız onları tüm o siyah kuvarsın bulunduğu alana girmeye zorlayabiliriz. Oraya girdiklerinde büyüleri artık işe yaramayacaktır."

Vlad'ın gülümsemesi vahşi bir kesikti. Mencheres'e "Yap şunu," dedi.

Mencheres tekrar gözlerini kapadı. Sinirlerimin üzerinde sanki biri buz pateni yapıyormuş gibi kaydığı birkaç dakikanın ardından Vlad, Maximus ve Marty'ye döndü. "Onu bulur bulmaz hazır olun."

Başlarını salladılar, yüz ifadeleri hem sakın hem de ölümcüldü. Keşke ben de onlar gibi hissetseydim.

"Leyla, sen arkada kal."

Dudaklarımı büzdüm ama başımı salladım. Eğer mezar büyüüne karşı gerekli bağışıklığım olmasaydı, Vlad beni buraya almayı reddedebilirdi.

Vlad'ın bakışları üzerimde kaldı ve duyguları Fort Knox'tan daha sıkı bir şekilde kilitlenmiş olsa da, bakışları bana koşullarımızın söylemesine izin veremeyeceği her şeyi anlattı.

Ben de seni seviyorum, diye cevap verdim sözsüzce. Psişik güçlerim onun aurası tarafından bastırılmamış olsaydı, bu sözcükler ne kadar ciddi olduğumu zihninde yankılayacaktı.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, sonra Veritas'a döndüğünde gülümsemesi kayboldu. "Sen benimlesin. Ve unutma, ne olursa olsun siyah saçlı çocuğa canlı ihtiyacım var."

"Bininci kez söylüyorum, evet," diye mırıldandı.

Bir kahkaha attım. Boğuk kahkahamı yakaladı ve kaşları, "*Senin için endişelenmemle alay etmenin bedelini sonra ödeyeceksin,*" der gibi kalktı.

Mencheres gözlerini açtı ve "Onu yakaladım," dedi. Sonra ellerini sert ve sessiz bir alkışla birleştirdi. "Eğer yanılmıyorsam, şimdi bir Mircea'nın etrafındaki koruyucu bariyer."

Sanki göğsümden vurulmuşum gibi nefesim kesildi. Ben daha rahatlamayı sindiremeden dağın derinliklerinden bir dizi uğursuz titreşim geldi. Sonra kilisenin tepesindeki çan çalmaya başladı.

Vlad karanlık bir sesle, "Bizi ya hissettiler ya da fark ettiler," dedi.

Başka bir şey söylemeden, o ve Veritas havaya uçtular. Bir sonraki düşüncemden önce kiliseye çarptılar. Bir anda alev alev yanan siva, tahta ve taş yağmuru başladı. Kilisenin saldırıları altında çöküşüne bakılırsa, Vlad sadece bir şeyleri ateşe vermiyordu; o ve Veritas aynı zamanda vücutlarını canlı yıkım topları olarak kullanıyorlardı.

Maximus Marty'yi yakaladı ve onu oraya uçurdu. Mencheres'in de aynısını yapmasını sabırsızlıkla bekledim ama elleri hâlâ birbirine kenetlenmiş bir şekilde öylece duruyordu.

"Her an olabilir," dedim.

"Vlad işaret vermedikçe olmaz," diye yanıtladı Mencheres. "Mircea'yı güvende tutmak ve seni burada benimle tutmak en önemli önceliklerim."

Öfke içime doldu. Arkada kalmayı kabul etmiştim, tamamen geride kalmayı değil. "Vlad yine aynı şeyi yapmayacak!"

Mencheres'ten homurdanmaya benzer bir ses çıktı. "Eğer başka bir şey bekliyorsan, sadece kendini suçlamalısın."

Sonra görünmez bir kementin belime dolandığını hissettim ve dağa doğru öfkeli tırmanışıma iki adım kala beni durdurdu. Ellerimden kıvılcımlar saçarak etrafımda döndüm.

"Bir büyüyle vurulurlarsa hepsinin öleceği gerçeğini unutalım çünkü benim gibi mezar büyüüne karşı bağışıklıkları yok," diye homurdandım. "Eğer onlar bir dağın derinliklerinde, Vlad'ın size vermesi gereken sinyali nasıl göreceksiniz?"

Mencheres kaşlarını kaldırdı. "Bunun gibi."

Sanki bir bomba patlamış gibi dağda aniden bir delik açıldı. Büyük kaya parçaları bize doğru geliyordu. Kollarımı havaya kaldırdım ama onlar da yerçekimine meydan okuyarak sağımıza solumuza savruldu. Mencheres ve ben devasa taş parçalarıyla çevrelenene kadar devasa taş parçaları düşmeye devam ederken yer tekrar tekrar sarsıldı.

"Vlad'ın düşmanları birkaç ay önce evinin altındaki dağın bir kısmını yok etti," dedi Mencheres, dudaklarını soğuk bir gülümseme kaplamıştı. "Bu gece iyiliğine karşılık vermemi istedi."

Bir an bile yerinden kıpırdamadan yarattığı yıkıma bakarken nutkum tutulmuştu. Evet, Mencheres'in güçlü olduğunu biliyordum ve daha önce telekinezi yoluyla bir şeyleri hareket ettirdiğini görmüştüm. Ama *bunu* yapabileceğini bilmiyordum. Dünyadaki herhangi bir vampirin yapabileceğini bilmiyordum.

Evet, Vlad'ın sinyalini şimdi görebiliriz, diye düşündüm, çoklu sinyale bakarak.

Mencheres'in dağda açtığı yüz metrelik delikten ortaya çıkan tüneller. Yakında muhtemelen pek çok şey görecektik. Dağı kaplayan kuvars damarlarının rengi aşağıya doğru indikçe koyulaşıyor gibiydi, yani Vlad büyücüleri dağın daha derinlerine inmeye zorluyor olmalıydı.

Birkaç dakika sonra Mencheres'in gücünün açığa çıkardığı tünellerden birinden tanımadığım bir adam koşarak geçtiğinde tahminimin doğruluğu kanıtlanmış oldu. Eskiden dağın yan tarafının olduğu yerde açılan deliği görünce inanamayarak etrafında döndü. Sonra da dağın derinliklerine gitmek yerine doğruca oraya koştu. Hayal kırıklığıyla izledim. Artık kaçabilecekleri kocaman bir çıkış varken Vlad nasıl olur da birini Mircea'nın hapishanesine girmeye zorlayabilirdi?

"Geliyor!" Kırbacımı şaklatarak Mencheres'e bağırdım.

Adam, açık kahverengi saçları ve yüzünün kenarlarında yılan gibi kıvrılan dövmelemleri olduğunu görebileceğim kadar uzun süre havada kaldı. Sonra iki büyük kaya parçası havaya fırladı ve onu aralarında ezdi. Çarpma o kadar inanılmazdı ki kayaları çakıl taşına, adamı da kemiksiz, yapışkan bir posadan başka bir şeye dönüştürmedi.

"Onu kayalarla çifte suyla ıslattın," dedim, hem hayranlıkla hem de iğrenerek, kırmızı topraklar üzerime sıçramaya başlarken.

Mencheres fark etti ve daha fazlası bana çarpmadan önce onları uzaklaştırdı. "Yeteneklerimi doğrudan büyücüler üzerinde kullanamayabilirim ama diğer her şey üzerinde kullanabilirim."

"Elindekiyle en iyisini yapmaktan bahsediyorsun," diye mırıldandım.

Delikten başka birinin kaçmaya çalışıp çalışmayacağını görmek için beklediğimiz sonraki birkaç dakika boyunca kırbacımı neden ateşlemeye hazır tuttuğumu bilmiyorum.

Mencheres, kayaları parçalama numarasıyla kanıtladığı gibi, onları kendi başına halletmekten daha fazlasını yapabiliirdi. Yine de sağ elimde biriken akıntıları durduramayacak kadar gergindim, bu yüzden gergin kaldım, başka biri kaçmaya çalışırsa harekete geçmeye hazırdım.

Birdenbire, dağdaki deliğin ağzı boyunca ateş kükredi.

Alevler, başka birinin devasa deliği bir çıkış olarak kullanmasını engelleyecek kadar büyüyerek açık alanı alevlerle kaplamak yerine aniden söndü.

Mencheres'in yüzü karardı. "Bu Vlad'ın işareti," dedi ve yanıma gidip beni kendine doğru çekti. "Yardıma ihtiyaçları var."

Ben daha konuşmadan bizi havaya fırlattı. Biz uçarken, düşmüş Dağın parçaları da uçmaya başladı. Sanki devasa yapboz parçaları yerlerine yerleştiriliyormuş gibi devasa deliğin üzerine kapandıklarını bir an görebildim, sonra Mencheres bizi kilisenin parçalanmış kalıntılarının üzerine bırakınca bu görüntü kesildi.

Mencheres beni yere yatırır yatırmaz geri çekildi. "Vlad içeri girmememi emretti. Eğer büyüünün etkisinde kalırsam

Mircea'yı koruyan bariyeri tutuyorum. Sahip olduğun güçler her neyse Leila, onları serbest bırakmalısın. Durum vahim olmasaydı Vlad o sinyali göndermezdi."

Alarmım güçlükle kontrol edilen bir paniğe dönüştü. Sadece içeri girmişlerdi on dakikadan daha kısa bir süre önce! İşler bu kadar hızlı ve kötü bir hal aldıysa bu büyücüler ne kadar güçlüydü?

Buruşmuş kiliseye doğru koştum, Mencheres gücünü kullanarak önümdeki alevli enkaz yığınlarını kenara çekti. Bunlar temizlendikten sonra, kilisenin altındaki tünel girişine açılan kapıyı bulmam uzun sürmedi ve sağ elime daha fazla akım gönderirken içine atladım.

Bölüm 47

Cesetler tüneli dolduruyordu. Bazılarının kafaları koparılmıştı ama birkaçı kömürleşmiş yığınlar halindeydi, yani Mencheres haklıydı ve buradaki herkes mezar büyüsuyle kaplı değildi. Öyle olmayanların da büyücüler yerine ortalama muhafızlar, bu beni daha iyi hissettirmede değil. Vlad'ın ateşli SOS'i gönderilmedi çünkü dövüş çok kolaydı.

Bir şeyler çok ama çok yanlış gidiyordu.

Tünellerin derinliklerine doğru koşarken kırbacımı şarj etmeye devam ettim.

dik bir şekilde aşağıya doğru eğildiklerinde ayağımı kaybediyordum. Bir ya da iki kez çatallandılar ama hangi yöne gideceğimi bilmek korkutucu derecede kolaydı. Tek yapmam gereken garip ilahi seslerini ve aralıklı çığlıkları takip etmekti.

Keskin bir köşeyi döndükten sonra turuncu bir parıltı bir sonraki bölümü aydınlattı ve adımlarım hızlandı. Ateş Vlad demekti. Bu uzun tünelde hiç ceset yoktu ve yankıların giderek artmasına bakılırsa, çığlıkların ve ilahilerin kaynağı tünelin sonundaydı.

Kırbacıma o kadar çok voltaj gönderdim ki, kıvılcımlar yağıyor ve kıvrılıyordu.

sonunda kapı şeklindeki açıklığa ulaştığımda kızgın bir yılan gibi Tünel. Özellikle çığlıkların Marty'den geldiğini fark ettiğimde hemen içeri dalmak istedim ama kendimi yavaşlamaya zorladım. Bir profesyonel olmayabilirdim ama Marty'ye çığlık attıran şey tarafından kör tarafımda pusuya düşürülecek kadar da amatör değildim.

Son on metrede kaydım ve kırbacımı önüme doğru gönderdim. Momentum için yaptığım küçük itiş gücü ve aşağı doğru eğim öne doğru roket gibi fırlamama neden oldu ve kendimi olabildiğince alçaltarak geriye yaslandım.

Endişelenmekte haklıydım. Kapının sağ tarafında saklanan bir muhafızın vuruşuyla kafam yerine havada büyük bir şey parçalandı. Sağa doğru

kaydım.

yanından geçip, kırbacımı bacaklarına doğru şaklattım. Kırbaç bacaklarını kesti ve devrilmiş bir ağaç gibi yere düştü. Yere düştüğünde kırbacımı tekrar şaklattım ve boynunu hedef aldım. Kırbaç kafasını koparıp havada uçurdu ama geniş ön odaya ilk bakışında kafasının yere düşerken bir top gibi zıpladığını fark etmedim bile.

Vlad, Maximus, Veritas ve Marty odadaydı ama hiçbiri beni fark etmemiş gibiydi. Veritas yere diz çökmüş, taşa bir şeyler kazıyordu ve diğerleri odanın ortasındaki ateş çukuruna benzeyen yerden yükselen devasa, solgun şeye bakıyorlardı.

İlk bakışta bunun tuhaf bir duman olduğunu düşünmüştüm. Yirmi metrelik tavana kadar ulaşıyordu ama normal bir duman gibi yayılmıyordu. Bunun yerine, neredeyse insan şeklindeydi, eğer devler varsa. Daha da tuhafı, sanki Vlad, Maximus ve Marty'den yavaş yavaş ayrı ayrı duman izleri çıkıyormuş gibi görünüyordu. Bu izler insana benzeyen duman kütlesini besliyordu ve çılgılık atan tek kişi Marty olmasına rağmen, Vlad ve Maximus da çok acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Neler oluyor?" Vlad'ın yanına koştum.

Kolunu sertçe salladığımda bile kıpırdamadı ama Veritas'ın kafası fırladı.

"Leila," dedi rahatlayarak. "Sen iblis akrabasıydın, bu yüzden ruh büyüsü senin üzerinde işe yaramayacak. Büyüye karşı koymaya çalıştım ama buradaki ley hatlarının yakınlaşmasının sağladığı doğaüstü avantaja rağmen Bunu yapmak için ihtiyacım olan şeye sahibim. Bunu durdurmak için büyüü yapan büyücüler öldürmem gerekiyor. O zamana kadar elektriğiniz bize zaman kazandıracaktır."

Veritas ayağa fırladı ama odanın diğer ucundaki kapıdan kaybolmadan önce "Bekle!" diye bağırdım. "Hepsine aynı anda nasıl elektrik vermem gerekiyor?"

"Onlar değil," dedi, kocaman, dumanlı şeye bir tokat atarak. "*Bu*. Ne zaman bir can zorla alınsa, öldürülen kişinin karanlık enerjisinin bir izi katilinin üzerinde kalır. Bu büyü o enerjiyi çekip çıkarır ve karşınızda gördüğünüz yaratığa dönüştürür. Yine de sen doğal, elektrik enerjisiyle dolusun, bu yüzden yaratığın gücüne karşı koymalı. Acele etmelisin, Leila. Karanlık enerjinin son kalıntıları da arkadaşlarından çekildiğinde, kendi ruhları da onları takip edecektir."

Vlad, Marty ve Maximus'u terk eden ince izlere yeni ve dehşete düşmüş bir anlayışla baktım. Bunlar ince, eşarp gibi duman pufları değildi.

Bunlar Vlad, Marty ve Maximus'un çok uzun yaşamları boyunca öldürdükleri tüm insanlardan gelen karanlık enerji parçalarıydı.

Kırbacımı yaratığa doğru savurdum. Yüzsüz bedenini bana doğru çevirdi ve kulak zarımı patlatan ve başımı tutmama neden olan bir kükreme çıkardı. Mezarın susturduğu her ses aniden çığlık atabilseydi, böyle bir ses çıkardı.

Sonra kendimi kollarımı indirmeye ve yaratığa tekrar vurmaya zorladım. Bir kükreme daha kulaklarımdan kan gelmesine neden oldu ama bu sefer başımı tutmak için durmadım. Bunun yerine, onu kırbaçlamaya devam ettim ve bunu her yaptığımda, karanlık özlerin ilerlemesini yavaşlatıyor gibi görüldüğünü korkulu bir umutla fark ettim.

Vlad, Marty ve Maximus'un peşinden gidiyorlardı. Vlad'ın geçmişinin neredeyse hiç durmadan acımasız savaşlarla dolu olmasına bir kez olsun sevindim. İçinde bol miktarda öldürülmüş karanlık enerji kalıntısı vardı ve Maximus da bin yıllık eski bir Tapınak Şövalyesiydi, yani o da vardı.

Ama Marty bilmiyordu. Yeni bir vampir olarak açlıktan aklını yitirdiği zamanlar dışında, sadece kendini savunmak için öldürmüştü ve karnavalda şiddet dolu bir yaşam sürdüğü söylenemezdi. Çığlıkları yoğunlaştı ve onun için duyduğum korku yarattığı daha sert kırbaçlamama neden oldu. Ancak kırbacım onu yere seremedi. Kırbacım yaratığın içinden geçti ve o kıvranan karanlık enerji özleri hemen yeniden insan şeklini aldı.

Bu işe yaramıyordu. Daha fazla elektriğe ihtiyacım vardı. Ön odaya hızlıca bir göz attım. Bir sürü kara büyü ayınınin yapıldığı bir yer olmalı. Çünkü duvarları sembollerle kaplıydı ve şimdi yaratık çukurdan uzaklaştığına göre, çeşitli kemiklerle ve diğer garip, tehditkâr görünümlü nesnelerle dolu olduğunu gördüm. Ancak daha fazla voltaj çekebileceğim herhangi bir ışık prizi veya elektrik kablosu varmış gibi görünmüyordu. Büyücüler burada her ne ayin düzenledilerse, aydınlatma için sadece fener ışığı kullanmış olmalılar.

Marty'nin çıığı acıyla büyüdü ve dizlerinin üzerine düştü. "Dayan!" Bağırđım, yaratığa öyle bir saldırdım ki bana doğru savruldu. Taş duvarlara çarparak geri döndüm. Başımda acı patladı ve kafatasım kırılırken kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısını duydum.

Kan görüşümü doldurdu ve acı o kadar şiddetliydi ki kusmak istedim. Yine de kendimi ayağı kaldırdım, her şey sallanıyor gibi görüldüğünden denge için duvarı kullandım. Sonra yaratığa doğru tökezleyerek geri döndüm, vücudum iyileşmeye başladıkça kırbacım yeniden şarj oluyordu. Kaldırıp bir kez daha indirdim.

Marty'nin ıgılları aniden kesildi. Öne doğru düştü, vücudundan parıldayan bir şey yükseldi. Sonra serbest kaldı ve yaratığa doğru uçu. Marty'nin içinden fırlayan şeyin, onun aynadaki görüntüsü olduğunu, ancak filmi, şeffaf bir forma büründüğünü gördüğümde içimi dehşetin en kötüsü kapladı.

"Hayır!"

Çıgık, yaratığın Marty'nin ruhunu bedeninden koparmak için kullandığından daha büyük bir güçle içimden koptu. Öfke ve keder bana çarptı, derim patlayacakmış gibi hissedene kadar içimi doldurdu. Aynı zamanda, vahşi bir kararlılık, içimde olduğunu bilmediğim bir güç dalgasını voltajıma gönderdi.

Marty'yi öldüren ve hâlâ Vlad'ı öldürmeye çalışan şeyi öldürmekle kalmayacaktım. Onu *yok* ederdim.

İçimde oluşan muazzam elektrik dalgaları yüzünden görüşüm bulanıklaştı. Bu sefer, hiçbirini geri tutmadım. Vücudumun her yerinden kıvılcımlar saçan aşırı elektrik yükünden titreyene kadar, onları beslemek için kaynayan duygularımı kullanarak gelmelerine izin verdim.

Yaratık kaneye büyüklüğündeki yumruğunu bana tekrar salladı. Bu sefer ona doğru koştum ve kendimi öyle bir güçle havaya fırlattım ki, sıçrayışım onu geçmeme neden oldu. Onun yerine yaratığın gövdesinin üzerine düştüm.

Bir anda, savaş alanında etrafı ölümle çevrili bir ölüm perisi gibi uluyarak tüm o şiddetli voltajı patlattım. Ozonun keskin kokusu havayı doldururken, benden yıldırım kadar hızlı ve ölümcül saf elektrik şimşekleri fırladı. Yaratık ıgık atarak kulak zarımı patlattı ama ben acıyı sevdim. Bu benim voltajımı yükseltiyor, diğer tüm öfkeli duygularıma katılıyor ve benden daha fazla elektrik fişkırmasını sağlıyordu. Daha önce gücümü tamamen benimsememe hiç izin vermemiştim ama şimdi verdim ve bu acımasızca muhteşemdi. Kısa süre sonra

Kendimi ona teslim etmekten aklım başımdan gitti ve sevdiklerimi incitmeye ve öldürmeye cüret eden korkunç, sihirle yaratılmış canavara çarpmak için içimden elektrik fişkırmaya devam etti.

Bir *gümbürtü* kederle ıslanmış savaş arzumun sisini delip geçti ve görüşüm yaratığın karanlık enerjilerinin parçalanmaya başladığını görecektik kadar netleşti. Sanki dik durmalarını sağlayan iç yapıları paramparça olmuş gibi yere dökülmeden önce beni de yanlarına aldılar. Onlarla birlikte yere yuvarlandım, Marty'den sadece birkaç metre uzağa düştüm ve vücudunun çoktan solmaya başladığını gördüğümde içimden bir şeyler koptu.

Sonra bu acıyı geri ittim ve Vlad da yere yığıldığında ona doğru koştum. Dehşet beni felç etti ve saf bir acı yumağı boğazıma doğru fırladı. Hayır, hayır, HAYIR!

Ama solmaya başlamadı. Başını temizler gibi salladı ve bakır rengi bakışları hemen odayı taradı.

"Büyücüler nerede? Altı kişilerdi; üçü bir daire içinde ilahi söylüyor, üçü de bizimle savaşıyor."

"Buraya geldiğimde gitmişlerdi," dedim kollarımı ona dolayarak. "Tanrım, Vlad, öldüğünü sanmıştım!"

Geri çekilmeden önce bana sadece bir saniyeliğine sarıldı. "Henüz değil, ve niyetim-" Konuşmayı kesti ve içinden sert bir ses çıktı.

Bakışlarını Marty'nin yattığı yere kadar takip ettim, vücudu hızla çürüyerek küçülmüş ve gerçek yaşı olan yüz otuz dokuza ulaşmıştı. Acı veren bir top daha boğazıma doğru ilerledi ve onu yutarken neredeyse boğuluyordum.

"Biliyorum." Sonra kendimi ondan uzağa bakmaya zorladım. Bu işi bitirmemi ve ölümünün intikamını almamı isterdi. Cesedine bakmamı değil. katillerin kaçma şansı vardı.

"Veritas onların peşinden gitti," dedim kapıya doğru işaret ederek. "Yaratığı yaratan büyüü yapan üç kişiyi öldürmüş olmalı, ama bu bu da hâlâ hayatta olabilecek üç kişi daha olduğu anlamına geliyor."

Vlad kaçmadı; kadının kaybolduğu kapıdan içeri uçtu. Maximus oraya doğru yürüdü ve Marty'nin vücuduna hızlıca bir Sempatik bir bakış attı, sonra bana elini uzattı.

Bu kez farklı bir nedenden dolayı görüşümü bulanıklaştırmakla tehdit eden gözyaşlarımla savaşarak onu aldım. Bunun yerine, yaratığı Veritas'a büyü yapan yaratıcılarını öldürmek için ihtiyaç duyduğu zamanı kazandıracak kadar zayıflatmamı sağlayan öfkeyi besledim. Dürüst olmak gerekirse, bunu görüldüğü kadar çabuk yapıp yapmadığından ya da fark ettiğimden daha uzun süre öfke, keder ve güce kapılıp kapılmadığımdan bile emin değildim.

"Arkamda kal," dedi Maximus, bir noktada düşürmüş olması gereken iki gümüş bıçağı aldıktan sonra kapıya doğru koşarken.

"Kim kimi kurtardı?" Mırıldandım ama onu takip ettim.

Kapı bir çatala açılıyordu ama hangi yöne gideceğimizi görmek kolaydı. Vlad arkasında ince bir ateş izi bırakmıştı ve alevlere basıp kendimizi yakmamaya dikkat ederek onu takip ettik. Maximus uçabilirdi, bu yüzden beni koruyacak kadar yakınımnda kalmak için koşuyor olmalıydı.

İleriden gelen bir çığlık beni yakalamasına ve ikimizi de yolun geri kalanına uğurmasına neden oldu.

Tünel dardı ve o da iriydi, bu yüzden ikimiz de birkaç kez kenarlara ęarptık, ancak saniyeler sonra dağın en karanlık damarlı bölümüne inmiştik. Saf morion kuvars olduğu anlaşılan devasa bir taş, açık bir kapının kenarına yaslanmıştı ve çığlıklar içeriden geliyordu.

Bölüm 48

İlk gördüğüm şey ceset parçalarıydı. Sanki ait oldukları insanlar bir kasırga tarafından öldürülmüş gibi girdiğimiz siyah kuvars mağaranın etrafına saçılmışlardı. Sonra Veritas'ın, yanından geçmeye çalışan uzun boylu, siyah saçlı bir adamın etrafında döndüğünü gördüm. Vlad onun ötesindeydi ve mağaranın bu bölümünü diğerinden ayıran sert siyah kaya parçasının etrafındaki her şeyi göremesem de, çıgıllara ve ani yanık et kokusuna bakılırsa, birini yakıyordu.

"Sakın deneme," diye uyardı Veritas siyah saçlı adam tekrar sağına doğru çalım attığında.

Ona hastalıklı bir hayranlıkla baktım. Hayatımda gördüğüm en korkunç şeyi yapan bir grup büyücünün parçasıydı ama Mircea'yı hapsetmek için kullandıkları siyah kuvars hücre yüzünden büyü yapma gücü elinden alınmış, çaresizce *normal* görünüyordu.

Ama o buradaydı, yani Marty'nin ölümüne yardım etmişti. En iyi arkadaşımın bedeninin bu tünelin ötesindeki odada yavaşça solduğunu düşündükçe içime öfke çöktü ve kırbacımı şaklatarak Veritas'ı geçtim.

"Hayır," dedim hırlayarak. "Deneyin."

Veritas'ın beni geri çekmesiyle aynı anda bana saldırdı. Kör edici derecede hızlı olmasına rağmen, kırbacım siyah saçlı vampiri sanki uzun süredir ayrı olan sevgililermiş gibi sardı. Sonra kırbacı geriye doğru savurdum ve omuzlarından yukarısı öne doğru fırlarken, alt bedeni kısa, cılgın bir daire çizerek yere yığılmadan önce her yere kan sıçrattı.

"Onu yakmayı bırakın! Diğerine canlı ihtiyacım var!" Veritas Vlad'a bağırđı.

Dikkat etmedim. Adama vurmaya devam ettim, iyileşemeyecek kadar çok parçaya ayrıldığında tatmin olmamıştım. Marty ölmüştü. Sonsuza dek gitmişti. O sadece benim en iyi arkadaşım değildi; yıllarca, kimse beni istemezken beni yanına aldıktan sonra tek arkadaşım olmuştu. Ve yıllar önce beni kurtardığı gibi onu kurtaramadığım için çığlık atarak ölmüştü.

"Leyla!"

Mencheres'in sesi neredeyse çıldırmak üzere olduğum sırada duraklamama ve arkamı dönmeme neden oldu. İçeri girdiğini duymamıştım. Yine de, büyücüyü kanlı, küçük parçalara ayırmaya oldukça odaklanmıştım.

Mencheres nazik bir ses tonuyla, "Artık dur," dedi. "Artık hissedemez."

Hayır, yapamazdı ve yine de bir insanı jülyen doğramama neden olan tüm kederi hissedebiliyordum.

Sonra, sanki sersemlemiş gibi, kırbacımı daha önce hiç kullanamadığım bir hız ve kontrolle içime çektim ve mağaranın diğer kısmını görüş alanımdan çıkaran siyah kuvars kayanın yanından geçtim.

Vlad, dizlerinin üzerine çökmüş kuzguni saçlı bir kadının önünde duruyordu, ateş sürekli büyüyen dalgalar halinde onu çevreliyordu. Kıpırdarsa yanacaktı ve saçlarının ve kıyafetlerinin kömürleşmiş haline bakılırsa bu ilk kez olmayacaktı.

Sonra mağaranın en uzak köşesi ortaya çıkana kadar yürümeye devam etmemi sağlayan başka bir şey gördüm. Mircea'ya bir kez baktığımda benimle neden iletişim kuramadığını anladım. Artık tamamen camla kaplıydı ve kendini keserek etimiz aracılığıyla bir bağlantı kurmak bir yana, seğirmesini bile engelliyordu. Daha önce onu çevreleyen sıkı siyah kuvars kümesi şimdi camı çevreliyordu ve Mircea'nın yeteneklerini yok ettiği için ona dokunmayacak olsam da, kafasının etrafındaki cama paramparça olup düşmesine neden olacak kadar sert bir yumruk attım.

İlk sözleri "Beni buldun" oldu.

"Bir arkadaşım yardım etti," dedim, Mircea'nın yerini diğer büyücünün zihninden çekip çıkarmak için kullandığı gücü elde etmenin Ian'a neye mal olduğunu düşünerek.

Mircea omzumun üzerinden yarı meydan okuyan, yarı temkinli bir bakış fırlatırken Vlad'ın arkamdan geldiğini hissettim. "Vay, vay, sevgili üvey babacığım. Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Hem çok uzun hem de yeterince uzun değil," dedi Vlad, Mircea'ya bakarken gözleri yeşile dönmüştü.

Bir çırpınma sesi ve ardından gelen çığlık ikimizi de geriye döndürdü, sonra Vlad tehlikeli ve çekici bir kahkaha attı.

Kadın büyücü kollarındaki ve bacaklarındaki yeni alevleri söndürüyor.

"Gerçekten de sadece alevlerimi çevirirsem bunlardan kaçabileceğini mi düşündün?

Geri mi?"

Ona farklı bir dilde hızla bir şeyler tısladı. Belki de Çünkü bir saniye sonra ölmediğimizde ya da kurbağaya dönüşmediğimizde ya da aynı derecede korkunç bir şey olmadığında yüzü buruştu.

"Senin büyüün burada işe yaramıyor Neryre," dedi Mencheres, mağaranın bu bölümüne girerken.

Karanlık bakışlarını ona dikti. "Menkaure," dedi zehirli bir ses tonuyla, onu Mısır'da doğduğu adıyla çağırarak.

"O eskiden tanıdığın büyücü kadın mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Mencheres, neredeyse üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Neden bu grupla aynı safta yer aldın Neryre? Onlar gerçek Imhotep yandaşları değil. Onun savunduğu her şeyi çarpıtıyorlar."

"Onun vazgeçtiği şey için savaşıyorlar," diye tersledi. "Senin vazgeçtiğin şey için. Güçlerin harika olabilirdi, Menkaure."

"Öyleler," diye cevap verdi kibirli görünmeden. "Ama sihir konusunda değil.

Onlar benim kendimi geliştirdiğim şeyde harikalar. Şimdi söyle bana Neryre, meclisin neden Vlad'ı beni öldürmeye zorladı?"

Vlad'ın başı döndü ama büyücünün etrafındaki ateş hapisanesi sarsılmadı. "Biliyor muydun?"

Mencheres bana baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Karım az önce mesaj atarak vampir dünyasında viral olan videonun sahte olduğunu kimseye söylemeyeceğine dair beni temin etti."

Sonra Vlad bana inanamayarak baktı. "Ona *söyledin* mi?"

"Sayılır. Cep telefonu numarası bende yoktu, bu yüzden Ian'a ona söylemesini söyledim." Sanırım mesajlarını kontrol etmişti.

"Bunu benden saklamakla kalmadın Vlad. Bana yalan söyledin. Neden?" Yumuşak bir sesle söylenen sözcükler yine de binlerce tuğlanın ağırlığıyla düşüyordu.

Vlad, Mencheres'in bakışlarıyla karşılaştı; kalkanları çatlamış ve aramızdaki bağlantıda dokunaklı bir hüznün belirmiş olsa da bakışları sarsılmazdı.

"Nedenini biliyorsun."

Mencheres bana baktı ve inanılmaz aurası parlamaya başladı. İçimdeki alarm, Marty için duyduğum büyük üzüntünün bile üstünü

örttü. Vlad'ın anlamı daha açık olamazdı. Mencheres

Vlad'ın, cazibe hilesi işe yaramasaydı onu öldüreceğini itiraf etmesine misilleme olarak mı? Tanrım, eğer *yapsaydı* onunla savaşılabılır miydik? Misilleme mi?

"Kira'yı dul bırakacaktın." Mencheres'in sözleri sert bir törpü gibiydi. "İki soyumuz arasına savaş sokacak, Bones'u halkına karşı birçok kişinin ölümüyle sonuçlanacak bir savaşa zorlayacaktın. Bizim Appollyon'un vampirler ve gulyabaniler arasında bir savaş başlatmayı başaramamasından bu yana sahip olduğumuz barışı bozana kadar müttefikler de taraf seçmek zorunda kalacak ve daha fazla ölüm getirecekti-"

Konuşmayı kesti ve aynı anda hem onun hem de Vlad'ın yüzünde anlayışın belirdiğini gördüm, ben de anladım.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadım, büyücüye dönerek.

Neryre'nin ifadesi de etrafımızdakiler gibi taş gibiydi ama gözleri Vlad ve Mencheres arasında biraz fazla hızlı gidip geliyordu. Kokusu da değişmişti. Artık "yakalanmış "ın nasıl koktuğunu biliyordum.

"En güçlü iki ölümsüz soyu karşı karşıya getirerek vampir dünyasının dengesini bozmaya çalıştınız," dedi Veritas bu bölüme de girerek. "Neden?"

"Benim halkım düzeni yeniden tesis ederdi." Neryre Veritas'a bakarken bakışlarında saf bir nefret vardı. "Tüm bu savaşan taraflar arasında barışı sağlayacak kadar güçlü olan tek kişi biz olurduk, o zaman büyüü yasaklayan kural nihayet devrilmek için yeterli desteğe sahip olurdu."

Bu kadar çok ölüm planladığını bu kadar duygusuzca itiraf etmesi beni hayrete düşürdü.

Yine de içimde, gün geçtikçe daha da sertleşen bir yanımla, planlarının basitliğine de hayranlık duyuyordum. Bunu başarmak için ihtiyaçları olan tek şey güçlü bir vampirin diğerinin ihaneti yüzünden ölmesi oldu.

Sonra Neryre Mircea'ya doğru bir parmak salladı. "Kendini halkımızı özgürleştirmeye adanmıştı ama küçük intikamlar peşinde koşmak için düzenimizi terk etti. Bu yüzden peşine düştük ve bu yüzden onu öldürecektik, ta ki onunla ve Kazıklı Voyvoda'yla olan bağını keşfedene kadar. Mircea istemeden de olsa bize kaosumuzu gerçekleştirmenin en kolay yolunu sundu."

"Siparişinizde kaç tane daha var?" Veritas son kısmı görmezden gelerek sordu.

Neryre garip bir şekilde hülyalı hülyalı gülümsedi. "Bilmiyorum ve bana yüz yıl boyunca işkence etseniz yine aynı cevabı alırsınız. Uzun zaman önce, bizim

liderler birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmeyeceğimize karar verdiler.

Bir meclis yakalanırsa, diğerlerini tehlikeye atmayacaktı. Davamız zafer kazanacak. Bugün olmasa bile başka bir gün."

"İnsanların baskıdan kurtulması taraftarıyım," dedim, "ama kemik yığınlarının üzerine gerçek bir özgürlük inşa edemezsiniz. Vampirlerin cadıları avlayıp öldürmesi yanlıştı, ama siz elinize fırsat geçse kendi düzeninizin de aynı derecede acımasız olacağını kabul ettiniz."

"Bunu hak ettiler," diye tersledi.

"Yanılıyorsun," dedim usulca. "Yine de bunu görecektir kadar uzun yaşamayacaksın, çünkü diğer odada öldürülmesine yardım ettiğin iyi adamın intikamı alınacak."

Sonra kırbacım fırladı ama ben daha kırbacı şaklatamadan Neryre sanki nükleer bir savaş başlığı yutmuş gibi patladı. Vlad bakışları benimkilerle buluşmadan önce bir an alevler içindeki kalıntılara baktı.

"Şimdi intikamını aldın Leyla ve eğer onun ölümünün bir sonucu olacaksa, bu benim üzerime kalacak."

Veritas Vlad'a gerçekten bıkkın bir bakış attı, sanki ona bağırırsa mı yoksa yumruklamaya mı başlasa bilemiyordu. "Neryre ne iddia ederse etsin, ondan daha fazla bilgi toplayabilirdim."

Vlad, "Biraz durum tespiti yaparak kendi başına öğrenemeyeceğin bir şey değil," diye karşı çıktı. "Bir kişi dışında kurtulan olmayacağı konusunda anlaşmıştık ve o da benimle geliyor."

Veritas, Mencheres'e anlamlı bir bakış atarak, "Gitmenize izin verip vermeyeceğini söylemedi," dedi.

Kaskatı kesildim. Haklıydı; Mencheres, Vlad'ın kendisine yönelik potansiyel ölümcül niyetleri konusunda ne yapacağını söylememişti.

"Eee?" Vlad Mencheres'e sordu.

Duyguları kapandı, hayatı için savaşmaya mı hazırlanıyordu yoksa Mencheres'i savaşmadan olacaklarla yüzleşmeye razı olacak kadar seviyor muydu, hiçbir fikrim yok.

İstemiyordum ve Mencheres'in tek bir düşünceyle kafamı koparabileceğini bilmeme rağmen kırbacıma elektrik göndermeye başladım. Ne olursa olsun, biri Vlad'a zarar vermeye çalışırken asla seyirci kalmayacaktım.

Maximus yaklaştı, vücudu gevşemişti ama sadece bacaklarını açmak için o anı seçmediğini biliyordum. Birinin Vlad'a zarar vermesine de seyirci kalacak değildi.

Mencheres o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki, sinirlerim gerginlikten çılgılık atıyordu. Sonunda ağzı ince bir gülümsemeye dönüştü.

"Leila'nın Mircea ile olan bağına sana karşı kullandıklarında yaratmaya çalıştıkları kaosu aynısını yaratarak ve seni vurarak büyücülerin planlarını gerçekleştirmeyeceğim."

Neredeyse rahatlayarak sarkacaktım ama Vlad'ın kalkanları düştü ve bakışları sabit kalmasına rağmen aramızdaki bağdan hüznü aktı.

"Senden af dilemeyeceğim. Niyetim affedilemezdi ama umarım şunu biliyorsundur ki, benim üzerimde hakimiyet kurdukları hayat onunkinden başka bir hayat olsaydı, sana zarar vermeyi asla düşünmezdim."

Mencheres'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bunu biliyorum, çünkü Kira'nın hayatı ile bir başkasının hayatı arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, o yaşar ve onlar ölürdü. Ayrıca" -burada sesi boğuklaştı- "sana kızgın olabilirim ama bir baba çocuklarını her zaman affeder, o çocuklar kendi kanından olmasa bile."

Odanın diğer tarafından boğuk bir ses geldi ve alt metni anladığımda gözlerim yaşardı. Vlad da anladı ve duyguları arasında şok geçti. Sonra Mircea'nın hapishanesi ile Mencheres'in yüzü arasında bir ileri bir geri baktı.

"*Onu* affetmemi mi istiyorsun? Beni öldürmek için hala can atıyor!"

Mencheres yaklaştı. "Yüzyıllar önce, o zamanlar elinden gelse beni öldüreceğini bildiğim halde, acımasız ve vahşi bir genç adamı kanatlarımın altına almaya karar verdim. Eğer o zamanki seçimim için minnettar olduysan, şimdi de Mircea ile ilgili isteklerimi yerine getireceksin."

"Bana iyilik yapma, seni lanet olası zavallı baba ve erkek müsveddesi!" Mircea bağırdı.

Mencheres'in ağzı buruştu. "Çocuklar. Çok tatlı şeyler söylüyorlar, değil mi?"

Kızgınlık, öfke ve hayranlık Vlad'la olan bağlantımı yönlendirdi. "Önceki davranışlarım için verdiğin ceza buysa, zalimliğini takdir ediyorum."

Mencheres Vlad'ın yüzünün yan tarafını okşadı. "Bunu herkesten çok senin takdir edeceğini biliyordum."

Sonra Vlad bana baktı. "Mircea evimizde kalmayacak. Yaptığı onca şeyden sonra onu yanında istemezsin."

"Sorun değil," dedim. Evet, Mircea bana çok şey yapmıştı ama kendi korkunç acısıyla hareket ediyordu ve bizi de kurtarmıştı. "Sadece adını değiştireceğiz zindan, mola odası."

"Seninle gelmiyorum!" Mircea öfkelenmeye devam etti. "Bu kuvartzdan kurtulur kurtulmaz ortadan kaybolacağım!"

Vlad kuru bir sesle, "Mükemmel bir nokta," dedi. "Kaleme dönene kadar onu o siyah kuvarsın içinde tutman gerekecek, yoksa kaçmak için maddeye dönüşme numarasını kullanır."

Mencheres gülümsedi. "Bunu ayarlayabiliriz."

Bölüm 49

Kendimi tünellerden geriye doğru çok yavaş yürürken buldum. İntikam hırsı ve herkesin güvenliğinden korktuğum için kederimin en kötüsünü dizginleyebilmişim ama artık buna sahip değildim. Ön odaya ulaştığımızda Marty'nin cansız bedenini tekrar gördüğümde, bu beni mahvedecekti.

Veritas tünelin etrafına eleştirel bir bakış atarak, "Sizinle gelmiyorum," dedi. "Konsey için elimde mahkûm olmayabilir ama diğer Kanun Koruyucuları bu yuvayı görmek isteyecektir. Bu tarikatın diğer üyeleri için ipuçları barındırıyor olabilir. Yaratığı ortaya çıkarmak için kullanılan çukurdaki simgeler, kendi başlarına daha fazla araştırmayı gerektirecek kadar büyü içeriyor."

Vlad adımının ortasında durdu ve neredeyse sırtına çarpmama neden oluyordu. "Evet, neredeyse bizi öldürecek olan yaratık. Söylesene, nasıl oldu da sen de bizimle birlikte o büyüye yakalanmadın?"

Bakışlarım Veritas'a kaydı. Diğer her şeye o kadar dalmıştım ki bunu merak edecek zamanım olmamıştı ama bu gerçekten iyi bir soruydu.

Kaşlarını kaldırdı. "Büyü yapmaya başladıklarını gördüğümde kapının arkasına saklandım. Duvarlara boyanmış tüm koruma sembollerini görmedin mi? Sadece o ön odaya büyü girmesini engellemek için oradaydılar."

Açıklaması akla yatkındı ama nedense ben buna inanmıyordum. Elbette, *bu büyüden nasıl etkilenmediğini açıklıyordu* ama beş büyücüyü Mircea'nın hapisanesine nasıl olup da başka büyülerden etkilenmeden sokabildiğini açıklamıyordu. Ayrıca süper güçlü bir iblisle aynı şekilde zamanı nasıl duraklatabildiğini de açıklamıyordu. Hayır, Veritas'ın sırları vardı. Büyük sırları.

Ama onları öğrenmeye hiç niyetim yoktu. Onları saklayabilirdi, özellikle de benim sırlarımı da saklamasını istediğimden beri. Benim gerçek doğumlu cadı, iblis-kin statümü Kanun Koruyucularının geri kalanıyla paylaşmasına ihtiyacım yoktu. Geçmişte benim türüme karşı pek de anlayışlı olmadıklarını kanıtlamışlardı.

Ön odaya girdik ve beni nakavt edecek darbeyi indirmek üzere olan acıya hazırlandım. Marty'nin cesedini gördüğümde şok içinde gözlerimi kırıştırdım ve neden ondan iki tane gördüğümü merak ettim.

Marty'lerden biri hâlâ yerde yatıyordu, başı arkaya düşmüştü ve vücudu artık eski bir mummyayı andıracak kadar solmuştu. Diğer Marty ise cesedin yanında süzülüyor, sırayla şaşkın bir şekilde ona bakıyor, bir yandan da sanki zemini nasıl görebildiğine hayranmış gibi eline bakıyordu.

"Marty!" diye bağırdım ve ona doğru koştum. Yine de ona sarılmaya çalıştığımda, kollarım hala uzanmış bir şekilde ona doğru koştum. Sonra arkamı döndüğümde bana başını salladığını gördüm.

"Bir hayalette sarılamazsın Leyla ve eğer burası cennetin gerçekten düşük kiralı bir versiyonu değilse, ben de şu anda öyleyim."

Haklı olduğumu biliyordum. Cesedi önümüzde yatarken transparan olması bunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu ama yine de kendimi bunu sindirmek için mücadele ederken buldum.

"Ama *sen* hâlâ sensin," diye mırıldandım.

Homurdandı. "Evet, öyle görünüyor. Karşılaştığım hayaletlerin çoğu öyle değil, ama misketlerini saklayanlar da var."

Onu gördüğüme çok sevinmekle, hâlâ burada olduğu için endişelenmek arasında gidip geliyordum. "Bir ışık ya da tünel görmedin mi?

bir şey var mı?"

Saydam olsa bile, çok bıkkın bir görünüm sergilemeyi başarmıştı.

"Sence öyle olsaydı hâlâ burada olur muydum?"

"Bazı hayaletler son bir şey yapmak için kalırlar," dedi Vlad yavaşça öne çıkarak. "Bazıları sevdiklerinin güvende olduğundan emin olmak için bir süre daha kalır. Bazıları ise hiç gitmez. Onlardan birkaçıyla tanıştım. Ölümünden sonraki yaşamlarında yeni hayatlar kurarlar."

Marty ona hafifçe sırıttı. "Yeni bir hayat, ha? Sanırım duvarlardan geçebiliyorsam, sezon boyunca karnaval turuna dönersem beni Leila'dan uzak tutmakla tehdit edemezsin."

"Hayır," dedi Vlad sessizce. "Şu anda seni hiçbir şey yapmaktan alıkoyamam."

Marty bana tekrar baktı. "Ölü olmanın iyi bir tarafı da var. Kim bilebilirdi ki?"

Bunu bu kadar umursamaz bir tavırla karşılaşmasına inanamıyordum. Kendimi zor toparlıyordum ve öldürölüp hayalet olarak geri dönen ben değildim.

"Marty, ben ..." Ağlamadan kelimeleri çıkarmaya çalıştım ama başaramadım. "Başaramadığım için çok üzgünüm. Keşke seni kurtarabilseydim."

"Ah çocuk." Kollarını bana dolamaya başladı, sonra kolları belimden geçince durdu.

"Şunu deneyelim," dedim, göz hizamıza gelecek şekilde dizlerimin üzerine çökerken gözyaşlarımı içime çekerek. Sonra ellerimi havaya kaldırdım. O da çarpık bir şekilde gülümseyerek kendi ellerini kaldırdı ve avuç içleri benimkilerle birleştğinde hafif bir karıncalanma hissettim.

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın," dedi sert bir sesle. "Sıkı mücadele ettin. Hepimizin yapabileceği tek şey bu ve bazen işler istediğimiz gibi gitmez. Bu kendini kötü hissetmen gerektiği anlamına gelmez. Bu sadece hayat."

"Biliyorum," dedim gülümsemeye çalışarak. "Benim için endişelenmene gerek yok." Belki de onun "son bir şeyi" benim iyi olacağımdan emin olmaktı. Tam ona göre bir şeydi. "İyi olacağım Marty."

"Yapacağını biliyorum evlat," dedi çeneme dokunmadan. "Sen güçlüsün. Her zaman da öyleydin."

"Sen de öylesin ve seni çok seviyorum," dedim gözyaşlarımı tutamayarak.

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum." Sonra tavana doğru baktı. Ben de baktım ama daha fazla koruma sembolü dışında bir şey göremedim, bu yüzden elinden geldiğince yanağımı okşayıp "Sanırım aracım burada, evlat" dediğinde şaşırdım.

Bekle, hayır! diye düşündüm, ama yine gülümsemeye zorladım. *Sakın ağlama. Sakın onun son anısının senin gözyaşlarına boğulman olmasına izin verme!*

"O zaman gitsen iyi olur. Kızına benden selam söyle ve ona gelmiş geçmiş en iyi babaya sahip olduğunu söyle, tamam mı?"

Yukarı doğru süzölmeye başladı ve yükseldiği her adımda daha da solmaya başladı. "Söyleyeceğim," dediğini duydum, sesi gittikçe zayıflıyordu. "Ve ona bir gün diğer kız kardeşiyle de tanışacağını söyleyeceğim..."

Kaybolmadan önce duyduğum tek şey buydu. Gözlerim yanacak kadar sert bakarak birkaç dakika bekledim. En sonunda Vlad'ın elini omzumda hissettim.

"O gitti, Leila."

"Biliyorum," dedim, gözyaşlarım serbest kaldı çünkü bunu söylemek her şeyi gerçek kılıyordu.

Beni çevirdi ve kollarına çekti, kalkanlarını indirdi, böylece duygularının sıcaklığı kollarının rahatlatıcı kozasıyla eşleşti.

"Ben buradayım," diye mırıldandı. "Ve her zaman burada olacağım."

Onu tekrar kavradım ve kolları daha da sıkılaştığında sevindim.

"Hayatımızın geri kalanında seni bu şekilde tutacağım."

Sonsöz

"Ev çok güzel," dedim, duvarlar boyunca asılı duran sayısız çelenk teline ve her kristal avizeden sarkan ökseotu dallarına bakarken, büyük salondaki devasa ağaçtan bahsetmedim bile. Vlad'ın şatosunun tatil için süslendiğini daha önce hiç görmemiştim ama o her şeyi olduğu gibi bunu da etkileyici bir şekilde yapmıştı.

"Bunun birlikte geçireceğimiz ilk Noel olduğuna inanmak hâlâ çok zor," diye devam ettim ve bunun aynı zamanda uzun yıllar sonra Marty'siz geçireceğim ilk Noel olacağını fark ettiğimde içimi bir sızı kapladı. En azından Leotie aramış ve Gretchen'i yarın sabah bizim eve bırakacağına söz vermişti. Ya açlığı geçmişti ya da Leotie, Gretchen hazır olmadan önce mirası ona devretmemin tehlikesinin geçtiğini biliyordu. Şimdi ona devretmeye niyetli olduğumdan değil. Bu gücü istememiştim ama bir şekilde benim bir parçam haline gelmişti.

Tıpkı Marty'nin, o gitmiş olsa da her zaman benim bir parçam olacağı gibi.

Benim isteğim üzerine Vlad kemiklerini yakarak ince bir toz haline getirmiş, ben de kalıntıları küçük kaplara bölerek Marty'nin karnavaldaki eski arkadaşlarından bazılarına göndermiştim. Gelecek sezon seyahat ederken onu da yanlarında götüreceklerine söz vermişlerdi. Onu çok sevdiği işine ancak bu kadar yaklaştırabilirdim.

Vlad'ın kaşları birbirine çatıldı. "Bu imkansız görünüyor."

Kuru bir kahkaha attım. "Birileri sürekli bizi öldürmeye çalıştığında zaman uçup gidiyor, değil mi?"

"Kastettiğim bu değildi," diye yanıtladı beni kollarına çekerek. Sonra sıcak, zengin bir duygu dalgası benimkini sardı, yoğunluğu artarak

ısıtılmış ipekten bir havuza batıyormuşum gibi hissettim. "Seni sadece bir yıldan az bir süredir sevmiş olamam. Her geçen gün, senin her zaman ruhumun bir parçası olduğuna daha fazla ikna oluyorum."

Kollarımı ona doladım ve derin, bakır rengi gözlerine baktım. "Hayır," diye fısıldadım. "Sen her zaman benim bir parçam oldun, biz tanışmadan önce bile."

Beni öptü, ağzı, dudakları ve dili içimde çok daha fazla ısı oluşmasına neden oldu, sonra yavaş bir gülümsemeyle geri çekildi.

"Noel arifesinde olduğumuza göre, hediyelerinizden birini size vereceğim. Bunu sevmelisin. Sana daha önce söylemediğim bir sır."

"Dur tahmin edeyim; Frankenstein romanının arkasındaki ilham kaynağı da sensin," diye takıldım.

Tanıdık bir kibirle kaşlarını kaldırdı. "Benim ilham verdiğim saçmalıklar en azından bundan çok daha başarılı." Ben güldükten sonra ciddileşti. "Beni terk etmene izin verecek kadar seni sevdiğimi söylemeye direndiğimi biliyorsun, ama içten içe, sanırım bunu neredeyse ilk andan beri biliyordum."

İlk kez birlikte yatmadan önce bana söylediklerini hatırlayarak hafifçe homurdanmamı engelleyemedim. *Sana dürüstlük, tek eşlilik ve dayanabileceğinden daha fazla tutku verebilirim, ama aşk değil ...* "O zaman kesinlikle bir garip bir şekilde gösteriyor."

"Seni kaleme getirdikten hemen sonra Mencheres'i çağırdığımı hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, özünü çekmem için bazı eserler bulmana yardım etmek için

Böylece beni kaçıran ve onlar için seni bulmamı sağlamaya çalışan kişinin izini sürebilecektim."

"Ve Mencheres'e bir soru sormak için," diye yanıtladı Vlad, sesi derinleşerek. "O kısmı hatırlamıyor musun?"

Geçmiş düşündüm, on bir ay kadar bir sürenin yıllar önceymiş gibi gelmesine bir kez daha şaşırdım. "Bones'un duymasını istemediğin bir soruyla ilgili bir şeyler hatırlıyorum hayal meyal..."

Adam homurdandı. "Gerçekten de yapmadım." Sonra ifadesi değişti ve Benimkine karışan duygular, kaybın acı veren sızısıyla doluydu. "Karım ve oğlum öldükten sonra öfke ve intikam arzusuyla yanıp tutuştum. Ancak sorumlu olduğuna inandığım herkesi öldürdükten sonra kendimi daha iyi hissetmedim. Bunun yerine, en kötü türden bir boşluk içimi doldurdu. Büyümeye devam etti, içimin en derin kısımlarını istila etti, ta ki sonunda her şey daha iyi görüne kadar

Ruhumda yer edinen dipsiz hiçlikten daha iyi bir şey. Herhangi bir şey."

Ne demek istediğini biliyordum. Nasıl da biliyordum. Artık bileklerimde fiziksel yara izleri yoktu ama beni böyle bir eyleme iten acının anısı asla geçmeyecek bir yaraydı. "Anlıyorum," dedim, gözlerim yaşararak.

Parmakları bileklerimi nazikçe okşarken bile bana bıkkın bir bakış attı. "Öyle olduğunu biliyorum. Mencheres bunu içimde hissetti ve bana hemen anlamsız, şefkatli bir yalan olarak reddettiğim bir şey söyledi."

"Sana ne söyledi?" Yumuşakça sordum.

Elleri bileklerimden kaydı, biri yeni uzamış saçlarımı kavramak için yükseldi, diğeri sahiplenici bir şekilde sırtıma yayıldı ve beni ona daha da yaklaştırdı.

"Bana bir gün, bütün bu boşlukları dolduracak biriyle tanışacağımı söyledi.

boşluk." Ağzı buruştu. "Dediğim gibi, ona inanmadım ve bu yüzden Tüm çabalarımı kendimi ve halkımı, ülkem ve ailem gibi açgözlüler ya da yozlaşmışlar tarafından asla istila edilemeyecek bir krallık haline getirmek için harcadım. Aslında Mencheres'in kuruntulu ve iyi niyetli yalanını çoktan unutmuştum... ta ki seninle tanışana kadar."

Onun duyguları bir kez daha içime doldu ve gözlerimi kapatmama neden oldu. Evet, gelecekte de birbirimizle mücadeleler, kederler ve hatta kavgalar yaşayacaktık ama aramızdaki bu kırılmaz, tarif edilemez güzellikteki bağ her şeye değerdi.

"İlk görüşte aşk olduğunu söyleyemem," diye devam etti Vlad, gözlerimi açtığımda ağzı alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. "Özellikle de ilk karşılaşmamızda sadece kafamın içinde bir ses olduğun ve yüz yüze ilk buluşmamızdan beş dakika sonra beni elektrikle öldürdüğün için."

"Hey, bir kız elde etmek için zoru oynamalı," dedim, kendi duygularım içimde kabarıırken kahkahalarım titriyordu.

Dişleri hem baştan çıkarıcı hem de biraz vahşi bir sırıtışla parladı. "Eğer niyetin buysa, başarısız oldun çünkü bir hafta içinde yatağıma girdin."

Kollarım ona daha sıkı sarıldı. "Evet, bu benim en iyi çabamdı. Ortaçağdan kalma kalenden bile daha büyük bir egosu olan çılgın, korkunç bir piçtin, ama tüm bunlara rağmen, sana hiç hissetmediğim bir şekilde çekildim daha önce."

"Ben de öyleydim," diye fısıldadı. "Mencheres'i bu yüzden aradım, çünkü yüzyıllar boyunca eski sevgililerimden hiçbirine karşı bir şey hissetmedikten sonra, birdenbire neredeyse hiç tanımadığım bir kadının düşünceleri tarafından tüketildim. Konu sen olunca hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Yanında olmamak, sinir bozucu konuşmalarımızdan birini yapmak, zihnini okumak, kanımı içmeni sağlamak ve sana dokunduğumda"-sesi bir hırıltıya dönüştü ve aramızdaki bağlantıdan sıcak bir şehvet dalgası aktı-"Seni sadece becermek istemedim. Tek kelime benim adım olana kadar çığlık atmanı istedim. hatırlama yeteneğine sahip."

Sıcak, sert vücudu benimkine şekil verirken ve bakışları sonsuz geceler boyunca çığlık çığlığa coşku vaat ederken içime şehvet dalgaları göndermeye devam ederse, bu vaatleri yerine getirmesini talep etmeden önce bırakın bu konuşmayı, düşüncemi bile bitiremezdim.

"Ve sonra?" Zorlukla dizginlediğim tutkum yüzünden sesim soluk soluğa çıkıyordu. "Mencheres sana boşluğuna son vereceğini tahmin ettiği kişinin ben olduğumu mu söyledi?"

Vlad'ın başı, ağzı benimkinin üzerine gelene kadar eğildi. "Hayır, yapmadı." Şaşkınlıktan soluğum kesilince kahkahası dudaklarımı okşadı.

"Efsanevi Yoda gibi, Mencheres de en önemli sorular söz konusu olduğunda nadiren doğrudan bir cevap verir. Bunun yerine bana, uzun zaman önce yaptığı kehanetin gerçekten geleceğe dair bir öngörü mü yoksa nazik bir yalandan mı ibaret olduğunu neden aniden öğrenmek istediğimi sordu."

Mencheres'in ilişkimiz hakkında inandığı ya da inanmadığı hiçbir şey Vlad ile benim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi değiştiremezdi ama yine de merak ettiğimi itiraf etmeliydim. "Peki sen ne dedin?"

Vlad sanki onun sözlerini tam olarak hatırlıyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Ona senin hakkında çok az şey bildiğim için beni endişelendiren bir şekilde sana çekildiğimi hissettiğimi söyledim. Ona, en derin günahımı senin yeteneklerin aracılığıyla deneyimlediğim için seni öldürmek istemem gerektiğini, ama bunun yerine bir şekilde sana bağlı hissettiğimi söyledim. Ona seni mantıksız bir şehvetle istediğimi söyledim.

Çünkü normalde birini sevgilim olarak seçmeden önce aylarca beklerdim, ama yine de ellerimi senden uzak tutamadım. Ve ona söyledim" -burada gülümsedi- "beni neredeyse meraklandırдың kadar rahatsız ettiğini, bu yüzden seni sevgili olarak almanın korkunç bir karar olacağını biliyordum."

Kalbim tüm bunları özümsemekten daralırken bile onu alaycı bir şekilde dürttüm. Gözlerini açtı, bana bakarken bakışlarını yeşil bir renk kapladı.

"Sonra sordum, 'Bu öngörünün gerçek olduğu anlamına mı geliyor? Aradığım kişi o mu?' diye sordum ve bana şöyle dedi: 'Az önce tekrar tekrar kullandığın kelimeleri biliyor musun? 'Hissediyorum' dedin."

Bakışları daha da parlaklaştı, ta ki ben içimi dolduran ezici duygulardan ve bakışlarının yakıcı yoğunluğundan gözümü kırpana kadar.

"Daha fazla bir şey duymama gerek yoktu," diye usulca bitirdi. "Seni tahmin edip etmemesi benim için önemli değildi. Yüzyıllardır ilk kez ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde yeniden hissettim."

Onu içimdeki tüm sevgi, tutku ve şiddetli bağlılıkla öptüm. Ona verdiğim her şeye ve daha fazlasına karşılık verdi, ta ki aklım başımdan gidene ve öpüşmemiz sırasında beni dört kat yukarı taşıdığını ve şu anda kalenin büyük salonu yerine yatak odamızda olduğumuzu fark etmem birkaç dakikamı alana kadar.

"Benim de bu gece sana bir hediyem var," diye fısıldadım.

Gülümsemesi binlerce farklı şey vaat ediyordu, hepsi de son derece şehvetli ve bazıları düpedüz kötüydü.

"Sonra görüşürüz."

Gece Avcısı

**Jeaniene Frost'un paranormal
dünyasının bir sonraki heyecan verici
bölümünü kaçırmayın.**

**Ian ve Veritas'ın yer aldığı Night Rebel serisi
yakında geliyor!**

**Şimdi Gece Avcısı dünyasına bir göz atın ve
nedenini keşfedin**

#1 New York Times

çok satan yazar Charlaine

Harris övgüler yağıdırıyor:

**"Cat ve Bones birlikte alev
alev yanıyorlar."**

Mezarın Yarısına Kadar Duyuru

Mezara giden yolun yarısı

Yarı vampir Catherine Crawfield, ölümsüzlerin peşine düşüyor. ... Ta ki bir vampir ödül avcısı olan Bones tarafından yakalanıp kötü bir ortaklığa zorlanana kadar. Sonunda onun akşam yemeği olmadığına şaşırır - gerçekten iyi vampirler var mıdır? Ve Bones'un da Kalp atışı olan herhangi bir erkek kadar baştan çıkarıcı.

"Mezara Giden Yol'da soluksuz bir aksiyon, inişli çıkışlı bir olay örgüsü ... ve daha fazlası için çılglık atmanıza neden olacak bir aşk hikâyesi var. Kitabı bir oturuşta bitirdim."

Ilona Andrews

Mezara giden yolun yarısı

"Güzel bayanlar asla yalnız içmemeli," dedi yanımdan bir ses.

Karşılık vermek için döndüğümde, hayranımın Elvis kadar ölü olduğunu görünce duraksadım. Sarı saçları diğerininkinden dört ton daha koyu, gözleri turkuaz rengindeydi. Aman Tanrım, bu benim şanslı gecemdi.

"Aslında yalnız içmekten nefret ederim."

Güzel kare dişlerini göstererek gülümsedi. *Seni ısırmak için daha iyi, canım.*

"Burada yalnız mısın?"

"Olmamı mı istiyorsun?" Nazikçe, kirpiklerimi ona doğru kııptım. Tanrı şahidim olsun ki bu seferki kaçmayacaktı.

"Olmanı çok istiyorum." Sesi şimdi daha alçak, gülümsemesi daha derindi. Tanrım, ama tonlamaları harikaydı. Çoğu telefon seksi operatörü olarak ikiye katlanabilirdi.

"O zaman öyleydin. Ama şimdi seninleyim."

Başımı çapkın bir tavırla yana eğdim ve boynumu da açıkta bıraktım. Gözleri bu hareketi takip etti ve dudaklarını yaladı. *Güzel, aç biri.*

"Adınız nedir, güzel bayan?"

"Cat Raven." Catherine'in kısaltması ve beni öldürmeye çalışan ilk adamın saç rengi. Gördün mü? Duygusal.

Gülümsemesi genişledi. "Ne kadar alışılmadık bir isim."

Adı Kevin'dı. Yirmi sekiz yaşındaydı ve bir mimardı, ya da öyle olduğunu iddia ediyordu. Kevin kısa süre önce nişanlanmıştı ama nişanlısı onu terk etmişti ve şimdi sadece iyi bir kız bulup yuva kurmak istiyordu. Bunları dinlerken, ben

eğlenirken içkimi boğmamayı başardım. Ne saçmalık ama. Birazdan beyaz çitli bir evin fotoğraflarını çıkaracaktı. Tabii ki taksi çağırmama izin veremezdi.

hayali arkadaşlar bensiz gittiler. Beni eve bırakması ne büyük incelikti ve bu arada bana göstereceği bir şey vardı. Böylece ikimiz olduk.

Tecrübelerim bana cinayete sahne olmamış bir arabadan kurtulmanın çok daha kolay olduğunu öğretmişti. Bu nedenle, Volkswagen'inin yolcu kapısını açmayı başardım ve harekete geçtiğinde sahte bir dehşetle çığlık atarak dışarı kaçtım. Issız bir bölgeyi seçmişti, çoğu öyle yapardı, bu yüzden çığlıklarımı duyan bir yardımsever için endişelenmedim.

Beni ölçülü adımlarla takip etti, benim özensiz sendelememden hoşnuttu. Ayağım takılıyormuş gibi yaparak, üzerime doğru gelirken etkili olması için inledim. Yüzü gerçek doğasını yansıtacak şekilde değişmişti. Uğursuz bir gülümseme, daha önce olmayan üst dişlerini ortaya çıkardı ve önceden mavi olan gözleri şimdi korkunç bir yeşil ışıkla parlıyordu.

Elimi cebime sokarak gizlice etrafta dolaştım. "Bana zarar vermeyin!"

Diz çöktü, boynumun arkasını kavradı.

"Sadece bir süreliğine acıyacak."

Tam o anda vurdum. Elim ustaca bir hareketle dışarı fırladı ve tuttuğu silah kalbini deldi. Ağzına kadar tekrar tekrar bücktüm gevşedi ve gözlerindeki ışık söndü. Son bir hamleyle onu ittim ve kanlı ellerimi pantolonuma sildim.

"Haklıymışsın." Harcadığım efor yüzünden nefes nefese kalmıştım.

"Sadece bir anlığına acıdı."

Bir Ayağı Mezarda'ya Duyuru

Bir Ayağımız Mezarda

Cat Crawfield artık özel bir ajandır ve dünyayı haydut ölümsüzlerden temizlemek için hükümet adına çalışmaktadır. Ama suikast için hedef alındığında
Ona yardım etmesi için eski sevgilisi, seksi ve tehlikeli vampir Bones'a başvurur.

"Esprili diyaloglar, güçlü bir kadın kahraman, lezzetli bir kahraman ve okuyucuya uykuyu unutturacak kadar aksiyon."

Melissa Marr

Bir Ayağımız Mezarda

"Merhaba, Kedicik."

Geçirdiğim sinir kriziyle o kadar meşguldüm ki Bones'un içeri girdiğini duymadım. Sesi hatırladığım kadar yumuşaktı, İngiliz aksanı da aynı derecede baştan çıkarıcıydı. Kafamı kaldırdım ve özenle kurguladığım hayatımın etrafımda parçalanmasının ortasında endişelenecek en saçma şeyi buldum.

"Tanrım, Bones, burası kadınlar tuvaleti! Ya biri görürse?"

Güldü, alçak sesle, havayı baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalandırarak. Noah beni daha az etkili bir şekilde öpmüştü.

"Hâlâ namuslu musun? Üzülme, kapıyı arkamdan kilitledim."

Bunun gerginliğimi azaltması gerekiyordusa, tam tersi bir sonuç verdi. Ayağa fırladım ama kaçacak yer yoktu. Tek çıkışı kapatmıştı.

"Şu haline bak, aşkım. Kahverengi saçı tercih ettiğimi söyleyemem ama geri kalanına gelince . . . çok tatlısın."

Gözleri üzerimde gezinirken Bones diliyle alt dudağının iç kısmını yokladı. Sıcaklıkları tenimi okşuyor gibiydi. Bir adım daha yaklaştığında sırtımı duvara yasladım.

"Olduğun yerde kal."

İlgisiz bir şekilde tezgâha yaslandı. "Neden bu kadar telaşlısın? Seni öldürmeye geldiğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Beni öldürecek olsaydın, sunak pususuyla uğraşmazdın. Belli ki hangi isimle gittiğimi biliyorsun, o yüzden bir gece eve geldiğimde peşime düşerdin."

Takdirle ıslık çaldı. "Bu doğru, evcil hayvan. Nasıl çalıştığımı unutmamışsın. Daha önce gizemli Kızıl Orakçı için en az üç kez sözleşme teklif edildiğini biliyor musun? Adamın biri senin cesedin için yarım milyon ödöl koymuştu."

Pek sürpriz olmadı. Ne de olsa Lazarus da aynı nedenle kıcımdaki çeki bozdurmaya çalışmıştı. "Az önce bunun için burada olmadığını teyit ettiğine göre ne dedin?"

Bones doğruldu ve içindeki şakalaşma duygusu kayboldu. "Tabii ki evet dedim. Sonra o sersemberi avladım ve kafalarıyla top oynadım. Sonra da Ondan sonra aramalar kesildi."

Tarif ettiği görüntü karşısında yutkundum. Onu tanıyordum, tam olarak yaptığı şey buydu.

"Peki o zaman, neden buradasın?"

Gülümsedi ve önceki emrimi görmezden gelerek yaklaştı.

Mezarın Sonunda'ya Duyuru

Mezarın Sonunda

İntikam peşindeki bir vampirin hedefinde olan Cat, kötü kanın gerçek anlamını öğrenmek üzeredir; tıpkı Bones ile birlikte ölümcül bir vampiri durdurmaları gerektiği gibi büyüünün açığa çıkmasını engelleyebilecek mi? Cat, vampir içgüdülerini tamamen benimseyip hepsini mezardan daha kötü bir kaderden kurtarabilecek mi?

"Elinizden bırakamayacağınız, seksi, ateşli ve her sayfasında heyecan dolu bir başyapıt. Bu serinin resmen bağımlısı oldum. Evlen benimle, Bones!"

Gena Showalter

Mezarın Sonunda

Cep telefonum çaldığında masamda oturmuş, boşluğa bakıyordum. Bir bakışta annemin numarasını gördüm ve tereddüt ettim. Onunla uğraşacak havada değildim. Ama bu saatte ayakta olması alışılmadık bir durumdu, ben de cevap verdim.

"Merhaba anne."

"Catherine." Durakladı. Parmağımı masama vurarak bekledim. Sonra neredeyse sandalyemden düşmeme neden olacak sözler söyledi. "Düğününüze gelmeye karar verdim."

Aslında yanılıp yanılmadığımı ve beni arayanın başka biri olup olmadığını anlamak için telefonuma tekrar baktım.

"Sarhoş musun sen?" Konuşabildiğim zaman çıktım.

İç ekti. "Keşke o vampirle evlenmeseydin ama aramıza girmesinden bıktım."

Uzaylılar onu bir kapsül insanla değiştirdi, diye düşünürken buldum kendimi. Tek açıklaması bu.

"Yani ... düğünüme geliyor musun?" Yardım edemedim ama tekrarladım.

"Ben de öyle dedim, değil mi?" diye cevap verdi her zamanki gibi. Sinir bozucu.

"Um. Harika." Ne diyeceğimi bilemedim. Şaşırmıştım.

Annem hem meydan okuyan hem de kararsız bir ses tonuyla, "Planlama konusunda yardımımı istemezsin herhalde?" diye sordu.

Çenem biraz daha aşağı sarkarsa düşecekti. "Biraz isterim," demeyi başardım. "Güzel. Daha sonra akşam yemeği için yapabilir misin?"

Tam "Üzgünüm, mümkün değil" diyecektim ki durakladım. Tate kana susamışlığıyla başa çıktığı videoyu izlememi bile istemiyordu. Bones bu öğleden sonra Annette'i havaalanından almak için ayrılıyordu. Annette'i almaya gittiğinde anneme uğrayabilir ve daha sonra onunla burada buluşabilirdim.

"Akşam yemeği yerine geç bir öğle yemeğine ne dersiniz? Mesela saat dört gibi?" "Olur, Catherine." Tekrar durakladı, sanki şunu söylemek ister gibiydi

Daha fazla bir şey. "*Nisan şakası!*" diye bağırmasını bekliyordum ama Kasım ayındaydık, bu çok erken olurdu. "Saat dörtte görüşürüz."

Bones şafak vakti ofisime geldiğinde, Dave bir sonraki on iki saatlik vardiyayı Tate'le birlikte alacağı için hâlâ şaşkınlık içindeydim. Önce Tate bir vampire dönüşmüştü, sonra da annem bir vampirle evlenmem konusunda yumuşamıştı. Bugün gerçekten unutulmayacak bir gündü.

Bones havaalanına giderken beni bırakmayı, sonra da yerleşkeye dönerken beni almayı teklif etti ama ben reddettim. Annemin ruh hali kötüleşirse arabasız kalmak -her zaman bir olasılık- ya da Bones'un garip bir vampirle ortaya çıkarak ilk düzgün anne-kız sohbetimizi mahvetme riskini almak istemedim. Annemin aynı anda ancak bu kadar çok dişle başa çıkabileceğini düşünüyordum ve Annette en iyi günümde bile sinirlerimi bozuyordu.

Ayrıca, Annette'in kim olduğunu anneme açıklarken kendimi görebiliyordum.

Anne, bu Annette. Bones'un jigolo olduğu 1700'lü yıllarda, kendisini becermesi için ona para öderdi, ama iki yüz yıldan fazla bir süre onu becerdikten sonra, şimdi sadece iyi arkadaşlar.

Evet, Annette'i annemle tanıştırdım. Kendime lobotomi yaptıktan hemen sonra.

Arabama tırmanırken Bones'a, "Hâlâ düğün hakkında konuşmak istediğine inanamıyorum," diye hayret ettim.

Bana ciddi bir bakış attı. "Seninle olan ilişkisinden asla vazgeçmeyecek. Şeytan'ın kendisiyle bile evlensen yine de ondan kurtulamazsın. Seni seviyor Kedici, gerçi çoğu zaman bunu göstermekte pek başarılı olamıyor." Sonra bana hınzırca sırıttı. "Bir saat içinde cep telefonunu arayayım mı, böylece seninle huysuzlaşırsa acil bir durum varmış gibi davranabilirsin?"

"Ya Tate'le ilgili acil bir durum *olursa*?" Merak ettim. "Belki de gitmemeliyim."

"Adamınız iyi. Kalbine gümüş bir kazık saplanmadıkça hiçbir şey ona zarar veremez. Git anneni gör. Gelip onu ısırمامı istersen beni ara."

Yerleşkede yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tate en azından birkaç gün daha tecritte kalacaktı ve malum nedenlerden dolayı planlanmış herhangi bir işimiz yoktu. Bu, annemin yabancılaşmamızı sona erdirmek istediğı konusunda söylediklerinde ciddi olup olmadığını görmek için iyi bir zamandı.

Bones'a "Cep telefonunu hazır tut," diye şaka yaptım. Sonra geri çekildim.

Annem yerleşkeden otuz dakika uzakta yaşıyordu. Hâlâ Richmond'daydı ama daha kırsal bir bölgedeydi. Şirin mahallesi Ohio'da büyüdüğümüz yeri anımsatıyordu ama işler sarpa sardığında Don'dan çok uzakta olmuyordu.

Evinin önüne geldim, park ettim ve panjurlarının yeni bir kat boyaya ihtiyacı olduğunu fark ettim. En son böyle mi görünüyorlardı?

Burada olduğum zaman mı? Tanrım, onu görmeye gelmeyeli ne kadar *olmuşt*u?

Ancak arabadan iner inmez donakaldım. Şok omurgama yayıldı ve bunun Bones aylar önce hayatıma geri döndüğünden beri buraya gelmediğimi fark etmemle hiçbir ilgisi yoktu.

Evden sızan enerjiyi hissettiğime göre, annem İçeride yalnızdı ama yanındaki her kimse kalbi atmıyordu. Elimi her zaman gümüş bıçaklarımı sakladığım çantama doğru kaydırmaya başlamıştım ki soğuk bir kahkaha beni durdurdu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım, küçük kız," dedi nefret ettiğim bir ses arkamdan.

Annemin ön kapısı açıldı. Annem kapıda çerçevenlenmişti ve belli belirsiz tanıdık gelen siyah saçlı bir vampir elleriyle annemin boynunu neredeyse sevgiyle kucaklıyordu.

Ve arkamdaki vampirin babam olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Destined for an Early Grave'e Duyuru

Erken Mezarın Kaderi

Haydut ölümsüzlere karşı savaştılar, intikamcı bir Efendi ile mücadele ettiler ve kan bağıyla bağlılık yemini ettiler. Artık Cat ve Bones için tatile çıkma vakti gelmiştir. Ancak Cat, Bones'tan daha güçlü olan Gregor adında bir vampirle ilgili korkunç rüyalar görmektedir. . ve geçmişiyle Cat'in kendisinin bile bilmediği bağları vardır.

"Frost'un şehir fantezisi aksiyonu ve tutkulu ilişkilerin göz kamaştırıcı karışımı onu gerçek bir fenomen haline getiriyor."

Romantic Times KİTAPYorumları

Erken Mezarın Kaderi

"Gregor kim, neden onun hakkında rüya görüyorum ve neden ona Rüya Avcısı deniyor?"

"Daha da önemlisi, neden şimdi *onu* aramak için su yüzüne çıktı?" Bones'un sesi buz gibi soğuktu. "Gregor on yıldan uzun bir süredir ne görüldü ne de ondan haber alındı. Ölmüş olabileceğini düşünmüştüm."

Mencheres biraz acımasızca, "O ölmedi," dedi. "Benim gibi Gregor'un da geleceğe dair öngörülerini var. Bu görülerden birine dayanarak geleceği değiştirmeye niyetlendi. Bunu öğrendiğimde, ceza olarak onu hapsedtim."

"Peki *karımdan* ne istiyor?"

Bones kelimeleri vurgularken, sanki tartışmam için bana meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Tartışmadım.

"İmgelemlerinden birinde Cat'i gördü ve ona sahip olması gerektiğine karar verdi."

Mencheres düz bir tonda konuştu. "Sonra onun seninle kan bağı olduğunu keşfetti. Cat'in on altıncı doğum günü civarında Gregor onu bulup götürmeyi planladı. Planı çok basitti - eğer Cat seninle hiç tanışmamış olsaydı, o zaman senin değil onun olacaktı."

"Lanet olası sinsi piç," diye bağırdı Bones, çenem düşerken bile. "Onu zekâsından dolayı tebrik edeceğim -kalbini gümüşle oyarken."

"Gregor'u hafife alma," dedi Mencheres. "Bir ay önce hapisanemden kaçmayı başardı ve ben hâlâ nasıl olduğunu bilmiyorum. Görünüşe göre Gregor

Benden intikam almaktan çok Cat'le ilgileniyor. Gregor'un dışarı çıktığından beri rüyaları aracılığıyla iletişime geçtiğini bildiğim tek kişi o."

Neden bu çılgın vampirler sürekli beni toplamaya çalışıyor? Bilinen tek melezlerden biri olmam, değdiğinden daha fazla acı veriyordu. Gregor beni bir tür egzotik oyuncak olarak tutmanın iyi olacağını düşünene ilk vampir değildi, ama bunu yapmak için en orijinal planı hazırladığı için puan kazandı.

"Ve Gregor'u sırf Bones'la olan geleceğimi değiştirmesini engellemek için bir düzine yıl boyunca hapiste mi tuttun?" şüphecililiğim açık bir şekilde sordum. "Neden? Bones'un efendisi Ian da aynı şeyi denediğinde onu durdurmak için pek bir şey yapmadın."

Mencheres'in çelik renkli gözleri benden Bones'a kaydı. "Tehlikede olan daha fazlası vardı," dedi sonunda. "Bones'la hiç tanışmamış olsaydın, Ian'ın yönetimi altında daha uzun süre kalabilir, kendi soyunun efendiliğini almayabilir ve sonra ona ihtiyacım olduğuunda benimkinin eş efendisi olmayabilirdi. Bunu riske atamazdım."

Yani gerçekte aşkı korumakla hiç ilgisi yoktu. Rakamlar. Vampirler nadiren tamamen fedakârlık güdüsüyle bir şey yaparlar.

"Gregor rüyamda bana dokunursa ne olur?" Devam ederek sordum. "O zaman ne olur?"

Bones bana cevap verdi ve bakışlarındaki yakıcı yoğunluk yüzümü dağlayabilirdi.

"Gregor rüyanızda sizi ele geçirirse, uyandığınızda onun olduğu yerde olursunuz. Bu yüzden ona Rüya Avcısı deniyor. O çalabilir insanları rüyalarından uzaklaştırır."

Mezarın Bu Tarafına Duyuru

Mezarın Bu Tarafı

Cat ve Bones hem hayatları hem de ilişkileri için savaşımlardır. Tam da son savaştan zaferle çıkmışken, Cat'in yeni ve beklenmedik yetenekleri onları hedef haline getirir. Ve tehlikeli bir "müttefikin" yardımı, hayal ettiklerinden çok daha tehlikeli olabilir.

"Cat ve Bones birlikte çok yakıcı." Charlaine

Harris

Mezarın Bu Tarafı

Vampir onu mağara duvarına bağlayan zincirleri çekti. Onun Gözleri parlak yeşildi, ışıltısı etrafımızı saran karanlığı aydınlatıyordu.

"Gerçekten bunların beni taşıyacağını düşünüyor musun?" diye sordu İngiliz aksanıyla.
meydan okumayı okşayarak.

"Elbette," diye cevap verdim. Bu kelepçeler Usta bir vampir tarafından takılmış ve test edilmişti, yani yeterince güçlüydüler. Bunu bilmem gerekirdi. Bir keresinde ben de onların içinde sıkışıp kalmıştım.

Vampirin gülümsemesi beyaz üst dişlerindeki sivri dişleri ortaya çıkardı. Birkaç dakika önce, eğitimsiz gözlere hâlâ insan gibi görüldüğünde bu dişler orada değildi.

"Tamam o zaman. Şimdi beni çaresiz bıraktığına göre ne istiyorsun?"

Sesi hiç de çaresiz hissediyormuş gibi gelmiyordu. Dudaklarımı büzdüm ve bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin vererek soruyu düşündüm. Çıplak olduğu için görüşümü engelleyen bir şey de yoktu. Silahların çeşitli giysilerin içinde saklanabileceğini uzun zaman önce öğrenmiştim ama çıplak ten hiçbir şey saklamazdı.

Ama şimdi, aynı zamanda çok dikkat dağıtıcıydı. Vampirin vücudu kas, kemik ve zayıf, zarif hatlardan oluşan solgun, güzel bir genişlikti ve bunların hepsi tereyağını kesebilecek kadar ince yontulmuş elmacık kemiklerine sahip muhteşem bir yüzle tamamlanıyordu.

Giyinik ya da çıplak, vampir çok etkileyiciydi, bunun açıkça farkındaydı. O parlayan yeşil gözler bilmiş bir bakışla benimkilere bakıyordu.

"Soruyu tekrar etmemi ister misiniz?" diye sordu hınzır bir ifadeyle.

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Kimin için çalışıyorsun?"

Sırıttışı genişledi ve soğuk davranışımın istediğim kadar inandırıcı olmadığını anlamamı sağladı. Hatta zincirlerin izin verdiği kadar gerildi, yüzündeki

Kaslar göldeki dalgalar gibi dalgalanıyor.

"Hiç kimse."

"Yalancı." Gümüş bir bıçak çıkardım ve ucunu göğsünde hafifçe gezdirdim, derisini parçalamadım, sadece saniyeler içinde solan soluk pembe bir çizgi bıraktım.

Vampirler yıldırım hızıyla iyileşebilirdi ama kalbe saplanan gümüş ölümcüldü. Aralarında sadece birkaç santim kemik ve kas vardı.

Bu vampirin kalbi ve benim kılıcım.

Bıçağımın izlediği yola baktı. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

Soruyu düşünüyormuş gibi yaptım. "On altı yaşımdan beri ölümsüzler dünyasında kanlı bir yol açtım. Kendime Kızıl Azrail lakabını bile taktım, yani kalbinin yanında bir bıçağım varsa, evet, korkmalısın."

Yüz ifadesi hâlâ eğleniyordu. "Çok edepsiz bir kıza benziyorsun ama bahse girerim sen beni durduramadan kurtulup seni sırt üstü yatırabilirim."

Ukala piç. "Konuşmak ucuzdur. Kanıtla."

Bacakları parladı ve dengemi bozdu. Hemen ileri atıldım ama sert ve soğuk bir beden beni bir anda mağaranın zeminine yapıştırdı. Demir bir kavrama bileğime dolandı ve bıçağı kaldırmamı engelledi.

"Düşmeden önce her zaman gurur vardır," diye mırıldandı memnuniyetle.

Her Seferinde Bir Mezara Duyuru

Her Seferinde Bir Mezar

Cat'in New Orleans'ın voodoo kraliçesinden aldığı "hediye" vermeye devam ediyor ve şimdi kişisel bir iyilik, kötü bir ruha karşı savaşmasına neden oldu. Ama zaten ölmüş olan bir katili mezara nasıl gönderirsiniz?

"Ne zaman Cat and Bones hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi düşünsem, Bayan Frost yeni derinlik katmanları yaratıyor Kendinizi hazırlayın

bolca kan ve vahşet, aralara serpiştirilmiş tonlarca kara, esprili mizah, şiddetli dövüşler ve benzersiz bir romantizm için."

Keyifle İncelendi

Her Seferinde Bir Mezar

"Seni huzurumuza çağırıyoruz. Çağırımıza kulak ver, Heinrich Kramer. Şimdi bize gel. Perdenin arkasından Heinrich Kramer'in ruhunu çağırıyoruz."
_"

Dexter kısmen sızlanma, kısmen de havlamaya benzeyen keskin bir ses çıkardı. Tyler konuşmayı bıraktı. Gerildim, görünmez buz sarkıtlarının ızgarasını tekrar tenimde hissettim. Bones'un bakışları sağ omzumun üzerindeki bir noktaya yöneldi. Yavaşça başımı o yöne çevirdim.

Ruh çağırma tahtası odanın öbür ucuna uçmadan önce tek gördüğüm karanlık bir girdaptı ve küçük tahta kalemin ucu Tyler'ın boğazına gömülmüştü.

Ayağa fırladım ve Tyler'ı yakalamaya çalıştım, ancak bir balyozla vurulmuş gibi geriye doğru savruldu. Sersemlemiş bir halde, *masanın* diğer tarafındaki kara bulutun beni duvara yapıştırdığını fark etmem bir saniye sürdü.

Hayalet masayı bana karşı bir silah olarak kullanmayı başarmıştı. Eğer hala karnıma saplanmış olmasaydı, buna inanmazdım bile.

Bones benden önce masayı kenara fırlattı, o kadar sert fırlattı ki diğer duvara çarptığında ortadan ikiye ayrıldı. Dexter havladı ve uzun bir adam şekline dönüşmekte olan kömür renkli bulutu ısırma çalışarak etrafta zıpladı. Tyler boğazını tutarak korkunç bir guruldama sesi çıkardı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

"Bones, düzelt onu. Bu pislikle ben ilgilenirim."

Dexter'ın havlamaları Tyler'ın çıkardığı sesleri bastırırken, Bones avucunu dişleriyle parçaladı, sonra Tyler'ın ağzına vurarak Aynı anda planchette.

Masanın parçaları aniden üçümüzün üzerine yağın füzelere dönüştü. Ben köpeği korumak için zıplarken, Bones da Tyler'ı korumak için etrafında döndü. Acı dolu bir feryat, ben ona ulaşamadan en azından birinin Dexter'a isabet ettiğini anlamamı sağladı. Tyler'ın gurultuları iç burkan öksürüklere dönüştü.

"Oğlum, çok büyük bir hata yaptın," diye hırladım ve yıkık masanın bir parçasını kaptım. Sonra ayağa kalktım, hâlâ köpeği hayaletin fırlatabileceği başka nesnelerden koruyordum. Benim için yeterince maddeleşmişti.

beyaz saçlarının kırış kırış bir yüzün etrafında döndüğünü gördü. Hayalet öldüğünde genç değildi ama koyu renk tuniğinin altındaki omuzları yaşlılıktan çökmemişti. Kibirle dikleşmişlerdi ve yeşil Benimkilere dikilen gözlerde küçümsemeden başka bir şey yoktu.

"*Hure*," diye mırıldandı hayalet elini boynuma sokup beni boğacakmış gibi sıkmadan önce. Normalden daha güçlü bir iğne batma hissi duydum ama irkilmedim. Eğer bu ahmak beni korkutmayı düşünüyorsa ilk abrakadabramı görene kadar bekle.

"Heinrich Kramer?" Neredeyse sonradan aklıma gelmiş gibi sordum. O olmasa da fark etmezdi, yaptığına pişman olacaktı ama kimin kıcını tekmelemek üzere olduğumu bilmek istiyordum.

Mezardan Kalkış Duyurusu

Mezardan Yukarı

Cat ve Bones gardlarını düşürmemeleri gerektiğini bilmeliydiler. A Haydut CIA ajanı, insanlar ve yaşayan ölümler arasında topyekûn bir savaşı neden olma tehdidi oluşturan korkunç gizli faaliyetlere karışır. Cat ve Bones arkadaşlarını ölümden daha kötü bir kaderden kurtarmak için zamana karşı yarışırken hayatları -ve değer verdikleri herkesin hayatları- mezarın kıyısında geziniyor olacak.

"Üstün bir üslubun yanı sıra zekice kurgulanmış bir olay örgüsüne sahip, Kedi ve Kemik'in son macerası uygun bir şekilde görkemli ve tatmin edici."

Publishers Weekly (★Starred Review★)

Mezardan Yukarı

"Vücutlarını istiyorum."

Madigan ona saldırdığımda olduğundan daha fazla şaşkınlık gösterdi.

"Ne?"

"Bedenleri," diye tekrarladı Bones, sesi sertleşerek. "Şimdi."

"Neden? Tate'i sevmezdin bile," diye mırıldandı Madigan.

Cinayet sisi dağıldı. Oyalyordu, bu da büyük olasılıkla ölümleri hakkında yalan söylediği anlamına geliyordu. Bones'un koluna dokundum. Beni bıraktı ama bir eli belimde kaldı.

"Benim hislerimin konuyla ilgisi yok," diye cevap verdi Bones. "Onları ben doğurdum, yani onlar benim ve eğer öldülerse, artık onlara ihtiyacın yok demektir."

"Ne işinize yarayabilir ki?" Madigan talep etti. Karanlık bir kaş yükseldi. "Seni ilgilendirmez. Bekliyorum."

"O zaman iyi ki yaşlanmıyorsun," diye tersledi Madigan sandalyesinden kalkarken. "Cesetleri yakıldı ve külleri atıldı, yani sana verecek bir şey kalmadı."

Madigan onların öldüğüne inanmamızı istediye, o zaman başları ciddi belada olmalı. Bu işin arkasında Madigan olmasa bile, onları kaderleriyle baş başa bırakmaya niyetli olduğu açık.

Yapmayacaktım.

Bakışlarımdaki bir şey onu telaşlandırmış olmalı çünkü Bones'a doğru bir el savurmadan önce sağa sola baktı.

"Eğer hizmet süresini tamamlamasına izin vermeyecekseniz, o zaman ikiniz de gidebilirsiniz. Ben onu görevi ihmal, firar ve bana saldırmaya çalışmaktan hapse attırmadan önce."

Bones'un ona nereye gideceğini söylemesini bekliyordum, bu yüzden sadece başını salladığında şaşırdım.

"Bir dahaki sefere kadar."

"Ne?" Ben patladım. "Daha fazla cevap almadan gitmiyoruz!" Eli belimde sıkılaştı.

"Öyleyiz, Kedicik. Burada bizim için hiçbir şey yok."

Dikkatimi zayıf, yaşlı adama çevirmeden önce Bones'a ters ters baktım. Madigan'ın yüzü solmuştu ama ağır kolonya kokusunun altında korku kokmuyordu. Onun yerine, mavi bakışları meydan okuyordu. Neredeyse ... cüretkârdı.

Bir kez daha, Bones'un tutuşu sıkılaştı. Başka bir şeyler oluyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama Bones'a, Madigan'ı yakalayıp istediğim gibi gerçeği ısırmaya başlamayacak kadar güveniyordum. Bunun yerine, dişlerimi gösterecek kadar gülümsedim.

"Üzgünüm ama seninle sağlıklı bir çalışma ilişkimiz olacağını sanmıyorum, bu yüzden iş teklifini reddetmek zorundayım."

Koridorda birden fazla ayak sesi duyuldu. Birkaç dakika sonra kapıda ağır silahlı, kasklı korumalar belirdi. Madigan bir noktada sessiz alarma basmış olmalıydı - ofisine bir önceki ziyaretimden beri kurduğu bir yükseltme.

"Çık dışarı," diye tekrarladı Madigan.

Herhangi bir tehditle uğraşmadım ama ona attığım tek bakış bu işin bitmediğini gösteriyordu.

Yazar Hakkında

JEANIENE FROST, Gece Avcısı ve Gece Prensi serilerinin yanı sıra Gece Avcısı Dünyası romanlarının *New York Times*, *USA Today* ve uluslararası çok satan yazarıdır. Romanlarının yabancı hakları bugüne kadar yirmi farklı ülkeye satılmıştır. Jeaniene şu şehirde yaşıyor Kocası Matthew ile Florida'da yaşıyor, nadiren yemek yapıyor ve hafta sonları hep uyuyor. Jeaniene yazmanın yanı sıra okumaktan, şiirden, kocasıyla film izlemekten, eski mezarlıkları keşfetmekten, mağaracılıktan ve arabayla seyahat etmekten hoşlanıyor. Uçaklar, çocuklar ve yemek kitapları onu korkutuyor.

Jeaniene hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.jeanienefrost.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Jeaniene Frost'a Övgüler

"Frost'un şehir fantezisi aksiyonu ve tutkulu ilişkilerin göz kamaştırıcı karışımı onu gerçek bir fenomen yapıyor."

RT BOOKreviews

"Sabahlara kadar okunacak bir kitap. Dışarıda birçok Drakula var ama sadece bir Vlad var ve onunla tanışmayı kendinize borçlusunuz."

Ilona Andrews *Once Burned* üzerine

"Tutkulu ve kışkırtıcı ... karanlık bir duygusallık ve hızlı bir aksiyonla dolu."

Kresley Cole *Crimson'ın İlk Damlası* Üzerine

"Seksi, ateşli ve her sayfası heyecan dolu. Bu serinin resmen bağımlısı oldum."

Gena Showalter *Mezarın Sonunda'da*

Jeaniene Frost tarafından

ATEŞİN İÇİNDE

ALEVLERLE

BAĞLANMIŞ

MEZARDAN İKİ KEZ

BAŞTAN ÇIKARILMIŞ

BİR KEZ YAKILMIŞ

MEZARIN BU TARAFINDA

HER SEFERİNDE BİR

MEZAR

KARANLIĞIN SONSUZ ÖPÜCÜĞÜ

KIZILIN İLK DAMLASI

MEZARIN SONUNDA ERKEN BİR

MEZARA MAHKUM

BİR AYAĞIM MEZARDA,

YOLUN YARISI MEZARDA

* AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler ve daha fazlasını
elde etmek için Avon'un From the Heart
bültenine katılın!

SIGN UP NOW

New York Finney çok satan yazar

EAN EN FROST

sizi gölgeler dünyasına davet ediyor
Her şeyin mümkün olduğu bir
yer... Kaderinizden kaçmak
dışında.

Tutku ve tehlikeyi bir arada yaşayın
heyecan verici Bzo6em Destiny' serisi!

Şu anda mevcut

Mevcut Temmuz 2017 2017 Ağustos'ta satışa sunulacak

*Bazen gerçekten aşık olmak
kuzeyin sonudur*

Koleksiyonunuzu tamamlayın!

"Saf bir sersemletici... İlk sayfadan itibaren heyecan verici."
Pabishers Weekly, The Beauti(ul Aches üzerine, yıldızlı eleştirisi

[*]
HQN"

www.HQNBooks.com

PHJFBDN 17HC

Bu unutulmaz hikayeleri satın almak sadece
bir saniyenizi alacak ve size saatlerce okuma
keyfi yaşatacak!

www.AvonImpulse.com adresine gidin ve neler
sunabileceğimizi görün.

E-kitapların satıldığı her yerde mevcuttur.

IMP 0811

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Mezarın Yarısında; Bir Ayağı Mezarda; Mezarın Sonunda; Erken Mezarın Kaderi; Mezarın Bu Tarafı; Her Seferinde Bir Mezar; Mezardan Yukarı'dan alıntılar telif hakkı © 2007, 2008, 2009, 2011, 2014 Jeaniene Frost'a aittir

ATEŞİN İÇİNDE. Telif hakkı © 2017 Jeaniene Frost'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Hiçbir bölümü Bu metin, HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz v e y a b u sisteme sokulamaz.

EPub Baskı MART 2017 ISBN: 978-0-06-207585-7

Baskı Baskı ISBN: 978-0-06-207640-3

Avon, Avon & Avon logosu ve Avon Books & Avon Books logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır.

HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır.

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

